CRISTIAN PETRU BĂLAN

DINCOLO DE CURCUBEU
Un roman al convertirii la credinţă

EDITURA NORTH AMERICA
CHICAGO
1992

NOTĂ:

În probleme legate de ecologie, ştiinţele naturii, ufologie ori religie, au fost consultate, în principal, următoarele cărţi: The Columbia Encyclopedia, Third Edition 1963, Eighth printing 1967, Columbia University Press, New York & London; The New Encyclopedia Britannica, 15th Edition, 1990, vol. 1-29 Ş indexes, Chicago/ Geneva/ London/ Madrid/ Manila/ Paris/ Rome/ Seoul/ Sydney/ Tokyo/ Toronto; Atlasul botanic, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1973; Atlasul zoologic, E.D.P. Bucureşti, 1980; Dicţionar de mitologie generală, de Victor Kernbach, Ed. Albatros, 1983; Inteligenţa materiei, de D. Constantin, Ed. Militară, Buc., 1981; BIBLIA, în cele două traduceri mai răspândite – Gala Galaction şi D. Cornilescu – ş.a.

Aşadar, „Jurnalul lui Mihai", unul din personajele cărţii, nu lansează neapărat nişte idei riguros originale, deoarece unele formulări ale lui sunt prelucrate sau citate din alte cărţi, însă ineditul jurnalului constă în interpretarea lor şi în încercarea disperată a eroului de a descoperi existenţa divinităţii pornind de la datele oferite de cuceririle ştiinţei moderne. Majoritatea situaţiilor descrise în această carte, care a fost elaborată în 1987, sunt imaginare. O parte din acţiune şi din personaje sunt însă reale.

COPYRIGHT C.P.B.
Copyright 1992
North America Publishing
Chicago, Illinois, USA
Printed in the United States of America
First Edition: „Beyond the Rainbow".

Coperta a fost realizată de autor

Dedic această carte soţiei, fetiţelor mele şi părinţilor mei.

„Tot aşa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni neprihăniţi care nu au nevoie de pocăinţă”.

LUCA 15:7

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOL NO I

Oare ce-aţi zice dumneavoastră dacă un tânăr din zilele noastre, în loc să-şi continue slujba avută, s-ar decide, într-o bună zi, să o părăsească definitiv şi să dispară subit din localitatea unde a fost repartizat cu serviciul, izolându-se undeva departe, în mijlocul unei păduri uriaşe din Transilvania, afirmând că vrea să rămână acolo ca un pustnic „pentru toată viaţa”? Şi nu ar fi vorba despre un individ oarecare, cu apucături morbide, suferind de claustrofobie, ci despre o fiinţă foarte normală, un profesor stagiar, însetat de cultură, un tânăr prezentabil, deosebit de inteligent şi deosebit de apreciat în societate, pe care toată lumea îl ştia echilibrat şi serios, şef de promoţie al unei facultăţi cu profil biologic, absolvită în urmă cu peste doi ani.

Desigur, auzind în treacăt despre dăscălaşul anahoret, aţi spune că aşa ceva pare foarte puţin probabil sau că un atare individ nu poate fi în toate minţile! Şi totuşi există un asemenea om, departe de a fi nebun, departe de a fi aventurier, iar numele lui este Mihai Doran, un fecior în vârstă de douăzeci şi şase de ani, venit aici în Ardeal, în comuna Valea Dulce, imediat după absolvirea Facultăţii de biologie din Bucureşti.

De cum a aterizat în localitate, Mihai, care era o fire contemplativă, mai degrabă ciudată decât îndrăzneaţă, s-a dus direct la primar, i-a înmânat ordinul de repartiţie şi, privindu-l drept în ochi, i-a zis: „Aţi putea să-mi găsiţi o gazdă mai în apropiere de şcoală sau va trebui să mi-o caut eu singur?” Primarul, după ce l-a măsurat de câteva

ori neîncrezător cu privirea, l-a întrebat de ce nu a cerut acest lucru directorului şcolii. „Vedeţi, eu am coborât chiar acum din cursa care a oprit în dreptul primăriei şi habar nu am unde-i şcoala şi cine-i directorul ei.” „No, bine, flăcăiaş”, a făcut primarul. „Atunci haida cu mine”. Şi l-a însoţit personal până la familia lui Chiva baci, croitorul satului, care nu locuia prea departe de şcoală. Acolo, în urma unor scurte parlamentări, s-a înţeles cu gazda ca băiatul, care este nou venit în comună şi necăsătorit, să plătească o chirie de 420 de lei lunar, pentru o cameră şi un antreu, plus trei mese pe zi. La acest croitor mai stătuseră în gazdă cândva şi alte cadre didactice. „Mulţumesc, dom primar!” s-a simţit Mihai obligat să-i mulţumească. „Adică… tovarăşe primar, vrei să zici… Nu-i aşa? Ar trebui să-mi mulţumeşti la urmă, după ce o cunoşti pe Flavia, fata gazdei, fată de măritat şi destul de faină, fiindcă, la drept vorbind, de-aia te-au şi primit ei numai cu patru sute douăzeci. Altminteri…”

Dar Mihai a stat doi ani în gazdă la Flavia, pe care a poreclit-o Fonfi, deoarece vorbea puţin cam pe nas – porecla s-a întins repede în tot satul, fără a se şti vreodată cine a scornit-o – însă el tot nu s-a însurat cu dânsa ori cu altă fată, deşi nu se poate spune că Flavia nu l-ar fi plăcut, fiindcă profesoraşul nu era nicidecum un băiat urât. Nu era el nici foarte frumos, nici prea înalt, însă mai toţi îl simpatizau şi-l socoteau deosebit de orice alt dascăl existent în acea localitate. Într-un fel, poate că unora li se părea prea închis la fire. Realitatea era că nu prea avea cu cine vorbi despre multitudinea subiectelor care-l pasionau, căci nimeni nu poseda nici măcar un sfert din cultura lui. Câteodată, dimpotrivă, devenea volubil şi prietenos cu oricine, inclusiv cu părinţii Flaviei care, tot văzând că Mihai nu are niciun gând de însurătoare, treptat-treptat, aproape că i-au dublat chiria.

De cum sosea de la şcoală, Mihai mânca ce se găsea, dormea puţin, îşi întocmea în pripă nişte superficiale planuri de lecţii, apoi se apuca de citit studii întregi despre flora şi fauna europeană, iar duminica, dacă nu ploua, îşi lua rucsacul şi pornea haihui prin pădurile din jur, mergând zeci de kilometri, însoţit totdeauna de Mugurel, câinele gazdei, care se ataşase foarte mult de profesor. Cei din Valea Dulce observară că, după opinia lor, Mihai ar fi un tip cam ciudat, un singuratic, din care cauză babele deja scorniseră nişte vorbe. Dar lui Mihai puţin îi păsa. Totdeauna, înainte de drumeţie, el cumpăra două pâini mari, una pentru el, alta pentru câine. Uneori pleca de sâmbăta şi

se întorcea tocmai luni dimineaţa, mai rar marţea, înainte de cursuri, dar nu dădea niciodată semn că ar fi obosit sau prost dispus, deşi nimeni nu ştia în vreun fel cam pe unde bătuse drumurile şi nici pe unde dormise.

Aşa s-a întâmplat şi în ultima vacanţă de primăvară…

De cum s-au sfârşit orele de şcoală, Mihai s-a repezit direct la gazda unde stătea, fără să se mai oprească pe la biblioteca din incinta căminului cultural de unde obişnuia, la două-trei zile, să împrumute diferite cărţi. Ca mai totdeauna, Fonfi îl aştepta plină de zâmbete şi de speranţe, de data aceasta cu o tigaie încărcată cu fripturi. Părinţii fetei erau plecaţi la CAP, iar dânsa rămăsese singură acasă.

— Ce faci, domnişoară, nu te-ai dus cu ai tăi? a întrebat-o băiatul în timp ce îşi deşerta toate fripturile într-o pungă mare de plastic.

Flavia îi urmărea cu atenţie fiecare mişcare şi veni lângă profesor să-l ajute. Ea absolvise cu un an înainte liceul, după care încercase fără succes la o facultate de horticultură şi se pregătea acum să repete examenul de admitere în acelaşi loc, fiindcă i-ar fi plăcut să lucreze în domeniul agriculturii şi să devină inginer horticol. Fata avea o talie zveltă, picioare frumoase, şi cu toate că vorbea puţin nazalizat din cauza unei alergii permanente, după unii doctori, din cauza polenului sau a prafului, ea era curtată de toţi băieţii, cu atât mai mult cu cât ştiau că este cuminte şi bogată. De toţi băieţii, afară de Mihai. Faptul acesta o tulbura nespus şi nu ştia cui să i se plângă.

— V-am aşteptat pe dumneavoastră, domnule profesor. Dar unde vă grăbiţi aşa, cumva plecaţi acasă, la Ploieşti?

— No, nici nu mă gândesc… Îmi place mult satul vostru, mai ales împrejurimile. Pădurile din jur sunt aproape virgine, cu flora şi fauna surprinzător de intacte. Cam spre ele vreau să pornesc acum. Hai, n-ai vrea să mergi cu mine?

— Vorbiţi serios? tresări Flavia. Sigur că aş merge, dar nu mă lasă mama… Şi cam cât aţi vrea să stăm?

— Nu ştiu; vreo săptămână-două, o lună… Vedem noi. Poate şi mai mult…

— Vai, trebuie să fie foarte interesant! Să ştiţi că merg şi fără să afle neapărat părinţii. Le lăsăm un bileţel. Vreţi? Dar ce faceţi cu şcoala, că peste două săptămâni vi se termină vacanţa de primăvară…

— Cu şcoala, zici? Ei, uite, vezi? Aia e, fir-ar să fie! Şcoala! Că nu

prea ştiu ce să fac cu ea…

— Cum vreţi dumneavoastră, dar eu iaca merg! răspunse fata cu un glas suav, fără nicio urmă de fonfăială. În cinci minute sunt gata!

— Nu, nu, nu, Flavia. Am glumit. Ce-ar zice lumea dacă am dispărea aşa amândoi? Satul ăsta, ştii, de-abia aşteaptă să bârfească. S-o lăsăm baltă. Dă-mi-l deocamdată numai pe Mugurel. Poate în vacanţa de vară să te iau şi pe tine. De-acord?

— Luaţi-l, ce mai întrebaţi! coborî ea tonul deziluzionată, aproape înecându-se. Entuziasmul de-o clipă îi dispăru brusc. Puteţi să-l luaţi de tot. Şi-aşa este mai mult al dumneavoastră decât al meu. Pe mine Mugur era ieri să mă muşte, iar tata vrea să-l dea cui l-o lua. Pentru dumneavoastră mai important este un câine decât… decât…

Flavia ieşi repede cu ochii în lacrimi, trântind uşa, pe când Mihai surâse cu şiretenie maliţioasă în colţul gurii şi se apucă să dezlege câinele, un dulău mare, frumos şi negru, cu o pată albă pe piept, care se tăvălea pe jos de bucurie simţind că iarăşi este rost de zbenguială în toată regula şi în deplină libertate.

După câteva minute, porniră amândoi pe poartă. Mihai părea mai vesel ca de oricând. Pe spinare purta un rucsac mai umflat ca de obicei. În mâna stângă ţinea o undiţă automată, iar în cea dreaptă un geamantan burduşit zdravăn care, pentru că nu se închisese bine, îl legase jur-împrejur cu o curea şi cu o sfoară. După felul cum mergea el repede, se putea deduce că, totuşi, rucsacul şi geamantanul nu erau încărcate cu lucruri chiar atât de grele.

Din acea zi însă nimeni nu i-a mai văzut. Dispariţia lor devenise pentru întreaga comunitate o enigmă. Toţi intrară în alertă.

Vacanţa a trecut, şcoala începuse de trei zile, iar Mihai şi Mugurel nu se întorseseră încă. Flavia a telefonat îngrijorată părinţilor băiatului, iar aceştia, disperaţi, au venit a doua zi la Valea Dulce, cam în acelaşi timp cu un inspector de la învăţământ şi cu delegaţii miliţiei şi securităţii care, nimeni nu ştia de ce, nu prea se grăbeau să lămurească misterul dispariţiei. Însă elevii, părinţii şi restul cadrelor didactice au insistat să se accelereze căutarea. Tocmai când cercetările erau să ia proporţie, s-a primit o scrisoare pe adresa şcolii din partea lui Mihai, fără a da vreo indicaţie asupra locului unde se găsea. Stupefacţie pentru toată lumea: Mihai Doran anunţa că îşi prezintă demisia, specificând că acolo unde se află el în momentul de faţă se simte fericit,

foarte fericit, şi că nu trebuie să-l mai caute nimeni, deoarece nu are de gând să se mai întoarcă vreodată la şcoală! O scrisoare similară primiră şi părinţii săi de la Ploieşti. Era indiscutabil scrisul lui, întărit prin semnătura-i aproape inimitabilă, cu o caligrafie impecabilă; aşa că, după aceste anunţuri, nimeni nu l-a mai căutat, începând cu autorităţile care au declarat că renunţă la alte investigaţii. În locul lui a fost numită, ca suplinitoare, soţia primarului care terminase liceul seral din Oraşul Nou, localitatea cea mai apropiată de Valea Dulce, situată cam la 14 km distanţă. Numai părinţii băiatului erau în continuare alarmaţi, până ce o nouă epistolă, în care Mihai le explica detaliat că încearcă o experienţă spirituală unică, i-a mai liniştit puţin, deşi nu cine ştie ce. Fiul lor le relata că a simţit mai puternic ca niciodată nevoia imperioasă ca să se izoleze de societate pentru o perioadă de timp – nu ştie exact cât – spre a se putea reculege totalmente.

„Caut un răspuns, un răspuns fierbinte la o întrebare fundamentală care mă ucide. Am nevoie de meditaţie în absolută singurătate… Deocamdată nu mă interesează societatea umană, mai ales aceasta de la noi, plină de atâtea contradicţii, de mizerie, crime politice şi minciună! Iubesc natura mai mult decât orice sistem socio-politic. Iubesc o privighetoare mai mult decât orice statut încadrat în scoarţe roşii. Un căcărez de căprioară îl socotesc mai preţios decât toate doctrinele partinice „revoluţionare" din această parte a Europei. Aici, în aceste locuri, sub întinsul senin al cerului, mă simt liber şi suveran! Nu recunosc altă autoritate decât legile drepte ale naturii şi nu mi-e teamă de nimeni. Nu mă preocupă opinia nimănui din preajma voastră. De aceea nu mă interesează ce zic colegii, nu mă interesează ce zic elevii şi ceilalţi oameni despre mine. Şi nu mă interesează nici ce credeţi voi! mai important decât toate este să ajung cât mai repede la acel răspuns final… Pentru găsirea lui, deocamdată trebuie să mă retrag din lume. Restul este nimic – absolut nimic, înţelegeţi?!" le scria Mihai părinţilor săi de la Ploieşti.

— E nebun! strigă tatăl lui Mihai, care era preot-paroh la biserica „Sfinţii Trei Ierarhi" din Ploieşti. Nebun de legat! Îmi vine, Doamne iartă-mă, să-l pun la acatiste…

CAPITOL NO II

Despre tânărul inginer Florin Vernescu se poate spune că demarase şi se lansase bine din punct de vedere profesional. El însuşi era mulţumit de sine şi încredinţat că păşise, în sfârşit, cu dreptul.

Cazul lui, dacă nu era cu totul singular, era oricum o mare raritate. Inginerului îi plăceau funcţiile, îi plăceau onorurile, carierismul; îi plăceau banii şi viaţa libertină, trăită din plin, chiar până la înnămolire… Îi plăceau mai ales femeile frumoase şi aventurile galante; şi îi plăcea să-i înjosească pe cei pe care nu-i putea suferi. Erau destui din această categorie. Deşi recunoştea singur că avea destule vicii omeneşti, nimeni nu l-ar fi putut învinui vreodată de lene, de viaţă statică sau că ar căuta cumva activităţi mai lejere. Dimpotrivă, a muncit totdeauna din greu, adeseori pe brânci, a muncit nebuneşte chiar şi atunci când munca nu-l atrăgea deloc şi când îl îngreţoşa. Dar exact această scârbă îl ambiţionase parcă mai mult şi-l impulsionase ca să insiste şi să termine totul victorios, preferând totdeauna poziţiile de avangardă de unde putea să-i zdrobească pe toţi „imbecilii", cum îi numea el dispreţuitor pe toţi rivalii, fie ei valoroşi ori nu.

De-a lungul anilor, descoperise că, de fapt, perseverenţa, insistenţa încăpăţânată, la nevoie dusă până la obsesie, era cheia tuturor reuşitelor în viaţă, elementul promotor, obligatoriu şi indispensabil oricărui succes de durată. Ea era arcul care propulsiona săgeata strădaniilor lui îndreptate toate spre marea ţintă situată în viitor şi râvnită cu ardoare: o funcţie de comandă supremă – o poziţie socială cât mai de vârf! De-acum încolo, ea trebuia să marcheze corolarul vieţii lui. Restul conta mai puţin. Tot atât de puţin contau şi mijloacele – oneste sau nu – prin care ţinta (scopul lui secret) trebuia neapărat atinsă. În fond, numai datorită perseverenţei progresase până aici.

Într-o societate ca societatea românească în care trăim, soluţia intrinsecă a găsirii drumului spre vârful piramidei nu i se părea câtuşi de puţin complicată ori intangibilă, cu condiţia să nu aibă prea multe scrupule. Văzuse pe atâţi idioţi căţăraţi pe piramida puterii, ţinându-se unul de altul ca trântorii pe fagurul de miere, ajutându-se reciproc în fel de fel de mizerii şi matrapazlâcuri, încât, studiindu-i in vitro, simţea, – nu simţea, ci era chiar sigur – că, prin inteligenţa lui nativă, va putea scutura mulţi din aceşti paraziţi, ca apoi să-i distrugă fără milă,

iar pe capetele seci ale „idioţilor” rămaşi, era decis să urce ca pe nişte scări vii până la punctul terminus, adică la cel de îmbinare a tuturor laturilor piramidei politice. De la bun început, şi-a luat în serios rolul de abil căţărător, spunându-şi că îndrăzneala personală, plus obrăznicia mai mult sau mai puţin etalată, reprezintă condiţia sine qua non a oricărei reuşite.

La scurt timp după repartiţie, Vernescu ajunsese deja secretar UTC cu propaganda la Uzina de utilaj miner „Abatajul Roşu” din Oraşul Nou. Cum se simţea supradotat cu râvnă şi cu ambiţii nebune, spera să cucerească cu rapiditate poziţiile cele mai înalte, fără prea multe dificultăţi ori prea multe mustrări de conştiinţă din cauza eventualelor abuzuri la care ar fi nevoit să recurgă. Pentru început, aplica „teoria paşilor mici”, a succeselor limitate, mărunte, pe plan local, adică cele de aici de la uzină, deocamdată, iar pe urmă… Pe urmă vom mai vedea noi, îşi zicea el.

Copil găsit pe stradă, abandonat la vârsta de aproape trei luni din cine ştie ce motive, şi crescut la Casa de copii orfani de la Sinaia, Vernescu s-a dovedit a fi de la început înzestrat cu un neobişnuit potenţial de vitalitate şi cu un bogat evantai de calităţi unanim recunoscute de toţi: statură atletică, frumuseţe de star-monstru de cinema, o inteligenţă sclipitoare, o voce de bariton pătrunzătoare, ambiţie de fier, iuţeală în decizii fundamentale şi o putere de convingere aproape hipnotică. Dorinţele lui deveneau adesea porunci pentru cei mai mulţi din jurul său. Ştia să îmbine tonul imperativ cu ideea de necesitate chiar pentru unele fleacuri. În mod indiscutabil, avea acest dar ce l-ai fi crezut charismatic, căci era un caracter puternic, frizând o personalitate egocentrică hipertrofiată. Avea însă şi multe patimi, dintre care răutatea, firea vindicativă, nu păreau a fi cele mai mici. Totuşi, îşi recunoştea defectele deschis, nu atât din sinceritate cât din dorinţa de a epata, de a părea cât mai original şi, poate, cât mai de temut.

Într-un fel, tot acest complex comportamental îşi avea explicaţiile lui etiologice care i-ar putea conferi oarecum nişte circumstanţe atenuante. Dar nu prea multe.

Viaţa dură din orfelinat îl deposedase de orice urmă de sentimentalism, făcându-l de cele mai multe ori să fie posedat de o răutate morbidă, fondată pe un sadism ce băgase spaima în mulţi, iar

cu faima aceasta păcătoasă se mândrea şi nu făcea absolut nimic să şi-o dezmintă.

La Casa de copii se bătuse zdravăn cu mai toţi colegii de acolo, pe fiecare punându-l cu botul pe labe, dominându-i ca lider incontestabil şi terorizându-i cu sadism ani de-a rândul. Noţiunea de milă îi era aproape străină. Pe unii, chiar din cei cu trei-patru ani mai în vârstă decât el, îi bătuse crunt, lăsându-le urme pe faţă, pe mâini, umplându-i cu brutalitate de sânge pentru nimica toată. Desigur, la rândul lui, încasase bătaie cu toptanul de la profesori şi pedagogi, fiind în diverse chipuri pedepsit, deşi toate aceste pedepse corporale care-i tăbăciseră pielea nu reuşiseră să-l facă deloc mai bun.

Aşa au decurs lucrurile cam până în clasa a opta sau a noua, când firea-i agresivă începuse să se mai potolească, raţiunea prevalând asupra instinctelor. Reuşea din ce în ce mai mult să se stăpânească şi să-şi dirijeze toată energia spre studiu. Avea o memorie excelentă, graţie căreia orice obiect de studiu i se părea neverosimil de accesibil. Dar fizicul i se tăbăcise global, parcă într-un fel prematur; sufletul i se împietrise şi nu mai reacţiona la suferinţe cu lacrimi. Nici la suferinţele lui, nici la ale altora. Ajunsese la stadiul că nu-şi mai putea aduce aminte dacă a plâns vreodată sau nu, deşi plânsese mult la început, lucru pe care nu voia să-l mai recunoască. Personal, poate că era mai puţin conştient că devenise un tânăr dur, nemilos. Dar alţii au realizat că din asemenea maniere s-ar putea trage un folos şi i-au speculat comportamentul. Unul dintre aceştia a fost şi profesorul său de educaţie fizică de la liceu, care, pe cât a putut, i-a valorificat asemenea „înclinaţii" spre brutalitate, îndrumându-l mai întâi către box, apoi către luptele libere şi karate. Pe fiecare le deprinsese cu succes, dar numai o singură dată s-a remarcat în public ieşind vicecampion pe oraş, la lupte. Nimic mai mult.

Cu adevărat imbatabil se dovedise însă la învăţătură. Aici era un campion absolut, fiindcă în toate clasele de şcoală generală şi în primii trei ani de liceu luase numai premiul întâi şi multe diplome sportive. În ultima clasă de liceu s-a simţit foarte extenuat; aproape că se îmbolnăvise, dar şi atunci s-a ales cu un premiu al treilea. Nu a avut posibilitatea să se prezinte de la început la examenul de admitere pentru vreo facultate, ci a lucrat câtva timp ca muncitor la „Uzina de Mecanică Fină" din Sinaia, locuind la un cămin muncitoresc. În felul

acesta, şi-a putut strânge un mic capital care, după câţiva ani, i-a permis să concureze la examenul de admitere din cadrul unui Institut de mine şi utilaj miner. Primii ani de facultate nu au mers deloc uşor, dar cu excepţia unui examen de rezistenţa materialelor, pe care era să-l pice, la celelalte discipline s-a descurcat totuşi onorabil. În schimb, regrupându-şi forţele şi punându-şi toată ambiţia în joc, în anii patru şi cinci a terminat ca şef de promoţie, absolvind institutul cu diploma de inginer mecanic. În anul al patrulea de studenţie devenise secretar UTC pe an, iar în anul următor secretar UTC pe facultate. Institutul l-a terminat ca membru de partid, cerând să i se permită a activa în continuare şi în cadrul organizaţiei comuniste de tineret.

Vernescu era conştient că funcţiile politice îl pot proteja bine de anumite necazuri imprevizibile, mai ales că el nu ducea nicidecum o viaţă de sfânt şi nici nu se prea gândea să facă din aceasta vreun secret. Chiar dacă nu se deda la excese prea scandaloase ca alţi colegi, îi plăceau totuşi party-urile, discotecile, îi plăceau fustele uşoare, petrecerile zgomotoase, iar de câteva ori a fost adus seara târziu beat criţă de colegii de la cămin, încât fusese la un pas să-şi piardă funcţia politică. Cu tupeul ce-i era caracteristic, cu pilele pe care le avea în comitetul orăşenesc UTC, dar mai cu seamă cu una situată sus, la cel mai înalt nivel, a ieşit însă repede din încurcătură. Nu a fost nicio problemă.

Toţi îl bănuiau că ar fi o unealtă, dacă nu chiar un membru al Securităţii, şi din această cauză, colegii se cam fereau de el, mai ales că două studente din anul I susţineau morţiş că l-au văzut odată ieşind din sediul acestei instituţii cu un colonel securist cu care vorbea la per tu. Teama şi motivele colegilor erau plauzibile şi destul de serioase. Se ştie că Securitatea, de regulă, îşi recruta membrii ei cei mai devotaţi din rândurile copiilor de la orfelinate, iar un tânăr de genul lui Florin Vernescu pentru nimic în lume nu le-ar fi putut scăpa din vedere. Până şi profesorii deveniseră circumspecţi şi se temeau să se pună rău cu un asemenea student. Probabil, de aceea, când partidul şi decanatul l-au propus ca asistent universitar, corpul profesoral a reuşit să-l înlăture delicat, oferindu-i un post bun la această uzină nouă din Transilvania, unde şi-a luat startul cu un salariu onorabil.

Uzina „Abatajul Roşu” era cea mai mare întreprindere din ţară

cu un asemenea profil, unde se fabricau tot felul de utilaje minere pentru toate tipurile de abataje şi pentru exploatările minere de subteran şi suprafaţă. Multe din instalaţiile noi erau provenite din import, celelalte fiind indigene. Fabrica avea un număr considerabil de salariaţi şi cele mai reuşite produse, precum pickhammere, conveiere rulante, vagonete, minilocomotive electrice, combine carbonifere de abataj, luau drumul exportului în peste 45 de ţări ale lumii. Inginerului i-a plăcut mult această întreprindere şi, desigur, dacă ar fi vrut să rămână totuşi asistent universitar, se ştie că şi-ar fi realizat uşor acest deziderat. Dar el nu a optat nicidecum pentru un atare post, întrucât ar fi fost remunerat cu o sumă mai mică decât în industrie unde, oricum, condiţiile de avansare sunt mai rapide ca în învăţământul universitar, iar regulile de viaţă socială mai puţin restrictive. Aşadar, cadrele didactice de la institut au putut răsufla în cele din urmă uşurate.

Când au avut loc alegerile pentru organizaţia de tineret din întreprindere, pe baza recomandărilor bune pe care le avea, a fost ales secretar UTC cu propaganda, paralel fiind şi membru în biroul organizaţiei de bază PCR, iar din această dublă poziţie de forţă îşi rezervase un birou foarte luxos şi spaţios, unde era servit de funcţionarele din birourile vecine cu câte două, trei cafele columbiene pe zi. În rest, răspundea de asamblarea motoarelor la noua secţie de reparaţii scule ce urma să se deschidă în curând ca o anexă a marii uzine şi se ocupa de ultimele finisări de la acest viitor loc de muncă. Totuşi funcţiile sale politice îl nemulţumeau, pentru simplul motiv că i se păreau prea mici, prea insignifiante.

Constatând că Ion Băţău, secretarul de partid al întreprinderii, este un om slab, lipsit de orice urmă de cultură şi de personalitate, şi că George Ionescu, directorul întreprinderii, este un individ timid şi nepriceput, inginerul Florin Vernescu se gândea serios pe care din ei să-l uzurpeze primul: pe director sau pe secretar, fiind sigur că una din aceste funcţii va fi în curând a lui. Era numai o chestiune de timp şi de preferinţe, dar dânsul nu avea răbdare şi, de aceea, încă din primele şedinţe începu să-i critice aluziv când pe unul când pe altul, fiindcă atunci când nu era nervos putea mânui un vocabular elegant, avocăţesc, plin poate de prea multe preţiozităţi căutate. Cu siguranţă că niciunul nu-i înţelesese toate neologismele din expresiile culese din zecile de romane clasice şi poliţiste pe care le citise cu nesaţ în timpul liber. De fapt, asta şi voia: să producă confuzii şi dezbinare. „Nu cumva

aş fi fost mai bun ca avocat ori ca judecător?" se întreba câteodată destul de serios inginerul în sinea lui. Oare un jurist poate sui mai repede treptele măririi? Se cam îndoia… În alte situaţii însă devenea foarte vulgar şi violent în vorbe şi în fapte, renăscând în sufletul lui copilul sălbatic de odinioară. În asemenea momente aproape că nu se putea stăpâni.

După câteva luni, observă că directorul – un omuleţ chel care-i trecea puţin de cot – dădea vădite semne de intimidare când intra aferat în biroul său, fără ca măcar să ciocăne la uşă. Proceda în mod deliberat în felul acesta, ca să-l enerveze şi să-l provoace. Dar bietul Ionescu se făcea că nu-i observă impoliteţea. Probabil că statura sa atletică, de aproape doi metri, îi crea acest complex de inferioritate.

În orice caz, Vernescu era încă în mare dilemă: care post o fi totuşi mai bun, pentru care s-ar merita să lupte mai mult: pentru cel de director ori pentru cel de secretar de partid? În unele întreprinderi şi instituţii directorii erau aceia care aveau cuvântul şi conduceau totul, dar în cele mai multe secretarii de partid erau vioara întâi. Aici ambele poziţii erau vulnerabile şi ambele uşor de cucerit. Ajungând director, ar fi avut desigur salariul cel mai mare şi, implicit, prin firea şi funcţia lui, posibilitatea incontestabilă să-i subordoneze masiv şi să-i intimideze pe toţi ceilalţi punându-i la muncă serioasă, pentru că treburile nu mergeau prea bine în uzină. Setea sa de predominare, i-ar fi fost satisfăcută din suficiente puncte de vedere, fiind conştient că în societatea dură şi dictatorială în care trăieşte nu poţi supravieţui liniştit dacă nu eşti tu însuţi dur şi imperativ. Căci, la urma urmei, ce reprezintă Puterea unui asemenea stat dacă nu o mare violenţă permanentizată de liderii lui politici şi legalizată prin legi şi ordine de uz intern, extinsă la scară naţională?

În această conjunctură, intimidarea cuiva era o armă bine verificată de el. Ea a dat întotdeauna rezultate excelente, aproape instantanee. Folosind-o fără mustrări de conştiinţă, a descoperit că în firea oamenilor se trezeşte acel spirit gregar ancestral care-i direcţionează pe indivizi să se supună timoraţi, reactivându-le comportamentul de turmă. După o generaţie-două de convieţuire colectivă sub rigorile fricii şi ale interdicţiilor, turma însăşi capătă reflexe condiţionate pavloviene şi aproape masochiste, dorindu-şi diriguitori duri, impulsivi, dacă nu chiar sângeroşi, complăcându-se

până la cea mai jalnică stare de obedienţă capabilă a topi orice personalitate, orice rezistenţă încăpăţânată care ar fi fost necesară unei supravieţuiri cât de cât demne. Odată atins acest stadiu de somnolenţă a maselor, de la el înainte poţi face absolut orice vrei cu oamenii, pentru că ei vor deveni cei mai maleabili roboţi.

Iată pentru ce Vernescu era de acord cu teoriile filosofului Friedrich Nietzsche despre necesitatea supraoamenilor într-o societate plină de contradicţii ca aceasta de aici. Ca director, el ar face din uzină un mic stat de obedienţi entuziaşti şi productivi unde ordinea ar fi regula generală supremă. Un model de „stat în stat" miniatural care ulterior ar putea fi extins la scară naţională.

Pe de altă parte, devenind secretarul organizaţiei de bază, ar fi avut un altfel de prestigiu, unul politic, deloc de neglijat. De aici, fără discuţie, ar putea promova rapid, poate chiar mai uşor, în comitetul judeţean de partid – un vis al lui mai vechi – iar de aici mai departe, şi mai departe… Cine ştie… Posibilităţile puteau (şi trebuiau) fi forţate spre a deveni nelimitate.

De la bun început, principiul său era: scopul scuză mijloacele, iar deviza: per aspera ad astra – prin căi anevoioase se ajunge la stele, altfel spus: să lupţi, să insişti, să-i înlături pe rivali, să nu-ţi fie milă de nimeni, să fii fără scrupule – etc., etc. Reuşita merita a fi experimentată nu numai din prima perspectivă, ci şi din aceasta de secretar O.B. Va mai vedea el.

Atunci când este vorba să te afirmi, calcula inginerul la rece, nu mai au ce căuta în conştiinţa ta: mărinimia, compasiunea, îngăduinţa, iertarea, sentimentalismul leşinat. Idei perimate, tovarăşi! Ele ar deveni o frână serioasă în lupta de clasă a… ideilor. Călcând prin aceste gropi, succesul nu va întârzia să fugă de la tine în braţele altuia, mai prost, dar mai puţin sentimental. El, Florin Vernescu, nu are voie să comită asemenea greşeli puerile!

Desigur, astfel de gânduri obsedante izvorau valuri, valuri din subconştientul său îmbâcsit cu prejudecăţi şi din substratul întunecos al unei vieţi întregi. Neîndoios, omul acesta avea experienţa dură a copilului din orfelinat, fără părinţi, fără fraţi şi surori, fără bunici, fără orice urmă de familie ori de alte rude. La drept vorbind, nimeni nu l-a mângâiat niciodată cu căldură, decât protocolar, cum făcuse învăţătoarea lui, când îi înmânase premiul, în clasele primare, după

care nu a uitat să adauge cu un fals glas matern: „Bravo, Florinele, dar să nu mai dai niciodată, băieţel, în colegii tăi şi să fii cuminte, ne-am înţeles?” Nimeni nu i-a zis măcar odată: băiatul meu ori băiatul mamei; iar el nimănui nu a putut să-i spună mamă ori mămico, nimănui tăticule! Acesta este adevărul, un adevăr pe cât de trist pe atât de stupid, la care s-a gândit de zeci şi sute de ori, de-i crăpa capul, dar neputând rezolva ceva cu el, a decis să nu-şi mai facă probleme despre originea sa pe acest pământ, căci oricum tot nu ajunge la niciun rezultat.

De multe ori îi dispreţuia pe colegii săi de şcoală ori de facultate când îi vedea că primesc bani cu nemiluita de la părinţi, ca după aceea să-şi bată joc şi de bani şi de părinţi.

În adâncul sentimentelor lui (dar poate că nu ar fi bine spus aşa, căci nu prea poate fi vorba de sentimente când vorbim de inginerul Vernescu), aşadar, în adâncul firii lui, îi desconsidera pe toţi oamenii care au trăit sau trăiesc într-o familie închegată, dar acest resentiment nu l-a mărturisit nimănui niciodată.

Ca prin vis, îşi aminteşte de o tânără frumoasă, aproape o copilandră, pierdută într-o imagine înceţoşată, care a venit odată la orfelinat pe când avea trei sau patru ani. Ea l-a căutat, l-a ridicat în braţe, i-a dat bomboane, şi-a lipit câteva clipe faţa de a lui şi el i s-a agăţat zâmbind de gâtul ei. Probabil l-a sărutat (de aceasta nu e prea sigur, nu-şi aminteşte precis) şi dânsa a început să plângă, după care, când i-a strigat pe copii la masă, l-a lăsat speriată jos şi a rupt-o la fugă prin dosul căminului. Aceea să fi fost oare mama lui? Şi dacă a fost – unde se află ea acum? Unde-i sunt părinţii? Şi de ce l-au abandonat? De ce? de ce? de ce? de ce??!!… Tare greu de răspuns! Dar ce rost mai au acum toate aceste întrebări! Ele trebuie înlocuite cu o singură întrebare fundamentală: cum să ajungă degrabă acolo sus? Visa ceva deosebit, pe măsura ambiţiilor lui, visa ca să fie cel puţin un Numărul Unu al întregii ţări, justificându-şi această doleanţă nebună de înălţare printr-un dicton latin: „Aquila non capit muscas” („Vulturul nu prinde muşte”). În schimb îi dispreţuia pe aceia care căutau să obţină celebritatea numai prin fapte negative, stupide şi reprobabile, precum Erostrate din Grecia antică, un individ obscur care a incendiat templul închinat zeiţei Artemisa (Diana) din Efes spre a intra nemuritor în istorie, după care a tăiat coada unui câine în public, ca oamenii să

vorbească numai despre faptele lui. Şi nu se poate spune că nu s-a vorbit. Dar cum!

Experienţa de până acum l-a învăţat că lumea de astăzi nu mai este nicidecum lumea romantică din secolele trecute. Condiţiile sunt cu totul altele. Societatea contemporană a ajuns la stadiul în care, de-acum încolo, va putea fi condusă şi stăpânită numai de oameni-forte, de caracterele cu adevărat tari.

În concepţia inginerului provenit de la orfelinat, stelele secolului puteau fi grupate aproximativ în următoarele trei mari categorii: artiştii (aici el îi includea pe cântăreţi şi pe actori), marii politicieni şi vedetele sportive. Pe conducătorii religioşi, fie ei papi, patriarhi, fondatori de religii ca Buda, Mahomed, Isus – îi excludea cu ură, din principiu. Prioritari erau politicienii şi ceilalţi. „Ce mai tura-vura – îşi zicea Vernescu. De ce să nu recunoaştem? Acestor vârfuri li se închină gloata! Numai despre ei se vorbeşte în fiecare clipă în toate ziarele şi revistele, la toate posturile de radio şi televiziune, pe toate meridianele şi paralelele mapamondului… Iar noi, ceilalţi, ce suntem? Noi nu suntem nimic! Sau, mai exact, suntem un uriaş Nimeni de care nu se va şti niciodată că am existat pe scoarţa asta terestră împuţită şi întinată cu de toate! Avea dreptate bietul Eminescu: „Iar în lumea asta mare, noi copii ai lumii mici/ Facem pe pământul nostru muşunoaie de furnici (…)/Muşti de-o zi pe-o lume mică ce se măsură cu cotul…” Ce mai, suntem un imens compost, un vast îngrăşământ natural, întins pe toată scoarţa încreţită a pământului, trăind într-un execrabil şi sufocant anonimat, din seva căruia se hrănesc din belşug primii, bucurându-se de toate plăcerile vieţii, înflorind şi producând fructe dulci sau amare ce rămân, oricum, în eternitate… Nu este drept ca şi mie să mi se întâmple această neghiobie şi să fiu de două ori pedepsit în efemera mea existenţă, dispărând ca ceilalţi idioţi fără a lăsa măcar o urmă!”

După dânsul, marii scriitori, artişti plastici ori compozitori ar putea fi oarecum toleraţi în prima categorie, lângă artişti, dar cu o anumită rezervă, întrucât ei sunt admiraţi în cercuri mai restrânse, iar dacă ajung vreodată la glorie, o dobândesc mai mult post-mortem, când personal nu le mai foloseşte la nimic. Ce folos că Eminescu a fost recunoscut ca geniu abia după moarte, de vreme ce a dus aici o viaţă nefericită şi plină de lipsuri! Pe când trăia, aproape nimeni nu-l

preţuia. Şi cu ce-l mai încălzeşte acum, acolo la cimitirul Belu, întreaga-i glorie postumă?! Uite, dânsul, Florian, ca un produs viu al acestei societăţi din preajma anului 2000, nu are nevoie de atari glorii postume similare cu ale marelui Luceafăr. El are nevoie de glorie şi fericire acum! Aşadar, atenţie: şansele trebuie cântărite bine şi în mod realist acum şi aici, imediat! – nu mâine, nu mai târziu!

Pentru a deveni actor, cântăreţ ori sportiv de performanţă la vârsta asta, deşi poseda din fiecare câte ceva, haida-de! Să fim serioşi. Orice ar face, nu va mai fi cu putinţă. În schimb, la treizeci şi patru de ani, pe care deja îi împlinise, – iată exact vârsta ideală de a ţâşni ca o rachetă cu o mie de focoase spre cosmos, prin spectrul politicii, spre funcţia-cheie! Acolo, da! Acolo va putea detona câteva focuri de artificii orbitoare care să fie văzute de toată omenirea…

Nu o dată, Florin Vernescu visa, în taină, că ar putea ajunge şef de stat, preşedinte de republică. Iar dacă ar ajunge preşedinte, ce l-ar mai împiedica să-l imite pe Napoleon al III-lea care după patru ani de preşedenţie i-a venit chef să se proclame ca unchiul său împărat!

Până şi maimuţoiul acela negru şi canibal, Salah Eddin Ahmed, fost caporal semianalfabet în armata Republicii Centrafricane, din prim-ministru şi preşedinte, deodată s-a proclamat, în 1976, împărat (auziţi? împărat!) al unei ţărişoare de două milioane şi ceva de locuitori mai mult tribali, zicându-şi „Majestatea Sa Împăratul Bokassa I al Imperiului (!) Africa Centrală”, fiind încoronat în faţa a zeci de şefi de stat din întreaga lume veniţi acolo gură-cască, la Bangui, ca să-l aşeze pe canibal pe un tron de aur, măcar că ulterior maimuţoiul s-a trezit cu un puternic şut în fund, fiind aruncat ca o cârpă scârnavă din propria-i ţară, cu duzina lui de neveste cu tot, dintre care – cruciţi-vă! – una era româncă… Dar canibalul şi-a văzut visul cu ochii, iar în istorie, oricum, el va rămâne tot ca împărat. Tare mare greşeală, mai gândea Vernescu, au făcut marii noştri domnitori Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, poate chiar şi Cuza, că s-au mulţumit cu titlul umil de voievod sau de vodă (chiar şi cuvintele acestea erau de împrumut slavonesc: vojevoda), când puteau foarte simplu să-şi zică de la început, precum principii maghiari, rex, rege! – căci voievozii români regi erau… Şi, de fapt, ei domneau peste populaţii mult mai mari decât numărul ungurilor. Ce-i împiedicase oare să se fi proclamat chiar împăraţi, căci aveam cuvântul acesta în limba română şi nu numai că ar fi fost mai

respectaţi de puzderia de duşmani, dar însăşi soarta ţării noastre ar fi fost alta acum! „De ce n-am trăit eu pe vremurile acelea, gândea inginerul. Le-aş fi arătat eu ce poate Majestatea Sa Vernescu I!" În privinţa aceasta nutrea o deosebită admiraţie pentru Ioan Iacob Era clid, domn al Moldovei între 1561-1563, cunoscut sub numele de Despot-Vodă, poet, medic şi militar iscusit, în fond un fost student aventurier şi un impostor adus de Habsburgi şi polonezi din Grecia, dar care, deşi străin, a fost unicul domnitor din istoria ţării noastre care a vrut să se proclame rege, intenţionând înaintea lui Mihai Viteazul să unească Moldova cu Ţara Românească sub prima coroană regală autohtonă. Ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost asasinat de idioţii de boieri pământeni. „Dacă i-ar fi trecut prin minte să-şi înfiinţeze o Securitate ca a noastră (ce genială invenţie a avut Lenin când a propus-o sub forma în care o avem şi noi), dacă Despot-Vodă şi-o realiza, ar fi închis ochii liniştit în patul lui ca primul rege al României, dar nu i-a trecut aşa ceva prin minte. A trebuit să se nască un Lenin pentru a se ajunge aici".

Florin Vernescu nu vorbea nimănui despre gândurile lui ascunse de măreţie. Era însă de ajuns să se înfunde câteva minute în asemenea cugetări fierbinţi ca deja să se simtă fericit şi parcă descătuşat. Simţea fericirea aceasta ca o gâdilătură plăcută ce începea din dreptul stomacului, trecând pe la inimă şi ajungând până în creştetul capului îi dădea o senzaţie de ameţeală plăcută. Erau momentele lui intime de scurtă euforie şi de maximă înălţare sufletească. După aceea, citea, până seara târziu, vieţile marilor conducători de ţări şi popoare: Alexandru cel Mare, Iulius Caesar, Napoleon Bonaparte, Lenin, Stalin, Hitler şi alţii, extrăgând într-un caiet metodele şi procedeele prin care a reuşit fiecare, dar şi greşelile pe care le-au comis toţi şi pe care el va trebui să le evite. „Galeria dictatorilor", cartea scriitorului aromân Sterie Diamandi, era una din lecturile lui preferate. Le ştia amănuntele biografice pe deasupra. Avea, cum s-ar zice, o experienţă teoretică pe care ar fi vrut să o valorifice undeva în practică, şi adeseori i se părea că îşi găseşte multe puncte comune, când cu unul când cu altul dintre dictatori. Merita să încerce a-i imita mai în amănunt în istoria evoluţiei lor.

Un lucru însă trebuia să-l aibă clar în vedere: ca nu care cumva să facă prostia să se însoare cu altă fată, decât cu aceea prin intermediul căreia ar putea parveni spre vârful piramidei – şi dacă va

fi cu putinţă, chiar şi căsătoria cu o asemenea fiinţă să o amâne cât mai mult, deoarece grijile unei familii i-ar dilua substanţial potenţialul luptei pentru ţelul propus. Până atunci, nimic nu-l poate opri să se distreze cu toate fetele din lume, chiar şi cu acelea din uzina lui, de unde, de ce nu, poate alege pe sprinceană. „Acolo sunt multe pupeze drăguţe şi uşuratice, fără nicio pretenţie", îşi zicea el.

De altfel, gurile rele spuneau că deja cu o duzină din ele şi-ar fi făcut de cap în modul cel mai discret cu putinţă, numărul lor crescând în progresie geometrică, supoziţie care, deşi exagerată, nu era prea departe de realitate, ţinând cont că existau asemenea tinere. Tot atât de discret procedase şi cu colegele lui de facultate, fără să i se fi întâmplat ceva rău. Totuşi, niciodată nu iubise pe vreuna cu adevărat, dar nici nu-şi aminteşte ca vreo femeie să i se fi putut ataşa sincer de sufletul lui de carton asfaltat sau măcar să se prefacă a-l iubi. Cele care se arătau entuziasmate de el la început (din acestea erau foarte multe), implicit, după două-trei zile, îi descopereau apucăturile sadice şi ideile stupide de dispreţ faţă de sexul feminin, alături de mentalităţile şi prejudecăţile lui inacceptabile, care mai de grabă frizau un don juanism misogin decât altceva, şi consecinţa firească era că niciuna din ele nu ar fi vrut să continue vreo prietenie cu un asemenea om dificil. Dar, ce e drept, nici el nu le-ar mai fi căutat, dorind de fiecare dată ceva nou. Era perfect conştient că la mijloc nu se aflau sentimentele, ci instinctele. Dar ce putea să facă?

„Aşa e viaţa! – conchidea Vernescu scuzându-se fără pic de remuşcare. Iar eu nu mă pot lupta cu năvala instinctelor din mine, ce izvorăsc continuu din străfundul tiparelor genetice ale moşilor şi strămoşilor mei care, evident, nu puteau fi alţii decât nişte maimuţe obraznice, cu vicii de nestăpânit, după cum a demonstrat-o foarte clar moş Darwin în teoria lui despre evoluţia speciilor. Iar la urma urmei, aş putea recunoaşte şi eu fără echivoc, că sunt o astfel de maimuţă, chiar dacă-s foarte evoluată… În fond, cuvântul „instinct" vine din latină, unde traducerea este foarte clară: instinctus nestins, ceva de nestins. Şi totuşi, întreg ansamblul instinctelor care colcăie în mine simt că sunt frumoase şi de nestins, iar eu ţin la ele. Nu ar fi păcat să le sting? Glorie vouă maimuţe străbune! Şi glorie ţie, Charles Darwin, descoperitorul singurilor părinţi cunoscuţi ai mei, căci pe ceilalţi şi aşa eu tot nu i-am ştiut vreodată!"

Într-adevăr, în primele faze, până să fie mai bine descifrat, inginerul era adulat de aproape toate femeile pentru fizicul său aproape exotic: un bărbat înalt, distins, cu alură atletică, cu părul negru, bogat şi uşor ondulat; un tip brunet, cu tenul alb şi ochi albaştri bătând în violet, cu o voce frumoasă, plină, de bariton şi cu un vocabular elevat, căci era cu adevărat un om cult. Ştia la perfecţie să simuleze că ar fi manierat, ceea ce, în realitate, nu era. Dar, precum s-a văzut, admiraţia Evelor nu dura niciodată prea mult, căci repede îi descopereau şi bădărăniile.

Ca student, ca muncitor şi chiar ca inginer, frecventa cu regularitate restaurantele, sălile de dans, discotecile. După serile de dans, unde îşi recruta de obicei victimele (Vernescu a fost totdeauna un bun dansator, ceea ce trezea admiraţia duduiţelor mondene), el le convingea să servească împreună „un grătar" şi-o „bere mică", după care le invita frumuşel acasă. După ce clipele de plăcere se consumau, inginerul se metamorfoza brusc, apărând dintr-odată nepăsător, plictisit, ursuz. Privirea îi devea mai totdeauna rece, indiferentă, rea şi metalică, de-a dreptul tăioasă, cu sclipirile privirii de fiară crudă. Câtorva invitate le-a spus ritos în faţă: „Ei, şi-acuma ce mai stai, pleacă! Du-te, n-ai înţeles? Pleacă… Sunt obosit, păpuşico. Mâine am mult de lucru…" Se înţelege că, după asemenea drăgălăşenii, rareori mai îndrăznea cineva să-l caute cu plăcere. Pe una, fiind foarte înfierbântat de băutură, a pălmuit-o numai pentru că a găsit-o cu o cruciuliţă la gât. I-a rupt-o imediat şi i-a călcat-o în picioare. „Să nu te mai văd că porţi asemenea talismane cretine atârnate de gât!" Şi nici n-a mai văzut-o. „Maniere verneştiene!" cum bine i-a zis o invitată mai înfiptă care, după asemenea palme, nu s-a sfiit să-i tragă, la rându-i, alte două palme zdravene înapoi, gest ce l-a făcut pe inginer să râdă în hohote. Pe aceasta a mai invitat-o, dar nici dânsa n-a mai venit. „Totuşi, trebuie să fie ceva defect în mine, de vreme ce până şi-o târfă ajunge să mă ocolească. Una m-a şi numit „monstru sângeros şi chipeş". Ce să le fac? Mofturi muiereşti pe care va trebui să le ignor!"

Uzina sa patrona un liceu industrial la care, în ultima vreme, inginerul preda câteva ore de tehnologie. Explica lecţiile sec, fără nerv şi fără interes deosebit pentru latura lor informativă. „Hotărât lucru, se autocaracteriza el. Pe semne că nu am talent pedagogic. Nu-s bun de dascăl şi pace!" Meseria aceasta la catedră, de altfel, nici nu-i plăcea. Dar era un plus de salariu, deloc neglijabil. A descoperit, în schimb, la o

oră de dirigenţie, că ştie să combată cu putere şi talent „misticismul” – iar când folosea acest cuvânt strângea nervos din pumni gândindu-se în mod unilateral la religie, mai exact la religia creştină.

Nutrea un profund dispreţ faţă de oamenii religioşi pe care îi socotea mai degrabă nişte subspecii în descompunere ori nişte fiinţe nespus de înapoiate şi primitive. „Aceştia – îi caracteriza el – sunt cu toţii jalnici robi ai ignoranţei, nişte foşti oameni”. Făcea însă spume la gură când auzea că un intelectual ar mai putea fi, în acelaşi timp, şi un om credincios. Cele două noţiuni – ştiinţă, religie – i se părea că se exclud reciproc precum materia cu antimateria.

„Mintea mea refuză să înţeleagă aşa ceva: cum de se mai poate numi cineva om cult în timp ce se prosternează zeilor invizibili şi inexistenţi, fie că se numesc ei Zeus, Isus, Dumnezeu, Ra sau Phoebus?! Pesemne că toţi aceşti intelectuali sunt nişte smintiţi”.

În mod deosebit îi ura din suflet pe creştini. Pe când era secretar UTC pe facultate, a creat o comisie secretă de depistare a tuturor studenţilor adventişti, baptişti, penticostali şi creştini după evanghelie, a celor din Oastea Domnului şi chiar a studenţilor ortodocşi şi catolici care frecventau bisericile. Aceştia au fost chemaţi în grup la sediul Uniunii Asociaţiei Studenţilor Comunişti din România (UASCR), apoi la sediul UTC, unde Vernescu personal i-a muştruluit şi anchetat pe fiecare în parte. Au fost strânşi acolo treisprezece studenţi, din care şapte erau fete.

Recurgând la aluzii mai mult sau mai puţin transparente, fiecărei studente, separat, i-a propus un târg abject pentru a fi iertată şi reintegrată la cursuri… Dar cum numai două din ele, mai slabe de înger, au acceptat propunerile lascive ale secretarului, acesta s-a înfuriat cumplit pe restul celorlalte şi le-a înregistrat alături de numele băieţilor proscrişi, înaintând lista la rectorat cu propunerea de a fi exmatriculaţi rapid cu toţii, ceea ce rectoratul a încuviinţat cu prea multă uşurinţă, neţinând cont că unii studenţi erau în ultimul an. Rectorul ştia bine ce puteri de mafie ocultă avea Vernescu şi s-ar fi temut pentru postul lui ca să îndrăznească a-i apăra.

Pentru a curma „din rădăcină” – după spusele inginerului – o atare „racilă socială, o atare moştenire ruşinoasă şi obscură din epoca feudalismului întunecat”, aici la liceu, el a înfiinţat „Cercul de ateism ştiinţific”, sub directa sa patronare, la care, împreună cu secretarul de

partid al şcolii şi cu directorul, a obligat să participe în fiecare joi după ore („joia tineretului”) pe toţi elevii şi profesorii din şcoală, cărora el le ţinea înfocate prelegeri ateiste, constrângând adesea cadrele didactice ca să întocmească referate pe caiete speciale, să le proiecteze diapozitive cu evoluţia omului din maimuţă, iar mai târziu procurând el însuşi filme cu tematică adecvată („Procesul maimuţelor” era, bineînţeles, unul dintre ele) şi invitând periodic profesori universitari ori chiar academicieni ca să le ţină tuturor prelegeri despre inconsistenţa miturilor, despre lipsa de fundament ştiinţific a oricărei religii etc., etc. Vernescu se interesa totdeauna atât de prezenţa elevilor cât şi a profesorilor la asemenea „festinuri”. Pe holul liceului, la locul cel mai vizibil, înfiinţase „Colţul ateistului” (elevii îl porecliseră „colţii ateistului”, adică ai lui Vernescu). Acesta cuprindea un stand cu planşe, fotografii, cărţi, broşuri, articole decupate din „Scânteia”, „Scânteia tineretului”, reînnoite periodic, şi care puteau fi consultate pe loc, alături de gazeta de perete „Tânărul ateist”, unde majoritatea materialelor erau scrise chiar de mâna inginerului. Un colţ similar şi o gazetă similară, practic nişte dubluri ale lor, înfiinţase el şi la poarta nr. 1 a uzinei, în apropierea uşii casieriei, ca atunci când muncitorii stau la rând la bani, să aibă timp să-i citească şi articolele afişate, ceea ce se întâmpla foarte rar.

Totuşi, în ciuda atâtor eforturi ambiţioase printre elevi, rezultatele nu erau totdeauna cele aşteptate, iar uneori ele păreau că sfidează întregul ansamblu al eforturilor.

Astfel, în Vinerea Mare din preajma Paştilor când, de obicei, elevii erau curioşi să vadă cum arată o slujbă religioasă de înviere la biserica ortodoxă, care se afla nu prea departe de internatul liceului, profesorul inginer Florin Vernescu a organizat o seară dansantă cu ultimele noutăţi în materie de discotecă, la sala de sport a liceului, împodobită frumos cu ghirlande colorate, unde şi-a pus la bătaie aproape o jumătate de salariu, pentru a plăti nişte gustări cu sandviciuri, prăjituri şi sucuri – totul gratuit – numai să nu meargă niciun elev la biserică. Pentru colegii lui profesori le-a adus patru lăzi mari cu bere şi şampanie, pitite sub biroul acoperit cu o largă faţă de masă de culoare roşie din sediul organizaţiei de partid unde, firește, n-ar fi îndrăznit să intre nimeni spre a întreprinde vreun control.

Şi totuşi, făcând prezenţa, a constatat că un număr de patru fete

şi patru băieţi, de la anii III B ŞI C, au chiulit de la… dans preferând să meargă la biserică. Atunci inginerul, simţindu-se sfidat, şi-a luat imediat automobilul său Dacia 1300, parcat în faţa liceului şi, cu toate că era înfierbântat de băutură, s-a urcat furios la volan dând o fugă până la biserica de pe strada Primăverii. Când a ajuns în dreptul pronaosului, a scuipat mai întâi scârbit pe uşile încrustate cu cruci de lemn de la intrare, s-a codit o vreme să intre ori ba, apoi strâmbând din nas din cauza fumului de tămâie şi lumânări, a pătruns cu greu prin mulţimea densă. Căuta cu ochi disperaţi pe elevii lui. Unde să-i găsească prin atâta lume? Cineva i-a atras atenţia să-şi stingă ţigarea, căci în biserică nu se fumează. A stins-o într-un sfeşnic de lumânări. Se uita mânios roată împrejur. Nu mare i-a fost mirarea să-i descopere pe fugari chiar la strană, cântând de zor cu alţi tineri Prohodul şi ţinând fiecare câte o lumânare în mână…

Ajungând în dreptul lor, a scrâşnit din dinţi de s-au speriat toate babele din jur şi le-a adresat în surdină câteva înjurături cumplite de Dumnezeu, chiar în faţa altarului. Aproape strigând, le-a poruncit acestora să se mişte imediat spre şcoală, că nu de geaba s-a omorât el să organizeze bufet gratuit şi discotecă cu orgă de lumini! Speriaţi, cei opt tineri au stins iute lumânările şi şi-au făcut loc cum au putut spre ieşire. „Cine-i omu' ăsta, maică?" – a auzit pe o femeie întrebând în urma lui. „Parcă-i posedat de ucigă-l toaca!" – mai adăugă ea închinându-se înspăimântată în timp ce inginerul ieşea zorindu-i pe cei surprinşi în flagrant delict.

Afară, Vernescu începu să urle, să-i înjure din nou şi chiar l-a lovit puternic cu palma pe unul din băieţii care încercase să protesteze, iar pe altul cu piciorul în spate.

— Marş imediat la şcoală, vite idioate ce sunteţi, dacă vreţi să nu vă exmatriculez sau chiar să vă elimin definitiv, mama voastră de bigoţi!

Ştia că nu are cu adevărat dreptul să-i lovească, să-i înjure ori să-i ameninţe astfel, căci nu le era nici diriginte, nici director, dar se considera mai mult decât atât şi nu se temea de nimeni. În plus era sigur că prin acest procedeu îi poate intimida serios băgându-le frica în oase, ceea ce, ca totdeauna, reuşise. El a plecat cu maşina înainte cerându-le să-l urmeze. Automobilul a mers până la şcoală şerpuind după cum ar fi mers şi şoferul dacă ar fi păşit pe jos, căci era destul de

ameţit. I-a aşteptat pe fugari la intrarea în sala de dans unde era mai mult o semiobscuritate de lupanar şi unde fiecare tânăr strângea de zor câte o colegă în braţe în ritmul unei muzici îndrăcite, asurzitoare. Intensitatea sunetelor schimba nuanţele luminilor, ba în verde, ba în albastru ori galben, ba în roşu. Exact în centrul tavanului era şi un glob rotitor cu oglinzi care reflectau mii de luminiţe scânteietoare pe toţi pereţii şi pe chipurile îmbujorate ale dansatorilor. Jocul de lumini era îndeosebi o alternanţă fulgerătoare de roşu cu galben-potocaliu, culori excitante şi ameţitoare care învăluiau trupurile transpirate ale tinerilor ca într-o tremurare ce puteau fi sincronizate mai de grabă cu flăcările infernului şi cu flăcările inflamabile ale instinctelor omeneşti decât cu muzica.

Ca şi când nu se întâmplase absolut nimic, Vernescu i-a aşteptat pe cei opt, zâmbindu-le prietenos, luându-i afectuos pe după gât pe cei loviţi de el în faţa bisericii şi conducându-i pe toţi la bufet unde le-a oferit cu amabilitate porţii duble. Fetelor le-a oferit din aromatele amandine mari, cu glazură groasă de ciocolată şi însiropate bine cu rom, rezervate doar profesoarelor. Tinerii erau cu adevărat flămânzi şi mâncară tot uitând repede incidentul de la biserică.

— Ei, acum suntem iarăşi prieteni. Nu-i aşa că-i mai frumos aici? a întrebat-o el surâzând pe cea mai frumoasă dintre fugare ciupind-o uşor de obraz. Ţie nu ţi-ar sta bine să fii călugăriţă… Fata i-a răspuns numai cu un zâmbet timid, plecându-şi ochii ruşinată în jos. I-auziţi ce muzică frumoasă, antrenantă, plină de viaţă, şi ia te uită ce tineri voioşi sunt aici! Toţi miros a parfumuri şi nu te îneci cu fum puturos de lumânări şi tămâie… Hai, treceţi de dansaţi şi petreceţi, că tinereţea vă este scurtă!

— Aveţi dreptate, tovarăşe profesor, se amestecă un şmecheraş din anul IV. Ăştia s-au dus la biserică fiindcă le dă taica popa colaci şi colivă, dar mie îmi place dansul atât de mult că aş putea dansa şi după melodiile ce le cântă dascălul şi corul bisericii!

Incidentul cu pricina nu a fost singura dulcegărie antireligioasă a inginerului ateu. N-au trecut decât două săptămâni de la această întâmplare şi inginerul Vernescu a aflat că profesoara de limba franceză Cornelia Medeleanu, care mai avea doar un an până la pensie – împlinise recent 54 de ani – frecventa biserica adventistă de ziua a

şaptea, sâmbăta aranjând totdeauna cu directorul liceului unde avusese loc vinerea aceea dansantă, să nu i se pună ore în program, sub pretextul că cei cinci copii minori pe care-i are acasă trebuie totdeauna pregătiţi pentru săptămâna următoare, ea fiind văduvă şi neavând cine o ajuta. Directorul, un profesor în vârstă, om de mare omenie, a înţeles-o. În fond, era un adevăr, dar Vernescu, aflând despre cultul de care aparţine profesoara, a încercat să-l tragă pe director la răspundere:

— Ce caută fosila asta în învăţământ, tovarăşe director? Cum de-o toleraţi? Afară cu ea imediat! De vreme ce-i adventistă şi-aveţi în mână pâinea şi cuţitul, ce mai aşteptaţi?

— Dar este o profesoară excelentă, dragă Floriane; are gradul întâi, iar anul viitor oricum scăpăm de dânsa, că va ieşi la pensie. Şi-apoi n-a făcut aici niciun fel de propagandă religioasă. Eu unul nici nu ştiam că-i adventistă…

— Păi ce, aşteptaţi să vă ţină predici? Lasă că vă scap eu de ea chiar anul acesta, mai exact, săptămâna viitoare, fără să mai pupe vreodată vreo pensie… Să se-nveţe minte!

— Dar ar fi inuman să…

— Daţi-vă seama ce spuneţi, ce-i uman şi inuman în toată povestea asta! În primul rând ar fi cu totul anormal şi inuman să existe asemenea elemente în învăţământ. Ştiţi prea bine că şcoala dumneavostră este înfiinţată de întreprinderea noastră, că ea este patronată de ea şi că eu personal răspund de acest liceu. Este un motiv în plus pentru care eu nu admit asemenea elemente decăzute! Nu cumva o cocoloşeşti chiar dumneata? se înfierbântă inginerul.

— Nu!

— Ei, dacă nu, atunci las pe mine…

Şi, într-adevăr, după o săptămână, a picat pe neaşteptate în şcoală o brigadă de inspectori de la judeţ, de la Ministerul Învăţământului, de la Ministerul Minelor şi de la partid. Printre aceştia era şi un profesor universitar de limba franceză care a constatat că profesoara Cornelia Medeleanu era autoarea unor metodici de predare a limbii franceze în şcoala generală şi liceu, că era fiica unui cunoscut romanist, de asemenea profesor universitar, mort în împrejurări necunoscute la Canalul Dunărea-Marea Neagră, pe timpul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, că mama ei era franţuzoaică, născută la Dijon, în

Franţa. Limba franceză era deci limba maternă. Doamna Medeleanu preda excelent, vorbea franceza ca o crainică de la Televiziunea franceză şi la fel limba română, iar elevii o iubeau în mod deosebit. Totuşi aceştia nu prea înţelegeau ce se întâmplă cu dânsa în ziua aceea. Lecţiile îi ieşiseră foarte bine, însă profesoara avea ochii roşii de plâns. Şi cum n-ar fi plâns când în procesul-verbal s-a menţionat negru pe alb că… „tovarăşa profesoară Medeleanu nu posedă noţiunile de bază din gramatica limbii pe care o predă, face grave erori în ceea ce priveşte metodica predării şi are lipsuri intolerabile în ideologia personală, aparţinând unei secte incompatibile cu titlul de profesor". În consecinţă, pe baza acestui şir lung de calomnii mincinoase, i se propune desfacerea contractului de muncă, cu dreptul (formal) de contestaţie în termen de trei zile de la data inspecţiei.

Un membru al brigăzii, profesorul universitar specialist în franceză, a putut să se apropie discret de profesoara care plângea şi, profitând de neatenţia colegilor săi din brigadă aflaţi în dreptul uşii ca să plece, îi şopti în limba lui Voltaire:

— Mes felicitations, madame, pour votre merveilleux lecons! Ce vi se face este o infamie strigătoare la cer. Eu însă nu vă pot ajuta cu nimic, fiindcă am fost prelucraţi mai dinainte de Securitate şi constrânşi să dăm ascultare unor ordine venite de sus… Personal, mă simt vinovat că mă aflu în această brigadă infamă şi vă cer scuze dorindu-vă succes. Au revoire!

Comisia porni spre cantina uzinei unde toţi erau aşteptaţi cu o masă copioasă. Doamna Medeleanu a venit în faţa lui Vernescu care, cu gesturi aferate, tocmai îşi aprindea o ţigară, pregătit să-i conducă la cantină pe membrii comisiei. Dânsa i s-a adresat cu glas blând, spus însă cu o sfâşietoare amărăciune:

— Vă mulţumesc, tovarăşe inginer. Ce mi-aţi făcut dumneavoastră, vă arată că nu aveţi pic de suflet… Şi neputându-se stăpâni, reizbucni pe dată în plâns. Vă rog, fie-vă milă cel puţin de copilaşii mei care or să moară de foame, dacă de mine nu vă este… Vă rog din suflet…

— Statul va avea grijă de ei. Şi, în definitiv, eu n-am niciun amestec în toată treaba asta, înţelegi cucoană? Te rog să mă laşi în pace, iar dumneata plânge-te cui vrei şi nu mie! Ai dreptul la contestaţie în termenul fixat de brigadă.

— Dar vă rog din inimă, tovarăşe inginer. Aveţi puţină milă… Sunt o femeie în vârstă, văduvă, bolnavă. Am cinci copii de crescut. Peste unsprezece luni aş fi ieşit legal la pensie…

— Uite ce-i, doamna Cornelia… Recunoşti că eşti adventistă?

— Recunosc. Am îmbrăţişat religia soţului meu după ce m-am căsătorit cu el pentru că l-am iubit şi era un om excepţional. Nu vreau să-l trădez nici după moarte, însă la şcoală mi-am văzut de meseria mea. N-am făcut niciun rău nimănui, nicio propagandă.

— Atunci, dacă este aşa, dă pe loc, stimată doamnă, o declaraţie, cât mai este brigada asta aici în şcoală, specificând că renunţi la cult şi la biserica de care aparţii, iar eu îmi voi pune pe lângă ei obrazul pentru salvarea dumitale! propuse Vernescu.

— Dar nu pot face aşa ceva. Constituţia-mi garantează libertatea credinţei, tovarăşe secretar, iar cultul meu este recunoscut de lege, e legal…

— Nu e legal niciun cult! Toate-s stupide, primitive; şi le vom nimici pe rând! mai te-ntreb odată: dai această declaraţie acum ori ba?

— Nu, nu pot.

— Atunci, ieşi afară! Şi inginerul îi întoarse spatele.

În timp ce avea loc această discuţie, telefonul şcolii sună strident. Directorul liceului – şi el serios înspăimântat de ce putere are inginerul Vernescu, de care era din ce în ce mai convins că era şi ofiţer de Securitate – ridică receptorul cu mâna aproape tremurând.

— E pentru tovarăşul inginer… Veniţi fuga – o urgenţă la uzină. Necaz mare: dacă am înţeles bine, un incendiu la depozitul de materiale sau cam aşa ceva. Luaţi repede receptorul…

— Alo! La depozitul mic? La amândouă? Vorbeşte mai clar, omule! Cum asta? Nu se poate! Sigur că de la gaze! Păi cine altul crezi că-i de vină… Cheamă preventiv ambulanţele. Pompierii trebuiau deja să fie acolo, nu pe drum! Da, în primul rând ai noştri cei din întreprindere, că-s la doi paşi, şi lasă-i pe ceilalţi. Asta nu-i organizare, măi tovarăşe. Fiecare veţi răspunde cu capul. Bine, voi fi şi eu într-o clipă acolo! Vernescu închise telefonul. Era cu adevărat mânios sau doar juca teatru, făcând pe mâniosul?

În zilele ce-au urmat incendiului, au existat câteva guri rele care au zvonit că însuşi Vernescu ar fi regizat punerea focului pentru a avea un motiv mai concret de a porni un atac frontal contra celor pe care

voia el să-i înlăture.

Nu a părăsit cancelaria liceului până ce nu a mai făcut încă o apostrofare pentru a fi auzită bine de cei din jur:

— I-am spus idiotului aceluia de şef să nu se-ntindă cu latura de nord a depozitului spre furnalul termocentralei că într-o zi ar putea izbucni un incendiu. Iată că-l avem! Şi încă o tâmpenie – auziţi ce cap: contorul şi ţevile de gaze de la cazanele cu presiune să treacă prin depozitul cu materiale inflamabile. Ăsta se joacă cu milioanele statului, domnule… Dar o să plătească el!

Nu precizase cine-i şeful şi idiotul cu pricina, dar cei care ştiau amănuntele bănuiau că nu se referă la şeful de depozit ori la cel cu paza contra incendiilor, ci la Ionescu, directorul uzinei.

Vernescu, vânăt la faţă, şi înjurând cât îl ţinea gura, ieşi fără să mai salute pe cineva, trântind uşa cu putere.

CAPITOL NO III

Într-un cărucior cu două roţi, pentru invalizi, la umbra unei bolţi de viţă, Sandu Parianu citeşte una din cărţile lui preferate, „Critica raţiunii pure", de Immanuel Kant.

Sandu este un bărbat de 53 de ani şi aproape jumătate din viaţă şi-a petrecut-o culcat cu faţa în sus, ca urmare a unui accident groaznic din care a scăpat ca prin minune, însă cu arsuri grave. Nu putea merge şi însăşi poziţia de şedere în cărucior o suporta greu, cel mai bine simţindu-se atunci când stătea în pat, la orizontală, având înainte-i o masă specială, uşor înclinată, deasupra patului.

Inginer petrolist de profesie, lucrase la întreprinderea „Petrochim" din Ploieşti unde, încă din primele luni de serviciu, făcuse nişte inovaţii foarte utile, fiind pe cale să definitiveze şi o invenţie importantă pentru ramura petrochimiei, care ar fi adus ţării venituri de milioane de dolari. Dar invenţia aceasta nu va mai fi lansată niciodată; şi iată de ce…

Era într-o vară de august şi el tocmai îşi terminase programul de la serviciu. Se schimbase grăbit, îşi luase geanta şi apucase să iasă pe poarta întreprinderii. Sandu, un tânăr drăguţ şi serios, făcea naveta zilnic la Scăieni, o localitate frumoasă, aşezată la şapte kilometri nord de Ploieşti, pe linia de cale ferată Ploieşti-Vălenii de Munte. Acolo îşi

avea el locuinţa, pe strada Păcii, la numărul 10, şi de aceea o luase pe jos spre Gara de Nord. Peste o oră avea trenul. În momentul în care voia să traverseze strada, chiar atunci auzi zgomotul unor paşi alergând în urma sa.

— Domnule inginer, domnu' Alexandru!

Doi elevi care făceau practică la întreprindere alergau de zor în spatele lui, cu feţele disperate.

— Ce e, băieţi, ce s-a întâmplat?

— S-a spart ventilul de gaze lichide de la instalaţia principală! Este chiar cel de la secţia dumneavostră şi curge cu presiune…

— Aoleu! Păi asta-i rău de tot. Şi ce mai aşteptaţi? Repede, înapoi, băieţi, că la temperatura care-i acum afară, gazele se autoaprind şi toată uzina poate sări în aer. Chiar şi cartierul acesta-i în pericol! Dar de ce n-a încercat să strângă cineva ventilul?

— Fiindcă doar dumneavoastră ştiţi să-l închideţi, că-i un ventil special şi are o şmecherie pe care noi n-o ştim.

— Dar unde-i maistrul, unde operatorul de serviciu? Ei ştiu manevrele cel mai bine.

— Toţi au intrat mai adineauri în şedinţa de partid şi ne-au lăsat pe noi, răspunse unul. Nici măcar şedinţa nu ştim unde se ţine.

— E clar. Haidem fuga înapoi!

Alergară şi ajunseră la instalaţie. Între timp, jetul de gaze lichide se mărise considerabil şi era proiectat la distanţă. Era vorba de o garnitură care s-a spart. Sandu îşi feri faţa şi ochii cu ambele mâini întinse spre gazele lichide care ţâşneau cu presiune împroşcându-l din cap până în picioare. Apucă strâns roata de fontă şi închise ventilul cu două smucituri şi patru înşurubări. Dar lichidul totuşi mai continua să curgă, însă ceva mai puţin. Apoi închise şi ventilul de siguranţă, pe care-l reperă mai greu, fiind ascuns printre o mulţime de alte ventile. Cu acesta a stopat şi ultima picătură. Uzina era astfel salvată. Altminteri explozia ce s-ar fi produs ar fi spart geamurile din întregul municipiu Ploieşti şi din localităţile din jur, precum s-a întâmplat mulţi ani mai târziu când au explodat nişte instalaţii similare de la complexul petrochimic Teleajen.

Tocmai când se descheia la nasturii de la cămaşa stropită cu gaze lichide, voind să o dezbrace, ca de la un trăsnet, fu cuprins jur-împrejur de flăcări. Inevitabilul se produse. Gazele, impregnate pe

partea din faţă a cămăşii şi pe pantaloni, din cauza căldurii din afară, luaseră foc. Inginerul a început să urle disperat; a alergat ca o torţă vie spre curtea din faţa instalaţiei tăvălindu-se pe jos, pe iarba de acolo. Băieţii strigau şi ei zăpăciţi, căutau apă, dar nu găseau. Cineva s-a dezbrăcat de haina lui şi cu ea s-a repezit de l-a înfăşurat pe Sandu care continua să ardă. Cu haina aceasta trupul i-a fost stins, în sfârşit. Dar arsurile rămase erau foarte grave şi urâte, arsuri de toate gradele. Inginerul Parianu răcnea însă de usturime ca în gura rechinului. Ambulanţa a apărut greoaie după vreun sfert de oră, iar la spital părinţii au fost informaţi că sunt foarte puţine şanse ca băiatul lor să mai scape cu viaţă. Familia Parianu nu mai avea alt copil.

Şi totuşi Sandu a scăpat, dar a rămas fără posibilitatea de a se îndoi normal de la jumătate, pentru mulţi ani unica lui poziţie fiind numai întins cu faţa în sus. La cea mai mică mişcare însă, pielea, subţiată de arsurile multiple, plesnea, sângera şi supura. Inginerul a strigat de durere şi usturime, a urlat aşa câţiva ani în şir, până ce o babă l-a învăţat să se ungă cu seu de oaie topit împreună cu ceară de albine şi cu praf de penicilină amestecat cu pulbere fină de sacâz. Toate celelalte medicamente fuseseră doar mici paleative.

După câteva luni cu un asemenea tratament empiric, rănile toate i s-au închis şi durerile, în cea mai mare parte, i-au dispărut. Faţa, spatele, pieptul şi mâna stângă se vindecaseră complet, aproape fără urme, dar ambele picioare i-au rămas atât de arse, că nu le mai putea îndoi. De-a lungul anilor, au fost necesare cinci operaţii făcute de doctorul Meghea, un mare osteolog, de la spitalul din Azuga, în urma cărora a putut în sfârşit să se îndoaie de la jumătate şi să-şi recapete parţial flexibilitatea genunchilor, ca să poată sta în scaunul cu rotile. La început un minut pe zi, apoi două, apoi ore întregi, mai târziu.

Cu mâna dreaptă nu mai putea scrie. Ridica în schimb cu ea obiecte uşoare. Evident, suferise foarte, foarte mult. La suferinţele-i fizice se mai adăugară şi cele sufleteşti, dintre care cea mai mare era faptul că Nastasia, soţia lui, cu care se căsătorise abia de câteva luni, vizitându-l la spital imediat după accident şi văzându-l în ce hal se află, l-a părăsit cu laşitate, sub pretextul că i-ar fi milă şi că s-ar simţi complexată să conviețuiască tot restul vieţii cu cineva în această situaţie. Era o laşitate crudă ce semăna mai mult a trădare. De atunci până astăzi nu mai ştie absolut nimic despre existenţa ei. Şi poate că

nici nu l-ar mai interesa.

Între timp, Sandu învăţase să scrie frumos cu mâna stângă, dar mai mult din poziţia culcat. Stătea, aşadar, în pat, în faţa acelei mese speciale, care se putea uşor înclina şi pe care ţinea întotdeauna telefonul, medicamentele, un radio portativ, pixuri, creioane, o lampă de carte şi zilnic diverse cărţi (majoritatea religioase, Biblia în primul rând) ori diverse caiete de însemnări.

Până la accident, dusese o viaţă obişnuită, de om foarte corect, devotat soţiei, părinţilor şi locului său de muncă. Fusese un bărbat cu un fizic delicat, însă plăcut, cu trăsături oarecum eminesciene; era inventiv şi deosebit de inteligent, un excepţional matematician. Din această cauză părea poate plin de o oarecare mândrie. Sau numai părea, fără a fi în realitate. Accidentul însă l-a schimbat radical, i-a modelat întreaga structură sufletească.

Atunci când durerile s-au mai liniştit, a început să citească cu multă pasiune. Citea enorm de mult, de dimineaţa până seara – beletristică, filosofie, ştiinţă, artă etc. – iar lecturile-i acestea extrem de diverse îl ajutau să ignore din ce în ce mai mult situaţia în care se află, îl făceau să mai uite de dureri. Lectura îi era una din puţinele-i bucurii care i-au mai rămas. În plus îi îmbogăţise mult cultura personală. „Am pierdut totul din punct de vedere fizic – obişnuia el să spună câteodată – dar am câştigat mult din punct de vedere spiritual”. Şi avea dreptate.

Foştii colegi şi prieteni începuseră să-l viziteze, aducându-i cărţi, dintre care el le prefera pe acelea care analizau profunzimile vieţii, împreună cu acelea despre suferinţă. Citea multă filosofie. Şi ce este, în fond, filosofia dacă nu însăşi căutarea drumului care te poartă de la suferinţă la fericire, niciodată invers. Cine-l parcurge cu răbdare şi stoicism de la un capăt la altul, chiar dacă nu devine întru totul fericit, înţelege meandrele vieţii şi are foarte multe şanse să devină un înţelept. În acest sens, Alexandru Parianu se poate spune că era un înţelept.

Preotul din Scăieni, părintele Vlad, îl vizita tot mai des, încurajându-l şi aducându-i tot mai multă literatură religioasă. Un inginer constructor, Toma Călinescu, vecin cu el, în afară de procurarea unor alimente, îi aducea literatură filosofică; Daniela Zeca, o fată drăguţă, studentă la filologie şi talentată poetă, de asemenea vecină cu el, îi împrumuta cărţi de ştiinţă şi de maxime, iar un alt

prieten, scriitorul Codrin Elizeanu, cele mai bune cărţi beletristice şi unele studii biblice neoprotestante. Fiecare observase că Sandu, cu cât se vindeca mai mult, cu atât putea citi mai mult, lectura oferindu-i un imens sprijin moral, deconectându-l şi făcându-l să-i treacă timpul care pentru el parcă îngheţase.

Bieţii lui părinţi, ambii aflaţi demult la vârsta pensiei, s-au chinuit enorm cu situaţia tragică în care se afla băiatul lor. Foarte greu au câştigat procesul cu întreprinderea, care nu voia să-i plătească sub niciun motiv pensie inginerului, susţinând că accidentul s-a întâmplat în afara orelor de serviciu şi că statul nu este obligat să recompenseze pe cineva care se accidentează din neatenţie; că el, ca specialist, ar fi trebuit să cunoască proprietăţile chimice ale acelor gaze lichefiate autoinflamabile. În plus, era inginer stagiar, fără vechime.

Juristeonsultul întreprinderii susţinea cu rigiditate şi fără pic de suflet că statul nu-şi poate permite „să arunce banii în vânt”. Refuzul apărea pe cât de nedrept pe atât de dureros.

Abia când avocatul lui Sandu şi ziaristul Corneliu Şerban, de la ziarul „Flamura Prahovei”, primul în completul de judecată, al doilea publicând unele articole în ziar, demonstrând fără putinţă de tăgadă că de fapt Alexandru Parianu este un mare erou, că el a salvat cu propria lui viaţă viaţa a sute, poate mii de oameni, abia atunci tribunalul i-a dat câştig de cauză şi dreptul la o pensioară mai mult simbolică decât îndestulătoare. Dar tot era ceva decât nimic.

Nea Vasile, tatăl inginerului, fusese maistru petrolist, iar maică-sa casnică. Ea primise din plin şocul accidentului, alegându-se cu psihicul zdruncinat. Orice mamă adevărată ar fi trăit aceleaşi sentimente. Tatăl său îi făcea zilnic băi cu diverse buruieni tămăduitoare, însoţite de uşoare masaje. După mai bine de cincisprezece ani de suferinţe, în fine, Sandu a putut să fie scos din casă şi plimbat cu căruciorul pe stradă. Lumea îl privea la început plină de curiozitate. Uitase ce s-a întâmplat cu el şi mulţi chiar întrebau miraţi cine o fi domnul acela purtat de cei doi bătrâni. Apoi, cu timpul, s-au obişnuit şi cu scena aceasta.

Pe când se afla internat la Spitalul osteoarticular din Azuga, sub îngrijirile renumitului medic Meghea, în camera de rezervă a lui Sandu, venea când şi când domnişoara Mioara Iordănescu, directoarea unei grădiniţe din Ploieşti. Dânsa era internată la o altă secţie vecină. Era

cam de aceeaşi vârstă cu inginerul şi nu fusese niciodată căsătorită. Spirit altruist şi caritabil, Mioara l-a ajutat tot timpul să mănânce, să se spele, să se bărbierească, să-şi schimbe o pijama, să-l întoarcă de pe o parte pe alta, ba chiar să-i schimbe şi plosca uneori. Tot mai multe ore le petreceau împreună şi cum Sandu, după o tăcere dureroasă de ani de zile, acum devenise foarte vorbăreţ, aveau ce să discute zile întregi… El acumulase din lecturi o avalanşă de cunoştinţe şi după anii grei de muţenie – sau, pentru a fi mai corecţi – după acei ani cumpliţi de gemete de durere, el avea acum prilejul nemijlocit să-şi exteriorizeze verbal tot ceea ce-l frământa. Dânsa descoperise că este o adevărată plăcere să stai de vorbă cu un asemenea om de o frumuseţe morală deosebită. Aşa s-a făcut că, în ziua când Sandu a revenit la Scăieni, nu s-a întors singur ci însoţit de această prietenă care a rămas la dânsul ca soţie până astăzi. Providenţa a vrut deci ca inginerul erou să aibă parte de un spijin, exact în momentul când primul ajutor, nea Vasile Parianu, a predat ştafeta, plecând în veşnicie într-o tristă zi de toamnă.

Dar acum este din nou primăvară şi Sandu stă în căruciorul lui citind din cartea lui Kant, la umbra deasă a boltei de viţă. Din când în când, el subliniază pasaje întregi şi extrage pe un caiet diverse idei. Şi-a format un scris foarte frumos cu stânga. Nu terminase bine de notat ceva, când poarta de fier de la intrarea în curte se auzi scârţâind.

— E-heei… Ia te uită cine vine! făcu inginerul. Poftim, nene Codrine, poftim, ia loc pe taburetul acesta de lângă mine.

Scriitorul Codrin Elizeanu, autor de povestiri ştiinţifico-fantastice pentru copii, unul din cei mai buni prieteni ai lui Sandu, îi răspunde în glumă:

— Bună, eroule. După cum văd, vrei să continui opera filosofului neamţ. Nu cumva intenţionezi să i-o şi traduci înapoi, din română în germană? Ar mai câştiga în termeni…

Elizeanu se aşează jos pe iarbă, lângă taburet, şi râse de cele ce le spusese singur.

— Bine că te-ai băgat aici, replică inginerul. Fiindcă tot ai pomenit de traducere, ai oare idee când a fost tradusă în româneşte „Critica raţiunii pure”?

— Păi, după câte ştiu eu, însuşi Eminescu a încercat o traducere,

dar integral a fost tradusă cam prin anul când m-am născut eu.

— Aș, de unde, contestă Sandu. Ceva mai devreme, monșer. Prima traducere s-a făcut în 1930, iar ultima în 1969, de către Nicolae Bagdazar și Elena Moisuc, după cum vezi că scrie chiar aici. Vezi că nu știi?

— Vorbești după principiile rațiunii pure sau după cele ale rațiunii practice?

— Vorbesc după principiile adevărului universal.

— Și ce-i acest adevăr, după tine, Sandule, sau, mă rog, după Kant al tău?

— Ce să fie – o valoare apriorică și obiectivă în același timp…

— Totuși – îl ispiti scriitorul – aici filosoful german nu pune pe primul plan analiza adevărului propriu-zis, ci problema posibilității și valorii științei.

— Da, dar totul numai pe baza fizicii newtoniene. Este, de fapt, prima sinteză științifică profundă a matematicii cu experimentul, model al tuturor disciplinelor științifice ulterioare.

— Și totuși Kant, deși întemeiază obiectivitatea și categoriile intelectului, prin transformarea distincției între cunoștința umană relativă, fenomenul, cum îi zice el, și obiectul însuși ca absolutul dat sau numenul, lucrul în sine, ajunge, usque ad finem, la agnosticism. Nu ți se pare ceva greșit în concluzii de felul acesta?

— Parafrazându-l puțin pe Voltaire, în „Mahomet", piesa scrisă de el, aș putea replica așa: „Pour le mieux aimer, apprends a le connaître!" – „Pentru a-l aprecia mai mult, învață a-l cunoaște!". Cu tot epilogul ei agnostic, încărcat de redundanțe sofisticate, susținu inginerul, cartea aceasta a lui Kant, din câte citesc eu – și mai am puțin până o termin – văd că, mai ales prin teoria antinomiilor, pune în evidență mișcarea dialectică a gândirii, reprezentând cel mai important moment al epistemologiei clasice.

— Știu concluzia, că l-am admirat și l-am citit și eu pe neamț, încredință Elizeanu. Păi nu vezi? Kant delimitează două categorii apriorice, cum le zice el, cerând independența moralei față de religie. Ori eu cred că religia și morala nu pot acționa independent.

— Depinde ce religie, ridică ochii de pe carte Sandu.

— … și depinde ce morală, îl completă Elizeanu. Există însă o singură morală adevărată: cea creștină. Restul este fariseism, surogat

sau gunoi. Căci dacă admitem aici că şi societatea aceasta comunistă ar fi o societate morală, ar însemna să considerăm toate crimele comuniştilor ca fapte morale. Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ceauşescu au instituţionalizat crima în masă contra aşa numitei clase exploatatoare ca un fapt moral, exterminând prin intermediul Securităţii, în numele ideologiei lor, zeci de milioane de oameni nevinovaţi, în închisori, în lagăre de concentrare, în spitale psihiatrice – pe cei mai valoroşi oameni – în numele cui? În numele „clasei muncitoare" jefuită, prostită şi ţinută cu căluşul la gură! Teoriile unui criminal ca Stalin, care-şi ucidea generalii şi chiar şi pe nevastă-sa râzând, ori ale unui mare semidoct ca Vladimir Ilici Ulianov Lenin, declarat geniu al proletariatului, au fost ridicate la rang de religie. Ai citit, bunăoară, „Caietele filosofice" ale lui Lenin, apărute în Editura politică? Le-ai citit, nu? Că am mai vorbit despre ele. Atunci ai văzut ce anapoda înţelegea el filosofia şi cum se mira la fiecare pas de ceea ce nu putea să-i încapă sub chelia aceea stufoasă! Ăştia ar fi trebuit să experimenteze mai întâi comunismul pe câini şi abia apoi pe oameni!

— Subscriu întru totul acestor idei numai dacă-mi permiţi să mai adaug şi eu ceva.

— Adaugă…

— Ai sugerat adineauri ideea că nivelul unei societăţi este dependent de morala şi religia ei.

— Fără îndoială că este.

— Şi ai mai spus că singura morală adevărată este cea creştină.

— Păi cum altfel?

— Bine, dar ea mai depinde şi de ce fel de creştinism aduci în prim-plan – accentuă Sandu cuvântul de bază – deoarece am impresia că şi creştinismul iniţial s-a pulverizat astăzi în sute de confesiuni, fiecare confesiune reliefând unele sau altele din principiile morale biblice.

— Uneori nu diferă prea mult unele de altele, mai cu seamă dacă vorbim de ansamblul principiilor morale creştine care în general ştim că sunt aceleaşi.

— Uneori, consimţi Sandu. Dar ca doctrină să ştii că diferă adesea foarte mult. De exemplu, eu, ca ortodox, consider că ortodoxia şi catolicismul au dreptate să considere liturghia şi missa catolică drept summa summarium a momentului colectiv de rugăciune; susţin

existenţa celor şapte taine, cum este împărtăşania, instituită de Însuşi Isus Hristos, susţin importanţa centripetă a Fecioarei Maria şi a icoanelor în biserica ortodoxă, fără a le pune deasupra lui Dumnezeu; susţin necesitatea tradiţiei, în genere, a unor practici păstrate de la vechea religie iudaică, de pildă a podoabelor preoţeşti care conferă o notă distinctivă şi impunătoare a omului-preot faţă de omul-mirean ş.a.m.d. E drept, în faţa lui Dumnezeu, ambii sunt egali, dar în orice societate şi în toate timpurile, aspectul exterior a contat foarte mult. Altminteri, dacă generalul s-ar îmbrăca la fel cu soldaţii nu s-ar mai bucura de nicio autoritate. Au experimentat-o cei din armata comunistă chineză unde toţi militarii aveau aceleaşi costume, indiferent de grad, dar curând a trebuit să se renunţe la experiment. Asta este de milenii firea oamenilor şi n-ai ce-i face!

— Mă rog, fiecare este liber să creadă ce vrea, dar există riscul ca din cauza pădurii să nu mai vedem copacii. Există riscul, mai ales în rândul religiilor tradiţionaliste, să se tot adauge şi adauge până nu se mai vede nimic din miezul care ne interesează pe noi şi care nu este altul decât Evanghelia, Cuvântul lui Dumnezeu. Trăim într-o lume în care supraîncărcările, aproape în stil baroc, încep să obosească spiritul şi să-l deruteze. Lumea modernă a sfârşitului nostru de secol ai văzut că iubeşte simplitatea, comprehensibilul. Tocmai de aceea trebuie să revenim la creştinismul iniţial, la cel apostolic. El este pe cât de simplu şi curat, cu cele mai multe carate, pe atât de inteligibil şi penetrant. Rămâne deci cel mai indicat pentru timpurile noastre, pentru toate timpurile.

— Asta este părerea ta?

— Desigur. Mai devreme sau mai târziu, înseşi cultele creştine zise istorice se vor vedea nevoite să simplifice din adaosurile adăugate de-a lungul secolelor. Procesul acesta deja a fost declanşat. Opinia mea este că noi creştinii de astăzi trebuie să reluăm totul de la început, reconstituind cât mai amănunţit şi mai fidel cu putinţă epoca imediat post-cristică. Pare cea mai bună soluţie, nu?

— Lasă-mă să-ţi critic teoria ta pe care am s-o numesc „teoria simplificării şi a aducerii la acelaşi numitor” şi iată de ce…

Pe nesimţite, fără să trântească poarta curţii, intrară Mioara, soţia lui Sandu, încărcată de plase, împreună cu o doamnă mai în vârstă.

— Bravo, băieţi! Ţara arde şi baba se piaptănă… Tot cu filosofia? Zeamă lungă, uneori gustoasă, dar nehrănitoare. Oare ce mai puneţi la cale?

— Vrem ca în următoarele minute să schimbăm toate regimurile dictatoriale de pe glob şi toate religiile lumii, îi răspunse soţul ei.

— Aha, de-aia ne merge nouă oamenilor prost, că vă atingeţi voi de lucrurile sfinte! glumi dânsa ajungând în dreptul lor. Bine v-am găsit. Bună, Codrine. Uf, ce cald este! Şi-am stat pe căldurile astea la coadă la hale trei ceasuri întregi la tacâmuri de pui. Şi închipuiţi-vă: exact cu două persoane înaintea mea, marfa s-a terminat! Să-nnebuneşti, nu alta… Am reuşit în schimb să iau nişte peşte congelat – altă coadă, că peştele, de! oricum are coadă… Am mai cumpărat apoi nişte roşii, ştevie, mărar, ceapă verde şi o carte de maxime din colecţia „Cogito”, pentru tine, Sandule. Toate excesiv de scumpe, încât vă spun că am dat aproape un sfert de kilogram de bani, socotiţi în hârtii-monedă. Că mai bine socotim banii la greutate decât la valoare şi la număr, când vorbim de inflaţie. Până şi la cărţi era coadă, căci şi astea se dau pe sub mână. Dacă nu ai pile, cunoştinţe şi relaţii… Asta-i societatea multilateral lăbărţată, oameni buni, că nici nu ştiu ce să mai zic… Noroc că am o cunoştinţă la Librăria Centrală, că directoarea de la Casa Cărţii, care mă cunoştea de mult, a ieşit la pensie… A, dar am uitat să ţi-o prezint pe doamna preoteasă Doran, Codrine. Sandu o cunoaşte bine, fiindcă dânsa a mai fost pe la noi.

— Sărut mâinile! Codrin Elizeanu, prietenul lui Sandu, se recomandă scriitorul, punând în practică, după obiceiul românesc, conţinutul celor două cuvinte folosite ca formulă naţional-originală de salut.

— Mulţumesc! Maria Doran, prietena şi colega de serviciu a Mioarei. Sunt soţia preotului Ilarion, de la Biserica Sfinţii Trei Ierarhi, dacă aţi auzit…

— A, da, da. Desigur… Am auzit de părintele Ilarion… Cine n-a auzit? – un renumit predicator. Ştiu şi biserica unde este… („De ce unele cucoane îţi mulţumesc prosteşte atunci când le săruţi mâna?” se întrebă Codrin în gând. „Nu consider că ar trebui să facă parte din aleasa etichetă…)

— Însă nu cred că aţi auzit de Mihai, băiatul nostru. Este – sau

mai bine zis era – profesor de ştiinţele naturii într-o comună frumoasă din Transilvania, dar ne-a făcut o figură de mi-e şi ruşine să v-o spun.

— Sandu ştie povestea, Mariano, interveni Mioara. I-am spus eu ieri tot necazul tău.

— Uitaţi, domnule Elizeanu. Ca să vă lămuriţi, citiţi mai întâi aici scrisoarea asta, îi înmână ea plicul desfăcut scriitorului. Numai mamă să nu fii!

Codrin o parcurse pe toată şi pe măsură, ce se apropia de sfârşit, zâmbetul i se lărgea.

— Extraordinar! exclamă el cu entuziasm. Formidabil! Aveţi un băiat fantastic, doamnă preoteasă. Scrie foarte frumos, are stil şi mi se pare un tânăr foarte inteligent şi original. Auzi, Sandule, să te retragi tu din serviciu într-o pădure din Ardeal numai cu scopul ca să cugeţi în linişte la problemele vieţii! Şi, în felul acesta, să protestezi împotriva acestei societăţi murdare unde omul a ajuns mai rău decât o vită – nu-i aşa că-i nemaipomenit? Doamnă, eu vă admir băiatul! Aşa ceva nu s-a mai văzut demult pe la noi…

— Păi sigur că nu s-a mai văzut, de unde să se vadă? Fiindcă cine ar putea să se mai asemene cu un nebun ca el? se lamentă maică-sa.

— Ba nu! V-aş ruga să vă corectaţi: fiindcă Mihai este un virtual filosof, un adevărat înţelept! opină scriitorul. Vă felicit că aveţi aşa copil!

— Cred că vă bateţi joc de mine…

— Câtuşi de puţin! întări Elizeanu. Vorbesc foarte serios. Chiar mi-ar face o mare plăcere să-l cunosc vreodată, personalitatea lui putându-mi sluji ca model pentru eroul unei viitoare cărţi. De-aş şti unde se află, chiar acum aş pleca să-i sondez opiniile! Fiindcă ideea de a mă izola de lume am avut-o şi eu cândva. Dar iată că Mihai mi se dovedeşte superior mie, fiindcă, vedeţi, eu n-am avut de fapt nicicând curajul să-mi pun această idee în practică.

— Nu-i chiar aşa, Codrine. Exagerezi – interveni Sandu Parianu. Ce mai! Este o aventură trăsnită şi de nejustificat la vârsta lui. Dacă ar fi făcut-o un puşti de 16-18 ani, hai, treacă-meargă! Dar Mihai este om în toată firea. Să-ţi laşi tu serviciul ca să faci pe pustnicul – frizează mai de grabă teribilismul. Orice s-ar spune, pare curată nebunie! Încă nu ştiu ce vrea el să arate cu asta. Ca să afli adevărul despre viaţă, despre societate, nu este cazul să te retragi neapărat în codri. Viaţa se înfruntă

uite aici, printre oameni, cum o înfrunt eu! Că nu cred ca Mihai să fi avut necazuri mai mari decât mine… Sandu se înecă şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Ca să-şi ascundă emoţia, simulă o tuse, după care întrebă cu glas normal: Oare în ce pădure s-o fi înfundat, n-aveţi idee? Şi părintele Ilarion ce zice de trebuşoara asta? Aţi anunţat cumva miliţia, coană preoteasă?

— Dar ce credeţi că ne-a precizat unde e? Nici pomeneală! Părintele – ce să mai spună şi el, săracul. Zice la fel ca mine, că-i un nebun! Uneori face slujbe şi rugăciuni să se întoarcă fiul rătăcitor. De geaba! Dumnezeu parcă tot cu el ţine. Miliţia, la început, a zis că poate este vreun aranjament secret între noi, un fel de teatru sau joc de-a v-aţi ascunselea, ca să-i ascundem cumva fuga lui peste graniţă… Unii au şi zvonit că Mihai deja se plimbă acum prin America. Dar le-am arătat la Securitate scrisorile atunci când ne-au chemat, şi în cele din urmă s-au convins şi autorităţile că nu-i vorba de nicio fugă reală peste hotare, ci de o aventură cât se poate de locală. Ultima oară ne-au anunţat că ei nu se mai ocupă de acest caz, deoarece nu-l pot socoti o persoană dispărută, ci poate un om care nu-i în toate minţile. După opinia lor finală, de acest caz trebuie să se ocupe mai de grabă doctorul psihiatru… Uite aşa i-a spus la telefon lui părintele şeful de post de la Valea Dulce şi tare l-a mai amărât… Ce să mai discutăm, mai mare ruşinea pentru noi ca părinţi, fiindcă am ajuns de râsul miliţienilor!

— Ha! Ha! Ha! Nişte proşti, nu-i adevărat! Cum ar putea să înţeleagă un cap sec de curcan tablagiu o minte luminată ca a lui Mihai!? Ei poartă manşete albe ca să ştie de unde se îndoaie coatele, iar eu îmi menţin opinia, doamnă Doran, că fiul dumneavoastră este un om cu totul şi cu totul aparte, dotat cu sensibilităţi deosebite, peroră scriitorul. Totdeauna oamenii cu spiritul sensibil, înainte de a trece la decizii sau la acţiuni ferme, remarcabile, s-au retras în pustie: Buda, Isus, Mahomed… Mai niciunul n-a fost înţeles în primele momente. Eu, cum v-am spus, l-aş căuta să-l cunosc mai îndeaproape, căci trebuie să aibă ceva sacru în personalitatea lui.

— Na, că mi-l făcurăţi şi sfânt! Dar cum, Doamne iartă-mă, să mi-l comparaţi pe aventurierul de Mihai, care-i ateu, cu Isus şi cu ceilalţi! Cel puţin ei au fost întemeietori de religii, după care s-a întors fiecare pe la casele lor. Mihai al nostru însă…

— Vă garantez eu că se va întoarce, conchise Elizeanu cu

convingere. Ţineţi minte ce vă spun. Şi atunci poate îl veţi înţelege mai bine, căci va fi mai matur şi mai înţelept decât mulţi. Doar ştiţi că nimeni nu-i proroc în ţara lui.

CAPITOL NO IV

Doamne, cât de frumoase pot fi pădurile în dimineţile însorite de primăvară! Pădurea în care se retrăsese Mihai le întrecea însă pe toate. Mai ales acum, când este o minunată zi de mai…

Frunzele, un ocean de smaralde fosforescente, parcă ar avea fiecare picături de soare topit înlăuntrul lor! Vârfurile semeţe ale ulmilor şi stejarilor se cutremură viguros de doruri şi de contemplare în mângâieri de briză calină, domol curgătoare peste crupele blânde şi sentimentale ale colinelor îmbrăcate cu arbori seculari. Pânze şerpuitoare de aburi se înalţă uşor şi maiestuos, rotindu-se cu eleganţă spre crengile cele mai joase de la poalele copacilor, străpunse de suliţele subţiri ale razelor solare. Aici mâna omului dătătoare de moarte pentru zveltele trunchiuri silvestre, prin nu ştiu ce minune, încă nu intrase.

Este poate un codru secular şi virgin, ascuns sub scânteieri de luceferi şi uitat de oameni, dar nu şi de sute de mii de fiinţe minunate ale pădurii care toate se simt înlăuntrul ei ca în primele zile după facerea lumii. O minunată împărăţie pentru tot felul de gâze, păsări şi animale! Un mic paradis terestru. Privighetorile, cucii, mierlele, pupezele, cintezele, piţigoii, pitulicile şi alte zeci de guşuliţe fermecate şi binecuvântate de providenţă, pline cu armonioase note muzicale, revarsă pe întregul spaţiu al pădurii calde imnuri de slavă lui Dumnezeu. Artiştii înaripaţi ai codrului păreau că oferă cerului albastru cu corăbioare de norişori albi, micuţelor poiene şi florilor multicolore cu ochişorii plini de rouă, cel mai măreţ şi mai divin concert de la creaţie încoace; poate cea mai mare simfonie a naturii.

Acest strălucit colţ din duioasa Transilvanie este o posibilă aluzie la tainicele grădini ale raiului ceresc pe care ochii păcătoşi ai oamenilor nu şi le pot nicicum imagina, dar pe care probabil numai ochii nevinovaţi ai păsărilor, căprioarelor şi ai celorlalte necuvântătoare ale pădurii le mai văd încă.

La adierile vântului, picăturile diamantine de rouă se lasă

aprinse de soare şi cad sub formă de stropi mărunţi şi calzi de curcubeie peste muşchii de pluş verde. Pe un asemenea covor moale, într-un sac de dormit, se odihnea Mihai fericit, având vată în urechi ca să nu-i intre cumva vreo gânganie. Alături, la un braţ de dânsul, se încolăcise Mugurel care toată noaptea mârâise şi lătrase, simţind probabil că prin apropiere mişună bursucii sau alte jivine. Acum dormeau amândoi duşi, fără să mai audă cântecul dulce al unei turturele care torcea o melodie duioasă chiar în copacul sub care cei doi prieteni îşi stabiliseră culcuşul.

La zece paşi de ei se afla micuţa peşteră descoperită de Mihai într-una din excursiile ce le făcea săptămânal când pleca din Valea Dulce. Peştera nu avea mai mult de 10-11 m adâncime şi vreo 5 m lăţime. Bănuia însă că, după o crăpătură cât palma, existentă în peretele din fundul ei, peştera s-ar putea să continue cu câteva galerii necunoscute.

De la început s-a gândit să spargă peretele acela pentru a o cerceta în amănunţime şi de aceea tot cioplea în piatră cu o daltă şi-un ciocan, sperând să-şi facă o intrare prin care să poată pătrundă odată dincolo. Era însă mult de săpat în acel perete ispititor şi ar fi fost nevoie de un serios efort susţinut pentru a realiza aşa ceva. Oricum, aceasta părea o peşteră ciudată, cum nu prea văzuse, prin faptul că, exact lângă peretele din fund, unde tot mai ajungeau unele raze tulburi de lumină, se afla o excavaţie cu un mic bazin natural de la fundul căruia izvora continuu apă caldă ca de baie ce se scurgea prin fisuri abia perceptibile în despărţitura cealaltă. De altfel, zona apuseană a ţării noastre, cu pânze freatice de ape termale, nu era prea departe de aria pădurii lui Mihai.

Un izvor de apă cristalină şi rece se afla în afara peşterii, nu departe de gura ei. Această intrare în peşteră fusese bine mascată de o cascadă de liane formate din curpeni, viţă sălbatică şi iedere de pădure pe care Mihai le curăţase şi le legase cu grijă, eliberând intrarea. Dacă le dezlega, lianele acopereau din nou, ca o perdea, gura acestei grote, păstrată ca una din cele mai mari taine ale vieţii lui, pentru el o descoperire de o însemnătate capitală, fără de care cu siguranţă nu s-ar fi decis niciodată să se stabilească aici. Mereu se întreba cum de n-o fi văzut-o nimeni până la el care a descoperit-o întâmplător căutând să vadă compoziţia rocii de după iederă. Iar o taină şi mai

mare decât toate – taina tainelor – a fost surpriza (colosală!) că în roca respectivă a descoperit minereu aurifer încrustat cu abia perceptibile filamente stratificate de gangă impură, mixtată cu blende, cu straturi de alabastru, cu geode şi plăci friabile de mică. Din toate a prelevat câteva cristale sclipitoare. Se afla deci în posesia unui polimineреu bogat în materie metaliferă (aur, argint, zinc) şi nemetaliferă (mică, sulf, ghips, poate şi altele), deci roci extrem de preţioase cum rar se întâlnesc. În peşteră filoanele de gangă erau chiar mai numeroase, cu cristale mai mari, ceea ce l-a dus la ideea că toată peştera putea fi transformată într-o importantă mină de aur cu posibile geme de aur nativ pur. Dacă ar fi anunţat această descoperire oficialităţilor, în câteva luni s-ar fi ales praful de toată natura înconjurătoare, de tot acest peisaj paradisiac şi tot mediul ambiant, mirific în momentul de faţă, s-ar fi transformat, în numai câteva luni, într-un şantier urât, înconjurat de clădiri, de maşini şi de barăci încorsetate într-o reţea încâlcită de drumuri noroioase. Peste tot ar fi apărut mineri, soldaţi şi miliţieni înarmaţi până în dinţi care nu te-ar fi lăsat să te apropii pe o rază de mulţi kilometri de această pădure care ar ajunge grav mutilată. Decizia era clară şi ireversibilă: orice s-ar întâmpla, niciodată nu va spune nimănui nimic despre această descoperire, şi nu va consemna nicăieri despre această taină, astfel ca ea să nu poată fi transmisă cumva cuiva nici măcar după moartea lui! Nu va deveni niciodată un trădător al naturii. Era convins că procedează corect şi că nu comite o crimă. Considera frumuseţea naturală a locurilor o bogăţie de mii de ori mai importantă, mai preţioasă şi mai utilă decât tot aurul din lume! Întreg locul de faţă era un măreţ monument al naturii faţă de care nu voia să comită o impietate.

Mihai a botezat această peşteră „Grota de aur” şi o iubea mai mult decât casa parohială – o vilişoară destul de drăguţă, înconjurată şi ea de mult spaţiu verde, în care locuia dânsul la Ploieşti cu familia. De aceea, cum a sosit aici în urmă cu două săptămâni, prima lui grijă a fost să-şi amenajeze peştera.

Avea cu el aproape tot ce-i trebuie unui singur om (şi unui câine)… În rucsac şi în geamantan îşi pusese cleşte, ciocan, cuie, dălţi, o toporişcă, o căsmăluţă pliabilă, fierăstrău de mână, undiţe, aţă, ace de cusut, lipici, foarfeci, lanternă, baterii, lame de ras, cuţite, o lingură, o furculiţă, vase de gătit pentru voiaj, îmbrăcăminte de schimb, douăzeci de paste de dinţi şi douăzeci de săpunuri, patru brichete cu gaz, sfori,

caiete, creioane, gume, pixuri, câteva cărţi şi multe alte mărunţişuri. În plus mai avea un radiocasetofon portativ, casete, binoclu, numeroase cutii de conserve, biscuiţi, pesmeţi, sare, zahăr, ciocolate, cafea, vitamine, medicamente, toate calculate pentru cel puţin şase luni de zile.

În „Grota de aur" Mihai îşi construise o masă şi un pat care, ce-i drept, era cam tare, dar sănătos! Perna era din cele de voiaj, gonflabile. Avea deci până şi baie cu apă caldă, la… orice oră din zi sau de noapte. A considerat că ar fi bine să ia chiar şi o cursă de prins iepuri, precum şi un arc de tip sport, cu săgeţi, cu care vânase câte ceva. Mai are şi acum friptură în peşteră (învelită în plastic). De fapt, cel puţin două ore şi jumătate din zi erau rezervate vânatului, procurării hranei de pădure – ciuperci, bureţi, de care pădurea era plină – iar Mihai, trebuie să spunem, devenise expert în toate speciile de ciuperci. El îşi propusese să adune, după sezon, tot felul de fructe de pădure: afine, măceşe (din acestea se găseau puţine, mai mult uscate, rămase din anul trecut), zmeură, fragi, mure, mere pădureţe, porumbe, măline, scoruşe, coarne ş.a. Consuma frunze de măcriş, de păpădie – pentru salată –, ştevie, urzici, rădăcini de napi sălbatici, bănişori etc. Într-o scorbură găsise un roi de albine sălbatice şi, graţie unei afumători improvizate, acoperindu-se în folii de plastic, a reuşit să ia doi faguri plini cu miere, suferind minimum de înţepături – numai două. Avea acum o gamelă plină cu miere de pădure, aromată şi nemaipomenit de gustoasă. Ciudat, dar Mihai, deşi mânca mai puţin decât acasă, aici nu a simţit niciodată cine ştie ce foame, deşi poate a mai slăbit puţin. Umbla mai mult desculţ şi în slip, uneori complet gol, părând un fel de Tarzan al acestei originale „jungle" carpatine. Se bronzase uniform, muşchii i se mai întăriseră, acuitatea vizuală crescuse, capacitatea toracică la fel, întregul corp i se oţelise şi se simţea mai ager, mai îndemânatic ca oricând.

În afară de procurarea hranei şi de pregătirea ei (încă nu apelase la cutiile de conserve, aşezate la rece, în apa izvorului din apropiere şi păstrate drept provizii de ultimă necesitate), restul timpului era rezervat exerciţiilor fizice şi înotului în balta de lângă „Poiana mare", cum o botezase el, unde pescuia zilnic completându-şi hrana procurată în pădure. Acolo apăreau păsări acvatice (printre care lişiţe, raţe şi gâşte sălbatice) care, la nevoie, puteau de asemenea servi ca vânat. Slavă Domnului, avea cu ce trăi şi el, şi Mugurel! În ultimă

instanţă se decisese a înlocui hrana procurată de pe urma vânatului numai cu peşte, pentru a nu mai sacrifica vieţile bietelor păsări sau ale animalelor pe care le iubea cu adevărat.

Sportului nu-i rezervase mai mult de o oră, o oră şi jumătate zilnic, exceptând drumurile de explorare propriu-zisă. În rest, Mihai se ocupa cu studierea florei şi a faunei (să nu uităm că el este un bun specialist în ştiinţele naturii, notându-şi amănunţit toate observaţiile ştiinţifice. În acest sens, prezenţa lui aici era şi o campanie de intensă cercetare ştiinţifică); de asemenea, majoritatea timpului era dedicat meditaţiei în natură, exerciţiilor spirituale şi scrierii jurnalului zilnic, din care, atunci când va fi mai complet, vom cita câteva fragmente.

CAPITOL NO V

Incendiul produs la Uzina „Abatajul Roşu" luase proporţii neaşteptate, nu în sensul că ar fi ars cine ştie ce, căci în realitate n-a ars decât o parte din ambalajele de lemn şi placaj în care se expediau produsele întreprinderii, valoarea lor nedepăşind 45.000 de lei; dar inginerul Vernescu a anunţat imediat Comitetul judeţean de partid şi ministerul de resort despre „gravele şi repetatele neglijenţe din partea conducerii întreprinderii „Abatajul Roşu", ilustrând un nepermis dispreţ din partea direcţiei acesteia faţă de bunurile statului aparţinând poporului, consecinţele fireşti fiind producerea unor imense pagube materiale în avuţia poporului care, sub îndrumarea directă a partidului, a realizat asemenea bunuri prin evidente jertfe şi reale sacrificii".

Ancheta care a urmat a mai descoperit şi alte lipsuri importante: planul trimestrial la export nu a fost realizat la parametri proiectaţi, dar a fost raportat ca îndeplinit integral; calitatea produselor a lăsat şi mai lasă încă mult de dorit; nu s-a răspuns la reclamaţiile întemeiate ale beneficiarilor; nu s-au făcut economiile prevăzute la consumul de metal; nu s-au făcut economii nici la materialele de construcţie de pe noul şantier, nici la consumul de combustibil de bază (gaze), nici la ceilalţi carburanţi şi lubrefianţi, nici la energia electrică, deşi, în acest sens, au existat numeroase avertismente şi solicitări insistente, încât, de la staţia de transformare, a trebuit să se sisteze, în plin proces de lucru, de două ori, aprovizionarea cu curent a întregului complex, ceea

ce, evident, a afectat producţia ş.a.m.d.

Vernescu nu a fost câtuşi de puţin lezat de ancheta întreprinsă, cu toate că organizaţia de bază UTC, în frunte cu secretarul organizaţiei, a fost şi ea criticată, chiar dacă nu atât de aspru ca organizaţia de partid. Mai mult decât atât: secretarul cu propaganda, adică el, nu numai că a rămas singurul necriticat, dar chiar i s-a mulţumit călduros pentru vigilenţă, pentru descoperirea şi semnalarea tuturor lipsurilor de mai sus. Prin eliberarea din funcţie a lui Turbatu, secretarul organizaţiei comuniste de tineret, un tânăr bubos pe faţă, fără nicio valoare din toate punctele de vedere, care-şi începea majoritatea şedinţelor cu „băi tovarăşi!", inginerul Vernescu a fost propus să îndeplinească el funcţia de secretar UTC pe uzină, însărcinare pe care a respins-o categoric (cred şi eu! Era prea mică pentru ambiţiile lui atât de mari, iar dacă ar fi acceptat această funcţie, nu ar mai fi putut ocupa atât de curând funcţiile de bază la care aspira).

Efectul a fost neaşteptat. Refuzul respectiv a făcut impresie, tovarăşii activişti de la judeţ interpretându-l ca pe un gest spontan de profundă modestie. Ei s-au văzut nevoiţi să-l folosească totuşi pe Vernescu în locul lui Turbatu, păstrându-i titlul de secretar adjunct, dar având funcţia de secretar plin, căci n-a mai fost nimeni ales în locul celui demis. După această întâmplare, unii începuseră chiar să creadă că inginerul era într-adevăr un om cu totul dezinteresat de funcţii. Dar cât de naivi puteau fi! Căci la numai o săptămână după această anchetă, George Ionescu, directorul uzinei, a fost chemat la minister, unde i s-a comunicat că trebuie să predea imediat funcţia tânărului inginer Florian Vernescu care fusese şi el chemat la Bucureşti cu o zi înainte. În cele din urmă, ministrul l-a detaşat pe Ionescu ca simplu inginer tocmai la Tulcea, iar Vernescu a mai rămas încă zece zile pentru instructaj la minister.

Când s-a întors în Ardeal la uzina „Abatajul Roşu" din Oraşul Nou cu numirea în mână, fanfara de la clubul uzinei i-a făcut o primire cu marşuri triumfale, atacând solemn notele chiar de la poarta 1 unde mulţimea îl aştepta la intrare… (Bineînţeles că-şi organizase el, în mod secret, acest moment festiv, ştiind că impune, că face impresie în rândul viitorilor subordonaţi şi că îi creează un necesar prestigiu încă din prima zi.) Noul director trecea de-a lungul atelierelor mecanice şi a

altor secţii printr-un culoar lung de muncitori şi muncitoare care-l aplaudau zâmbind şi-i acordau floare după floare… (Şi acest moment, desigur, fusese minuţios studiat, scenariul fiind copiat după marele model oficial aflat la modă.) Apoi Vernescu s-a urcat pe un podium construit special în hala cea mare şi în faţa a opt microfoane (şapte erau deconectate, dar puse acolo numai să facă impresie), el le-a ţinut salariaţilor un scurt discurs prin care mulţumea celor prezenţi pentru entuziasmul spontan cu care l-au primit. Nu a uitat să-şi exprime speranţa că din acel moment lucrurile se vor schimba radical în uzină, numai în bine, pentru fiecare salariat, că vor coopera cu entuziasm acţionându-se într-un colectiv mai unit ca oricând, sub o conducere nouă, cu forţe noi, decis să facă totul pentru ca uzina „Abatajul Roşu" să devină întreprindere fruntaşă pe ramură, pentru bunăstarea oamenilor muncii, pentru prosperitatea patriei socialiste, pentru… etc., etc. Cu acea ocazie, el a lansat şi o chemare la întrecerea socialistă către toate întreprinderile cu profil similar din întreaga ţară şi le-a urat deplin succes. Ropotele de aplauze ce-au urmat erau amplificate de microfoanele plantate pe diferite panouri ale halei şi de cele şase megafoane mari conectate la staţia de radioamplificare a uzinei, de unde aplauzele, preînregistrate pe bandă, erau retransmise în hale pentru a stimula şi mări entuziasmul asistenţei în cazul că entuziasmul s-ar dovedi prea slab.

A doua zi a început ceea ce s-ar putea numi „marea epurare", când Vernescu a schimbat pe absolut toţi şefii din uzină, indiferent de valoarea sau non-valoarea lor, începând de la portar, până la inginerii şefi şi secretare, numindu-şi în loc numai pe oamenii devotaţi lui, pe care-i ştia deopotrivă competenţi şi obedienţi.

La început, treburile au mers evident mai bine decât sub vechea conducere. Tot mai multe secţii primiseră titlul de „colective fruntaşe". După câteva luni însă treburile au revenit la statu-quo antes, adică la starea de mai înainte. Cu toată hăituiala, muncitorii, săracii, nu lucrau nicicum mai bine, căci nici nu erau plătiţi mai bine. În conformitate cu noile legi restrictive de economie generalizată care au apărut, curentul electric se oprea de-acuma săptămânal după un grafic orar stabilit de comun acord cu uzina electrică, ori acest lucru afecta tot mai mult producţia şi calitatea produselor. Reclamaţiile muncitorilor din abatajele ţării cu privire la utilajele proaste furnizate se ţineau iarăşi lanţ: piesele de excavare ba se blocau, ba se dislocau; benzile rulante

de asemenea se blocau ori pur şi simplu se rupeau când era mai multă nevoie de ele, motoarele electrice se opreau iremediabil stocând toate fronturile de lucru. Colac peste pupăză: două instalaţii furnizate în străinătate – la sovietici şi la cehoslovaci – au fost respinse şi au venit ramburs înapoi, după nicio lună de la livrare, uzina trebuind să achite şi cheltuielile de transport. Nimic nu era mulţumitor şi nimeni nu ştia cum s-o mai scoată la capăt şi ce să mai facă. Realitatea era că uzina nu-şi producea toate piesele singură. Numeroase subansambluri proveneau de la alte fabrici din ţară, iar acestea sistematic nu-şi onorau angajamentele la timp, generând una din principalele cauze ale debusolării producţiei.

Atunci noul director, inventiv cum era, a recurs la ceea ce auzise că practică mai toate marile întreprinderi din alte ramuri ale economiei naţionale, în momentele de impasuri similare, altfel spus, mistificarea inteligentă şi artistică a datelor, împletită armonios cu mituirea discretă a conducătorilor de la unităţile cărora urma să le livreze produsele finite. Se creaseră chiar şi nişte fonduri speciale, zise „de necesitate", în acest scop. Era, firește, o treabă riscantă şi cu totul necinstită, dar aplicând-o cu măiestrie şi discreţie absolută, ca prin minune, reclamaţiile au încetat brusc din toate părţile. Dintr-odată, toţi deveniseră mulţumiţi şi – culmea ironiei! – întreprinderi care cu câteva săptămâni mai înainte se plânseseră (repetat) de calitatea inferioară a produselor de aici, au început să trimită telexuri şi scrisori de mulţumire uzinei „Abatajul Roşu". Începutul l-a făcut o mină din Valea Jiului al cărei director, primind o „recompensă" de 6.000 de lei de la Vernescu, a mulţumit cu entuziasm pentru „combinele minere de excelentă calitate"…

Peste câteva luni s-au mai primit încă alte cinci telegrame similare de la câteva mari întreprinderi minere din ţară. Sistemul mergea strună şi, astfel stând lucrurile, directorul a chemat atunci ziariştii şi televiziunea pentru a lăuda „strălucitele rezultate – cum scriau ziarele – ale bravului colectiv de oameni ai muncii de la întreprinderea „Abatajul Roşu" care au oferit un minunat exemplu de dăruire totală pe frontul glorios al întrecerilor socialiste din scumpa noastră patrie…"

Toate procentajele fiind îndeplinite înainte de termen, uzina „Abatajul Roşu" a câştigat întrecerea socialistă pe ramură, situându-se

prima. Şi asta numai în câteva luni de la schimbarea conducerii.

Drept urmare, ministerul de resort a omologat asemenea succese şi a declarat această întreprindere „uzină fruntaşă pe ţară". Pentru prima dată de la crearea uzinei, toţi muncitorii angajaţi aici au primit fiecare câte o primă de 600 de lei de căciulă. Maiştrii au fost premiaţi cu 2000 de lei, iar inginerii cu 2500 de lei. Directorul Vernescu a primit 4800 de lei, Băţău, secretarul organizaţiei de bază PCR, 4200 de lei (acesta nu putea fi schimbat până la noi alegeri) iar adjuncţii directorului câte 3300 fiecare.

Prestigiul şi puterea politică a lui Vernescu crescură enorm, devenind de neclintit. Procedând după reţeta aplicată, el şi-a dat seama că nu este chiar atât de greu să conduci o uzină mare. Trebuie, aşadar, să continue cu asemenea procedee de „imaginaţie creatoare", îmbinată cu acelaşi tip de curaj-tupeu, şi rezultatul apare de la sine: toţi vor fi mulţumiţi la suprafaţă, căci de putreziciunile profunzimilor nu mai îndrăznea să vorbească nimeni. Cu timpul, procedeul se perfecţionase de minune, se cizelase până la strălucire de aur fals, transformându-se într-o adevărată artă a mistificărilor tehnico-economice. Golurile existente deveniseră tot mai imposibil de depistat chiar şi pentru cei mai versaţi experţi financiari ori tehnici, după cum nimeni, oricât de atent ar fi, nu poate observa cum un prestidigitator cu faimă sparge ouă într-o pălărie scoţând apoi din ea un porumbel de un alb imaculat. Când vedem o aşa scamatorie, toţi ştim că undeva la mijloc este o şmecherie, însă niciunul nu îndrăznim să o condamnăm, ci admirăm entuziasmaţi gingăşia porumbelului… Iar Vernescu se perfecţionase să scoată cu acelaşi talent o serie întreagă de asemenea „porumbei" nepătaţi, chiar dacă unii indivizi nemulţumiţi mârâiau neputincioşi, în surdină. Din partea acestora, ca de obicei, n-au întârziat câteva anonime, descriind în fond fapte reale.

Anonimele erau iscălite de obicei cu un nume colectiv: „Un grup de muncitori cinstiţi". Adevărul este că muncitorii nu aveau timp să se ţină de aşa ceva; reclamanţii nu erau desigur muncitori, ci proveneau din foştii şefi marginalizaţi, care nici cinstiţi şi nici curajoşi nu erau.

La a treia sesizare de acest gen, iată că vine şi rândul noului director Vernescu să facă faţă exact aceloraşi momente critice pe care el însuşi le crease fostului director. Numai că Vernescu nu era Ionescu, iar reclamaţiile mai recente nu puteau fi luate în consideraţie, fiind

anonime. Mai era o diferenţă: el iscălise fără teamă orice reclamaţie anterioară. Neîndoios, în cele mai multe situaţii, ordinele de uz intern cereau ca şi anonimele să se ia în consideraţie dacă se constată că ele descriau într-adevăr abateri grave, fapte negative reale. Asemenea ordine nu păreau însă a fi valabile şi în cazul noului director. Ele nu îl afectau cu nimic. De altfel, dânsul fusese anunţat dinainte de către mentorul lui de la Bucureşti, care-l prevenise că va avea în curând „o verificare". Aşa că la sosirea controlului, uzina „Abatajul Roşu" era întru totul pusă la punct, atât ca butaforie şi spoială exterioară, cât şi interioară.

În curte, toate aleile au fost plantate cu flori, copacii văruiţi, toţi pereţii umpluţi cu lozinci partinice. Pe la colţuri au apărut panouri cu grafice de producţie, toate cu săgeţile roşii în sus, iar la panoul de onoare s-au instalat lumini cu neon şi steguleţe de culoare purpurie.

Pe grafice şi alte hârtii producţia mergea excelent. Secretarul de partid, Băţău, deşi căuta să-şi ascundă o privire rea şi plină de şiretenie, devenise supus directorului (sau cel puţin se prefăcea a fi supus). Cât despre ceilalţi şefuleţi numiţi de Vernescu, ei nici nu păreau să aibă coloană vertebrală în faţa lui. Încet, încet, uzina s-a transformat într-o mică republică, într-un stat în stat, conform planurilor lui, sau mai de grabă într-un mic regat în care monarhul absolut era directorul întreprinderii. Aici el se antrena, la o scară mică, asupra a ceea ce ar trebui făcut mai târziu, la o scară mai mare…

Când cei de la Bucureşti au venit la anchetă, nu au găsit nimic în neregulă. Dimpotrivă, toate datele constatate la faţa locului le-au întărit convingerea că au descoperit o unitate model, o uzină de avansat rang european. Ca atare, delegaţiile trimise de minister şi de Comitetul Central, de comun acord, au propus ca această întreprindere să fie decorată cu Ordinul Muncii clasa întâi. O nouă emisiune TV, de data aceasta specială, a fost transmisă în direct de la „Abatajul Roşu". Vernescu a apărut sfătos şi oarecum emfatic pe micul ecran, împărtăşind din bogata lui experienţă şi altora.

În zilele următoare s-au perindat numeroase delegaţii venite în schimb de experienţă. Printre acestea a fost şi un grup de industriaşi din mai multe ţări occidentale cu care uzina cooperase şi mai înainte. Toate vizitele oaspeţilor se terminau cu banchete de pomină. Toţi plecau nu mulţumiţi, ci foarte mulţumiţi, încărcaţi cu braţele pline de

cadouri frumoase. Ziarele, radioul şi televiziunea consemnau aproape zilnic impresionantele succese de aici, numele directorului devenind un termen pozitiv de comparaţie, recomandat în toată ţara. Ultimul control, în ansamblul lui, a constitui un impresionant succes personal al noului director. Din cauza aceasta toţi reclamanţii s-au dat bătuţi şi au încetat cu anonimele. Categoric, nu te poţi lupta cu morile de vânt. Vernescu devenise invulnerabil şi nu aveai cui să te plângi împotriva lui. Era un adevăr incontestabil. Atât timp cât în spatele lui se afla un personaj politic de mărimea întâi (după unii, numărul trei în conducerea statului, după alţii numărul patru), directorului Vernescu nu i s-ar putea clinti niciun fir de păr de pe cap. El nu a divulgat nimănui numele susţinătorului său.

Conform promisiunii acestuia, după o scurtă perioadă de directorat, va putea fi promovat într-un post foarte important din Ministerul Minelor sau într-unul din secretarii Comitetului judeţean de partid, de unde îl va aduce, de asemenea, cu uşurinţă la Bucureşti, fie în minister, fie în Comitetul Central, iniţial ca membru supleant. „La treizeci şi patru de ani eşti totuşi prea tânăr, dragă Florine, pentru funcţii prea mari, dar, oricum, avem datoria să încercăm, fiindcă eşti un om extrem de capabil, cu perspective nebănuit de mari! Deocamdată eu te pregătesc, şi la momentul potrivit, bum! dăm lovitura… Ai înţeles ce vreau să spun, nu-i aşa?" îi spusese susţinătorul lui. „Ai un dosar excelent şi asta contează cel mai mult la noi. Ne trebuie doar puţină răbdare. Timpul se apropie şi este de partea noastră".

Acest proteguitor din umbră era foarte puternic şi foarte sus poziţionat. El îl cunoştea pe Florin încă din studenţie, acesta fiind studentul lui preferat, căci bătrânul era şi profesor de socialism la facultatea unde Florin era student. El îi aprecia sincer capacitatea băiatului şi îi sprijinea toţi paşii, fiindcă îl simpatiza mult, dorindu-l ca ginere. Îi cunoştea viaţa tristă de copil părăsit, chinuit şi crescut la orfelinat. I-a mărturisit în faţă că s-ar bucura să-i fie socru şi, în acest sens, i-a făcut cunoştinţă cu Zoica, fiica lui nicidecum frumoasă, care terminase un liceu de arte plastice. Ea era acum studentă anul al doilea la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu" din Capitală. Florin admise târgul, afişând un entuziasm care, de ce să nu recunoaştem, nu avea nimic comun cu simţămintele lui reale. Viaţa îl învăţase cum să se menţină în rolul duplicităţilor perfecte. În locul Zoicăi ar fi preferat

chiar şi pe cea mai stricată fată cu care se culcase, pentru că oricum ar fi fost infinit mai frumoasă decât odrasla marelui ştab. Ştia însă că Zoica era o cale excelentă, dacă nu chiar unică, de propulsare spre înalta poziţie mult visată. Era „drumul spre înalta societate”…

Acceptând sfaturile viitorului său socru, Vernescu urmase cursurile fără frecvenţă ale unei academii politice pe care de asemenea o absolvise în urmă cu câteva luni. Era o şcoală specială, cu caracter mai mult formal, o tainică fabrică de diplome politice unde nu trebuia să faci eforturi speciale pentru a învăţa ceva; o instituţie politică de rang postuniversitar care putea fi frecventată numai de membrii CC sau de cineva recomandat de un asemenea membru, iar pentru cei care deja aveau o facultate, într-un singur semestru se putea obţine o diplomă care echivala cu diploma celor care o frecventaseră patru ani la rând. Vernescu intra în această categorie. Chiar şi candidaţii cei mai slabi căpătau o diplomă cu calificative maxime. Lucrarea sa de diplomă, „Mijloace şi oportunităţi pentru limitarea şi eradicarea completă a prozelitismului religios în zonele infestate ale ţării noastre”, era o teză despre care cei doi şefi de catedră – referentul şi coreferentul – îi spuseseră că totuşi are un caracter strict secret, întrucât explica amănunţit procedeele cele mai eficiente, uneori foarte dure, de nimicire totală şi rapidă a religiei creştine, folosind experienţa de decenii acumulată în acest domeniu de URSS, R.P. Chineză, Cuba şi Albania. Vernescu se simţea fericit că şi-a ales un asemenea subiect.

După impactul cu ancheta de la uzină, şi după reuşita deplină cu care s-a terminat ancheta, fiind acum liniştit şi sigur că nimeni nu-i va mai tulbura vreodată preocupările lui din fabrică, de orice natură ar fi ele, tânărul director nu s-a sfiit să-şi reediteze vechile tabieturi din anii studenţiei. În primul rând se gândea că timpul de zburdălnicie în libertate a devenit foarte, foarte limitat. Peste puţină vreme, dacă se va căsători cu Zoica, datorită supraveghetorilor ce-i va avea cu siguranţă din toate unghiurile în coastele sale, nici gând că va mai putea face ceva din ceea ce-i dădea mâna să facă acum. „Viaţa este scurtă şi urâtă, îşi zicea el. Trăieşte-ţi clipa, băiete! Vorba scriitorului american Saul Bellow: Trăieşte-ţi clipa! Iar noţiunea de clipă se referă şi la momentul în care vorbeşti. Deci, numai acum, căci mai târziu imposibilitatea divertismentelor erotice va deveni un domeniu tabu”.

Uitându-se pe schemele de la serviciul personal, a constatat că

în uzina lui sunt multe fete şi femei tinere, începând cu birourile, laboratorul şi terminând cu atelierele şi secţiile de asamblare. Majoritatea erau duduiţe tinere, frumoase, iar cu câteva din acestea deja se distrase cândva, până să ajungă director. Rămăseseră însă destule alte salariate, necunoscute lui.

De 8 Martie, ziua femeii, organizase o festivitate aparte, urmată spre seară de dans, la clubul uzinei (niciodată înainte nu se mai organizase aşa ceva). În realitate, în această zi el îşi serba totdeauna în mod secret ziua de naştere, pentru că aşa i-a fost trecută în mod arbitrar şi parcă ironic pe buletinul de identitate, căci nimeni nu ştia de fapt nici ziua, nici luna şi nici anul exact când se născuse (deşi anul se pare că era trecut corect). Interesându-se mai îndeaproape care este istoricul Zilei Internaţionale a Femeii, a aflat că una din fondatoarele Partidului Comunist German, o învăţătoare rusofilă care a trăit mulţi ani la Moscova, Clara Zetkin (1857-1933), în anul 1910, a propus la Conferinţa internaţională a femeilor socialiste şi comuniste de la Copenhaga ca ziua de 8 martie să fie ziua femeilor, în primul rând a femeilor socialiste şi comuniste. Era deci o sărbătoare tipic comunistă. Nu din această cauză, ci din motive mai serioase, Vernescu făcuse cerere către tribunalul judeţean local să i se schimbe data de naştere de la 8 martie la 1 Ianuarie. Iar motivul serios era că atunci l-ar fi sărbătorit omenirea întreagă, deoarece era Anul Nou. Aşadar, aceasta ar fi de fapt prima şi ultima sărbătorire a lui în public, urmând ca de la anul viitor să le ofere angajaţilor de la „Abatajul Roşu" un mare banchet de Revelion prelungit până la 1 Ianuarie… Deocamdată, acum li s-a oferit tuturor salariatelor, din partea conducerii, câte o garoafă roşie. Nu-l interesa câtuşi de puţin sărbătorirea propriu-zisă a zilei femeii, dar era curios să vadă tabloul sinoptic al grămezilor vii din care ar putea alege ceva. Acolo invitase pe toate reprezentantele sexului frumos, constatând că fiecare în parte îi zâmbea jovial şi că mai toate ar fi vrut să-l invite la dans. În timp ce dansa, le-a propus câtorva să vină să-l viziteze acasă, seara, după sfârşitul programului. „Să vedem pe video un film occidental fantastic, procurat numai de câteva zile de un prieten care l-a adus cu mari riscuri". A rămas uimit cât de repede s-au arătat toate curioase a urmări filmul… Din această cauză s-a simţit nevoit să le eşaloneze vizitele pe zilele săptămânii. Precauţie ceva mai mare a trebuit să aibă cu două din ele care erau căsătorite. Nu că s-ar fi temut de cine ştie ce urmări, dar aşa simţea el că este bine să

procedeze. Paza bună trece primejdia rea. Una îşi avea soţul plecat să lucreze în Libia (el ştia foarte bine cum stau treburile), unde de fapt nu lucra, ci îi supraveghea pe colegii lui români să nu facă vreo trăsnaie, fiindcă el era securist; iar cealaltă avea soţul activist de partid şi era plecat zile şi nopţi întregi „pe teren". Principiul lui era să nu ştie stânga ce face dreapta; şi se bucurase că toate acceptaseră să vină. Soţia activistului, la început, l-a refuzat. Mai mult formal. Făcea pe timida şi susţinea că este o soţie cinstită. Asupra ei şi-a concentrat toate metodele şi subtilităţile de care dispunea. Însăşi rezistenţa afişată de dânsa îl înfierbântase şi-l ambiţionase tot mai mult, mai ales că era o duduie care-i plăcea. În plus, avea necaz pe activiştii de partid de tipul bărbatului ei, care fără să muncească o iotă, dădeau într-una cu clanţa şi luau în neştire o grămadă de bani storşi de la biata clasă robotitoare. De aceea, acaparându-i nevasta, fie şi pentru câteva clipe, considera că ar fi o răzbunare pe deplin meritată, cu atât mai mult cu cât „idiotul" era urât, îngrămădit de prost, leneş, cam pilangiu, foarte obraznic şi încrezut pe deasupra, datorită meseriei pe care o avea. Din păcate îl cunoştea bine. „Cum de l-o fi luat pe urangutanul ăsta o aşa floare de femeie?"- se întreba directorul aproape indignat. „Evident, femeia numai după urs nu se duce", filosofa Vernescu foarte controversat. Însă, în cele din urmă, cinstita şi timida soţie a mândrului activist a cedat. Iar pe dânsa, făcând o excepţie, a fost nevoit să o invite la o plimbare cu maşina în zone mai ferite şi mai îndepărtate, la una din cabanele montane, la peste 150 km de Oraşul Nou. Dânsa nu numai că a fost de acord să-l urmeze cu entuziasm în lunga escapadă propusă, dar i-a sugerat directorului, mai mult serios decât în glumă, ca să nu o mai aducă niciodată înapoi… Toate ca toate, însă aşa ceva Vernescu nici în ruptul capului n-ar fi făcut-o. După două zile, căuta cât mai repede să scape de ea, jurându-se ca pe viitor să nu mai piardă atâta timp cu cazuri similare, fiindcă… „niciuna nu-i de neînlocuit".

Pe tinerele care îl vizitau acasă în orele târzii, directorul Vernescu le servea în mod invariabil cam cu aceleaşi delicatesuri rare – specialitatea casei: cafea braziliană, ţigări străine, prăjituri asortate, whisky, şampanie Zarea, reviste de mode străine, iar la urmă le punea pe video filme mai mult sau mai puţin pornografice, după cum constata că era receptivitatea partenerei lui. Pe unele le expedia după o oră, pe altele le păstra până a doua zi dimineaţa, când plecau atunci când se crăpa de ziuă. Dacă vedea pe sânul vreuneia câte un medalion religios

– cruciuliţe, ancore, madone – le rupea cu aceeaşi sălbăticie şi le spunea râzând că le va oferi alte valori în loc. Şi se cam ţinea de cuvânt.

„Crezi în Dumnezeu?" a întrebat-o el pe Mirela, posesoarea unui astfel de lănţişor cu cruciuliţă înainte de a i-l rupe, căci fata nu ştia cât de înverşunat era directorul împotriva oricărui simbol care ar fi amintit de credinţa în divin. „Mă întrebi dacă cred în Dumnezeu… Ce-aş putea să-ţi spun? Nu prea am idee, a replicat acea Mirelă, care era o fată plăcută, drăguţă, una din telefonistele întreprinderii, pe care Vernescu o mai primise şi înainte acasă. Uneori cred, alteori nu. Dar, natural, îmi închipui aşa… că există o forţă sau că ar fi posibil să existe o putere invizibilă în universul ăsta, care dirijează totul, însă nu-s chiar atât de sigură…" „Nu-i nicio forţă!" i-o reteză scurt şeful. „Ţi-am spus că nu ştiu, se apără Mirela. Asta este o problemă prea complicată pentru mine. Câteodată zic că dacă există, de ce o fi El atât de nedrept şi de rău? Şi de ce lasă ca să predomine atâta suferinţă pe lumea asta – unii să facă numai răutăţi şi să le meargă totuşi bine, să fie norocoşi şi să aibă de toate, iar alţii, oameni buni şi cumsecade, ca mine, să fie săraci şi să aibă parte numai de suferinţe?! Mă pomenesc uneori punându-mi întrebări de felul ăsta… De-aia sunt foarte dezorientată în filosofări religioase şi nici acum nu-ţi pot da un răspuns precis." „Păi vezi? îi răspunse Vernescu sorbind ultima înghiţitură de whisky, care se vede că-l ameţise bine. Şi atunci de ce mai porţi pe Spânzuratul ăsta la gât?" „Care Spânzurat? Hristos? De ce-I zici aşa, săracul!" „Păi cum să-I zic? Fiindcă n-a existat niciodată niciun Isus Hristos, fata neichii! Este o legendă stupidă care a tâmpit minţile atâtor fraieri şi prostănaci, şi văd că şi tu eşti o victimă… Iar dacă o fi existat, şi dacă aş fi trăit şi eu pe timpul acela, fii sigură că aş fi fost primul care L-aş fi ucis în chinuri şi mai mari! Uite-aşa… ca să nu mai existe astăzi atâţia naivi fără simţul realităţii, care se resemnează prosteşte, cu blândeţe şi moliciune de cârpă în faţa greutăţilor vieţii! Societatea umană are nevoie de oameni energici, my darling, de luptători plini de dârzenie, capabili să-şi spulbere dintr-o lovitură adversarii, nu de plângăcioşi la icoane! A trăi numai târându-te pe genunchi este o tâmpenie! Iar legenda lui Hristos ne sfătuieşte să întoarcem ca nişte cretini şi celălalt obraz în faţa duşmanului după ce acesta, înjosindu-ne, ne-a tras prima palmă! Dacă-mi ia cămaşa, să-i dau şi haina! Ştii că-i nostim? Uite, sfaturile astea au zăpăcit jumătate din omenire… Auzi ce prostie! Ăia n-au avut intuiţie, domnule! De aceea, după ce-L răstigneam, eu să fi fost ca ăla,

cum îl cheamă… Irod sau – în fine, parcă Pilat ori Caiafa – ştii ce-I mai făceam? I-aş fi tăiat capul, l-aş fi păstrat departe de trup sau I-aş fi ars trupul – să văd cu ce ar mai fi înviat… Ha-ha-ha! Aşa-i că am fantezie bogată? sau – mă rog – poate bolnavă… Dar alţii n-au nici atât!" Şi scăpă o înjurătură la adresa lui Dumnezeu. „Şşt! Nu înjura aşa, Florine, că-i păcat!" îl admonestă Mirela. „Ştii că eşti bine? De ce să nu-njur? Păi ce-i ăla păcat?! I-auzi: păcat! O vorbă acolo… „Păcat"! O vorbuliţă – un fleac… Chestie de semantică alambicată… De înţelesuri lingvistice… Nimic altceva decât un cuvânt sec. Ce mai: un cuvinţel mort pe care eu pot să-l înlocuiesc cu alt cuvânt, dacă vreau. De pildă cu… parfum! Ia ascultă acum: e parfum să fii prost! Ai văzut că se poate zice? A! Da, sigur… Ar fi păcat să treci ca vita prin viaţă… fără să profiţi o clipă de tinereţe – ăla da păcat! Şi încă ce păcat… Mare! Mare de tot… Hai, mai bine ia şi mai bea şi tu de-aici cu mine şi să nu ne pierdem timpul cu noţiuni care mă fac să turbez… E păcat să întâlnesc o gagică drăguţă ca tine şi să nu mă bucur de nurii ei! Spune şi tu dacă n-am dreptate… Nu-i aşa? Dar, firește, eu nu mă ştiu cu niciun păcat de felul acesta fiindcă – vezi? N-am scăpat asemenea ocazii… Eu sunt un sfânt, fetiţo, un martir al desfrâului care mi-am sacrificat copilăria prin pubele cu gunoaie şi tinereţea prin budoaruri parfumate… Ia vino mai aproape…" Şi trântind aşa vorbe deşănţate, tânărul aventurier se repezi la fiinţa de lângă el muşcând-o sălbatic de gât şi rupându-i lănţişorul de aur cu dinţii. Ajutându-se cu mâna, absorbi în gură şiragul micuţelor zale cu cruciuliţă cu tot. Îl mestecă de vreo două ori apoi îl scuipă cu scârbă pe covor.

Mirela s-a aruncat pe jos după el începând să-l caute scâncind. Când l-a găsit, şi-a ridicat lănţişorul şi a alergat nervoasă spre cuierul aflat după uşă cu intenţia să se îmbrace.

— Ei, gata, te-ai şi supărat… Numai pentru-atât? Uite, pentru tine, am păstrat în cutiuţa asta un lănţişor de aur cu inimioară. Este mai mare şi mai frumos… 24 de carate, nu spoit cu aur ca primul. Ia-ţi-l… Dar să nu-l mai porţi pe cel vechi. Ne-am înţeles?

— Bine, dar era o amintire de la mama mea care-a murit acum trei ani.

— Atunci păstrează-ţi şi amintirea. Dar poart-o pe cea cu inimioară, că-i de la mine…

— Am s-o port. Şi să nu crezi că – gata! Dacă noi fetele purtăm

cruciuliţe suntem toate nişte sfinte…

— Vă ştiu eu cât de sfinte sunteţi!

— Dar eu nu-s ca celelalte care consideră că o asemenea podoabă poate să le dea un aer de distincţie şi să le facă mai seducătoare pentru bărbaţi. Ei le cred atunci mai pline de puritate, iar unele spun că cruciuliţele le poartă noroc şi le apără de rele.

— Eu nu fac parte din această categorie de bărbaţi tâmpiţi, să fie clar! Şi nici tu să nu mai ai asemenea idei superstiţioase… Te vreau o femeie cu concepţii moderne, ne-am înţeles?

— Deja eu sunt diferită de celelalte! Chiar dacă directorul unei uzine nu mă vrea de soţie.

— O, da, da, da. Am uitat… Tu eşti foarte diferită, făcu Vernescu ironic, evitând în acelaşi timp amplificarea acestui subiect.

— Să ştii că sunt!

— Mai ales dacă stingem acum lumina…

Opiniile Mirelei îl scârbiseră şi mai mult pe Vernescu. Ar fi vrut să audă replici mai inteligente, dar discutând mai amănunţit cu asemenea fiinţe, constată că niciuna nu avea un ideal superior în viaţă; un ideal pentru care să lupte, un crez limpede care să fie călăuza vieţii lor. Le aprecia însă pe femeiuştile care spuneau franc că nu cred în Dumnezeu. A întâlnit şi din acestea o mulţime, dar tot nu s-a putut ataşa de vreuna.

Toate fetele pe care le cunoscuse, fără excepţie, visau unul şi acelaşi lucru: să se mărite cu cineva bogat, frumos dacă s-o putea, însă neapărat să aibă maşină mică, bani la CEC şi frigiderul plin cu mâncare. Ori acesta nu era un ideal serios. Mai târziu, după ce se va fi distrat bine câţiva ani, câte una spunea că, probabil, ar prefera să poată crească şi-un copil – unul, nu mai mulţi! – căci copiii se cresc greu în zilele noastre.

Directorul, cât era el de detracat în ceea ce priveşte atitudinea faţă de sexul frumos, rămânea pur şi simplu stupefiat de sărăcia culturală, de goliciunea sufletului acestor femei uşoare şi de imposibilitatea de a aborda, în discuţia cu ele, un subiect mai ca lumea, un subiect inteligent, ori de a discuta serios cu ele despre un eveniment cultural sau politic, cel puţin despre o carte citită, deşi unele pretindeau că citesc cu nesaţ romane de dragoste, de aventuri sau alte cărţi. Cu toate că majoritatea aveau liceul, unele şi câte-o

facultate, nu putuse constata, măcar la una singură, vreo opinie închegată asupra vieţii. În schimb, toate se bârfeau una pe alta, numindu-se reciproc târfe, iar Vernescu le dădea cu dărnicie dreptate fiecăreia în parte.

De câteva fuste rămăsese totuşi impresionat, cât de bine ştiau ele să joace rolul de sfinte şi de îngeraşi nevinovaţi, la fabrică, făcând pe serioasele în faţa tuturor, ba uneori ţinându-le şi lecţii de morală altora. Când, a doua zi dimineaţa, la serviciu, le privea pe aceste specimene care dormiseră la el, purtându-se condescendent cu prietenii lor intimi ori cu soţii lor, cu care în general lucrau în aceeaşi întreprindere, şi cărora le afişau atenţii şi drăgălăşenii exagerate, îi venea să scuipe de câtă murdărie şi falsitate poate exista în lumea asta. Şi atunci îşi spunea cu aproape deplină convingere că el nu se va căsători niciodată.

CAPITOL NO VI

Scriitorul Codrin Elizeanu, împreună cu profesorul Călin Turcu, înfiinţaseră la Casa Sindicatelor din municipiul Ploieşti „Cercul de cercetări ştiinţifice al fenomenului O.Z.N.”, nume schimbat ulterior în „Univers Club”, pe care-l conducea ca preşedinte al clubului.

De-a lungul anilor, cercul devenise cel mai puternic centru din ţara noastră care se ocupa cu studierea ciudatelor farfurii zburătoare, care de multe decenii încoace înnebunise lumea pe toate meridianele şi paralelele globului pământesc, inclusiv şi în România.

„Univers Clubul” avea vreo treizeci de membri aparţinând diverselor profesiuni: elevi, studenţi, ingineri, profesori, medici, actori, muncitori, funcţionari etc. Ei se adunau o dată pe săptămână, luni seara, la ora şase, la club, ţineau referate cu caracter ştiinţific, analizând îndeosebi fenomenul O.Z.N. din ţara noastră ori de pe glob (mai rar ştiinţele de frontieră, parapsihologia ş.c.l.), luând interviuri celor ce au văzut farfurii zburătoare, cercetând la faţa locului anumite cazuri, făcând fotografii, recurgând la schimburi de experienţă cu cluburi similare din Bucureşti, Braşov, Sibiu şi Cluj şi aşa mai departe.

Trimestrial, în sala mică, de 200 de locuri, numită Sala Studio (câteodată în sala mare de 500 de locuri), se ţineau interesante simpozioane, la care erau invitaţi să participe mari specialişti în

domeniul astronomiei, fizicii nucleare, aviaţiei, astronauticii, scriitori de science-fiction, parapsihologi ş.a. Nu era uşor să-ţi expui o idee chiar atât de liber. Ea nu trebuia să afecteze nici măcar aluziv ideologia materialist-dialectică sau să sugereze cumva voalate concepţii idealiste despre lume şi viaţă. De aceea, în mai toate comunicatele, existau numeroase momente de reţinere. Totdeauna în sală se afla, incognito, cel puţin un reprezentant al Securităţii. De obicei, majoritatea participanţilor se ferea să intre în amănunte descriptive intime. Ei nu făceau altceva decât să prezinte părerea generală asupra fenomenului Obiectelor Zburătoare Neidentificate (O.Z.N. pe românește, UFO pe englezește), fără ca să fi ajuns vreodată la un consens, la o concluzie comună. De altfel, nici în momentul de faţă nu pare deloc simplu acest lucru dacă este privit cu rigiditate numai din perspectiva unor prejudecăţi încetăţenite ori a unei ferestre îndreptată spre un univers monovalent în interpretări, bazat în exclusivitate numai pe existenţa materiei.

Acestor specialişti li se găsise şi un nume: ufologi sau ozenologi, mai rar ozenişti, iar România, care are cercetători în toate ramurile ştiinţifice, cunoaşte şi un mare număr de cercetători în domeniul ufologiei. În cadrul „Univers Clubului" ploieştean participau o bună parte dintre ei, fiind adeseori invitaţi să conferenţieze la simpozioane. Nu toţi invitaţii erau neapărat specialişti în ufologie, deşi mai toţi abordau şi problema farfuriilor zburătoare, cu un grad mai mare sau mai mic de reţinere. Astfel, prin Sala Studio s-au perindat: scriitorul Ion Hobana, secretarul Uniunii Scriitorilor Români şi autorul unor docte cărţi despre ozeneuri, acad. prof. dr. Eugen Macovski, prof. univ. dr. Ionel Purica, specialist în fizica nucleară, (aceştia doi din urmă, din păcate, decedaţi), prof. univ. dr. Ion Mânzatu, de asemenea savant atomist, prof. univ. dr. Florin Zăgănescu, specialist în mecanica aparatelor de zbor, prof. dr. ing. Ioan Florin Dumitrescu, ingenios inventator, prof. univ. dr. Cantemir Rişcuţia, specialist în antropologie, căpitan (pe atunci) astronaut Dumitru Dorin Prunariu, primul cosmonaut român, prof. dr. Maria Cristescu, astronom, ing. inventator Justin Capră, creatorul primului aparat independent de zbor cu reacţie şi a unor miniautomobile cu mare economie în privinţa consumului, scriitorul de literatură ştiinţifico-fantastică Mihai Ionescu, un prieten intim al lui Marin Preda, Mihai fiind şi el ucis mişeleşte ca şi scriitorul Preda de agenţii securităţii care nu-i agreiau opiniile politice, ing.

electronist Alexandru Timoşenco, ing. Florin Gheorghiţă, autor al unor cunoscute cărţi de ufologie, actorul Silviu Lambrino, de la Teatrul de Stat din Ploieşti, ing. Horst Siell, din Braşov, prof. Călin Turcu din Vălenii de Munte, cercetătorul ufolog de teren Augustin Moraru, din Ploieşti, ing. Petre Panait, ing. Cristian Georgescu, studentul Gabriel Enescu şi mulţi alţii.

Toţi erau membri plini sau onorifici ai „Univers Clubului", aducându-şi fiecare o contribuţie sau alta la lămurirea şi popularizarea cercetărilor proprii sau ale altor specialişti din străinătate, cel mai ades noutăţi din toate ştiinţele, deşi, precum s-a spus, nu toţi erau de profesie ozenologi. Astfel, acad. Eugen Macovski, descoperind teoria câmpurilor noezice, a fundamentat în mod ştiinţific existenţa sufletului omenesc, iar medicul inginer Ioan Florin Dumitrescu, prin inventarea electronografului, a reuşit să fotografieze sufletul omenesc în culori, precum şi aura tuturor ţesuturilor vii.

A fost o perioadă favorabilă şi fertilă, când autorităţile româneşti, chiar şi mass media din ţară, precum posturile de radio şi televiziune, împreună cu presa, permiteau dezbateri ample despre farfuriile zburătoare. Apoi, datorită unei porunci categorice venite chiar din vârful piramidei politice, libertatea de a se discuta despre ozeneuri s-a restrâns mult. Presa nu mai avea voie să relateze nimic, pentru motivul că… oamenilor li s-ar fi distras atenţia de la munca zilnică, de la activităţile foarte terestre, şi s-ar fi simţit îndemnaţi să privească prea mult spre cer. Iar în ţara noastră se considera că nu este chiar aşa de bine ca oamenii să privească cu atâta insistenţă, cu prea multă curiozitate şi admiraţie cerul… Problemele de pe pământ trebuiau să fie mai importante. Iar Pământul trebuia rupt de cer.

*

* *

În faţa unei asistenţe numeroase, prezentă în Sala Studio, Elizeanu susţinea un referat asupra adevăratului cult ce se crease în jurul farfuriilor zburătoare. Referatul chiar se numea „Cultul O.Z.N".

Pentru majoritatea celor din sală lucrurile păreau oarecum noi şi fascinante; pentru cei câţiva invitaţi specialişti, referatul acela nu părea mai deloc original – eventual, vreo traducere sau compilare

după cine ştie ce autor român ori străin. Dar publicul de unde să observe aceasta? El se mulţumea şi cu atât.

— … Termenul popular de „farfurii zburătoare" – citea Elizeanu – se referă la acest ciudat şi original mit apărut în a doua jumătate a secolului al XX-lea, în jurul Obiectelor Zburătoare Neidentificate – O.Z.N.

Alimentat de numeroase observaţii obiective şi subiective ale unor manifestări autentice, însă nedescifrate, de fenomene sau obiecte cu comportament mecanic ciudat, zburând deasupra mai multor regiuni terestre, cu o frecvenţă clasificabilă şi uneori părând artefacte, acest mit modern atribuie, printr-o psihoză colectivă pe care o generează şi de care este generat, o obârşie extraterestră farfuriilor zburătoare, adesea le investeşte cu comportamente raţionale de cercetare exobiologică, iar uneori chiar cu un scop mesianic. Variantele mitului O.Z.N., de obicei speculative, sunt numeroase: farfuriile zburătoare sunt populate de fiinţe extraterestre care se crede că s-ar fi şi arătat unor grupuri de pământeni, printre care şi-ar fi ales chiar pasageri experimentali; altă părere spune că O.Z, N.-urile sunt conduse de roboţi programaţi, întrucât ar veni aici cu scopuri secrete de pe o planetă vecină sau din altă galaxie; că O.Z.N.-urile sunt obiecte extragalactice teleghidate; O.Z.N.-urile sunt „maşini ale timpului", în care… ocupanţii sunt urmaşii noştri din viitorul îndepărtat ce vin să-şi contemple trecutul lor istoric… După altă teorie, ocupanţii aflaţi la bordul lor sunt tot pământeni, dar dintr-o civilizaţie străveche, distrusă acum vreo 60.000 de ani, care s-au mutat în alte galaxii, iar acum se află în croaziere de vizitare a leagănului lor de origine. Aşa ceva susţine şi Albert Einstein, nu ştiu dacă în glumă sau în serios. Oricum, toate ce vă spun eu aici sunt speculaţii mai mult sau mai puţin interesante, mai mult sau mai puţin credibile. Rămâne să vedem dacă dumneavoastră le puteţi admite ori nu.

Fără a fi unul religios, anvizajând această problemă, mitul O.Z.N. se încorporează structural unei forme de religii laice; chiar raportul de interese faţă de ceea ce se numeşte, în ultima vreme, paleoastronautică, se clasifică deopotrivă în categoria mitologică a cultului revelaţiei primordiale, pe care presupuşii navigatori extratereştri de odinioară, deci tot fiinţele arhetipale, o vor repeta, aşa cum trebuie să se întoarcă zeii mesianici. Richard Barry, un american

din Pennsylvania, a pus apariţia farfuriilor zburătoare în relaţie cu anumite conflicte politice sau militare din ultimele decenii, cu situaţiile de criză de pe Terra, susţinând, nici mai mult nici mai puţin, şi opinia ciudată că ele sunt trimise de Dumnezeu şi îngerii săi, şi că sunt pilotate de îngerii buni. (În paranteză fie spus, se vehiculează şi opinii că ar fi pilotate şi de alt fel de îngeri… râsete şi aplauze în sală.)

În ultimă analiză, creatorii mitului şi fidelii cultului O.Z.N. se recrutează din categoriile oamenilor supuşi angoasei, alienării, stresului provocat de tehnocraţia amplificată a secolului al douăzecilea şi alimentată de o anumită dezvoltare a cosmologiei şi astronauticii.

S-a observat că psihoza ori cultul O.Z.N. invadează îndeosebi teritoriile civilizate, fructificându-se în păturile sociale intermediare; astfel, cu cât civilizaţia tehnocratică devine mai intensivă şi omul se vede mai aglomerat de produsele ei, cu atât este mai intensă în mediile fragile din punct de vedere spiritual aşteptarea salvatoare a extratereştrilor ca o soluţie finală…

După această prezentare elegantă, destul de formalistă însă, făcută în termeni oficiali şi acceptabili pentru cenzură, aplaudată totuşi cu căldură de public, a urmat referatul unui membru al „Univers Clubului", Moraru Augustin, care a prezentat unele fapte ciudate petrecute în România, cu apariţii repetate de O.Z.N.-uri la Cluj, fotografiate de Nicolae Barnea şi Alexandru Sift, apoi cazurile de la Sibiu, Drobeta-Turnu Severin, Iaşi, Constanţa, Bucureşti, Ploieşti, Vălenii de Munte şi Scăieni-Prahova.

Foarte interesante au fost evenimentele din Pădurea Baciului, de lângă Cluj, unde biologul Alexandru Sift a fotografiat, în alb-negru şi color, zeci de ozeneuri care, în momentul când aterizau, deveneau invizibile. Revista „Flacăra", seria veche, color, a publicat multe din aceste fotografii. Majoritatea, imperceptibile ochiului fiind, ele apăreau totuşi clare sau voalate în fotografii. Cel mai ciudat şi mai interesant era faptul că lângă aceste „nave" misterioase apăreau animale şi fiinţe umanoide, oarecum străvezii (uneori combinaţii dintre om şi animale, în genul Minotaurului mitologic), totuşi bine vizibile pe fotografiile color. Toţi se întrebau: ce să fie acestea? Experţii în fotografii, analizându-le în laboratoare, au exclus orice trucaj.

Nu mai puţin lipsite de interes au fost fotografiile executate de profesorul Călin Turcu la Vălenii de Munte şi la Valea Plopului, lângă

Văleni, unde martori oculari au văzut aterizând globuri de foc strălucitoare care au lăsat foarte vizibile urme materiale, îndeosebi cele de pe dealul Bughea, din faţa gării Văleni, şi cele de la Valea Plopului. În acest din urmă caz, un glob mare de foc, de culoare roşie, a aterizat lent într-o livadă de pruni, peste cocenii de porumb. El a fost văzut de paznicul de noapte Vasile Cărăbuş, la ora unu noaptea („un zmeu zburător de foc, care a luminat toate dealurile în jur", povestea nea Cărăbuş). La locul aterizării s-au găsit urmele echidistante ale unui aparat trepied care a tasat puternic pământul şi a culcat razant cocenii uscaţi de porumb, într-o poziţie radială centrifugă. Exact la mijlocul urmelor triunghiulare s-a găsit o groapă având diametrul unei sticle, forată la o adâncime de peste trei metri.

Elizeanu însuşi, la rândul lui, a fotografiat şi a filmat urmele altui O.Z.N., aterizat pe malul drept al râului Teleajen, între Scăieni şi Blejoi, pe dealul de la Cocoşeşti, localităţi din judeţul Prahova. De asemenea, este vorba despre un obiect necunoscut, văzut de numeroşi copii. Obiectul a ars pământul pe locul unde a stat.

Tot timpul în care conferenţiarul vorbea, aspectomatul montat în mijlocul sălii proiecta în serie, imagine după imagine, toate fotografiile în cauză ce erau amplu comentate. Şi referatul acesta a fost foarte aplaudat, după care, din rândul publicului, au urmat o mulţime de întrebări şi mărturii din partea celor ce susţineau că şi ei, la rândul lor, ar fi văzut faimoasele „farfurii zburătoare". Inginerul Sandu Parianu, care fusese adus de soţia lui să asiste, stând în căruciorul său, nu putea să aplaude, chiar dacă ar fi vrut. După simpozion, i s-a adresat scriitorului:

— Păi vezi, nene Codrine, iar nu ai fost sincer…

— De ce?

— Aia e: de ce? Mă-ntreb şi eu… Pentru că una ai gândit şi mi-ai spus mie, dar alta ai afirmat aici în public. Pretinzi că ai înfiinţat un club ştiinţific, ori ştiinţa, nu-i aşa? – pretinde mai înainte de orice onestitate, exactitate, sinceritate, monşer. Ea pretinde adevăr sută la sută, pe când tu ne-ai trunchiat adevărul.

— De acord cu tine, Sandule. Probabil că nu înţelegi anumite lucruri, legate de protocol, care, vrem-nu vrem, trebuie respectate în asemenea simpozioane. Pe de altă parte, mi-a fost teamă să fiu atât de sincer în aceste controversate probleme de ufologie. Dacă am spune

fiecare ce credem, n-am mai putea ţine aici vreun simpozion, iar „Univers Clubul” ar fi suspendat într-o clipă, în vreme ce noi membrii clubului ne-am trezi la gherlă cu toţii ca „instigatori periculoşi”… Aminteşte-ţi însă că noi doi am mai discutat odată subiectul respectiv, şi atunci ţi-am spus destul de serios că în această nouă ramură a ştiinţei există şi anumite taine, anumite secrete care, oricum, nu pot fi divulgate publicului. Mai ales unui public nepregătit ca al nostru. Există lucruri şocante; terifiante chiar. Cu ele am putea speria rău de tot pe bieţii români care sunt şi aşa destul de speriaţi de atâtea necazuri. În alte condiţii poate că aş fi îndrăznit. În situaţia de faţă însă…

— Cred că te referi la experienţele tale insolite cu micuţii extratereştri…

— Poate că da, căci întâmplarea la care faci aluzie este atât de incredibilă şi atât de inavuabilă, încât nu numai că m-aş compromite să o relatez publicului larg, expunându-mă ridicolului şi chiar pericolului de a fi declarat nebun, dar aş putea să o păţesc şi mai rău, interzicându-mi-se definitiv cercetările. Sau aş putea ajunge, împreună cu alţii, acolo unde nu doreşte nimeni să ajungă. Şi am fi cu toţii nevinovaţi!

*

* *

Într-adevăr, povestea pe care scriitorul n-ar fi putut-o menţiona niciodată în public, deşi absolut reală, era de-a dreptul incredibilă, scandalos de imposibilă. Ea începuse într-o iarnă fără zăpadă, în ziua de 7 decembrie 1979, la Scăieni, când Valache Mihaela, o fetiţă din clasa a VI-a, vecină cu scriitorul Elizeanu, întâlnindu-l pe drum, în timp ce ea se ducea la şcoală, îi spuse acestuia:

— Domnule Elizeanu, eu am văzut aseară nişte piticuţi!

— Ştiu, îi răspunse el. Şi eu am văzut pitici la circ, în filme, o dată chiar şi pe stradă.

— Da, dar ăia văzuţi de mine erau mici de tot. Cât o ţigară…

— Uite ce e, Manuela. Şi eu, când scriu poveşti pentru copii, într-un fel, mint oleacă, atunci când inventez o istorioară. Dar nici chiar aşa…

— Dar eu nu mint, domnule Elizeanu. Am văzut!

Copilul vorbea aproape indignat, cu un ton care, în mod vădid, nu suporta contrazicere. Ochii fetiţei îl priveau cu o oarecare furie. De obicei, Manuela era un copil timid, iar acum părea ciudat de îndrăzneaţă. Un bun cunoscător al sufletului copiilor, cum era scriitorul, şi-a dat totuşi imediat seama că trebuie să fie ceva la mijloc.

— Bine, continuă… Câţi erau? Cum arătau? Cum erau ei îmbrăcaţi?

— Ca nişte pitici din poze. Erau doi. Cu fes pe cap, dar fără bărbi, cu mâneci scurte, în bluze şi pantalonaşi lungi, albaştri, care mai apoi au devenit argintii. Să vedeţi… Eu aseară căutam cu lanterna curcile prin fundul curţii când, deodată, în raza lanternei, la vreo şapte-opt paşi de mine – doi pitici, care m-au luminat şi ei cu nişte lanternuţe mici, roşii. Mi-a fost frică, şi-am fugit.

— Te-ai uitat bine? Dacă era cumva o hârtie mişcată de vânt, un cocean ori un ciob, iar tu, de frică, ai văzut altceva?

— Dar i-am văzut bine, bine de tot! Se ţineau de mână şi pluteau încet deasupra pământului. Veneau încet spre mine, luminându-mă cu nişte raze subţiri, aci roşii, aci verzi… Atunci am fugit şi i-am povestit toate astea mamei. Ea mi-a tras o palmă, că mint, şi s-a dus dânsa după curci. Le-a găsit, dar n-a văzut niciun pitic. Azi dimineaţă, pe soare, iar i-am văzut. Erau lângă coteţul porcului. Ştiţi, pe lumină, mi-a venit curaj… Am luat un băţ în mână şi m-am dus direct spre ei. Erau pitici-pitici. Când m-am apropiat la vreo patru paşi de ei, au dispărut deodată amândoi!

— Ştii ceva, Manuela? Acum am puţin de lucru, dar mai pe seară, pe la şase, dau o fugă pe la tine cu nişte copii, să vedem cum stă treaba. Poate-i vedem şi noi. De-acord?

— Da, vă aştept.

Aşa cum a promis, seara, la ora şase, Elizeanu era în fundul curţii, acasă la Manuela. Cu el mai luase vreo zece copii care tocmai ieşiseră de la şcoală, căci şcoala nu era departe de locul cu pricina.

Curtea dădea în grădină, iar din grădină se putea ieşi pe un câmp aflat lângă nişte rezervoare cu apă sărată aparţinând Schelei petrolifere Boldeşti. Această apă era extrasă din sonde odată cu jetul de petrol care, înainte de a fi pompat la rafinăriile de la Ploieşti, trebuia obligatoriu să treacă prin separatoarele secţiei de recuperare a

produselor de extracţie, după care lichidul sărat nefolosibil era repompat sub presiune pentru a forţa stratul de petrol să ajungă la gura sondelor. Nu prea departe de aceste rezervoare va avea loc o scenă nostimă, ca să nu zicem tragi-comică…

În afară de cei zece copii, cărora Manuela şi Elizeanu le-a permis să intre în curte, mai aşteptau la poartă alte câteva grupuri de zeci de elevi curioşi, căci se dusese buhul în toată şcoala că Manuela a văzut nişte pitici cu care… când şi când umbla în buzunar, luându-i în mână şi arătându-i tuturor curioşilor. Fantezia infantilă era destul de fertilă şi începuse deja să prolifereze excesiv, într-o direcţie riscantă. După un timp, grupul acesta mare a găsit o intrare ocolită şi copiii, cum se arătau foarte interesaţi de acest subiect, nu s-au putut abţine să nu ajungă „pe terenul interzis", în spatele grădinii colegei lor unde au văzut că Manuela mătura cu raza unei lanterne zona în care observase piticii. Îi căuta peste tot.

— Nu mai sunt, spuse fata cu un ton dezolat. Cred c-au fugit dac-au văzut că suntem aşa mulţi…

Elizeanu începuse să se impacienteze. Categoric, Manuela îşi juca bine rolul bătând în retragere. „Om mare, ditamai scriitorul, de un metru optzeci şi trei înălţime, mă iau după fanteziile unui copil care, iată, îşi bate joc de mine – şi nu numai de mine… Cred c-am dat în mintea lor", gândea el aproape ruşinat.

— Renunţăm, Manuela. Haidem să plecăm, oftă cercetătorul dezamăgit.

— Nu, mai staţi puţin să-i căutăm mai atenţi prin grădină şi-apoi pe-aici, pe câmp, insistă stăpâna curţii. Poate s-or fi speriat şi s-au ascuns pe undeva.

— Lasă, pe altă dată, Manuela. Acum, într-adevăr, nu e momentul, fiindcă s-au adunat foarte mulţi copii curioşi ce-au ieşit acum câteva minute de la ore. Ba aud şi câteva glasuri de oameni mari printre ei.

Trecură totuşi prin micuţa grădină, fără niciun rezultat, şi ieşiră pe câmp. Acolo era un buluc de şcolari din toate clasele care voiau cu toţii să ştie ce se întâmplă. Cu ei erau şi câţiva părinţi veniţi să-şi ia odraslele de la şcoală. Deodată Manuela strigă:

— Uitaţi-i acolo, lângă tufişul acela! îi vedeţi? Uitaţi-i! Se văd! Se văd bine! Sunt ei! Amândoi… Uitaţi-i lângă muşuroiul ăla… Nu-i vedeţi?

— Nu! Unde-s? Priectează-i repede cu lanterna…

— Uitaţi – acolo! Exact în punctul de lumină al lanternei mele.

— Dar nu-i văd! Nu zăresc niciun pitic. Voi îi vedeţi, copii? Tu vezi ceva, Morarule? Ceparu, tu îi zăreşti?

— Asta-i nebună, domnu' Elizeanu! Face mişto de noi! Te-ai dilit la minte, fă? Nu vă luaţi după ea, că a căpiat – zise colegul ei de clasă Moraru Viorel. A mâncat chibrite sau a băut gaz şi s-a-mbătat. Are vedenii!

— Uite-i mă, chiorule! Că se văd bine – ţipă Manuela. Observaţia îl viza indirect şi pe Elizeanu, că şi el era „chior".

Între timp, grupul cel mare de copii veniţi mai pe urmă a ajuns pas cu pas până în spatele lor. Dintre ei, vreo patru elevi erau de asemenea posesorii unor lanterne. Suprapunând focarele lanternelor, lumina devenise mai puternică.

— Da, da, da! Uitaţi-i! Uitaţi-i! Priviţi-i! Se văd! I-am văzut şi eu! Şi eu… Şi eu… Şi eu… Uite-i colo! Acolo, la dreapta! îi vedem şi noi. Şi lucesc! Sunt doi pitici! strigară mai mulţi copii. Ce mici sunt!

— Ce frumoşi! strigară alţii.

Gluma se îngroşa de data aceasta, fiindcă majoritatea copiilor pretindeau că-i văd. Mai mult decât atât: vreo câţiva părinţi strigau entuziasmaţi că-i văd şi ei. Deci Manuela nu a mințit. O fi oare vreo sugestie în masă? Ştia că se poate şi aşa ceva. Un caz de poltergeist? Dumnezeu ştie! El totuşi nu-i vedea. Citise în literatura de specialitate că extratereştrii se manifestă uneori prin capacitatea de a deveni invizibili pentru unii şi vizibili pentru alţii, dar pentru ce motiv şi prin ce mecanism nimeni nu putea explica. Probabil că la fel procedau şi piticii ăştia.

Chiar atunci sosi şi un vânător care mirosea a ţuică de la o poştă.

— Lăsaţi-mă să-i învăţ eu minte, striga vânătorul. Îi împuşc!

— Stai aşa, măi omule, căutau să-l potolească ceilalţi. Cum să-i împuşti, Doamne fereşte! Sunt fiinţe ca oamenii. Suflete şi ei, săracii! Doar că sunt mici. Ce ţi-au făcut ei?

— Ăştia-s draci, dom'le, şi vreau să-i împuşc! Vi-i aduc acum legaţi pe aţă… Mama lor de jivine!

— Închină-te, fă! zise o babă ştirbă care nu ştiu de unde mai apăruse şi ea.

Manuela s-a închinat, dar piticii tot n-au dispărut.

— Nu dispar, tanti. Ăştia-s fiinţe extraterestre. La fel ne-a spus şi dirigintele nostru la şcoală, că pot veni cu ozeneurile.

Baba a plecat bodogănind şi scuipându-şi în sân, habar n-având de ce-ar putea fi acelea ozeneuri. Dar, la drept vorbind, fiecare avea de ce să se mire. Că aşa spectacol nu ţi-e dat să vezi în fiecare zi.

— Duceţi-vă dumneavoastră şi vorbiţi cu ei, îi zise un sondor plin de păcură, adresându-se lui Elizeanu.

— Dumneata îi vezi?

— Sigur! Păi ce, dumneavoastră nu-i vedeţi?

— Eu nu. Şi nu ştiu de ce nu-s înzestrat cu darul ăsta! Haidem amândoi spre ei! Şi zicând aşa, au pornit împreună cu lanternele aprinse spre pitici.

— Fug! au strigat mai multe glasuri deodată.

— De ce oare? Hai, prietenii noştri veniţi de departe! Staţi pe loc, că nu vă facem nimic, i-a rugat cu glas blând Elizeanu. Noi vă iubim şi suntem cu voi!

— S-au oprit, au constatat „văzătorii".

— Do you understand English? (Înţelegeţi englezeşte?) i-a venit dintr-odată lui Elizeanu ideea să-i întrebe în limba lui Shakespeare, ştiind că nimeni în jurul lui nu cunoştea această limbă, căci la şcoală la Scăieni se învăţa numai franceza şi rusa. If so, answer with red, yellow and blue lights (Atunci luminaţi-mă cu roşu, galben şi albastru!) Copii, vedeţi dacă semnalizează cu vreo lumină colorată. Şi stingeţi imediat cu toţii lanternele.

— Roşu… galben… albastru! strigară în cor vizionarii. Sunt culorile steagului nostru!

„Formidabil! Este o confirmare cât se poate de elocventă că martorii care pretind că-i văd, îi văd cu adevărat şi că piticii aceştia sunt fiinţe extraterestre foarte inteligente. Din ce planetă or fi venind?" se întreba scriitorul.

— Lei parla veramente tutte le lingue? continuă el ciudatul dialog. Allora, rispondete mi con colore di foglie fresche! (Vorbiţi într-adevăr toate limbile? Atunci răspundeţi-mi cu culorile frunzelor proaspete!) le strigă din nou Elizeanu, de data asta în italiană, fiind sigur că nimeni nu înţelege nici această limbă şi evitând totodată să

pronunţe cuvântul „verde” în italiană, acelaşi ca în româneşte.

— Verde! izbucniră glasurile entuziasmate. Copiii se distrau enorm cu acest tip neobişnuit de dialog.

„E clar că sunt fiinţe supradotate”, gândi scriitorul. Totuşi era foarte intrigat: „Dar de ce nu-i pot vedea şi eu? Tocmai eu?!”

— Pot comunica cu voi prin gând? If you can, send four yellow beams of light towards me (Dacă-i aşa, luminaţi cu patru spoturi galbene), le vorbi el în română şi-n engleză amestecat.

— Galben… galben… galben… galben! strigară iar copiii de lângă el entuziasmaţi. Desigur, jocul acesta cu lumini le plăcea enorm şi ar mai fi continuat aşa mult şi cu alte noi variante dacă… Dacă Manuela nu s-ar fi apropiat prea mult de micuţii extratereştri, la nici doi metri, cu mâna întinsă spre ei, ca şi când ar fi vrut să-i apuce. În clipa aceea însă, nişte puternice raze verzi o loviră drept în ochi, iar copila dădu un ţipăt disperat şi căzu la pământ pe spate ca fulgerată.

Cei din jur, alertaţi, imediat au sărit de-au ridicat-o pe braţe, ducând-o în stradă. Cineva a adus repede un pahar cu apă, de la una din casele vecine din jur. Elizeanu s-a speriat cel mai mult. Dacă, Doamne fereşte, o fi ceva serios şi moare copilul din te miri ce? O lovi pe Manuela uşor cu palmele pe faţă şi o stropi cu puţină apă, până ce ea a deschis ochii. Bău vreo două înghiţituri. După aceea fata a vomat. Dacă joacă teatru, ar putea ajunge cumva o mare actriţă. Orice simulare i se părea exclusă. Oricum, experienţa din seara aceea a trebuit să se oprească aici, iar curioşii plecară acasă mai uimiţi ca oricând. Cu regret sau fără, lăsară piticii în pace. Dar nimeni nu-i va putea uita atât de curând. Povestea cu ei însă va mai continua, căci sfârşitul va lua o întorsătură de nimeni aşteptată.

Acum se făcuse destul de târziu. Ajunşi în paturile lor, cu siguranţă că mulţi copii au visat în noaptea aceea că stau de vorbă cu piticii.

CAPITOL NO VII

Din „Jurnalul de pădure” al lui Mihai:

„Astăzi am cioplit iarăşi de zor la peretele din fundul peşterii, cu speranţa că într-o zi aş putea pătrunde în galeriile de dincolo. Uneori mă entuziasmez de acest lucru, alteori îmi vine să mă las păgubaş,

pentru că îmi dau seama că peretele despărţitor este foarte gros. Cu o simplă dinamită poate aş rezolva-o mai repede (dar aş risca, prin şocul exploziei, să distrug întreaga peşteră în care locuiesc, provocând o surpare masivă sau alte modificări nedorite). Cel puţin dacă aş avea un ciocan pneumatic! Dar aşa, cu o simplă daltă şi-un ciocan, efortul pe care-l depun ca să fac un tunel mi se pare descurajant, aproape o inutilă muncă de Sisif. Ieri am fost cu mult mai demobilizat decât azi şi era gata-gata să renunţ definitiv; astăzi însă mi-a revenit o parte din optimismul iniţial şi m-am decis să continui. Este, fără îndoială, o muncă fizică extenuantă, dar, într-un fel sau altul, tot trebuia să fac un efort fizic şi, pe la prânz, am observat că această muncă îmi este plăcută şi într-un fel reconfortantă. Am să lucrez după putinţele mele, fără să fac excese. Acum mă odihnesc scriindu-mi jurnalul…

Ei bine, de la bun început, vă asigur că nu sunt nebun, chiar dacă impresia aceasta am lăsat-o multora după retragerea mea în acest ermitaj paradisiac. Să fie sănătoşi! Trăiască ei cum vor, dacă se simt bine în haosul acela numit „societate civilizată”, iar la noi în ţară „societate socialistă multilateral dezvoltată”, în care, pasămite, ar predomina atâta egalitate socială şi democraţie încât acestea, ca un aluat acru de gogoşi, au crescut şi au dat peste margini în aşa măsură încât „dulcele experiment” va trebui exportat şi pus şi-n copăile altora din vest, care nu-s putrezitele troace de lemn de la noi, ci poate containere aurite. Ce să înveţe occidentalii din experienţa noastră comunistă? A, da! Iată ce: în primul rând să nu cumva să facă tâmpenia ca să repete experienţa noastră falimentar-cretină, cum vor partidele lor comuniste subvenţionate de Moscova ori de celelalte capitale comuniste, căci altceva nici nu au ce învăţa de aici! În ce mă priveşte, eu sunt sătul de o asemenea societate criminală, de securişti şi nomenklaturişti mafioţi, care, dacă s-ar extinde, ar distruge omenirea ca un cancer roşu! Iată pentru ce fug din această cloacă de import moscovit (blestemată să fie ea până în ziua dispariţiei şi zece mii de milenii după aceea!), căci din cauza acestei capcane otrăvite am simţit nevoia să iau calea codrilor. Am venit aici spre a mă depolua, spre a-mi deparazita şi limpezi creierii îmbâcsiţi cu inutile tâmpenii ideologice. Am venit spre a medita profund la existenţa vieţii, la sursele şi valorile ei, spre a-mi răspunde în linişte la întrebarea referitoare la originea noastră a oamenilor şi la rostul nostru pe pământul acesta. Deci şi la rostul meu. Şi am mai venit, dacă vreţi să mă credeţi, spre a cere azil

politic… codrilor şi Naturii! Primeşte-mă, Mamă Natură! Sărut mâna. În genunchi, mă-ntorc la tine…

Pădurile din jurul meu, precum întregul pământ românesc, împreună cu toate plantele, gâzele şi animalele, împreună cu cerul senin albastru, împreună cu soarele, luna şi stelele de pe cer, împreună cu Galaxia, cu Metagalaxia şi cu tot universul sunt categoric ca şi mine anticomunişti convinşi! Sunt încredinţat că în ziua în care s-au născut Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ceauşescu, Fidel Castro, Kim Ir Seng şi alţi ticăloşi ca ei, în iad s-au tras focuri de artificii cu pucioasă şi smoală topită, dracii (dacă or fi existând) sărbătorind cu chiot mare de bucurie naştere fiecărui fiu de-al lor în parte. Asemenea monştri ai istoriei sunt geniile cele mai rele ale planetei Terra şi mă bucur că eu nu am putut împărtăşi o iotă din inepţiile şi minciunile lor amăgitoare şi catastrofale pentru omenire. Iată pentru ce vă declar cinstit, solemn şi sincer că mă simt excelent aici, în această divină societate paşnică şi verde, unde cunosc aproape fiecare copac, fiecare plantă în parte, fiecare pasăre şi animal, după numele lor. Vorba marelui Beethoven: „Iubesc un copac mai mult decât un om". Nu vreau să spun prin aceasta că urăsc cumva oamenii. Nicidecum. I-aş iubi poate mai mult, dacă i-aş înţelege mai bine, dacă ei înşişi s-ar lăsa citiţi în clar şi nu şi-ar acoperi adevărata identitate după norul de sepie, adeseori veninos, al falsităţii şi ipocriziei, dacă n-ar fi în mod fatal ascunşi după măşti eclatante care derutează. Singurele lor circumstanţe atenuante ar fi că sufletul le-a fost pervertit, mutilat şi dereglat de aceeaşi catastrofală ideologie comunistă. Prietenii mei de aici, din cele două „clase sociale" ale naturii – flora şi fauna – sunt atât de nobili şi atât de simpli, încât se lasă foarte uşor descifraţi şi destăinuiţi, până în intimitatea ultimelor lor celule… Ei nu au pretenţii prea mari. Ei nu ne cer prea mult. Doar să-i iubeşti puţin şi să le acorzi o cât de mică atenţie şi-ţi vor răspunde cu o dublă apropiere.

Ar fi o inepţie să credem că numai noi oamenii posedăm capacitatea multivalentă de a comunica unii cu alţii, de a avea sentimente, de a ne interesa conştient unii de ceilalţi. Pentru a ajunge la acest stadiu superior, omului îi trebuie de bună seamă o educaţie serioasă de mai mulţi ani, ca să nu zic de mai multe generaţii. Plantele, în schimb, beneficiază spontan de această însuşire, chiar şi imediat după ce au încolţit din seminţe. Probabil că aţi auzit de celebrele experienţe făcute în domeniul botanicii de câţiva savanţi… Nu cred că

am să vă spun acum cine ştie ce noutăţi nemaipomenite. Pe mulţi poate o să vă plictisesc cu fapte nu chiar atât de noi. Dar îmi iau riscul să vă reamintesc totuşi câteva din aceste constatări şi experimentări care vor rămâne pentru toate epocile interesante…

Conectându-le la unele aparate electronice similare poligrafelor detectoare de minciuni, care amplifică biocurenţii şi care permit citirea modificărilor pe un ecran de computer, s-a constatat ceea ce puţini se aşteptau: plantele simt gândul omului, plantele au emoţii, plantele iubesc muzica; ele simt dragoste pentru persoana care le îngrijeşte şi simt frică faţă de cei care sunt răi şi le terorizează. Experimentul a fost confirmat şi de savantul român Ioan Florin Dumitrescu, prin electronograful său, după părerea mea o invenţie nemaipomenită. Astfel, dacă ard cu bricheta lujerul unei plante din ghiveci, o garoafă să zicem, până la o distanţă de circa 10 m în jur, toate plantele conectate prin senzori la aparate construite ad-hoc, arată o modificare bruscă, exact aceeaşi modificare pe care o indică şi senzorii plantei victimă. Un alt savant, Cleve Backester, încă înainte de a aprinde flacăra brichetei spre a arde o frunză de Dracena massangeana, vreau să zic, încă înainte de a schiţa gestul aprinderii, în momentul în care îşi formula doar simpla intenţie, constata un salt amplu al peniţelor înregistratoare, deducând de aici că planta deja i-a descoperit gândul ascuns. Aceasta înseamnă că se transmite doar sensul dispoziţiei, potenţialitatea actului la timpul viitor, realizarea ei virtuală, indiferent de limba în care se gândeşte şi se vorbeşte. Subiectul, aşadar, recepţionează mai repede impulsul unei mişcări comandate decât sensul ei semasiologic, ceea ce poate convinge că ar exista un limbaj sui-generis, un cod universal prin care s-ar exprima tot ceea ce este viu. El ar putea fi denumit limbajul universal al vieţii.

Spre a fi mai explicit, întreaga lume vie pare să comunice pe un canal necunoscut nouă, totalmente diferit de sistemul nervos al vertebratelor. Şi iarăşi mă trezesc întrebându-mă: cine o fi implementat acest canal? (Căruia i-aş atribui anumite caracteristici parapsihologice…)

O experienţă similară făcută de Backster, în jurul căreia s-au iscat multe discuţii, a constat în „interogarea” unei plante-martor asupra unui subiect destinat să distrugă o altă plantă aflată lângă ea. Subiectul a fost ales prin tragere la sorţi. Prin faţa plantei alese s-a

hotărât să defileze un număr de şase voluntari, între care se găsea şi subiectul desemnat pentru acest experiment.

La simpla apropiere a lui, planta-martor a reacţionat violent prin ample salturi oscilografice. De menţionat că niciunul dintre ceilalţi subiecţi nu ştia pe cine au căzut sorţii să distrugă planta. Aceasta n-a putut sesiza în consecinţă decât sentimentul de culpabilitate al subiectului în cauză.

Într-o zi Backster se răneşte la mână în timpul lucrului, provocându-şi o mică escoriaţie peste care şi-a turnat tinctură de iod ca dezinfectant. Brusc, apare un salt oscilografic din partea plantelor conectate la aparate. Aceleaşi tresăriri ale oscilografelor s-a constatat când experimentatorul a creat un dispozitiv mecanic care arunca automat într-un vas cu apă fiartă crevete vii, la intervale de timp aleatorii. Comanda era făcută de un sistem electronic. Ca martori ai experienţei, au fost alese trei plante din specia Philodendron cordatus, fiecare plantă fiind conectată separat în câte o cameră la un alt galvanometru. De fiecare dată când crevetele luau contact cu apa fiartă şi mureau, cele trei plante reacţionau sincron şi violent. O realitate care nu poate fi eludată. Backster observă o reacţie vie din partea plantelor chiar şi atunci când un ou cu embrion viu era spart sau introdus în apa fiartă. Ouăle însele reacţionau dacă un altul avea o astfel de soartă. Aceste experienţe stranii, care au fost fotografiate şi filmate, au sugerat lui Backster posibilitatea plantelor de a sesiza moartea altor fiinţe, plante sau animale, printr-o percepţie independentă de prezenţa sistemului nervos. Că nu a fost vorba de simple întâmplări a dovedit-o în primul rând faptul că toate aceste experienţe au putut fi repetate cu aceleaşi rezultate şi de către alţi cercetători, care ca şi mine s-au aflat în faţa acelui misterios „ceva” (sau poate Cineva!) atât de impalpabil.

Ken Hashimoto, un cercetător japonez, îmbogăţeşte arsenalul instrumentelor de investigare a sensibilităţii plantelor conectând un cactus la un poligraf prin intermediul acelor de acupunctură. Graţie stimulilor de acest fel, Hashimoto a obţinut chiar şi un fel de „conversaţie” cu plantele, prin transformarea reacţiei lor de răspuns electric în sunete, fenomen reprodus şi de savantul român Dumitru Constantin, doctor în ştiinţe medicale, într-un colectiv în care am activat şi eu. Din „Inteligenţa materiei”, cartea acestui pasionat

cercetător şef al meu, v-am citat aici unele exemple ce-mi vin în sprijinul numeroaselor observaţii pe care le întreprind.

În 1975, a apărut la Paris cartea „Viaţa secretă a plantelor", de P. Tompkins şi C. Bird, citând cercetările făcute de Dorothy Retallack. Aceasta a supus diferite loturi de plante la muzica clasică, apoi la muzica de tip rock şi rap. Constatările au fost impresionante: creaţiile muzicale ale lui Haydn, Mozart, Bach, Beethoven, Brahms, Schubert, Chopin, Haendel ş.a. exercită o influenţă net favorabilă asupra rapidităţii creşterii lor normale. Mai mult decât atât: toate plantele, fără excepţie, erau înclinate spre difuzor ca spre un izvor de lumină, în postura unui om orientat spre o sursă muzicală iubită ca să o asculte, în timp ce plantele supuse muzicii din cealaltă categorie se depărtaseră, fără excepţie, în direcţie contrară, „întorcând spatele" acelor sunete care le violentau. Oare nu este aceasta o minune? Mai poate afirma cineva că plantele sunt proaste şi că n-au gusturi estetice?

O nouă serie de experienţe au sugerat în mod peremptoriu că plantele sunt incredibil de sensibile la complexitatea emoţiilor umane şi îndeosebi ale proprietarului lor, la ameninţări formulate la adresa lor, la suferinţele altor fiinţe aflate lângă ele şi, foarte curios, reacţionează mult mai uşor la emoţiile induse persoanelor hipnotizate. Să luăm, de exemplu, un geranium, care să fie stresat, înţepat, ars cu substanţe chimice sau cu chibrituri mai multe zile la rând de către aceeaşi şi aceeaşi persoană. Să punem, în schimb, o altă persoană care să manifeste o deosebită grijă faţă de planta victimizată. Vom conecta apoi planta supusă experimentului la un poligraf obişnuit, în timp ce în cameră sunt aduse succesiv cele două persoane. În prezenţa celei care a agresat-o, planta va reacţiona ca „terifiată", printr-o descărcare electrică furtunoasă şi serială în graficul ce o înregistrează. Dar în prezenţa persoanei care a tratat-o cu gentileţe, graficul traduce un răspuns blând prin curbe puţin abrupte. Decapitarea broaştelor a avut ca ripostă din partea plantei o amplitudine a traseului grafic, de 136 microvolţi; spinalizarea broaştelor prin introducerea lor în apă fiartă, 285 microvolţi; sugestia hipnotică, 300 microvolţi.

Ce înseamnă toate acestea? Natural, că plantele suferă! Iată pentru ce iubesc atât de mult pădurea aceasta din jurul meu. Pentru că este o entitate colectivă vie care ştie, percepe, simte prezenţa mea în mijlocul ei. Mai mult decât în perioada de trecut, am acum convingerea

că această pădure îmi simte toate suferinţele şi frământările mele sufleteşti, participând la ele, ceea ce nu este puţin. Poporul român a intuit perfect această conexiune în cunoscuta zicală „codru-i frate cu românul".

Am văzut că plantele reacţionează cu un fel de compasiune chiar atunci când cel rănit a fost un om care le-a agresionat într-un fel sau altul. Sunt foarte impresionat de comportamentul superior al vegetaţiei pe care o călcam cu nepăsare în picioare – frunze verzi de toate formele – şi pe care înainte le numeam, într-un fel pejorativ şi aproape cu iresponsabil dispreţ, „buruieni", „bălării"! Dar dispreţuitele buruieni sunt de fapt extrem de complexe laboratoare şi minuscule uzine vii, aproape imposibil de imitat de către tehnologia modernă (nimeni nu a putut reproduce artificial fotosinteza!). Nu mai vorbesc de faptul că, practic, fiecare plantă este un medicament mai mult sau mai puţin cunoscut, că buruienile sunt de fapt inepuizabile farmacii ale naturii. Din prea puţine specii vegetale ştim să extragem principiile active de care avem nevoie sau măcar să le sintetizăm. Dacă am fi mai insistenţi, am observa că fiecare boală de pe pământ îşi are remediul într-o plantă sau în mai multe, numai că oamenii nu le cunosc. Cum să dispreţuiesc aceste magnifice miracole ale naturii?

Am văzut că planta victimizată înregistrează durerile tuturor plantelor şi animalelor din jurul lor, pe distanţe considerabile. Ori acest fenomen, mi se pare ceva nemaipomenit: câţi oameni ar suferi oare dacă înşişi duşmanii lor ar fi răniţi? Cred că niciunul. Iată că, moralicește, plantele ne sunt superioare în acest sens! Ce nobleţe! Ce măreţie! Deci atunci când vânătorul împuşcă o căprioară sau o pasăre în pădure, toţi copacii şi toate „buruienile" din zona aceea percep cu intensitate durerea victimei, transmiţând-o mai departe, în toată pădurea, în valuri concentrice, printr-un fel de reacţie în lanţ – telegraful fără fir al naturii… Mie mi se pare deosebit de uluitoare şi impresionantă această conexiune spontană dintre diversele specii pe scara vieţii, cu atât mai mult cu cât este o durere colectivă mută şi invizibilă. Este încă un motiv în plus pentru care am decis să nu mai ucid nicio vietate a pădurii spre a-i consuma carnea. Nu e dreptul meu. Ruperea echilibrului în mediul ambiant creează un feed-back negativ, o dezordine intrinsecă ce se tot acumulează până când se produc adevărate şocuri ecologice care, mai devreme sau mai târziu, îl vor afecta într-un fel direct sau indirect pe om.

Întrebarea mea este: cum a putut ajunge natura singură la acest stadiu avansat de sensibilizare, de echilibru? Cum a ajuns ea fără niciun ajutor la această splendidă ordine fantastică? Şi cum de şi-o menţine, prin ce forţe, evitând starea termodinamică de entropie? Cu alte cuvinte, fără să vreau, revin mereu la eterna întrebare asupra felului în care s-a creat această armonie imperceptibilă ochiului profan, invizibilă pentru cei ce trăiesc rupţi de natură, în medii citadine ori intens industrializate, dar care îl intrigă necontenit pe savant. Desigur, eu nu sunt savant, însă mă număr printre cei nedumeriţi, intrigaţi. Sunt însă un individ al cărui profil intelectual pare să fie de formaţie ştiinţifică sau cel puţin aşa mi-ar plăcea să pretind. Am o fire ciudată, aproape rigidă: nu cred nimic până nu-l trec prin filtrul judecăţii mele amănunţite şi prin prisma experimentului viu. Ce păcat însă că atâtea şi atâtea lucruri nu pot fi experimentate sau că acelea deja experimentate sunt ţinute adesea parcimonios în cel mai tainic secret! Cred că progresul pierde mult din această cauză.

În şcoala primară, în liceu, în facultate, am învăţat că lumea înconjurătoare este exclusiv materială, că nu există o forţă diriguitoare a ordinii decât evoluţia materiei prin legi obiective, că nu ar exista deci un spirit universal, un Dumnezeu adică, în stare să genereze, să guverneze şi să impulsioneze totul. Mi s-a spus că un asemenea Arbitru nici nu ar fi necesar. În trecut am acceptat în întregime această teorie, fără nicio crâcnire. Chiar şi acum o accept în bună parte şi mă consider un ateu iluminist sau mai bine zis un ateu raţionalist, nicidecum sentimental, nicidecum pătimaş. Ca şi restul celorlalţi, îmi bazez de bună seamă doctrina pe negarea zeilor şi a lui Dumnezeu, ca şi a oricăror altor elemente supranaturale ori divine, traductibile concret în anularea totală a conotaţiilor din domeniului religiei. Istoriceşte, ele sunt reminiscenţe perfect explicabile. Cu toate acestea, am decis să nu fiu călăuzit de ură oarbă împotriva a ceea ce nu cunosc pe deplin, motiv pentru care nu voi spune niciodată ca Origene că universul este un Logos alogos!

Aprofundând însă cunoaşterea naturii, punând-o sub lupele microscopului şi mai cu seamă ale logicii informaţionale, am constatat că ceva m-a tulburat adânc: apariţia inteligenţei pe planeta noastră, în speţă, apariţia inteligenţei umane, localizată în creier, cea mai complexă manifestare a materiei în univers din câte s-au putut cunoaşte. Relaţionând totul la infinitatea timpului, în cele patru

milioane de ani de când a apărut omul, această perioadă pare atât de scurtă încât era cu totul şi cu totul imposibil ca măreaţa culme a vieţii, care este inteligenţa umană, să fi avut timpul necesar să atingă acest stadiu superior într-o microperioadă dată. Oricât aş vrea eu să-i accept pe evoluţionişti în întregime, mintea mea refuză să repete după ei în mod mecanic orice supoziţie neştiinţifică. Să ne legăm bunăoară de timpul necesar atingerii stadiului superior de inteligenţă umană actuală.

Pentru a se ajunge la omul complex de astăzi (homo sapiens), ar fi trebuit să treacă între optzeci şi o sută de milioane de ani, adică infinit mai mult decât vârsta Terrei, apreciată la 4, 5 milioane de ani. Şi nu s-a întâmplat aşa…

Legea dezvoltării paralele a vieţii (reţineţi cuvântul paralele) nu ar fi permis numai evoluţia conştiinţei animalului ce va deveni om, ci ar fi evoluat pe trepte aproximativ egale şi alte animale: toate primatele, de pildă, toate maimuţele ar fi avut şi ele dreptul să evolueze la stadii umanoide asemănătoare, nu numai o singură specie de maimuţă; şi nu atât maimuţele cât carnivorele (maimuţele nu erau carnivore). Aceste carnivore ar fi fost mai înaintea primatelor îndreptăţite să dobândească apanajul inteligenţei, întrucât ele, consumând carne şi acumulând mai mult fosfor sub cortex, ar fi beneficiat de prioritatea folosirii fosforului din creier faţă de toate celelalte specii. Dar nu s-a întâmplat aşa şi acest lucru mă intrigă, pentru că el încalcă mai multe legi cunoscute.

Ca fiinţă raţională ce sunt, eu nu pot accepta teoriile hazardate, falsificate ori forţate, oricât de frumos ambalate în poleială aurită ar fi acestea. Şi nu le accept, în primul rând pentru motivul că, în lumina ultimelor cercetări ale astronomiei, antropologiei, microbiologiei, fizicii cuantice ori ale geneticii, multe din afirmaţiile numite până mai ieri adevăruri sacre, imuabile – cum era teoria generaţiei spontane – s-au dovedit a fi nişte jalnice şi găunoase sofisme.

Teoria întâmplării sau a hazardului, care stă la baza evoluţionismului, dacă în primii ani de studenţie o admiteam ca posibilă, deşi insuficientă, acum observ că ea însăşi este prea… hazardată spre a mai putea rezista logicii elementare, nu neapărat celei matematice. M-am făcut băiat mare şi, dacă în liceu şi la începutul facultăţii puteam cocheta cu ea, acum, după cum se vede, am început să

gândesc mai serios şi aş vrea să o înlocuiesc cu alta, pe care încă n-am găsit-o. Oricum, rămân un duşman al lipsei de logică. Păi, auziţi şi dumneavoastră: celula animală, cărămida trupului nostru – socotită ordinea însăşi – este alcătuită din peste 100.000 de elemente, printre care fundamentalii acizi ribonucleici şi dezoxiribonucleici, ARN ŞI ADN, ea singură îndeplinind circa 10.000 de funcţii chimice diferite care se produc într-o odine fenomenală. Maşinile electronice au arătat că pentru a scrie la întâmplare o singură propoziţie formată din numai 47 de litere, ar trebui să lucreze o mie de computere de ultimă generaţie (deci cele mai moderne, cu peste 1.000 K memorie, 10 Megabits liber, SuperVGA şi 386 Enhanced Mode), cu o viteză de peste un milion de caractere pe secundă, timp de peste douăzeci de miliarde de ani (pământul, repet, are numai 4, 5 Ş sau – 0, 3 miliarde de ani) ca să nimerească (de s-o nimeri!) doar ca una singură să scrie acea propoziţie logică de 47 de litere. Dacă cele 47 de caractere sunt atât de greu să le nimereşti într-o combinaţie logică, se înţelege că mult mai greu va fi să aranjezi cele peste 100.000 de elemente disparate la distanţe imense în univers sau chiar pe Terra, combinându-le într-o unitate logică perfectă şi vie cum este celula cea mai simplă! Şi există o infinitate de celule. Să zicem totuşi că prima celulă s-a format singură prin cel mai orb hazard, dar, în continuare, tot prin hazard trebuie să se combine alte două celule ca să se reproducă. Şi tot prin hazard să se combine apoi mai multe celule spre a forma un organ de orientare ş.a.m.d. Toată viaţa pe planetă n-ar fi altceva decât rezultanta unui uriaş lanţ de hazarduri. Este ca şi când toţi oamenii de pe glob ar câştiga deodată fiecare în parte la Loto zece milioane de dolari… Nu-i aşa? Absurd şi imposibil! Tocmai de aceea scria nu ştiu cine într-o carte că „o celulă obişnuită este atât de complicată că spre a apare la întâmplare ar fi o monstruozitate statistică”.

Oi fi eu ateu, dar nici într-atâta să nu judec deloc. Aş vrea oricum să nu ajung la teorii creaţioniste, căci m-am ferit întotdeauna să accept existenţa unui Dumnezeu, deşi o asemenea acceptare mi-ar uşura enorm multe din răspunsuri care, materialist gândindu-le, nu pot ieşi din labirintul minţii mele. Creaţionismul ar fi o soluţie prea simplă, prea facilă, deşi nu mi s-ar părea total ilogică… Oricum, sunt dator să-mi ordonez gândurile, să le grupez şi regrupez, să le cântăresc apoi bine, spre a vedea pe care din talere au ele mai multă greutate. Dacă balanţa nematerialistă va cântări mai mult, nu voi avea încotro şi va

trebui în continuare să operez cu alte unităţi de măsură. Vedeţi? Tocmai de aceea m-am izolat de oameni şi mă aflu eu aici (excluzând motivele politice). Tocmai de aceea nu voi părăsi „Grota de aur" şi pădurea în care m-am refugiat, până nu voi găsi soluţii mai satisfăcătoare decât aceste provizorate fragile de care dispun eu în momentul de faţă…"

CAPITOL NO VIII

După opiniile celor mai mulţi, directorul Vernescu ajunsese într-o decrepitudine morală absolută: se ţinea de chefuri în serie, îndeosebi dumineca, – unele organizate în cinstea lui – adevărate orgii. El motiva că destinderea din week-enduri îi este absolut necesară pentru munca încordată depusă în cursul săptămânii, spre a-şi recupera energia consumată atunci. Nimeni nu nega faptul că el muncea într-adevăr cu toată sârguinţa şi cu tot interesul pentru ca treburile să meargă corect în fabrică, cel puţin să le menţină la linia de plutire. Dar era văzut din ce în ce mai des sub influenţa alcoolului, iar fetele şi femeile cinstite din uzină, puţine câte erau, trebuia să se ţină departe de capcanele şefului, să evite a apărea singure în faţa lui.

Totuşi, în realitate, lucrurile nu stăteau chiar cum le caracteriza gura lumii. Oamenii, ca de obicei, exagerau. Şi uneori exagerau prea mult, deşi nu s-ar fi putut spune că Vernescu ar fi ajuns vreodată cumva un exemplu moral demn de urmat. Profesional era apreciat de toţi, iar pe superiorii lui asta îi interesa în primul rând, asta era cel mai important. Pentru restul lucrurilor ei închideau ochii, căci nu puteau găsi un alt coordonator general mai bun pentru o aşa hardughie de întreprindere. De aceea uzina „Abatajul Roşu" se menţinea înainte fruntaşă pe ramură, cu toate că acolo se produseseră nişte nereguli (mascate) întru totul similare celor de pe timpul fostului director, peste care s-au mai adăugat două accidente grave, muşamalizate şi ele cu grijă, dintre care unul mortal, când o piesă metalică grea a scăpat din cârligul podului rulant peste un strungar care avea şase copii. Strungul fusese de asemenea avariat. Directorul i-a trimis în judecată pe şeful serviciului de protecţia muncii şi pe operatorul de serviciu al podului rulant. Acesta din urmă, cu vreo lună înaintea accidentului, înaintase către direcţia fabricii o sesizare scrisă, cerându-i directorului

să înlocuiască podul rulant cu altul automat, de tip mai nou, care ar fi rezistat şi la piese foarte grele. În ziua accidentului, Vernescu a rupt sesizarea care de altfel nici nu fusese înregistrată cu vreun număr, negând că ar fi primit vreodată astfel de sugestii din partea cuiva. La anchetă s-a constatat că doar cârligul avea fisuri şi că ele ar fi trebuit observate în primul rând de operator şi de şeful cu protecţia muncii. Ambii vinovaţi au primit câte un an şi trei luni condamnare la locul de muncă.

Atunci când a auzit că strungarul accidentat, Alexe Petre, fusese membru al unei biserici interzise şi ruptă din ortodoxie, directorul a ridicat din umeri şi a exclamat: „Nicio pagubă! Păcat însă de strung, că era din cele automate!"

Reclamaţiile care, după accident, începură să curgă ploaie spre judeţ şi Bucureşti nu avură absolut niciun efect. După verdictul dat de tribunal, numărul reclamaţiilor se reduse iarăşi la zero.

— Tov Băţău! chemă Vernescu prin interfon pe secretarul de partid, recurgând la un apelativ cât mai incolor spre a-i sfida funcţia. Fă bine şi dă o fugă până la biroul meu…

Băţău apăru cu un zâmbet perfid în colţul buzelor sale subţiri, aţintindu-şi privirile-i şirete asupra directorului.

— Fii atent, tov Băţău. Dumneata ştiai că în uzina noastră avem o mulţime de salariaţi pocăiţi ca defunctul Alexe?

— Nu, de un' să ştiu! Acu auz pentru întâiaşi dată, răspunse el cu supuşenie prefăcută.

— Şi ce crezi că ar trebui făcut?

— Păi nu ştiu. Poate să-i lămurim…

— Ca secretar al organizaţiei noastre de bază, ar fi trebuit să ştii mai bine decât mine. Dar în fine… Du-te la Marinescu de la poarta doi, că ţi-i va spune el pe toţi pocăiţii. Întreabă-l şi pe Angheluş, care acum este ofiţer de serviciu, că deja are şi el o completare de listă. Vezi, confruntă listele, combină-le într-una şi mai caută de mai află şi pe alţii. Oricum, dai lista mâine dimineaţă lui Mimi, secretara mea. Este ceva urgent care trebuia făcut mai de mult de către voi de la O.B. N-am mai fi avut acum cazul Alexe.

A doua zi, domnişoara Mimi, o duduie drăguţă, cu minijupă ca de fetiţă din grupa mică de la grădiniţă, punându-i în evidenţă o bună parte din anatomia personală, îndeosebi două picioare frumoase,

vizibile de sus până în vârful unghiilor vopsite cu ojă de un carmin strident, ciocăni formal, intră radioasă la Vernescu în birou şi-i puse hârtia pe masă împreună cu cafeaua cea de toate dimineţile învârtindu-şi bustul provocator pe lângă el.

— Bonjur, şefu'…

Directorul tocmai prindea nişte hârtii în dosar şi nu o privi imediat, pentru că îi ştia toate tainele ascunse ale domnişoarei secretare care în zadar se străduia să mai pară de fiecare dată nouă prin ceva. Era însă o dactilografă excelentă, de mare viteză pe minut, aproape de neînlocuit, care cunoştea foarte bine mişcarea documentelor dinspre şi înspre biroul de conducere al uzinei.

Vernescu îi luă hârtia din mână şi o invită să stea puţin.

— Ce-ai dori să fumezi, Mimişor? Kent sau Pall Mall?

— Astăzi am chef de Kent…

Îşi aprinseră amândoi ţigările.

— Tu îi cunoşti pe ăştia? Pe Cosma Daniel, Oargă Neculai, Mureşan Sabin, Marin Stelian, Vasile Cezarina, Licu Vera, Rădulescu Ioan, Văleanu Adriana, Moise Otniel etc., etc… Lista e mai lungă – 23 de capete – angajaţi în uzina noastră. Pe câţiva îi ştiu şi eu; pe cei mai mulţi, nu.

— Ăştia? Păi toţi ăştia sunt pocăiţi, şefu'! mai ştiu şi eu vreo doi, pe care ar fi bine să-i adăugăm…

— Desigur, adaugă-i. Care-s ăia?

— Soare Tabita, de la ambalaje, şi mai este ăsta, cum îl cheamă… Pop Emil. Da, Pop Emil. Ei nu prea vorbesc cu nimeni, nici nu prea se uită la noi, părând că ne sfidează. Se feresc de cei care spun glume; vin şi pleacă cu toţii când lucrează în acelaşi schimb. Personaje de tip vechi, şefu'! Totuşi, Pop Emil şi Marin Stelian mi se pare că sunt afişaţi la panoul fruntaşilor în producţie. Dar panoul s-a cam învechit.

— Da? Atunci mâine le scoatem binişor fotografiile, frumoaso. Vezi că ai în sertar la tine un teanc de cereri care zac acolo de vreo cinci săptămâni, dacă nu mă-nşel… Sunt primite de la nişte muncitori care vor să se angajeze la noi. Spui lui Tudor de la personal să-i verifice ideologic pe toţi – ştii ce-nseamnă asta –, iar pe cei care corespund să-i pună pe borderou pentru aprobare. Sunt vreo treizeci de cereri. Zece din ei vor înlocui primul lot de pocăiţi care, începând de săptămâna viitoare zboară. Le facem cunoscut că vor intra în concediu fără plată,

până se va rezolva la o dată ce se va comunica mai târziu, adică la paştele cailor. Ordin de la minister, şi gata. Celălalt lot – luna viitoare… Strict secret, my sweetheart! Ai depus jurământ pentru păstrarea secretelor, cred că n-ai uitat!

— Nicio grijă. Dar bine, şefu'… Să nu uităm că ei au dreptul să facă imediat contestaţie.

— Şi ce dacă! De geaba. Nimeni nu se amestecă în treburile mele interne. Ce am hotărât – am hotărât. Bate-le chiar acum la maşină următoarea înştiinţare: Către X, Y, Z… Dat fiind faptul că, începând cu data de cincisprezece a şasea, schemele de personal se restrâng temporar, în vederea economiilor, ne vedem siliţi să vă trecem în concediu fără plată până la noi comunicări. Semnez eu, semnează Băţău şi Mardare, de la sindicat. Apoi pregătim lista următoare cu acelaşi text, dar cu datele schimbate. Şi cu asta, nu-i aşa, o să scăpăm definitiv de toate ciurucurile de pe timpul lui Ionescu şi mai dereticăm şi noi prin uzină. Mai departe să aibă Dumnezeul lor grijă de dânşii… Mama lor de habotnici!

— Bine, şefu'. Se face şi asta. Mai vrei o cafeluţă?

— Da, dar mai întâi închide yala de la uşă…

CAPITOL NO IX

Codrin Elizeanu spera să scrie o nemaipomenită povestire ştiinţifico-fantastică inspirată de cercetările lui ufologice şi de istorioara cu piticii de la Scăieni.

Acolo întâmplarea luase amploare serioasă, devenind pe zi ce trece tot mai ciudată, tot mai controversată, îndeosebi după ce, nu departe de grădina Manuelei, pe acelaşi câmp, cinci băieţi de şcoală îi declaraseră că au găsit şi nava cu care veniseră piticii-astronauţi. Imediat i-a luat pe acei copii să-l însoţească la locul cu pricina. Venise înarmat cu un aparat de fotografiat şi cu unul de filmat. Când a ajuns acolo – ia nava de unde nu-i! Să turbeze, nu alta.

— Mă, voi m-aţi minţit!

— Nu, dom Elizeanu. Pe cuvântul nostru de pio…

— Lăsaţi cuvântul vostru de pişi luaţi mai bine ici foile acestea din servieta mea; iată şi cinci creioane ascuţite, cu gume; iată şi cinci cartoane tari, ca suport, iar pe voi vă aşez roată, la 10 m distanţă unul

de altul. Aşa, ca într-un cerc. S-a înţeles? Bine… Acum fiecare să-mi deseneze nava piticilor, exact cum aţi văzut-o, scriind pe hârtie cam cât era de mare, ce culoare avea şi cu ce obiect o asemănaţi. Aveţi grijă să nu vă scape niciun amănunt. Cinci minute, ce ziceţi, v-ajung? Buun! Atunci ocupaţi-vă locurile şi nu vă deplasaţi pentru a vă uita unul după altul… Gata? Start!

Copiii desenară, fiecare după priceperea şi talentul lui, o navă ca o ghiulea de tun culcată – un fel de proiectil aerodinamic, ascuţit la vârf. Când culese foile – stupefacţie! Toate desenele semănau foarte mult între ele, arătând o micronavă cu o dungă neagră la mijloc şi cu un semn asemănător cu litera rusească J: „În vârf avea două antenuţe, iar spre coadă o uşiţă cu… scăriţă. Toţi au reprodus dunga neagră, antenele, uşiţa şi scăriţa. Doar numărul treptelor diferea: trei la unii, patru la alţii, ceea ce nu părea semnificativ. Doi copii au scris că nava era de culoare argintie, trei „cu luciu de oglindă". Mărimea: ca o sticlă, ca o ghiulea, ca o franzelă… Unul a scris chiar şi dimensiunile aproximative – 40 cm lungime, 10 cm diametru. Deci, nici copiii aceştia nu minţeau. Elizeanu se scărpină după ceafă: „Măi, să fie!"

Aproape seară de seară, el mergea cu un grup restrâns de elevi între zece şi paisprezece ani, ca să „discute" cu extratereştrii care încă nu plecaseră. De câteva ori au mers şi părinţii lor, constatând ceva curios: dacă băiatul sau fata lor avea capacitatea să-i vadă, atunci şi părinţii îi vedeau. Dacă nu-i vedea copilul, nici părinţii nu-i vedeau.

Elizeanu a luat declaraţii scrise din partea părinţilor care i-a văzut cel mai bine, precum şi din partea altor persoane mature care nu erau neapărat părinţi. Până acum avea un dosar întreg cu declaraţii şi desene.

Procedase la fel, aplicând metoda separării, atunci când i-a pus pe copii să deseneze înfăţişarea piticilor-astronauţi. Absolut toate desenele semănau mult şi în acest caz. Acum era mai convins ca oricând că niciunul dintre colaboratorii lui nu-l minţise, deoarece, aplicând diverse testări sofisticate, cu surprize şi logică cu capcane, nu le-a permis copiilor niciun fel de modificări. Ei nu au dispus nicicum de timpul necesar pentru a comunica unul cu altul spre a face vreun schimb de impresii ori spre a cădea de acord în privinţa unor detalii. Un singur caz a avut, când un băiat a încercat să-l mintă, dar l-a prins imediat cu mâţa-n sac, şi atunci copilul, roşindu-se, a recunoscut că el

n-a văzut nimic, ci doar a vrut să facă pe grozavul.

Din spusele copiilor şi ale adulţilor vizionari, din desenele făcute de ei, unele în culori, altele în creion sau pastă, Elizeanu a tras următoarele concluzii: 1. Piticii erau nişte fiinţe extraterestre aparţinând unei civilizaţii necunoscute. 2. Ei aparţineau unei lumi mai mult imateriale, de vreme ce erau atât de străvezii, uneori alcătuiţi parcă din aburi (puteai să vezi prin ei obiectele din spatele lor, dar ei nu apăreau deloc în nicio fotografie şi pe niciun fel de film). 3. Erau extrem de inteligenţi, înţelegând orice limbă şi chiar numai gândul omenesc, căci se putea discuta telepatic cu ei, doar prin comunicarea ideii prin gând. 4. Nu vorbeau direct – pentru că nu puteau sau nu voiau – însă comunicau prin semnale luminoase policrome, după o prealabilă convenţie cu ei. 5. Se deplasau prin levitaţie (plutire deasupra pământului) sau prin dispariţia dintr-un loc şi apariţia simultană în alt loc, indiferent de distanţă. În legătură cu această însuşire, anchetatorul se întreba: la ce oare le-o mai fi trebuit, în acest caz, scăriţa de la navă sau cele două antene de pe navă, de vreme ce puteau comunica telepatic? 6. Nu se vedeau distinct trăsăturile feţei – nas, gură, ochi, sprincene – era ceva şters, ceţos. La fel, nu li se distingeau degetele, unghiile. 7. Umblau câte doi şi uneori se ţineau de mâini şi se aşezau faţă în faţă, luându-se de mânuţe numai în momentul când erau întrebaţi. 8. Puteau deplasa obiecte uşoare – o hârtiuţă, un pai, un băţ de chibrit etc. (Elizeanu a văzut doar aceste obiecte plutind singure dintr-un loc într-altul). 9. Nu permiteau apropierea oricăror persoane (de care se îndepărtau rapid), în schimb acceptau apropierea altora. 10. Aveau anumite zone ale lor, preferate: spatele casei Manuelei, grădina care dădea spre câmp şi o mare parte a câmpului care, după ploi, devenea mlăştinos, necultivabil. Nu apăreau în alte locuri.

O experienţă deosebită, la care au asistat numeroşi copii, a avut loc aproape de perioada dispariţiei lor definitive. Ea însăşi pare incredibilă… Exact în locul în care câţiva băieţi văzuseră nava cu scăriţă şi antene, grupul acesta de copii, condus de scriitor, a redescoperit nava, de data aceasta, în poziţie verticală, lângă un tufiş de măceşi. Mai întâi a fost zărită de un băiat.

— Uitaţi nava, domnu’ Elizeanu! Uraa, am găsit-o! Veniţi fuga aici! De data asta nu mai e culcată, ci stă în picioare, gata de decolare…

— Unde e? Unde e? întrebară toţi foarte curioşi, repezindu-se spre tufiş!

— Extraordinar! Ce frumoasă este! Jur-împrejur are un cerc de beculeţe aprinse, de toate culorile, cu luminiţe mişcătoare, învârtindu-se roată, strigă un copil. Uşiţa e-nchisă!

— Cred că se pregăteşte să decoleze, zise altul.

— Haideţi s-o prindem şi să-i capturăm! propuse un al treilea.

Toţi copiii se înghesuiră spre tufiş. Elizeanu, bineînţeles, alergă şi el cu paşi mari şi se lăsă în genunchi să vadă şi el nava. Dar… stupefacţie totală! Nu vedea nicio navă. La fel, mai era încă un băiat care nici el nu vedea absolut nimic. Ceilalţi, vreo şapte-opt copii, ţipau cât îi ţinea gura, susţinând că nava se află aici, în faţa noastră!

— Uitaţi-o jos, la picioarele dumneavoastră, domn Elizeanu! Cum de n-o vedeţi? Nu se poate să n-o vedeţi, noi cum de-o vedem!?

— Dacă n-o văd, n-o văd! Ce-s eu de vină! Probabil ei nu vor ca eu să o văd, că altfel nu se explică! Credeţi că mie nu mi-e necaz? Dar voi arătaţi-mi cu degetele exact locul unde se află. Căci vreau să pun mâna pe ea, orice s-ar întâmpla!

— Nu, nu puneţi mâna! Să nu vă curenteze sau să vă omoare! strigă băiatul care o descoperise.

— Am spus: fie ce-o fi! îşi luă inima în dinţi şi întinse încet, încet mâna spre spaţiul unde băieţii arătau că se află frumuseţea de navă…

— Sunteţi foarte aproape de mijlocul ei… Mai aveţi niţel… Stop! N-o atingeţi! strigară mai mulţi.

Dar Elizeanu înfipse curajos mâna în… spaţiul ocupat de navă şi în acel moment simţi un şoc asemănător cu cel electric, dar mult mai uşor şi mai suportabil. Apoi repetă mişcarea de mai multe ori, „tăind" nava în mai multe „felii" cu mâna dreaptă… A observat că mâna începe imediat să se roşească şi să-i amorţească. Strânse de mai multe ori pumnul şi-l destinse, frecându-şi palmele între ele să-i dispară amorţeala. Într-adevăr, ea începuse să-i dispară. Deci, nava imaterială nu era chiar atât de periculoasă pe cât crezuseră. Din această cauză, toţi copiii i-au imitat pe rând gestul. Nimeni n-a păţit însă nimic. Deodată băieţii strigară aproape toţi într-un glas:

— A dispărut! S-a făcut invizibilă! Nava a dispărut complet, aşa dintr-odată, cât ai clipi din ochi!

Au mai aşteptat minute întregi să reapară, dar văzând că nu se

mai întâmplă nimic, tot grupul s-a ridicat şi a plecat. Când s-au distanţat cam la 40-50 de metri de tufiş, unul din băieţi, uitându-se puţin în urmă, a strigat:

— Ia priviţi! Priviţi acuma tufişul: a luat foc, arde!

— Nu arde, îl corectară ceilalţi. A fost învăluit aşa, de un fel de lumină roşie…

Nici de data aceasta Elizeanu n-a văzut lumina roşie, ci numai soarele roşu care mai avea puţin şi ar fi dispărut la apus.

— Haideţi să ne întoarcem, propuse un copil. Să vedem ce se-ntâmplă acolo…

— Ba rămâneţi aici! le comandă scriitorul. Staţi aici lângă mine. Dacă piticii astronauţi ştiu că-i observăm, trebuie să ne înţeleagă prin telepatie gândurile chiar şi de la această distanţă. Iar eu am să le vorbesc cu voce tare. Ia să-ncercăm… Hei, domnilor extratereştri, începu el, fără să strige. (Chiar de-ar fi strigat, puţine urechi omeneşti ar fi înţeles toate cuvintele de la distanţa aceea.) Sper să mă-nţelegeţi. Ştiu că puteţi face mai multe decât putem noi oamenii… Pentru că am încredere în tehnologia civilizaţiei voastre, noi vă rugăm să vă faceţi din nou vizibilă nava şi să o măriţi la dimensiunea tufişului. Şi dacă se poate, să o văd şi eu…

A aşteptat să vadă ce se întâmplă. După niciun minut, băieţii exclamară entuziasmaţi:

— Nava creşte, creşte! Extraordinar! Este toată luminată în roşu şi a ajuns cât tufişul! V-au ascultat!

— Vă mulţumesc, spuse scriitorul cu recunoştinţă. Dacă aţi putut până aici, vă rog să o mai măriţi în continuare, şi s-o dimensionaţi cât o casă…

— S-a făcut cât o casă cu un etaj. Şi e plină de lumini! se cruciră din nou copiii. O altă minunăţie era faptul că unul dintre observatori (doar unul singur) susţinea că, în clipa aceea, cei doi pitici apărură lângă navă făcând spre grup cu mâna, însă şi ei deveniră de dimensiuni normale, exact cât oamenii, fiind îmbrăcaţi în costume argintii de astronauţi, cu căşti, exact ca astronauţii americani şi cosmonauţii sovietici. Informaţia aceasta nu a mai verificat-o, dar o putea admite drept credibilă. De fapt, lucrurile erau atât de insolite încât nu s-ar mai fi mirat de nimic.

— Bine, din nou vă mulţumesc! Şi, în sfârşit, vă rog să vă măriţi

nava cât o rachetă cosmică pământeană, cât „Apollo” de la NASA, deci cât un bloc de mai multe etaje…

Imediat copiii strigară:

— Mamăă! Cât de mare s-a făcut! E uriaşă! Pân la cer…

— … şi este plină de lumini de toate culorile! Ce păcat că n-o vedeţi! făcură ei.

Da, mare păcat. Elizeanu devenise aproape furios. În clipa aceea toţi băieţii, cu excepţia celui care nici el nu percepea nimic, au pus mâna streaşină la ochi, apoi au închis ochii strigând:

— Aoleu! Domnu’, Elizeanu, aproape că ne-a orbit! Toată s-a transformat într-o lumină de fulger, după care a dispărut complet!

— S-a înălţat spre cer? a întrebat scriitorul.

— Nu, doar a dispărut de pe loc, din poziţia în care se afla, a răspuns un copil. S-a făcut iar invizibilă. Ce să fie asta?

— Eu sunt de două ori mai intrigat decât voi. În plus sunt necăjit că n-am văzut nimic din acest spectacol rarisim de care doar voi v-aţi bucurat!

— Mai mult ne-am speriat, completă un alt copil. Dacă spunem acasă ce-am văzut în seara asta, cred că toţi luăm papară, părinţii făcându-ne mincinoşi şi nebuni. Noroc că ne-a revenit vederea.

— Voi ca voi, dar de mine ce să mai creadă? întrebă Elizeanu. Cel puţin voi sunteţi copii, dar desigur nebunul cel mai mare o să se spună că sunt tot eu!

— O să vă apărăm noi şi o să jurăm că spunem adevărul! interveni cel mai înalt dintre ei.

— Eu voi da o declaraţie scrisă chiar şi atunci când voi avea 30 de ani, că poate atunci voi fi crezut mai bine, adăugă un bruneţel din clasa a VI-a.

— În niciun caz n-o să aşteptăm până atunci, zise scriitorul zâmbind. Cum ajungeţi acasă, vă rog să-mi faceţi o compunere descriind amănunţit evenimentul la care aţi fost martori în seara aceasta, iar mâine să mi-o şi daţi. Şi dacă aveţi cumva tărie de caracter în voi, v-aş sfătui ca niciunul să nu povestească nimic părinţilor, ca să nu complicăm de geaba lucrurile. Ne-am înţeles, copii?

— Da, domnu’ Elizeanu.

— Atunci, pe mâine!

Piticii au putut fi văzuţi în continuare timp de circa patru luni, până în ziua de 23 martie 1980, perioadă în care au devenit, ca să zicem aşa, celebri. În toate zilele, numeroşi cetăţeni au zărit noaptea, deasupra câmpului cu pricina, câteva valuri de O.Z.N-uri, ca nişte globuri mari de foc, zburând în formaţie de câte trei şi chiar de câte zece, toate fiind foarte luminoase şi divers colorate. După spusele unor copii, într-o seară, ele s-au combinat chiar sub forma iniţialelor româneşti „O.Z.N.", plutind lent la înălţime, ca nişte lumini policrome care aminteau de beculeţele colorate din pomii de Crăciun. Totuşi Elizeanu aproape că a refuzat să creadă această ultimă afirmaţie, deşi era susţinută cu tărie de peste o duzină de copii.

El a asistat şi la câteva incidente neplăcute ce-au avut loc în primele seri, când acel câmp se umpluse cu sute de curioşi. Într-una din asemenea seri, oamenii care nu-i vedeau pe extratereştrii liliputani i-au acuzat pe martorii care îi vedeau că-şi bat joc de ei. Chiar în prima seară, doi cetăţeni s-au luat la bătaie lângă pitici de parcă cineva îi întărâtase, încât a fost nevoie să intervină miliţia decisă ca să împrăştie puhoiul de oameni veniţi acolo din toate părţile, unii de la distanţe considerabile, cu transporturi speciale. În mod neaşteptat, câmpul devenise un loc de pelerinaj aparte. Ordinea o făceau doi miliţieni furioşi. Tocmai când unul dintre ei intenţiona să spună că toată înscenarea aceea cu extratereştri este o farsă, o prostie, o superstiţie, cineva îl ia şi-i arată piticii, pe care, din fericire, i-a văzut. Miliţianul a rămas şi el cu gura căscată. Celălalt însă nu-i vedea şi nici nu voia să-l creadă pe colegul său, acuzându-l că face glume proaste. În momentele următoare, un necunoscut, mic de statură, s-a repezit la scriitor să-l zgâlţâie de haină şi să-l învinuiască, ţipând la el că din cauza lui este nebunia din seara aceea aici, că instigă copiii la aiureli şi tâmpenii, încurajând superstiţiile ca pe timpul când lumea susţinea că văd sfinţi şi icoane religioase pe geamurile spălate cu petrol; că, în sfârşit, ar fi bun de… de… (n-a mai spus de ce-o fi bun – de legat? de arestat? ori de împuşcat?). Noroc că Elizeanu, om înalt şi voinic, se bizuia pe forţele lui fizice şi când s-a făcut că-şi sumecă mânecile, furiosul de lângă el s-a topit în mulţime, strigând de la distanţă că are putere să răstoarne lumea, fiindcă a făcut o şcoală de partid şi că a fost un timp şi activist. Scriitorul avea însă mare prestigiu în localitate şi zeci de cetăţeni săriseră să-l apere luându-i cu îndârjire parte. Unul din aceştia era gata

să-l umfle pe fostul activist, înfigându-i mâna în gât şi spunându-i:

— Ce te bagi, dom'le, în ştiinţa cu ozineurile dacă nu te pricepi! Domnul Elizeanu e mare maistru în chestii d-astea şi scrie cărţi despre ăia care vin din planeta Marte până aici, şi le publică şi prin ţări străine. Ce ştii dumneata care te tot lauzi cu şcoala aia de partid unde nu se-nvaţă nimic despre problemele astea care-s mai serioase ca orice!

Rezultatele cele mai spectaculoase, îndeosebi noaptea, dar câteva şi ziua, le-a obţinut investigatorul Elizeanu pe la finele lunii februarie, operând de data aceasta cu două fete, două noi „clarvăzătoare" – Stan Rodica şi Manole Roxana. Amândouă vizionarele erau în clasa a VII-a. De ele piticii nu fugeau deloc, iar în cele din urmă s-au lăsat luaţi chiar în mână de aceste fete. Totuşi când se apropia Elizeanu, liliputanii făceau semne disperate cu mânuţele să se îndepărteze. Nu-l suportau – nu se ştie de ce – decât la maximum doi metri apropiere. De câteva zile ninsese şi pe albul zăpezii, conform spuselor Roxanei şi Rodicăi, ei se vedeau mult mai bine. Se putea comunica relativ uşor cu dânşii, printr-un fel de alfabet Morse, cu lumini colorate.

— De unde veniţi? i-a întrebat din nou Elizeanu.

— Unul arată cu o mânuţă în sus, iar celălalt mişcă mâna de mai multe ori în jos, spuse Roxana.

— Aţi înţeles bine întrebarea mea? insistă scriitorul. De unde veniţi?

— Acum cel care arăta cu mâna în sus arată cu ea în jos, iar cel care arăta cu ea în jos arată în sus, răspunse Rodica.

— Spuneţi-le că au simţul umorului sau, mai de grabă, că vor să-şi bată joc de noi. Şi cu asta tot n-am aflat nimic. Fiţi atente… Acum vreau să le pun o întrebare foarte importantă pentru ei: credeţi în Dumnezeu? Dacă da, semnalizaţi cu lumina verde, dacă nu cu roşie.

— Au răspuns… În timp ce unul aprinde verde, celălalt aprinde roşu; apoi fac schimb, alternând culorile, interpretează Roxana.

— Asta am observat şi eu, confirmă Rodica.

— Deci, iarăşi vor să mă deruteze… Cum s-ar spune, şi da, şi nu.

— Puteţi să vorbiţi cu glas tare ca să vă înregistrez pe acest casetofon? (Avea în mână un atare aparat, gata pregătit pentru

înregistrarea secolului.)

— Nu răspund, ziseră fetele.

— Probabil n-au înţeles întrebarea. Nu puteţi – luminaţi cu roşu; sau nu vreţi – cu albastru…

— Albastru – rostiră simultan Rodica şi Roxana.

— Mda, totul e cam albastru, repetă şi Elizeanu. Am început să am nişte bănuieli…

CAPITOL NO X

Şedinţa de producţie tocmai se terminase în biroul directorului. La ea participaseră toţi membrii COM-ului, directorii adjuncţi, Gheorghe Trandafir, director tehnic, şi Traian Cojaru, director comercial, Băţău, secretarul de partid, Mardare, preşedintele sindicatului, toţi inginerii şi maiştrii uzinei. După câteva bancuri cu Bulă, la care se râse copios, toţi dădură mâna cu Vernescu şi ieşiră.

Pe sală, în dreptul uşii directorului, mai înainte ca să se termine şedinţa, aştepta un zdrahon de muncitor, parcă mai solid decât însuşi directorul. Când şi când trăgea dintr-o sticluţă cu palincă pe care o avea ascunsă în sân. Îşi tot făcea curaj până ce i se împăienjeniră ochii. Era Pop Emil care ţinea în mână hârtia de concediere. O citise de peste zece ori şi nu putea înţelege ce s-a întâmplat: portretul i-a fost scos fără explicaţii de la panoul de onoare, iar acum s-a văzut, tam-nisam, pus pe liber. Ştia că şi alţii au păţit la fel şi că nici n-au mai fost primiţi după concediul fără plată. El nu se ştia vinovat cu nimic, era cel mai bun tinichigiu din fabrică, şi mai ştia că nu vrea să se facă de râs în faţa vecinilor şi colegilor lui, tocmai el, cel mai mare bătăuş din toate satele din jur.

Deşi nu picase aici într-o zi de audienţă, spera să poată intra pentru câteva minute la director să-i ceară personal socoteală. În timpul acesta telefonul secretarei suna de zor. Ea a păsă pe un buton cu lumina galbenă pentru comutare şi anunţă cu glas tare:

— Şefu'! Sună Bucureştii. Comitetul Central…

Vernescu ridică emoţionat receptorul stingând ciotul ţigării în scrumieră.

— Alo, Florine! se auzi vocea de la celălalt capăt al firului, pe

care o recunoscu imediat. Bine te-am găsit…

— Aa! Să trăiţi, bună dimineaţa. Tocmai voiam să vă sun ca să vă anunţ că vin mâine pe la dumneavoastră. Mi-aţi spus că pot intra oricând.

— Tocmai d-aia te-am sunat. Aşa-i, poţi bineînţeles, intra oricând, numai că mâine nu sunt aici, Florine. Plec într-o delegaţie până în Brazilia, la Rio de Janeiro, unde am să stau o săptămână. Sună-mă vinerea viitoare şi stabilim când ne vedem.

— Bun, am notat: să vă sun vineri, când suntem în treisprezece…

— Eşti cumva superstiţios? râse vocea de la Bucureşti.

— Nu, nicidecum. Doar am spus că vineri e-n treisprezece.

— Treisprezecele acesta o să-ţi poarte noroc, Florine. Nu pot să-ţi spun prea multe prin telefon, dar ca să-ţi fac o surpriză şi-o bucurie – doar atât: peste trei luni… Deocamdată – ministru adjunct. Pentru început e bine, nu-i aşa? Vezi, ai grijă de pregăteşte-ţi un înlocuitor. Salutări de la Zoica! Până una alta, felicitări şi te sărut. Aşadar, peste trei luni…

— Mii de mulţumiri şi sărutări de mâini soţiei dumneavoastră. Dragi salutări Zoicăi!

— La revedere, Florine. O să primeşti o vedere din Brazilia.

— Să trăiţi şi vă urez drum bun!

Convorbirea a fost scurtă şi fulminantă. „Când norocu-şi schimbă pasul, nu dă anul ce dă ceasul!" şopti sacadat Vernescu, frecându-şi palmele de bucurie. „Deci, peste trei luni – gândi Vernescu – sunt ministrul adjunct al minelor, dar nimeni n-o să mă strige, bineînţeles, „tovarăşe ministru adjunct, ci… tovarăşe ministru! E mai uşor de zis, nu? Fireşte, nu-i o funcţie prea mare – îşi zicea el în gând – nu e chiar ministru, dat orişicât: la 34 de ani… Nu sună rău deloc! E-hei, s-au dus timpurile acelea romantice, când la 21 de ani puteai fi general ca Alexandru Macedon ori ca Napoleon sau rector al Universităţii din Iaşi, ca Titu Maiorescu! Astăzi, la 21 de ani, geniu să fii, nu poţi ajunge nici căpitan şi nici măcar un amărât de asistent universitar… Timpurile şi vârstele s-au schimbat, Florine. Treizeci şi patru de ani de astăzi înseamnă exact douăzeci şi unu de ani de ieri… Ori nici Napoleon şi nici Maiorescu nu erau miniştri la 21 de ani! Şi nici eu nu mă voi opri aici! Atunci am dreptul să mă întreb: cum o fi oare ca

preşedinte de stat? Cum să fie? Bine-mersi… Adică poate el un bâlbâit cu patru clase să ajungă şi Vernescu nu? Vă-nşelaţi, tovărăşeilor! Vă arată el Florin Vernescu ce ştie şi ce poate!… Şi mai ales ce-am să fac după aceea cu toţi cretinii şi idioţii ăştia care-au ajuns ingineri, şi jurişti, şi doctori în ştiinţe pe puncte, apoi miniştri şi cecişti plini de cecitate! Nomenclaturişti de bani gata, vă plâng de pe acum de milă! Pregătiţi-vă de debarcare, nenorociţilor, căci veţi dispărea nu numai de pe statele de plată, ci şi fizic, de pe harta statului nostru! Voi aplica politica lui Ioan Vodă cel Cumplit şi-a lui Ţepeş Vodă zis Dracula. Încă ei n-au fost nimic! Eu nu voi tolera nici ce mai mică abatere de la ordinea de fier, iar pe miniştri îi voi numi numai în urma unui concurs între toţi şefii de promoţie ai celor mai bune facultăţi! România modernă are nevoie de un purgativ forte prin care să stârpim o dată pentru totdeauna lenea, corupţia, parvenitismul de tip balcanic! Eu voi fi acel purgativ! Pentru asta m-am născut, fiind călit prin toate greutăţile acestei vieţi nemernice. Dar jur în faţa conştiinţei mele ca până la 50 de ani să ajung preşedintele acestei ţări batjocorite, chinuită de hoţi, de parveniţi şi de ticăloşi, măcar că voi recurge şi la crime! Trebuie să creez un stil propriu, absolut personal şi inexistent înainte, de felul cum se conduce o ţară şi cum să fericesc cu adevărat un popor, făcând din România primul stat din Europa! „Rumanien uber alles!” („România deasupra tuturor!”) – se trezi el strigând tare în nemţeşte, şi izbucni într-un râs delirant. Secretara intră grăbită:

— Am fost cumva strigată, şefu’? întrebă Mimi.

— A, nu. Deloc. Stai liniştită. Vorbeam cu cineva la telefon…

— Mi s-a părut că sunt chemată, mai spuse ea şi se retrase.

„Timpul de zburdălnicii ţi se scurtează, Florine. Trebuie să te lupţi, să te lupţi şi iar să te lupţi, până ajungi în vârful piramidei, ocupat acum de un impostor înconjurat de alţi impostori, impotenţi politic şi intelectual. Uite, ai ţintit bine! Să mergem înainte, căci numai acolo este locul tău rezervat de soartă! Şi, la ce n-am recunoaşte-o: soarta e cum şi-o face omul. În mod vizibil, timpul meu se apropie de ora H. Până atunci – diseară un mare chef mare! În doi sau vedem noi…” Gândind astfel, toată faţa îi radia de bucurie.

Maistrul Pop Emil, care tot timpul supse dintr-un trabuc înecăcios, învârtindu-se ca un leu în cuşcă în faţa uşii directorului,

aruncă mucul trabucului pe sală, ciocăni de două ori scurt la intrarea în secretariat, de unde se putea de asemenea pătrunde la director. Păşi înăuntru şi privi la domnişoara Mimi pe care o surprinse fardându-se. El avea o figură încruntată, părând ca o fiară sângeroasă pregătită să atace.

Secretara se sperie, puse mâinile la piept, care era mai mult gol şi ciripi tare:

— Dar nu ţi-am spus să intri. Te rog să pofteşti imediat afară! Nu-i zi de audienţă azi.

— No, uite ce-i păpuşico sulemenită! îi şopti el printre dinţi. Dacă mai scoţi un singur chiţăit, ţi-am luat beregăţile! Înţelesu-m-ai?! Şi zicând aceste cuvinte, maistrul scoase de la brăcinar un şiş mare cu arc şi cu lame duble, strălucitoare, pe care-l învârti de două ori prin aer ca pe un şurub. Printr-o săritură, se apropie de biroul fetei care se strânse toată, ca paralizată, lângă un dulap de fier. Tremura zdravăn de frică şi privea mută, cu ochii măriţi de spaimă, cum uriaşul de lângă ea taie de două ori firul receptorului, după care, cu acelaşi cuţit teribil în mână se năpusti în biroul directorului, izbind puternic de perete uşa capitonată. Vernescu ţâşni ca un arc în picioare, întinzând mâna spre telefon. Într-o clipă, zdrahonul de la munte – căci munteanm era – îi taie şi lui firul şi-i aruncă telefonul cu totul în coşul cu hârtii.

— D-apăi ascultă, mă bolândule! strigă tinichigiul ca scos din minţi. Ce sfinţii mâne-tii crezi că eşti tu aice, loză venitică, ghe-ţi baţi joc ghie feacile şi muiarile nostre şi-acu şi ghie minie, mă! Că-z nu-ţi munc io pe moşie lu' tactu, ghie mă ţâpi afară câh vrai tu, mă! D-apăi cu minie ţi-ai fost găsit naşu, fiincă io tai şi porcii de Crăciun şi tot io îi hereluiesc şi le scoţ boaşele! Acu ţi-o vinit şi ţie rândul!

— Ieşi afară de-aici, beţivule ordinar ce eşti! strigă la el Vernescu.

Dar munteanul, urlând ca o gorilă turbată, sări cu agilitate drept pe biroul şefului, ameninţându-l de-acolo cu cuţitul într-o furioasă poziţie de atac. Fulgerător, îi dădu lui Vernescu o lovitură cu bocancul în stomac, de-l trânti la podea. Acolo se aruncă peste el şi începură amândoi o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Secretara veni glonţ şi când văzu scena începu să ţipe cât o ţinea gura, strigând după ajutor. Căuta disperată telefonul şi nu-l găsea. Vernescu, ameţit de lovitura primită în stomac şi luat prin surprindere,

şi-a da seama că nu-i de glumit şi că se află într-un pericol real. Şi-a amintit imediat de toate stilurile de luptă şi făcând un efort supraomenesc, printr-o figură măiastră, reuşi să iasă de sub prinderea uriaşului şi să-l răstoarne dedesubtul lui tocmai când acesta căuta să-i rupă pantalonii şi să-i tragă jos. Vernescu începu să-i care mai mulţi pumni de fier în gură văzând cum faţa munteanului se umple din ce în ce mai mult de sânge. Un ochi nici nu i se mai vedea din cauza umflăturilor. Buzele i le terciuiseră de tot, dar chiar atunci directorul simţi vreo trei-patru junghiuri fierbinţi: două în coaste, unul în stomac şi altul sub şold, după care nu mai percepu nimic. Uriaşul ieşi repede din strânsoarea lui puternică, îşi răsturnă adversarul pe spate şi iar se apucă de trasul pantalonilor şefului pregătind-şi cuţitul să-i facă ce i-a promis.

Chiar când tinichigiul îşi descheia adversarul la pantaloni pregătindu-şi cuţitul deja însângerat, năvăliră pe uşă şapte pompieri, împreună cu portarii amândoi. După ei apărură apoi toţi funcţionarii de la birouri şi cu greu a putut această mulţime de bărbaţi să-l imobilizeze pe uriaş care urla ca turbat şi înjura pe toţi de mama focului. Mai veniră şi o mulţime de funcţionare curioase. În urma lor apărură, în sfârşit, şi trei miliţieni. Aceştia îi puseră pe loc răzvrătitului cătuşele şi-l scoaseră în şuturi afară. Maistrul se opinti puţin în dreptul domnişoarei Mimi şi-i rânji strâmb, cu gura năclăită de sânge. Apoi o scuipă:

— Ptiu! Mastroaco şi madaranţă de uliţă! Noroc cu tcine, că-z ţâ-l învăţam io mincie pe domnişorul esta, ghie n-ai mai fi dat doi bani pre el!

Ultimii au venit şi cei de la Salvare, unul din medicii uzinei, două felcerițe şi un asistent medical, împreună cu dentistul întreprinderii. Au pus mâna cu toţii de l-au suit cu atenţie pe Vernescu pe targă. Asistentele îi ţineau picioarele, una de-o parte a tărgii, alta de cealaltă parte, căci, altminteri, brancarda fiind mică, victimei i-ar fi atârnat picioarele. Costumul la dungă al şefului, cămaşa imaculată, erau acum ferfeniţă şi pline de sânge. Podeaua la fel. Când ieşeau cu brancarda pe uşă, directorul, acoperit cu o pătură nu prea curată nici ea, deschise ochii şi murmurând, abia putu să-i spună secretarei:

— M-ai minţit că şi ăsta-i pocăit. Când colo… ai văzut…

— L-am confundat cu Popescu Emil şefu'. Vă cer iertare…

Biroul era harcea-parcea: hârtiile răvăşite pe jos; la fel pixurile, creioanele, carnetele de note, calendarul de birou cu însemnările zilnice de plan; vaza cu flori ţăndări, perdelele căzute, scaunele răsturnate, pereţii stropiţi cu sânge. Sânge peste tot. Până şi pe tavan se vedeau câţiva stropi.

După ce ieşiră toţi din birou, apăru o femeie grasă şi cu părul alb. Venea legănându-se cu găleata într-o mână, cu cârpele şi mătura în alta. Era Leana, femeia de serviciu, care lunile acestea ieşea la pensie. Când văzu ce are de lucru, începu să se mire şi să vorbească singură:

— Uiuu, ce-i aicea, maicăă! Haide, Leano, de spală sângele lui don director. No, brava Emil baci! Bine i-ai făcut! Că, de! Prea era de tot, iar şefu' nostru ajunsese bicu fabricii. Dar uite, bre, că Dumnezeu nu bate cu băţu…

CAPITOL NO XI

Din „Jurnalul de pădure" al lui Mihai:

„Şi astăzi am cioplit mult la peretele din fundul peşterii. Trebuie spart mai mult ca să pot încăpea ca lumea prin micul tunel la care lucrez. După două ore de muncă încordată, am obosit şi am ieşit afară.

Toată noaptea am stat culcat în poiana cu flori. Ce clipe indelebile de înălţare sufletească! Ce momente de fericire blândă am trăit! Aveam lângă mine radiocasetofonul portativ şi, pe unde medii, am prins un post de radio la care se cânta Simfonia a VI-a, Pastorala sau Simfonia Naturii, opus 68, compusă între 1807-1808, de Ludwig van Beethoven. Interpreta Orchestra Simfonică din Londra, dirijată de Arturo Toscanini. Coardele, oboii, cornii, fagoţii, instrumentele de percuţie, împletite genial între ele, îmi aduceau în timpane valuri calde de armonii imitative, descriind melodic susurur izvoarelor, legănatul codrilor, trecerea turmelor de oi, chiar şi trilurile păsărilor dintre care cred că am distins cântecul unui cuc, al pitpalacului, exact în momentul în care când un pitpalac viu, din împrejurimi se auzea picuind în depărtare. Simţeam că muzica mă înnobilează şi mă copleşeşte. Ceva mai potrivit în ceasul acela târziu nici că se putea. Cred că atunci am savurat-o pentru prima dată cu adevărat. Nu ştiu cât să fi fost ora, căci ceasul îl lăsasem în peşteră. Luna plină arginta feeric cu lumina ei poiana din jur. Totul era splendid. Vedeam destul de bine florile de

lângă mine – genţiene, nemţişori, albăstrele, garofiţe sălbatice ş.a. Le-am mângâiat uşor căpşorul corolelor cu mâna, cât am ajuns roată în jurul meu şi m-am lăsat îmbătat de mirosul lor. Ce frumos! Ascultam simfonia în surdină, cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi, zâmbind spre cer. I-am întredeschis uşor, filtrând razele lunii pe care le percepeam în mici firişoare policrome care parcă pâlpâiau, şi care mă ameţeau, şi care mă fascinau… Şi nu ştiu de ce mi-a venit să plâng. Şi am plâns. Eram fericit. În mod real fericit! Cât de puţin îi trebuie unui om să se simtă cu adevărat fericit dacă ştie cum şi unde să găsească fericirea! Alţii caută această fericire în bani, în funcţii mari, în alcool, în droguri. Păcat! Sunt fericiri mincinoase, false, extrem de efemere, toate cu sfârşit periculos… Eu am găsit-o aici, sub cerul liber.

Mugurel stă acum întins lângă mine precum un om pe gânduri şi parcă înţelege şi el muzica, şi parcă înţelege şi el starea mea sufletească. Când şi când mi se uită în ochi şi mişcă molcom din coadă. De ce n-ar fi mulţumit? Am dat radioul mai tare şi ascult aşa, pierdut, fără niciun gând, ţinându-mi suflarea. Am stat mult în starea aceasta meditativă.

După un timp, am simţit cum poiana se ridică încet, încet cu mine, ca un uriaş covor zburător din basmele orientale, că se apleacă puţin într-o parte, că se învârteşte lent deasupra pădurii… Aproape că ameţeam. Chiar în clipa aceea, într-un tufiş de lângă mine, începu să cânte o privighetoare. „Bravo ţie, Luscinia Megarhynchos, cum ţi-a zis Linne”. Am deschis ochii şi am făcut radioul mai mic. Mi-am dat seama că şi cântecul privighetorii îmi place la fel de mult ca şi muzica lui Beethoven. „Dacă marele titan al muzicii s-ar afla acum lângă mine şi i-aş spune că îmi place cântecul privighetorii la fel ca şi muzica lui, sunt sigur că nu s-ar supăra pe mine, ci s-ar bucura…” De la marginea pădurii, privighetorii de-alături îi răspundea alta şi altele. În pădure mai cânta şi un ciuf singuratec. Ciuful, (Strix aluco), pasăre de noapte, cântă şi el frumos, melancolic, punctând când şi când pauzele privighetorilor. Da, voi repeta o inutilă banalitate: ce minunată este natura! Ştiu, cine toarnă apă în izvor face o treabă absolut inutilă, dar cum oare aş putea să zic altfel? De aceea mai spun odată: ce frumoasă eşti tu, Mamă Natură! AVE NATURA! Slavă ţie! Oare te-ai făcut singură sau te-a creat şi pe tine cineva? Haide, vorbeşte-mi! Spune-mi! De ce taci?

Simfonia s-a terminat şi am închis radioul. Şi totodată am închis din nou şi eu ochii. Poate mi se făcuse puţin somn. Privighetoarea însă a continuat „Simfonia Naturii" cu trilurile ei de foc, încât inflexiunile ei nu mi-au schimbat starea de beatitudine şi de ciudat entuziasm ce o aveam când începuse concertul. Foarte interesant: o pasăre a înlocuit cu destul succes o întreagă orchestră şi aproape nici n-am observat că „Simfonia a V-a" s-a terminat…

Am deschis din nou ochii şi-am privit stelele. Iată, chiar în clipa aceasta „o stea căzătoare", deci un mic meteorit care brăzdează cerul pe o mică traiectorie, lăsând o dungă subţire de siaj evanescent… Poporul zice: a căzut o stea – a murit un om. Dar nu prea este reală zicala, deoarce, într-o secundă, pe glob, mor cel puţin 20 de oameni şi se nasc alţi 25-30 de oameni… Deodată mi-a venit să recit versurile lui Eminescu:

La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Lucii vederii noastre…

Din nou voi lansa un loc comun: ce minunat eşti tu, cerule! Şi chiar aşa este! Oare locuieşte cineva în tine? Sau eşti doar aşa, un spaţiu virtual, aci senin, aci noros, dar un spaţiu gol, infint şi umplut numai cu imaginaţiile noastre însetate de puritate şi frumos? Matematicianul-filosof Pitagora susţinea, nici mai mult nici mai puţin, acum două milenii şi jumătate, că există chiar şi o „muzică a sferelor", că astrele şi planetele, în cinematica mecanicii lor cereşti, ar scoate sunete, ar cânta. Desigur, ar fi fost păcat să fie mute. (Radioastronomia ne-a dovedit într-adevăr că toate astrele emit unde ce s-au putut converti în sunete). Dar, în primul rând, până să aud „muzica sferelor" mă limitez la ceea ce văd. Şi văd că astrele tale sunt un minunat

spectacol nocturn… De parcă cineva ar fi aşezat cu mâna constelaţiile, inteligent grupate, atât sunt ele de frumos rânduite – ca un alfabet secret scris pe o carte uriaşă –, ca nişte litere de foc, punctate, care parcă ar voi să ne spună ceva… Mulţi cititori în stele s-au străduit să le citească – şi ce-au aflat? Ce-a aflat Nostradamus? Oare le-a citit el corect sau noi, cei de azi, îi interpretăm „Centuriile” într-un mod prea arbitrar, conform doleanţelor şi imaginaţiilor noastre contemporane? Oricum, stelele astea nu par a fi aruncate pe cer la întâmplare… Mă întreb şi eu ca mulţi: oare nu cumva, totuşi, Cineva să le fi ordonat aşa de dragul nostru, pentru ochii noştri ai oamenilor, că prea le oferă un spectacol măreţ?! Ar fi prea frumos să existe o forţă care să ne proteguiască şi, pentru că ne iubeşte, să ne picteze cerul cu stele… Căci iată: sunt uneori figuri geometrice din geometria plană (aparent plană, căci în realitate este pură geometrie euclidiană în spaţiu), rezultate prin unirea stelelor cu linii închipuite, sintetizând figuri atât de perfecte încât ar putea fi luate ca etalon… Îmi plac aceste constatări astronomice… În constelaţia Pegasus, bunăoară, există trei stele ce formează un triunghi echilateral desăvârşit; în Cassiopeea, cele cinci stele aşezate în formă de W ocupă, cel puţin aparent, o poziţie simetrică faţă de Ursa Mare în raport cu Steaua Polară; Cepheus are formă de coasă ş.a.m.d. Oare ce paralaxă are Terra noastră privită de cineva care s-ar afla pe steaua Proxima Centauri, cea mai apropiată stea de Pământ, la numai 4, 3 ani lumină de noi – mă refer, bineînţeles, atât la paralaxa geocentrică, diurnă, cât şi la cea heliocentrică, anuală?

Căutam să recunosc constelaţiile, căci le ştiu pe toate. Iată câteva aflate sub observaţia mea recentă… Privindu-le noapte de noapte, eu le-am rebotezat cu nume inventate de mine (hotărâsem să extind metoda şi la nume inventate de plante): Steaua Polară – Cheia Bolţii; Carul Mare – Marele Trapez; Carul Mic – Micul Trapez (căci adevărate trapeze sunt!); Cassiopeea – Tronul Zeilor; Pleiadele – Broşa cerului; Peştii – Săgeata de Foc ş.a.m.d. Între timp, luna s-a urcat mai sus. Totul în jur a devenit mai feeric sub lumina ei fosforescentă… Ea m-a dus cu gândul la Eminescu. Luna mă atrage, căci sunt născut sub influenţa cosmică a ei, la 27 iunie, Zodia Racului, o zodie a celor înrâuriţi de ascendentul luminii şi evoluţiei lunii. Cred parţial în zodii, adică admit influenele radiaţiilor cosmice asupra fiinţelor omeneşti în momentul naşterii lor, dar nu trebuie să exagerăm cu astrologia. Să revin însă la lună… Niciun poet de pe glob nu l-a întrecut pe Eminescu

în descrierea acestui minunat astru. Auziţi numai cum descrie el luna în Scrisoarea I:

Lună tu, stăpân-a mării, pe a lumii boltă luneci
Şi gândirilor dând viaţă, suferinţele întuneci;
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta fecioară,
Şi câţi codri-ascund în umbră strălucire de isvoară!
Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate,
Când plutești pe mişcătoarea mărilor singurătate!
Câte ţărmuri înflorite, ce palate şi cetăţi,
Străbătute de-al tău farmec ţie singură-ţi arăţi!
Şi în câte mii de case lin pătruns-ai prin ferești,
Câte frunţi pline de gânduri, gânditoare le priveşti!…

Am dat drumul casetei să înregistrez privighetoarea. S-a înregistrat perfect şi, după derulare, am pus-o de la capăt. Curioasă şi intrigată că o alta o poate imita atât de bine, ocupându-i în mod nepermis teritoriul de acţiune, primadona înaripată din tufiş a zburat peste mine în rotocoale repetate, din ce în ce mai strânse, ameninţătoare parcă. Dacă voiam, cred că aş fi putut-o intercepta din zbor cu mâna cum făcusem în copilărie cu un pui de ciocănitoare care nu învăţase să stăpânească bine zborul.

În razele lunii, i-am distins bine silueta păsării săgetându-mi de câteva ori pe la nas. Voia cumva să-mi intre în aparat peste „rivala" invizibilă? Cine a zis că privighetorile se tem de om? Nu este adevărat… Şi nu cred că poate fi adevărată nici părerea multora că există schingiuitori care orbesc privighetorile ca să le facă să creadă că este noapte şi să le oblige în felul acesta să cânte. În primul rând, nu toate privighetorile cântă noaptea. Unele cântă mai mult ziua, dimineaţa, altele în amurg şi altele noaptea sau în toată perioada de reproducere. În al doilea rând, o pasăre oarbă moare după câteva ore, căci nu vede să se hrănească, decât dacă îi dă cineva din oră în oră să mănânce cu forţa.

Am oprit banda, ca nu cumva Mugurel să se arunce după maestra cântăreaţă s-o prindă din zbor, căci nu mă îndoiesc că ar fi în stare s-o facă de vreme ce primadona se învârtea agitată pe lângă noi,

imprudentă ca un fluture de noapte pe lângă o lampă aprinsă.

Nemaiauzindu-şi propriile-i triluri, filomela s-a liniştit şi s-a reîntors resemnată în tufişul ei. Un roi de licurici zburători scânteiară prin preajma noastră. Greierii şi cosaşii dialogau pe toate notele înalte ale portativului de sunete şi ultrasunete. Ţineau cu orice preţ să dovedească şi ei că există, şi că ştiu şi ei să cânte, aşa cum se pricep, ţinând hangul celorlalte voci din corul naturii. Se bucurau, săracii, de acest fenomen ciudat şi unic care este viaţa! Şi într-adevăr, câtă viaţă forfoteşte în jurul meu!

Mugurel a ridicat brusc capul şi a ciulit urechile mârâind în surdină. A simţit oare vreun lup? Dinspre liziera pădurii se îndrepta spre noi cu măreţie şi cu paşi şovăitori un cârd de cerbi carpatini şi ciute. Vântul nu bătea către gingaşele animale, aşa că nu ne-au reperat. Am strâns imediat câinele de bot ca să nu latre şi ne-am lungit amândoi iarăşi între flori. Cârdul trecu destul de aproape de noi, fără să ne observe. Erau trei cerbi tineri şi cinci ciute. Păşteau şi se opreau când şi când să asculte şi să privească în jur. Încet, încet s-au depărtat, mistuindu-se în întunericul pădurii. Totdeauna am considerat cerbii şi căprioarele nişte fiinţe superbe – adevăraţi prinţi şi prinţese ale pădurii, „cu ochi negri şi cuminţi”, plini de reală nobleţe. Pe stema României aş pune mai de grabă un cap de cerb carpatin decât o stea comunistă. Sunt mândru că am asemenea vecini!

În lumina lunii pline, briza montană mângâia florile făcându-le să tremure toate într-un dans pe loc, ţopăind şi ele de bucuria vieţii. Mişcarea lanului de flori la un loc formau aparente valuri după valuri, precum apele unui lac înfiorat de vânt. Odată cu undele mişcătoare de flori, în mijlocul cărora eu şi Mugurel stăteam lungiţi, peste noi trecură un roi de fluturi de noapte şi undele unor parfumuri sălbatice şi dulci: miresme de lămâiţă, sulfină, cimbrişor de câmp, clopoţei, fragi şi codiţa şoricelului. Arome sănătoase şi întăritoare. Ce minunat!

Să fi fost ceasul două sau chiar trei dimineaţa, când dinspre coamele pădurii, tot dinspre răsărit, numai ce văd că mai apare o lună, cu aceeaşi lumină ca a lunii, însă ceva mai mare. Ea se învârti deasupra poienii noastre oprindu-se deodată într-un punct fix, la celălalt capăt al ei. Atunci lumina deveni atât de puternică, încât pentru câteva secunde avui impresia că a apărut brusc soarele. Toată poiana era scăldată în nişte raze orbitoare foarte violente. Mugurel începu să tremure şi să

urle. Privighetoarea din tufişul apropiat îşi luă imediat zborul spre pădure. Apoi lumina slăbi în intensitate, se făcu verde, apoi albastru-violet, apoi roşie ca lumina stopurilor, apoi iarăşi verde. Obiectul care acum se vedea că are forma unei farfurii cu fundul în sus, începu lent să coboare. Aprinse un far ca o rază de reflector. Vai! Poate ne căuta chiar pe noi… Raza rotitoare ajunse până aproape în dreptul nostru. Inima îmi bătea cu putere. Ne-am ascuns şi mai mult în iarbă. Deodată raza se depărtă şi se curbă ca o seceră (cine a mai văzut lumină… curbă!?). Apoi lumina se retrase uşor intrând în aparat, cum se retrag corniţele cu ochişori ale unui melc pe care vrei să le pipăi. Şi când obiectul atinse pământul, luminile se stinseră. Corpul obiectului îşi pierdea şi el treptat luminozitatea. Nu se auzea absolut niciun zgomot.

Ce să fie asta? De bună seamă, celebrele O.Z.N.-uri despre care citisem într-o carte scrisă de cercetătorul Codrin Elizeanu şi despre existenţa cărora nu am crezut o iotă. Aşadar, farfuriile zburătoare există! Nemaipomenit! În cartea lui, autorul arăta că s-au semnalat cazuri când ocupanţii extratereştri, (care puteau avea staturi diferite, de la înălţimea unui om – uneori chiar peste doi metri – până la statura unor copii de 3-4 ani), nu o dată au răpit fiinţe umane la bordul lor. Uneori le aduceau înapoi pe pământ, alteori nu. Poate îi supuneau la experienţe ca pe cobai sau îi omorau! Dacă cumva O.Z.N.-ul acesta a venit după mine? Ideea mă înspăimânta. Am început să tremur ca şi Mugurel. Inima îmi bătea înnebunită. Aş fi vrut să fug înspre pădure, dar poate mi-ar fi observat mişcarea. Mai bine să aştept, poate vor pleca „ei” mai întâi. Nu prea se grăbeau. Am dat drumul radioului. Nicio staţie nu se mai auzea. Ridicai înfricoşat capul şi-am privit atent: la cca 200 m de noi, în capătul celălalt al poienii, se vedea o mare umbră cenuşie. Deveneam din ce în ce mai curios să observ o „farfurie zburătoare” îndeaproape.

Aş avea ce să povestesc. Tot privind-o şi văzând-o atât de inofensivă, teama începu să mă părăsească. Fie ce-o fi! Trebuie s-o văd mai bine. Mi-am luat inima în dinţi şi în trei sferturi de oră de târâri şi opriri repetate cu câinele după mine, am fost lângă ea, la aproximativ 30 de metri. Începuse să se lumineze de ziua şi obiectul, nu mai mare decât un automobil, stătea nemişcat pe iarbă. Nimic nu dădea impresia că ar fi locuit de cineva. Mugurel s-a pornit să mârâie la el. L-am strâns iarăşi de bot, gest cu care câinele se deprinsese să înţeleagă că trebuie

să tacă. Am mai avansat puţin pe burtă. Hainele mi se udaseră de rouă. Atunci ce să vezi! Castronul acela cenuşiu cu fundul în sus, a început gradat să se transforme într-un castron de sticlă, poate de cristal pur. Căci puteam să văd perfect prin el dincolo. Nu era absolut nimeni înăuntru.

M-am ridicat curajos în picioare şi am asistat la ceea ce niciodată nu aş fi crezut să văd în viaţa mea: dematerializarea unui obiect… Castronul răsturnat se transforma treptat-treptat într-un fel de aburi tremurători, iar aburii aceştia dispăreau de la o clipă la alta. Am păşit spre locul cu pricina. Abia că se mai distingea ceva. Când am ajuns lângă el, nu mai era nici urmă de „farfurie zburătoare" – se volatizase complet! Doar iarba se vedea puţin tasată şi pârliă la vârf. Amprenta unde stătuse avea forma perfectă de cerc. Ciudat! Foarte ciudat! Nu am călcat totuşi pe iarba aceea, de teamă ca zona să nu fie cumva iradiată; şi nu l-am lăsat nici pe Mugurel să calce în cercul cu iarbă arsă. Un contor detector de particule Geiger-Muller, de măsurat cantitatea iradierii, mi-ar fi prins acum de minune, dar de unde aşa ceva?

Din nou întrebarea: ce să fie asta? Şi ce fel de fiinţe au putut conduce vehicolul-fantomă până aici şi cu ce scop, căci după felul cum se oprise şi cum se rotise peste poiană, obiectul fusese cu siguranţă ghidat de cineva inteligent, care în mod evident căuta cu atenţie şi grijă un loc de aterizare. Şi-apoi lumina aceea retractilă şi curbă… Unde s-au topit acum acele entităţi inteligente: necunoscută civilizaţie terestră paralelă, marţieni, venusieni sau ce-or fi ei! Unde? Or fi fiind chiar aici lângă mine, poate că acum mă observă, îmi văd şi îmi înţeleg nedumeririle; poate râd de mine (de-or fi ştiind să râdă!) – şi totuşi nu mi se arată! Atunci am strigat cu voce tare, vorbind cu ei ca Hamlet cu fantoma tatălui său: „Alo, prieteni invizibili, unde sunteţi? Haideţi, apăreţi! Arătaţi-vă odată! Veniţi să stăm o ţâră de vorbă, căci n-o fi foc şi-avem avem foarte multe lucruri de discutat!" Aş, pace! Nimic. Dacă lui Hamlet, fantoma încoronată a tatălui i s-a arătat, mie nu mi s-a arătat nimeni. Singurul răspuns au fost două lătrături cu ecou în pădure ale lui Mugurel. Invizibilii ne sfidau cu încăpăţânare ori ne ignorau în totalitate.

Ce ironie! Ar fi posibil totuşi să existe şi alte forme de viaţă, în afară de viaţa materială cunoscută de noi? Până azi am susţinut cu

fermitate că nu. Aşa ceva eu niciodată n-aş fi putut admite! Cel puţin până acum câteva minute. Întâmplarea de faţă m-a pus însă serios pe gânduri. Să existe adică spirite? Să existe cu adevărat fiinţe spirituale, fiinţe sufleteşti, vii, trăind şi gândind fără suport material, fără existenţa unui creier uman sau cu un creier invizibil? Păi asta ar însemna atunci să existe implicit toată suita: îngeri, diavoli, Dumnezeu, Zeul suprem în care crede tata, că de-aia s-a şi făcut el popă! Ce mai, tacâmul ar fi complet! Eu totdeauna am râs de meseria lui taică-meu spunând că mai bine s-ar fi făcut un cioclu sau gunoier, căci tot ar fi fost mai de folos societăţii decât a fi preot. Nu mai vorbesc câte necazuri am avut la facultate din cauza asta şi dacă n-aş fi fost primul în toţi anii, n-aş mai fi pupat eu vreo diplomă universitară. Iar el, săracul, spunea că se simte un om nenorocit, completamente dezamăgit că a putut creşte un copil ca mine, păgân şi refractar la orice fel de credinţă în supranatural.

În ce mă priveşte, n-am avut niciodată conştiinţa vinovăţiei din această pricină. Dar uite că… Adică să aibă tata dreptate cu poveştile lui biblice, cu sfinţii, prorocii, cu Isus al lui şi cu Maica Precista? Greu de crezut! Cel puţin pentru mine de când mă ştiu… Karl Marx, în furia lui oarbă faţă de religie (eu niciodată nu i-am urât pe creştini, chiar de n-am fost de acord cu ei), bărbosul de Marx susţinea că „religia este opiu pentru popor", iar cineva de la noi zicea că religia îţi impune o dogmă oarbă: „Crede şi nu cerceta!" Însă tata se enerva când auzea că aceasta ar fi deviza creştinilor: „Aiurea! Nu scrie nicăieri în Biblie aşa ceva! Nici Sfântul Augustin n-a zis asta, ci a fost o interpolare grosolană. Dimpotrivă, spunea tata: Dumnezeu ne-a lăsat ca poruncă: cercetaţi scripturile!" Eu am încercat de vreo două ori să citesc Biblia, dar n-am putut. Nu ştiu de ce n-am putut. Formaţia mea intelectuală înclinată spre praxis şi investigaţii ştiinţifice concrete, o respingea cu hotărâre, ca pe o culegere de istorioare şi dogme naive. Mai întâi că mi s-a părut prea groasă – cam 1200 de pagini – şi prea plină de legende imposibile. Uite, aici aş fi avut timp să o citesc. O fi având şi ea subtilităţile ei plăcute. Măcar ca lectură literară cu semnificaţii alegorice. Marx, Engels, Lenin, Stalin şi alţi mari atei pretind că au citit-o – bineînţeles cu scopul să o combată. Eu, nici măcar atât. Vedeţi, mie mi-au plăcut mai mult cărţile de ştiinţă care te trimit nemijlocit spre lucruri vizibile, reale, palpabile. Dar poftim: parcă farfuria zburătoare care a plutit mai adineauri deasupra mea de m-a băgat în

sperieţi nu era şi ea vizibilă, reală, dar când s-o pipăi… ia-o de unde nu-i! Cvadratura cercului! Simt că teoriile mele au unele crăpături. Poate-s prea rigid cu judecăţile mele de valoare. Dar crăpăturile, iată, se înmulţesc. Şi din ce în ce mai mult, mi se pare că ştiinţa mea este egală cu zero, că nu ştiu nimic. Cu cât ştiu mai mult, cu atât îmi dau seama că nu ştiu nimic. Ciudat, nu? Şi atunci ce-i de făcut?

Aş vrea desigur să fiu altfel. Cunosc o mulţime de lucruri din domeniile ştiinţelor naturii şi chiar din alte domenii, totuşi cunoaşterea lor parcă-mi complică şi mai mult existenţa în loc să mi-o simplifice. Nu mi-o uşurează nicicum. Filosofia materialistă are însă pentru mine (cred că şi pentru alţii) nişte înfundături ermetice din care niciodată nu pot ieşi. Ce e drept, intrările în macrostructura ei sunt fastuoase, atrăgătoare, logice, dar odată pătruns în intimitatea acestui labirint, simţi că te înfunzi fără remedii de regăsire. Cel puţin, aşa mi s-a întâmplat mie. De aceea conchid că microstructura sistemului este destul de găunoasă. Mi-ar surâde să fiu eu acela care o perfecţionează, dar cum?

O mie şi una de întrebări îmi rămân fără răspunsuri. Mă refer îndeosebi la domeniul meu – biologia. Adică nişte răspunsuri imediate ar fi ele acolo, dar toate, toate sunt idealiste, creaţioniste, caracterizate de mine prea simpliste, căci totdeauna idealismul presupune simplism, acceptarea unui fapt deja dat. Altfel spus, conform acestei concepţii, totul a fost creat, totul ni s-a dat mură-n gură. Privind dintr-o asemenea perspectivă lucrurile, câmpul de cercetare se îngustează, iar cel evoluţionist dispare cu desăvârşire. Ce să mai cercetezi? Ce-mi rămâne mie, ca investigator? Aproape nimic! Şi atunci ce poate fi mai simplu decât să spui: toate le-a făcut Dumnezeu şi gata! mai mult nici nu mă interesează, spun creaţioniştii. La fel ca teoria relativităţii (restrânsă şi generalizată) a lui Einstein care a şi stabilit formula: E ş mc, unde E şi m sunt energia, şi, respectiv, masa unui corp, iar c viteza luminii, formulă verificată ulterior în experienţele de fizică nucleară şi în zborurile cosmice. „Nu cerceta aceste legi, căci eşti nebun de le-nţelegi!” Auzi vorbă: cum să nu le cercetez? Cum să nu mă intereseze? Ba mă foarte interesează, începând cu alfa şi terminând cu omega, de la Legendele Olimpului până la Einstein – şi mai departe chiar!… Dacă aş putea dovedi că lumea, viaţa şi legile ce le aparţin au

fost făcute de un Creator, tot ar fi ceva, dar, vedeţi, prin metodele creaţioniste, nu pot nici măcar atât! De aceea mă întreb din ce în ce mai des: oare dacă-aş putea dovedi eu, prin absurd, că teoria creaţiei divine este unica valabilă, dacă aş întări-o prin descoperiri făcute de mine, credeţi că mi-ar dispărea dintr-odată toate îndoielile şi că aş alerga imediat sub patrafirul tatei strigând: gata, tăticule, de-acum cred, m-am convertit… Iartă-mă! Iartă-mă, tăicuţule! O, nu! Nici gând! Cum credeţi că mi-ar sta mie să fac asta?! Vă asigur că nu voi ajunge niciodată până aici!

Totuşi – nu ştiu dacă realizaţi – dar ceva, ceva simt că se întâmplă cu mine de la o vreme: deşi nu cred în Dumnezeu, să vă spun drept, pe de-o parte regret sincer că nu există un Creator suprem, un Deus-arbiter, cum credeam prin clasa a IX-a! Poate ar fi trebuit în lumea asta atât de meschină să existe un Coordonator suprem. N-ar mai fi fost atâta haos social. Extrapolând, un Dumnezeu cred că ar fi necesar chiar şi pentru tineri dezorientaţi ca mine. Da, sincer vorbind, aş vrea să existe un Deus, un God, pe englezeşte, Gott pe nemţeşte, Bog, pe ruseşte, Allah pe arăbeşte, Iehova pre limba evreilor şi aşa mai departe… Vorba lui Arghezi: „Aş vrea să-L pipăi şi să urlu: este!" Voltaire spunea sarcastic că dacă Dumnezeu nu există, El va trebui inventat. Ce vorbe! Recunosc că uneori notez aici gânduri cam încâlcite, confuze – dar ăsta mi-s! Scriu ce observ şi scriu ce-mi vine pe moment să scriu, căci aşa am promis. În urmă cu cinci-şase ani am vrut să mă sinucid că nu-L puteam descoperi pe Dumnezeu. Aş fi făcut desigur o prostie. După cum se înţelege, voiam să cred în El, dar uite că nu s-a putut. În final am rămas tot cu necredinţa. Sunt însă un ateu de proastă calitate. Mi-a fost totdeauna frică de moarte, nu pentru că mi-e frică să mor, ci pentru că în relativ scurta-mi viaţă am făcut prea puţine din câte mi-am propus să fac, spre a muri prosteşte prea de vreme. Sau detest moartea pentru că probabil sunt un laş! Dar când zic probabil nu afirm o certitudine categorică şi nu cred că laşitatea să-mi fie o caracteristică definitorie. Fiecare am fost laş cel puţin odată în viaţă, dintr-un instinct de apărare sau cine ştie din ce alte cauze nedorite. Şi poate nici n-am fost prea conştienţi atunci când am comis un act de laşitate, condamnându-l în schimb cu promptitudine pe-al altora. Aşa suntem noi oamenii. Dar de la laşitate până la trădare nu-i decât un pas. Aceasta pentru că nu suntem sinceri cu noi înşine şi pentru că refuzăm a ne sonda mai bine propriul nostru eu spre a-l cunoaşte în

profunzime. La urma urmelor, se pare că nici eu nu mă cunosc atât de bine pe mine însumi. În general, noi oamenii nu ne cunoaştem complet şi habar nu avem de capacităţile noastre maxime de a ne manifesta valorile care stau ascunse şi adormite în adâncimile spiritului nostru. Puţini ştim să ne autodescoperim, să ne trezim la viaţă comorile latente din noi, şi numai aceşti puţini producem valori ceva mai consistente în efemera noastră existenţă. Dar câţi? Restul ne pierdem şi ne dizolvăm totalmente în lucruri mărunte, insignifiante. Majoritatea ne complacem în anostul anonimat. Şi uite aşa ne trecem viaţa cei mai mulţi… Revenind la mine, acum crizele adolescentine de sinucidere, ce e drept, mi-au dispărut, să sperăm că definitiv…

Păstrez însă nealterate toate întrebările care între timp s-au mai diversificat şi-au făcut pui. Repet: răspunsurile pe care aş putea să le dau la cele mai multe probleme întâlnite sunt, direct sau indirect, creaţioniste. Iar asta, am mai spus-o, nu-mi convine. Într-un fel, ele mi-ar rezolva imediat fiecare întrebare, dar din capul locului am aserţionat cu fermitate: concepţia creaţionistă nu mă interesează, nu mă satisface, întrucât niciodată, printr-însa, n-aş putea să aflu tehnologia fabricării vieţii de la susţinătorii creaţionismului. Ei spun că aceasta nu este deloc important, fiind marea taină a Domnului. Ori, vedeţi, pe mine tocmai taina aceasta mare mă interesează. Vreau s-o ştiu! Cum nu? Vreau să ştiu toate reţetele secrete ale lui Dumnezeu, dacă cumva El există şi dacă Creatorul le-a patentat cu adevărat. Daţi-mi-le şi eu voi fi în stare să mă fac popă ca tata. Sau spuneţi-mi că nu se poate, că este o taină interzisă nouă oamenilor, fiindcă suntem bătuţi în cap, o taină supusă unei cenzuri transcedentale, şi vă voi replica pe loc: ex nihilo nihil! – „din nimic nu se naşte nimic!" Şi, în cazul acesta, nimeni din nimic nu putea face nimic. E clar? De unde, cum să fie clar?! mai rău mă-ncurc…

Dar nu vă speriaţi: n-am să mă apuc eu acum să-mi bat capul căutând subtilităţile acestei tehnologii imposibile şi invizibile ca şi O.Z.N-ul din poiană; n-am să urmăresc niciodată intimităţile acestui proces sofisticat de fabricaţie… imaterială, interzis nouă, de vreme ce niciun savant, materialist ori ne –, în atâtea superdotate laboratoare ale lumii, până la ora actuală, n-a putut încă nici să sintetizeze viaţa, nici măcar să înţeleagă bine cum să mergem ceva mai sus de coacervate… Şi câţi n-au încercat! Rezultatul? Zero, cu Z mare! Şi la sfârşit cu O mare care este tot un rahat de ZerO! Suntem cu toţii nişte

„creaţionişti falimentari”, suntem nişte visători incapabili de a reinventa viaţa, chiar şi la acest început de nou mileniu când ştiinţa şi tehnica au atins apogeul! Iar dacă vreodată s-ar ajunge totuşi ca vreun laborator superdotat să creeze undeva prima celulă vie, din materia moartă organică şi anorganică – vă garantez, reuşita n-ar fi nici pe departe în sprijinul filosofiei materialiste. Atunci ştiţi ce vor spune filosofii idealişti? Păi vedeţi, oameni buni, că viaţa a fost creată? Dacă omul singur, săracul, a putut să o reconstituie pe căi artificiale, creând-o cu mâinile lui slabe, Dumnezeu cu atât mai mult a putut!… Şi încă în milioanele de variante cunoscute, pe care Homo sapiens, oricât de sagace şi de încrezut ar fi el, nicidecum nu le va putea realiza în complexitatea lor, căci toate au o limită impenetrabilă. Da, cam în genul acesta va fi răspunsul teologilor ori a promotorilor teoriilor creaţioniste. Şi într-o astfel de situaţie ce mai poţi zice? Nimic! Taci chitic, pentru că nu poţi veni decât cu argumentele învechite ale lui Darwin, Oparin, Olga Lepeşinkaia, Ţâţân şi Miciurin şi a altor creatori de deşeuri pestilenţiale ca ei, de te râd şi curcile (vă mai amintiţi când aceştia din urmă negau ştiinţa geneticii abia apărută, combătându-i lamentabil pe Morgan, Mendel, Müller şi „demonstrând” că nu ar exista cromozomi şi gene?). Ce idioţi! Iată pentru ce sunt silit să le dau puţină dreptate susţinătorilor teoriilor opuse lor… O fac, desigur, cu regret. Dar n-am încotro. Asta este! Nu am putut evita această concluzie defavorabilă opiniilor mele iniţiale, oricât am vrut.

Şi ca să fiu foarte sincer cu propria mea conştiinţă, poate că ar trebui să le dau încă şi mai multă dreptate idealiştilor, chiar dacă n-o să mă grăbesc să fac lucrul acesta în minutele următoare”.

PARTEA A DOUA

CAPITOL NO I

Directorul Vernescu a stat trei săptămâni în spitalul Elias din Bucureşti, iar Emil Pop a primit doi ani închisoare, temniţă grea. Ar fi fost condamnat poate dublu dacă n-ar fi avut o ţidulă de la Spitalul judeţean din Deva că suferea de nervi în urma unui traumatism cranian cauzat de o mare explozie în subteran, pe vremea cât a fost miner la Aninoasa. La proces, avocatul pus din oficiu a putut aduce trei

martori, toţi trei foşti ortaci, tovarăşi de muncă la aceeaşi mină, cărora Emil baci, grav rănit fiind, le-a salvat viaţa. Avocatul prezentase şi ziarul vechi care elogia eroismul actualului tinichigiu pe vremea cât a fost miner şi când avea un alt comportament, mult mai echilibrat. În baza acestor documente, judecătorul intenţiona să-i dea numai un an detenţie, dar a primit înainte un telefon de la Bucureşti că de nu va aplica legea cum trebuie, funcţia lui de judecător va înceta în aceeaşi zi. El a explicat personalităţii care i-a telefonat, cum stau lucrurile cu certificatul medical şi cu fapta de eroism a celui acuzat şi în cele din urmă s-a convenit că doi ani temniţă grea sunt suficienţi.

Când s-a întors în uzină, directorul arăta puţin schimbat. Din fericire, rănile nu fuseseră chiar atât de adânci. Totuşi au trebuit făcute două operaţii, unele suturări şi aplicări de copci. El încă mai avea dureri. Pierduse mult sânge, încât transfuzia s-a impus ca primă urgenţă chiar de la micuţul spital din Oraşul Nou. La Bucureşti, în schimb, i s-a acordat cea mai bună îngrijire posibilă.

Printre cei câţiva cunoscuţi care l-au vizitat la spital, au fost şi Zoia cu părinţii ei. Fata mai crescuse, sau mai exact se îngrăşase, începând să semene tot mai mult cu maică-sa care era foarte corpolentă. De altfel toţi trei erau destul de graşi – „oameni trăiţi bine, nu ca mine", gândea cel internat. Părinţii şi fata au rămas cu Vernescu aproape o oră. Apoi părinţii Zoicăi s-au retras ceva mai devreme, pretextând că el trebuie să fie la o şedinţă „închisă" ţinută de tovarăşul secretar general… Pe fiica lor au mai lăsat-o, căci – spunea Zoica – va veni „şoferul lui tovarăşul Ceauşescu în persoană" s-o ia. Într-adevăr, în mai puţin de o jumătate de oră a venit acel „superman-şofer" (un tip închis la fire, cu totul şters) şi-a luat-o, ceea ce i-a făcut mare plăcere lui Vernescu.

Cât timp stătuseră singuri, fata nu i-a vorbit decât de partidele de vânătoare ale lui taică-su, de plimbarea cu elicopterul de la Bucureşti până la Neptun şi înapoi, de noul bazin de înot din spatele vilei, de ce fel de fripturi delicioase de becaţe, de fazani, de păuni (!) şi de cerb mănâncă ei aproape mereu, apoi de ce fel de băuturi au servit ei în săptămâna aceasta (vin spaniol de Xeres şi „lacrima Christi"), cum „o idioată" de servitoare le-a spart un serviciu de cristal aurit valorând peste 80.000 de lei, oricum, lucruri stupide care pe pacientul spitalului îl lăsau rece sau chiar îl scoteau din pepeni.

Cum stătea în pat, mai mult în şezut, tânărul o privea în detalii, fără să-i urmărească prea atent pălăvrăgelile plicticoase şi îşi spunea în gândul lui: „Mi se pare din ce în ce mai urâtă şi mai proastă. Baremi dacă n-ar avea ochii cam beliţi şi gura atât de mare şi băloasă ori de n-ar scuipa când vorbeşte. Unui tânăr i-ar trebui mult curaj să o sărute pe fiinţa asta care îmi produce milă şi greaţă în acelaşi timp. Se pare totuşi că drumul spre „înalta societate roşie" va trebui să treacă prin braţele ei umede, puţin cam păroase şi cu o mulţime de aluniţe negre pe ele, chiar şi pe faţă. Ambiţia te costă, Florine!"

— Tovarăşu Florin, ce frumos sunteţi dumneavoastră! o trânti deodată Zoica înainte de plecare, sorbindu-l cu priviri languroase de după nişte ochelari cu dioptrii groase care-i făcea ochii şi mai mari decât îi avea, căci fata era mioapă bine. V-a spus vreodată cineva că semănaţi cu actorul italian Raff Valone?

— Serios? Iaca asta chiar că nu ştiam. Colegii mei de facultate îmi spuneau că semăn mai degrabă cu actorul nostru Iurie Darie, dar pe Raff Valone de-abia mi-l amintesc dintr-un singur film.

— Eu n-am văzut niciun film cu el, dar mi-a adus tata de la Roma un album color cu marii actori de film, iar Raff Valone mi-a plăcut cel mai mult…

Apoi se aplecă şi-l sărută pe ambii obraji, urându-i grabnică însănătoşire. Vernescu îi zâmbi forţat şi o bătu uşor cu palmele pe faţa bucălată, cu obrajii tremurători, puţin cam atârnând, iar după ce fata ieşi, luă tifonul cu vată la mijloc, aflat pe noptieră, îl muie în spirt şi se şterse apăsat de mai multe ori în locurile umede unde-l pupase Zoica.

La uzină, lucrurile nu mergeau cu mult mai bine ca înainte. Din ce în ce mai mult se vedea nevoit să apeleze la serviciile directorului tehnic, inginerul Gheorghe Trandafir, care-i ţinuse locul cât timp se aflase în concediul medical. Alte sarcini i le transferase inginerului şef Andrei Luican, un tânăr foarte competent. Fără să vrea, Vernescu devenise mai puţin vorbăreţ şi era decis ca înainte de a fi promovat în funcţia de ministru-adjunct – lucru pe care nu-l spusese absolut nimănui – să lase uzina cât de cât în ordine.

În urma tăieturii din şold, directorul mergea puţin şchiopătând, dar făcea eforturi să nu observe nimeni. Slăbise puţin, obosea mai repede şi era plictisit de toate. Se gândea chiar să nu mai concedieze pe

restul pocăiţilor, deşi, pe ceilalţi, îi înlocuise deja cu noii angajaţi. Voia să plece în condiţii de linişte, fără contestaţii şi alte stări conflictuale.

Purtând un halat bleu-cenuşiu şi o cască albă de protecţie pe cap, viitorul ministru pornise într-un control amănunţit din secţie în secţie. Nu a vrut să fie însoţit de nimeni, pentru a atrage mai puţin atenţia printre salariaţi, şi pentru a fi mai incognito. De câteva ori auzise şoptind pe oamenii din spatele lui. Atunci îşi controlă mersul. Reuşi în cele din urmă să meargă normal, fără urme de şchiopătat, dar forţându-se simţea că durerea i se accentuează. S-a oprit pe la atelierele mecanice şi a schimbat câteva cuvinte şi glume scurte cu strungarii, notând urgenţele lor în carneţelul folosit la şedinţele de raport. A trecut apoi pe la atelierul electric unde a hotărât să mai înfiinţeze o linie de bobinaj. Acolo erau câteva tinere care s-au făcut că nu-l văd, deşi…

A zăbovit apoi pe la turnătorie şi la termocentrala uzinei, după care a controlat depozitul unde avusese loc incendiul. Nu se mai cunoştea nici pic de urmă de foc ori de fum. Ieşind în curte pe poarta mare a depozitului, traversă calea ferată din uzină strecurându-se pe lângă vagoanele care urmau a fi încărcate pentru export şi intră în clădirea nouă a laboratorului uzinei. Aici, la etaj, erau mai multe încăperi cu tot felul de instalaţii de probă şi testări, mese cu plăci albe de faianţă şi dulapuri cu substanţe chimice. Pe mese – tot felul de eprubete, retorte, alambicuri, mojaruri, biurete şi alte recipiente, becuri Teclu cu reglarea automată a gazelor, borcane cu reactivi şi alte substanţe chimice etc. I-a plăcut mult ordinea şi curăţenia desăvârşită din jur. Cum a intrat, a simţit totuşi că-i lăcrimează ochii uşor şi că-i vine să strănute de mirosul iritant al unor acizi. Poate că pe-aici a trecut cel mai rar, doar în primele zile după ce a fost repartizat la această uzină, de secţia de faţă răspunzând mai mult adjunctul său Trandafir, un inginer serios şi supus, care depăşise cincizeci de ani.

În schimb, la ora aceea lucrau vreo şase laborante, dintre care una era aproape bătrână, albită în întregime, doi laboranţi ochelarişti şi, în spatele doamnei cu părul alb, mai era o fată care în clipa aceea se afla la un pupitru în faţa unui computer, transcriind o programă încărcată cu analize. Vernescu nu putea să-i vadă faţa tinerei, deoarece ea opera pe claviatură cu capul plecat mult peste hârtia de pe care transcria, iar părul-i lung de culoarea castanelor coapte, aproape negru,

îi masca întregu-i profil. Doar degetele-i agere se vedeau dansând cu precizie şi eleganţă pe claviatura cu litere şi cifre imprimate pe taste, iar mâinile ce semănau cu cele ale Giocondei lui Leonardo da Vinci nu se odihneau nici măcar o clipă. Spre deosebire de colegele ei care aveau chiar şi câte trei, patru inele pe degete, fata de la computer nu purta niciun inel sau verighetă. Deci nu era căsătorită. Doar alături de ea, pe masă, se afla un mic aparat de radio sau radio-casetofon (de la distanţă nu putuse exact să-şi dea seama) din difuzorul căruia vibrau în surdină sunetele armonioase ale unui oratoriu.

Directorul păşi atent printre mese studiind activitatea fiecăruia. Voia de fapt să ajungă aşa ca din întâmplare şi la necunoscuta de la computer. Când sosi în dreptul ei, Vernescu întrebă insidios:

— Se poate lucra la un computer ascultând în acelaşi timp oratoriul Messia de Haendel?

— Pentru mine se poate, răspunse cu calmitate tânăra fără să-şi ridice capul. Avea o voce atât de melodioasă că aparţinea parcă complexului armonic şi solistic înscris în contrapunctul compoziţiei muzicale haendeliene.

— Da, dar este un oratoriu religios!

— De vreme ce este transmis de Programul trei al posturilor noastre de radio, înseamnă că a fost aprobat de cineva cult şi cu responsabilitate, replică tânăra fără să-şi ridice nici de data aceasta privirea. Şi-apoi oratoriul transmis aparţine marilor capodopere muzicale ale culturii universale, iar dacă altcineva i-ar nega cumva valoarea s-ar anula el însuşi.

Nimeni nu l-a încuiat niciodată pe Vernescu dându-i un răspuns prompt, atât de inteligent şi de caustic în acelaşi timp. Nu prea mai vedea cum să iasă din încurcătură şi încercă să o dreagă sub altă formă:

— Aşa o fi, nu zic, dar la ora aceasta (îşi privi ceasul de la mână) se transmite un program de muzică uşoară şi de dans cerută de ascultători, pe Programul întâi. Şi muzica uşoară este foarte frumoasă.

— Ştiu, dar nu-mi satisface în mod autentic cerinţele sufletului meu exact la ora aceasta… Îmi place orice muzică bună, inclusiv muzica uşoară, însă eu o prefer cu predilecţie pe cea clasică. Forţa ei de elevaţie sufletească este maximă şi nepieritoare. Aţi auzit de vreo piesă de muzică uşoară să dureze măcar trei ani?

— Îmi place răspunsul dumitale. Dar dacă te pricepi atât de bine la muzica clasică, atunci spune-mi când a fost prezentat în premieră oratoriul pe care îl savurezi cu atâta patos?

— Foarte simplu, răspunse laboranta fără a se opri din lucru. Messia este unul dintre cele treizeci şi două de oratorii compuse de Georg Friederich Haendel şi a fost prezentat în primă audiţie la Dublin, Anglia, în ziua de 13 aprilie 1742, pe când marele compozitor german se afla în acea ţară. Ora premierei nu o ştiu. Puteţi să mă verificaţi cu un dicţionar muzical… Dar, vai! se lamentă fata dintr-odată. Mă ţineţi de vorbă şi-am greşit ultimele rânduri.

Într-adevăr, ultimele două rânduri de cifre luminoase verzi de pe ecran nu mai corespundeau cu cele de pe fişă.

— Din cauza lui Haendel, domnişoară, spuse directorul zâmbind.

— Poate că din cauză că vorbim ce nu trebuie. N-am încotro: va trebui să-l eradiez şi să-l rescriu… În clipa aceea fata ridică puţin privirea în sus. Avea ochii albaştri ca seninul cerului.

„Imposibil şi ireal! îşi zise Vernescu tresărind. Oare visez? Aşa frumuseţe ucigătoare n-am văzut în viaţa mea! Toate stelele cinematografiei mondiale şi toate Miss Universurile din lume n-ar fi putut să-i egaleze nici pe departe armonia de vis a chipului ei serafic care întrece chiar şi armonia tuturor capodoperelor din toate domeniile creaţiei. N-am crezut niciodată că, de-a lungul mileniilor, natura ar putea concentra cu atâta dărnicie toată forţa ei de elaborare pentru a realiza un asemenea chip suav, decorativ, plin de farmec uluitor… Cred că înnebunesc!” Câteva clipe rămase ca paralizat. În acelaşi timp, directorul îi văzu şi ecusonul cu numele fetei prins pe halatul alb: VERONICA MARCU, laborantă.

Vernescu voise să-i răspundă ceva, dar uitase ce să spună. Voia să înceapă un nou subiect şi nu mai ştia care. Era pentru prima oară în viaţa lui când i se întâmpla aşa ceva. Cum de n-o văzuse până atunci? Unde i-a fost capul? Ar fi cel mai mare netot din univers să piardă asemenea nestemată! Constatând că a stat prea mult lângă pupitrul fetei, el se îndreptă tacticos spre uşă fără să mai salute pe nimeni. Ieşi grabnic şi închise uşa îndreptându-se spre scări. Imediat o auzi deschizându-se din nou şi văzu în urma lui pe frumoasa laborantă că-i întinde ceva. Nu zâmbea, dar faţa îi era atât de luminoasă şi dulce că nu

mai era nevoie să zâmbească. Vernescu simţi parcă un pumn puternic dat de cineva în piept, urmat de o fierbinţeală ciudată cum nu mai simţise nicicând, apoi de o ameţeală reală, încât a trebuit să se ţină cu mâna de balustrada scărilor. Un tremurat uşor îi cuprinse tot corpul. Poate făcuse un prea mare efort mergând dintr-odată prea mult pe jos după zilele de spitalizare sau poate mirosurile tari din laborator… Nu-şi putea explica.

— V-aţi uitat carnetul acesta pe masa mea.

Îi vorbise firesc, cu acelaşi glas melodios, fără să-l privească. Atunci a putut să o vadă şi mai bine. Era o fată zveltă şi înaltă, de proporţii desăvârşite. Nu părea să aibă mai mult de 20 de ani. Era o minune unică. Într-adevăr, o performanţă rară a naturii, tulburător de frumoasă.

— A, da. Mulţumesc. Îţi mulţumesc mult de tot, domnişoară. Sărut mâna!

Când mai vorbise el cu atari amabilităţi? Poate niciodată. Şi totuşi cum de n-o văzuse deloc până atunci? Cum de nu auzise de o aşa mândreţe de fată salariată la uzina lui? Numele ei însă i se părea totuşi cunoscut.

Imediat ce ajunse în birou sună pe electricianul şef care nu întârzie să vină.

— Da, să trăiţi! Am venit.

— Sorine, ce rezerve de tuburi cu neon mai ai?

— Am destule, tovarăşe director, de toate mărimile: de 20 de waţi, de 4 o şi chiar de 60 de waţi. Acestea din urmă depăşesc puterea becurilor incadescente de 200 de lumini…

— Foarte bine. Atunci dă, te rog, o fugă până la laborator şi schimbă toate tuburile mai vechi de acolo. Vezi că două sunt arse; unul cam pâlpâie. Pui doar din cele de 60 w. Schimbă şi toate ştarterele.

I-a zis „te rog”? Alt cuvânt rar care nu prea făcea parte din recuzita vocabularului său.

— Am plecat să le schimb, să trăiţi!

— Sorine! Stai aşa. Mai ascultă puţin… Caută de instalează acolo încă o hotă de absorbţie a gazelor, căci există ceva noxe peste normal. Prima se pare că nu trage bine. Schimbă şi cele două ventilatoare care merg greoi cu unele mai bune. Vezi de le poţi instala azi, mâine. Ia-ţi încă două ajutoare de la atelierul electric, pe cine vrei tu. M-ai înţeles?

— Se face. Încep imediat, să trăiţi!

Alt telefon, la depozit:

— Alo, depozitul? Lazăre… Vernescu la telefon! Cum care Vernescu? Directorul! mai ştii vreun alt Vernescu pe-aici prin uzină? Bă, tu eşti cam cu chef azi… Ai vreo sticlă goală pe lângă tine? că miroase şi prin telefon… Păi dacă nu, lasă imediat orice treabă şi să-mi faci rost de unde-oi şti de-o masă mai joasă, aşa ca pentru birourile de dactilografiat. Te duci apoi cu ea la laborator sus şi o schimbi pe cea veche şi înaltă pe care stă computerul de-acolo! Vezi cum îl ridici. Nu mâine, Lazăre; astăzi! Acuma, imediat! Ai înţeles? Sper că nu-i nevoie să vin în câteva minute la tine. Nu mă interesează, faci rost! Altminteri mâine am zece în locul tău!

Şi tronc! îi închise telefonul însoţind gestul de-o înjurătură în legătură cu originea lui din prima zi de viaţă.

Îşi aminti şi căută prin sertare hârtia cu cei propuşi pentru desfacerea contractului de muncă. O găsi cu multe bifări roşii pe ea. Cercetă şi pe cei nebifaţi şi – culmea! – ultima pe listă figura Marcu Veronica. Era deci pe lista proscrişilor. Dacă ar fi fost cumva prima? Nici nu voia să se mai gândească la aşa eroare. Luă pixul şi o şterse complet. Se mai gândi puţin, apoi rupse toată hârtia făcând-o bucăţele mici pe care le aruncă la coşul de gunoi. Sună pe şeful personalului:

— Adu-mi, te rog, dosarul lui ăsta… cum îl cheamă… Marcu Veronica.

Iar a început să îi roage pe toţi şi încă a mai trebuit să se prefacă a nu-şi aminti numele persoanei, pentru a nu bate nimic la ochi. Folosea, la nevoie, asemenea tertipuri, căci nu-l întrecea nimeni în stratageme.

Peste câteva minute, îi ţinea dosarul în mână. Îl răsfoi curios. Era plin de multe date. Aşadar, 23 de ani – cu 11 ani mai mică decât el… Cam mică, dar merge! Născută în comuna Râu de Mori, judeţul Hunedoara, din părinţi ţărani. Familie de pocăiţi – cultul nespecificat… Unchiul fetei, fratele mamei – preot redevenit pastor. Liceul teoretic, ultimul an transferată, prin examene de diferenţă, la liceul de chimie. Nu este utecistă. Premiantă. Conservatorul popular de muzică, la Haţeg, secţia orgă-chitară. Mai are o soră, elevă de liceu, şi un frăţior de zece ani. Bun. Altceva? Altceva nu mai scrie nimic care să-l intereseze pe moment.

A doua zi, după şedinţa de raport, în uşa biroului secretarei ciocăni uşor şi intră Veronica. Îndată ce-o văzu, domnişoara Mimi făcu o grimasă şi spuse cu acreală:

— Aşteaptă puţin să-l anunţ pe şeful meu că ai venit.

Intră la director în birou cu o figură cam ursuză care exprima aproape un protest:

— Şefu'! – spuse secretara făcând cu capul spre uşă. A venit domnişoara Marcu Veronica, ajutoare de laborantă sau cam aşa ceva… Vă amintesc că era şi ea pe lista neagră cu ăia… V-aţi răzgândit?

— Bine, bine. Să aştepte puţin la dumneata. Pune de nişte cafeluţe.

După ce secretara închise uşa repetând grimasa, Vernescu făcu o mică şi rapidă ordine pe birou. Se sculă neliniştit în picioare, oprindu-se în dreptul oglinzii de la cuier unde îşi aranjă puţin cravata şi părul masiv, uşor ondulat. Exersă în grabă câteva tipuri de zâmbete actoriceşti, apoi reveni la birou. Astăzi se îmbrăcase cu cel mai frumos costum pe care îl avea. Era impunător. Prefăcându-se foarte aferat, apăsă pe sonerie (constată că aceasta nu funcţiona şi atunci scoase din sertar un clopoţel argintiu cu mâner din care sună scurt). Mimi intră din nou, de data aceasta având privirile parcă şi mai speriate.

— Spune-i că poate intra.

Auzi uşa deschizându-se încet, auzi „bună dimineaţa", îi răspunse calm, foarte politicos, dar încă nu a ridicat capul. Folosea o mai veche stratagemă numită de el a falsei indiferenţe, cu care avusese întotdeauna succese fără greş, fiind absolut convins că şi de data aceasta succesul nu se va lăsa prea mult aşteptat. Mândria îi dicta să se comporte astfel. Voia, deci, să pară indiferent, rece, şi să lase impresia că această vizită, ca şi şedinţa mai dinainte, ar fi legată firesc de procesul de producţie şi de nimic altceva. În cele din urmă, privi spre uşă. Biroul lui nu mai fusese niciodată decorat cu o asemenea frumuseţe. Veronica purta peste păru-i lung ce-i acoperea umerii un batic bleu, puţin răsucit, ca o cordeluţă, cum poartă unele fete tinere în biserică.

— Ia loc, domnişoară… Viorica. Parcă aşa te cheamă, nu?

— Nu. Mă numesc Veronica. Veronica Marcu.

— Scuză-mă că te-am rebotezat; şi ia, te rog, loc în fotoliul acela. Invitata se aşează.

— Am trimis de două ori după dumneata pe cineva să te cheme. Prima dată acum o oră.

— Ştiu, dar nu puteam veni. I-am spus persoanei care m-a anunţat că făceam nişte titrări cu nişte substanţe foarte reactive care sublimează imediat dacă nu le agiţi continuu, nepermiţându-mi pauze în timpul lucrului.

— De acord, dar chiar şi a doua oară ai ezitat să vii…

— A doua oară am scris declaraţia aceasta către dumneavoastră.

— Declaraţie? Ce fel de declaraţie? Dă-mi-o s-o vedem. Directorul o citi cu glas tare, cu un zâmbet crescendo, parcurgând grafia la fel de distinsă ca şi autoarea care a consemnat-o: „Subsemnata, Marcu Veronica, om al muncii, încadrată ca laborantă la uzina „Abatajul Roşu" din Oraşul Nou, declar că sunt de acord cu desfacerea contractului de muncă propus de conducerea întreprinderii, datorită convingerilor mele religioase. Semnez propriu, Veronica Marcu". Ha! ha! ha! Cine ţi-a cerut aşa ceva? Nu, domnişoară Marcu. Nu, Veronica. Nu de-aceea te-am chemat la noi… Declaraţia sau, mă rog, cererea aceasta a dumitale este poate o glumă. Uite, îmi permit să scriu pe ea următoarea rezoluţie: Nu-se-a-pro-bă! E clar? Şi iscălesc, sau cum zici dumneata semnez propriu – inginer Florin Vernescu. Puteam să mă iscălesc şi Florian, cum apar în unele acte, căci port numele şi prenumele persoanei care m-a găsit şi m-a făcut plocon căminului-mamă-tată, nu ştiu dacă înţelegi ceva din ce vreau să spun – căci asta este o altă poveste. Dar, în concluzie, nu pot să aprob!

— Alt rost al chemării mele în biroul dumneavoastră nu-l găsesc. Aşa cum aţi desfăcut contractul celorlalţi colegi ai mei, absolut nevinovaţi, vă rog să mi-l desfaceţi şi mie. Nu pot fi decât solidară cu aceştia.

— Ei, cu dânşii a fost altceva. Cu totul altceva… Aşa mi s-a dictat, minţi directorul. Crezi c-am fost de acord? Ştie cineva cât m-am zbătut pentru ei ca să rămână? A fost imposibil, domnişoară! E foarte simplu să fiu condamnat. Dar am şi eu şefii mei mai mari, care-mi impun anumite lucruri, în faţa cărora n-am ce face. Vrei-nu vrei, trebuie să te supui! Ce putem face? Suntem mici! Deocamdată… Dar lucrurile se vor schimba în curând în bine, te asigur eu. În orice caz, pe dumneata, Veronica, te-am chemat să mă ajuţi ca treburile laboratorului să meargă strună.

— Dar merg şi aşa, ripostă fata cu un ton bănuitor.

— Ştiu, ştiu. N-ai auzit însă vorba veche: totdeauna este loc şi pentru mai bine? Tocmai de aceea Consiliul Oamenilor Muncii din uzină te-a numit pe dumneata laborantă şefă.

— Cum? Fără să mă consulte în prealabil? Este inadmisibil, tovarăşe director, cu atât mai mult cu cât avem o laborantă şefă excepţională, pe doamna Puşa Nicolescu. Este cea mai în vârsta şi cea mai cu experienţă, apropiindu-se de pensie. Mi-ar fi ruşine să-i iau locul!

— Veronica, nu poţi refuza un salariu mai mare, o avansare. Toată lumea are nevoie astăzi de bani şi nu este o ruşine să fie cineva promovat într-o funcţie. Este consecinţa firească a unei aprecieri. Şi-apoi în laboratorul acela mai există şi toxicitatea specifică… Iar toxicitatea laboratoarelor, orice am face, se ştie, într-o măsură mai mare sau mai mică, rămâne inevitabilă! Eu cred că ar trebui să-ţi menajezi sănătatea. Iată pentru ce un post de secretară şefă, în locul lui… (şi arătă de două ori cu degetul mare spre biroul lui Mimi, vorbind aproape în şoaptă) cu un start de 2800 ar fi chiar şi mai bun. Gândeşte-te: cu 1200 de lei în plus faţă de ce ai acum! Ar fi păcat să dai cu piciorul într-un asemenea chilipir…

— Dacă m-aţi chemat pentru târguieli de felul acesta, înseamnă că m-aţi confundat cu alte cunoştinţe de-ale dumneavoastră. Din clipa aceasta, angajarea mea la „Abatajul Roşu” a încetat. Bună ziua!

Veronica s-a sculat brusc în picioare dând să plece.

— Te rog, nu pleca! strigă directorul atât de tare, încât s-ar fi putut auzi chiar şi prin uşa capitonată, dincolo. Mai rămâi o clipă. Ia loc şi mai ascultă puţin… După aceea faci ce vrei… Nu văd de ce mi-ai interzice să-ţi vorbesc. Spuneai ieri că îţi place Haendel… Să ştii că şi mie îmi place muzica simfonică. Şi încă foarte mult. Am fost la câteva dintre cele mai bune concerete ale Filarmonicii de Stat „George Enescu”, dirijate de George Georgescu, şi la concertele simfonice de la Ateneul Român, dirijate de Costantin Silvestri şi Sergiu Celibidache, nume celebre în lumea melomanilor. La Viena am fost la un concert dirijat de Herbert von Karajan, iar la Paris de dirijorii americani Leopold Stokowsi şi Leonard Bernstein, conducătorul Orchestrei Filarmonice din New York. Nu m-am dus la tripouri, ci la concerte simfonice. Îmi pare rău că nu am putut studia încă de mic muzica.

Mi-ar fi plăcut să fiu un dirijor, un compozitor sau măcar un membru într-o astfel de orchestră, spre a bucura sufletele oamenilor. Aş fi vrut să fiu un om de artă, un om de creaţie, că nu-s lipsit de sensibilităţi sufleteşti cum crezi. Dar nu s-a putut; nu aveam acces material la asemenea visuri prea frumoase pentru sărăcia mea. Iar astăzi, ce folos! Dacă în clipa de faţă dispun de unele posibilităţi materiale, evident, este prea târziu. Poate alta mi-ar fi fost viaţa mea acum, dacă-mi realizam măcar o infirmitate din doleanţele mele infantile care erau senine şi pure. Toată viaţa am fost însetat de frumos şi puritate, dar handicapat de o infinitate de imposibilităţi… Vezi dumneata? Nu ştiu dacă ştiai, dar eu am fost un copil găsit, un copil orfan sau abandonat din faşă de părinţi – nici eu nu ştiu singur cum s-a întâmplat. Nimeni nu-mi ştie viaţa mea, o viaţă de câine jigărit şi hăituit. Am trăit într-un orfelinat, bătut şi batjocorit de toţi. Adesea am suferit de foame şi de frig, năpădit de ploşniţe şi de păduchi. Nu o dată am mâncat din gunoaie, bătându-mă cu câinii şi cu alţi colegi flămânzi ca mine pentru un ciot de salam aruncat acolo. Am şi cerşit. Cine ştie asta? Am cunoscut cele mai urâte părţi ale vieţii şi ele m-au afectat, şi-au pus inevitabil amprenta pe caracterul meu. O copilărie fericită precum ceilalţi copii, precum dumneata, nu pot să-ţi spun c-am avut. Şi n-am avut pe nimeni niciodată să mă mângâie, să mă apropie, să-mi lege o rană. N-am putu să spun nimănui niciodată mamă şi nici tată. Dumneata nu poţi înţelege asta, fiindcă ai o familie, ai părinţi… Eu am crescut ca un sălbatic, între oameni duri şi răi. Puteam ieşi chiar mai rău. Mă mir că am supravieţuit. Dar ca să supravieţuiesc a trebuit să mă zbat cumplit şi să mă izbesc cu capul de toate duritățile. Din cauza aceasta sunt poate şi eu la fel. Din cauza aceasta indispun şi eu pe mulţi, inclusiv pe oameni buni ca şi dumneata. Ştiu că mi s-a dus faima cât de rău şi de detracat pot fi. În parte este adevărat. Poate am fost adeseori rău. Dar am şi duşmani care exagerează făcând din mine un etalon negativ. Doar câţiva au observat că posed şi eu părţile mele bune pe care, acum mai mult ca înainte, încerc să mi le multiplic. Ei mi le-au valorificat, şi-au pus toată încrederea în mine şi nu s-au înşelat. Cât priveşte laturile mele negative, crezi oare că n-am încercat să mi le schimb? Sau că n-am făcut eforturi să devin un altul? Prea puţin am reuşit! În special în problemele mele sufleteşti, singur n-am să mai pot avansa. Lumea de astăzi este aşa cum este. Am fost luat de valurile murdare ale răutăţii lumeşti, îmbibat în ele şi purtat aşa până în

mocirla în care ne aflăm cu toţii. Era inevitabil să scap imaculat şi neatins. Norocul meu a fost că natura m-a dotat cu o sănătate de fier şi că am avut ambiţie multă. Poate şi o ţâră de inteligenţă. Până am terminat şcolile devenind inginer, mi-am dat seama că nimeni altul nu mă va ajuta dacă nu mă ajut eu singur. Nu m-a ajutat nimeni, înţelegi? Absolut nimeni. Dar de-aici încolo n-am să mai pot singur… Îmi ajunge. Simţindu-mă părăsit de toţi, am învăţat tot timpul cu turbare, cu disperare; am mâncat cărţile, fără a fi propriu-zis un tocilar. Un instinct sănătos mi-a spus parcă: ăsta este viitorul tău, băiete, – învăţătura! Altă bogăţie nici nu ai. Şi am învăţat, domnişoară Veronica, am învăţat zi şi noapte, nebuneşte. În şcoală am fost cel mai bun. În facultate, de asemenea, am fost primul. Poate par lipsit de modestie, dar îţi pot demonstra asta cu diplomele mele oricând şi oricui. Şi totuşi n-am devenit dintr-odată inginer, ci pentru a avea bani de facultate am lucrat o perioadă şi ca simplu muncitor. Mi-a plăcut munca. Iar muzica mi-a plăcut şi ea încă din copilărie. Eram solist la corul orfelinatului „30 Decembrie" de la Sinaia. De câteva ori direcţia orfelinatului ne-a dus gratis la concerte simfonice la Ploieşti şi Braşov. Odată la operetă la Bucureşti unde am văzut „Vânt de libertate" de Isaak Dunaievski. Când am avut bani, mi-am cumpărat un magnetofon cu care înregistram de la radio pe Enescu, Bartok, Mozart, Beethoven, Hayd, Chopin, Gershwin şi alţii… Am învăţat să cânt puţin şi la pian şi, în limita timpului meu liber, am citit nu numai pe marii clasici ai literaturii universale, dar şi cărţi de istoria muzicii. Însă facultatea a rămas pe primul plan, căci nu era o facultate uşoară. La sfârşitul ei, mă opriseră ca asistent – am refuzat. Am ajuns aici inginer – meserie bună însă grea; apoi director – şi mai greu! Crezi că nu m-am săturat? Crezi că hălăduiesc aici? Prin propriile mele forţe am urcat acest zid inaccesibil multora! Superiorii mei m-au apreciat. Subordonaţii, evident, mai puţin. Ce subordonaţi îşi iubesc şefii? Uneori am refuzat funcţiile de răspundere, alteori m-au refuzat ele pe mine. Viaţa este foarte ciudată, domnişoară Veronica, şi-ţi dictează să te conformezi mai mult voinţei altora decât propriilor tale impulsuri.

Se oprise puţin ca să-şi adune gândurile. Perora cu fierbinţeală ca un acuzat de crime grave în boxa unui tribunal sever şi tot răscolindu-şi trecutul, tot amestecând adevărul cu minciuna, ajunse să se emoţioneze singur. Bărbia îi tremura uşor şi chiar glasul i se schimbase. Ochii i se umeziră. Clipeau des. Niciodată nu s-a emoţionat

astfel în faţa unei femei, darmite să plângă ori să-i câştige milă prin astfel de tertipuri. Cu atât mult acum când nu-şi putea explica ce se întâmplă astăzi cu întregul lui complex psihic.

Nu mai ştia nici el bine dacă este sincer sau ipocrit. Dar juca o carte mare, mai exact interpreta un rol hotărâtor. Nu erau decât două alternative: va pierde sau va câştiga. Se menţinea totuşi în limitele normalului şi căuta să nu devină caraghios. O urmărea când şi când pe interlocutoarea din faţa sa ca să-i studieze reacţiile avalanşei lui verbale (feed-backul) din care debitase cu prisos. Veronica stătea însă în fotoliu dreaptă, demnă, rece, impasibilă, fără să-i tresară vreun muşchi, fără să pară a fi fost cumva atinsă de cascada fierbinte a sentimentalismelor revărsate aproape agresiv asupra ei. Era ca o statuie vie, măreaţă, dar insensibilă la tot ce auzea. Dacă ar fi mărturisit toate acestea unei alte femei, de bună seamă ca aceea ar fi izbucnit în hohote de plâns. De data aceasta treburile se schimbau. Abia acum realiză el că vechile strategeme, valabile în cazurile anterioare, nu au nicio putere în situaţia de faţă. Trebuia schimbat radical tot arsenalul, tot sistemul perimat şi înlocuit cu altul mai eficient. Dar nu ştia cum şi cu care altul anume. Vădit lucru, zâna din faţa lui diferea de tot ce cunoscuse Vernescu înainte.

— Aş vrea, domnişoară Veronica, să-ţi mărturisesc un secret, peroră dânsul în acelaşi stil patetic. Nu l-am mai spus nimănui până astăzi şi nădăjduiesc că nu mi-l vei divulga imediat.

— Vă rog nici să nu mi-l spuneţi. Nu am nevoie de secretele nimănui.

— Poate că da. Poate că totuşi, da. Consider că ai nevoie, în măsura în care vestea va satisface pe mulţi… Uite… Peste două luni, probabil chiar mai de vreme, eu voi pleca de aici. Definitiv! Ei, şi atunci vor scăpa toţi de mine, inclusiv dumneata. Iată de ce va trebuie să rămâi. Ştiu că nu vă las o amintire prea plăcută. Ştiu bine asta. Dar, oricum, nu mă veţi mai vedea niciodată – decât poate dacă mă vor trimite în vreun control. Căci am fost anunţat că în aproximativ două luni, poate chiar mai curând, voi fi numit ministru al minelor; iar, la rândul meu, eu îl voi numi ca director pe Trandafir. Fără doar şi poate este mult mai omenos decât mine, este mult mai maleabil, mai înţelegător. Eu ştiu că am altă fire. Am fost mai dur. Nu aş vrea însă ca să plec fără a-ţi oferi această mică amintire din partea mea – nişte

discuri de muzică simfonică selectă, înregistrate stereo: Oratoriul Messia, de Haendel, Rapsodiile lui George Enescu, Recviemul, de Mozart şi Integrala Beethoven, toate cele nouă simfonii. Ultimele plăci sunt străine. Bineînţeles, oferta aceasta nu-ţi creează nicio obligaţie. Absolut niciuna. Este plăcerea mea. Te rog să le primeşti şi ori de câte ori le vei asculta, să-ţi aminteşti de fostul dumitale director, pe care nimeni nu l-a înţeles niciodată…

Veronica se ridică în picioare cu un aer plictisit.

— Mai aveţi ceva de spus? Fiindcă pe mine nu mă interesează sub niciun aspect viaţa dumneavoastră trecută şi prezentă, cea profesională şi cea particulară; nici suferinţele şi pasiunile dumneavoastră. Dacă vreţi să ştiţi, nu mă interesează nicicum funcţia prezentă ce-o aveţi ori funcţiile dumneavoastră viitoare. Şi chiar mă mir pentru ce mi le declinaţi în faţă fără niciun rost. După mine, puteţi să fiţi prim-ministru, preşedintele statului, rege, împărat! Nu mă interesează şi nu mă impresionează… Sunteţi un om trecător ca toţi oamenii, alcătuit din schelet, muşchi, ţesut adipos, epidermă – şi nu puteţi constitui nicicum un exemplu de conduită pentru mine. Să ştiţi că eu am un model mai ferm ca oricare altul pe care în efemera mea existenţă îl urmez. Şi nu-mi trebuie niciunul din darurile dumneavoastră. Cu atât mai mult amintiri. În clipa de faţă nu doresc nimic altceva decât să plec. Iar de astăzi nu mai am ce căuta în uzina dumneavoastră. Bună ziua!

Veronica ieşi, iar Vernescu trânti un pumn cu toată puterea în birou încât câteva creioane săriră din suport şi căzură pe jos. Niciodată el n-a fost înfruntat cu atâta îndârjire şi dispreţ de o femeie. Niciodată nu s-a simţit mai slab, mai înjosit şi mai fără valoare. Nici chiar înjunghieturile furiosului Pop Emil nu l-au durut mai mult. Ce fel de putere magică poseda fetişcana aceasta de-l poate dispreţui şi anihila din toate punctele de vedere, fără nicio teamă, când toţi tremură în faţa lui? Şi cu ce drept? Dacă ar fi fost alta, i-ar fi desfigurat mutra cu câteva palme şi ar fi călcat-o în picioare fără să stea pe gânduri sau ar fi concediat-o rapid de-ar fi fost tot de la această uzină. La drept vorbind, nu vedea absolut nicio cale cu care s-ar putea răzbuna, în afara faptului când ar atrage-o într-o cursă spre a o silui cu forţa. Orice ar face dacă ar fi fost alta. Dar în faţa frumoasei laborante se simţea completamente dezarmat, anihilat, mai slab decât un copil, ca un lup în faţa unei

leoaice puternice în atac. Şi nu-şi putea explica deloc cum. Niciodată nu-l refuzase nimeni. Niciodată nu fusese înfrânt de cineva. De obicei, femeile pe care le cunoştea de abia aşteptau să le ofere acolo un cadou cât de mic. Iar discurile acestea, după câte îşi amintea, erau cu siguranţă cadoul cel mai mare din câte oferise vreodată în viaţa lui. Îl costaseră peste 1.000 de lei.

Ştia că Veronica nu se va mai întoarce niciodată în biroul său. „Pe cât sunt ăştia de fanatici, nu mă îndoiesc că ea va pleca definitiv din uzina noastră. Uită-te, domnule, ce-am ajuns eu: sperietoare de zâne! Căci, sunt sigur, până şi zânele i-ar invidia frumuseţea Veronicăi. Păcat însă că este o zână sălbatică! Îmi pare sincer rău. Şi nici măcar nu pot să o pedepsesc cu ceva ori să o domesticesc. De fapt, dacă stau şi judec drept, ea n-are nicio vină, decât că nu este la fel cu celelalte. Şi nici nu cred că aş îndrăzni vreodată să mă răzbun pe fata aceasta orice mi-ar face!"

Apăsă pe soneria care acum funcţiona iarăşi. Secretara intră cu cafeaua comandată, două ceşcuţe aranjate pe o tavă, din care emanau aburi îmbietori. Mimi avea o privire misterioasă, amestecată parcă cu ironie, răutate şi supremă satisfacţie.

— Cam târziu cu cafeaua…

— N-a fost curent, şefu'. Nu ştiţi că la ora asta se opreşte întotdeauna? răspunse secretara vorbind când la singular când la plural cu directorul. Am făcut-o la secţia tratament termic metale.

— Aşa-i, ai dreptate. Am uitat ce necaz ne fac ăştia cu energia electrică. La ora asta toată uzina stă ca paralizată. Şi ne mai pretind să fim la fix cu planul! Ştii bancul cu Bulă şi lumina… Cică Bulă a fost întrebat la şcoală de învăţătoare: „Bulă, de unde vine şi de unde se opreşte lumina?" „De la porci!" a răspuns elevul Bulă. „Cum aşa?" „Fiindcă aseară, când ni s-a oprit curentul, tata a zis furios: iar au oprit porcii ăştia lumina!" De ce nu râzi, Mimişor?

— Fiindcă ştiam bancul ăsta, şefu'. E cam vechi. Dacă vrei, îţi spun eu altele mai noi, dar sunt cam porcoase.

— Bine, d-astea ştiu şi eu destule, dar să le lăsăm pentru mai târziu. Acuma ia şi tu o cafea, că ştii zicala: nu-i pentru cine se pregăteşte… Cât e ceasul, my darling? Al meu văd că iar i s-a descărcat bateria? Trebuie să se fi defectat că de-abia i-am schimbat-o. O să-mi iau altul nou.

— Este unsprezece şi un sfert, şefu'.

— Ce e azi – sâmbătă? Atunci astăzi se iese mai devreme, nu-i aşa? Am o propunere… Închidem frumos birourile şi dăm o fugă cu maşina până la „Cabana Dorului". Ne întoarcem diseară sau mâine dimineaţă. Tot am lucrat noi peste zece ore în cursul săptămânii… Merităm o destindere, nu?

— Sigur, domnule ministru Florin Vernescu. Când te-am refuzat eu, chiar dacă o secretară mai nouă ar părea, la prima vedere, mai bună la orice decât mine!

Au plecat şi s-au întors a doua zi dimineaţa. Vernescu îşi imaginase că prin această ultimă escapadă ar putea uita afrontul şi dispreţul suferit în ajun din partea Veronicăi. În imaginaţia sa îşi închipuise că anturajul secretarei îl va scoate definitiv dintr-un impas pasager, apărut aşa ca din senin. Iluzie vană! Dimpotrivă, compania colaboratoarei lui, o tânără destul de drăguţă dar puţin cam vulgară, i-a creat o stare chiar mai profundă de depresiune şi goliciune sufletească. Începuse să-i fie scârbă mai mult ca oricând atât de el însuşi cât şi de tot ce-l înconjoară. Pentru prima oară în viaţă, Vernescu realiză că ceea ce a făcut el nu poate fi nici pe departe remediul plictiselii şi al pustiului instalat de mai multă vreme în sufletul său.

De când o văzuse şi vorbise cu Veronica – deşi convorbirea a fost atât de rece şi contradictorie – parcă totuşi o rază caldă de lumină i-a invadat conştiinţa. Nu avea linişte decât numai atunci când şi-o imagina. Dar starea aceasta nu dura mai mult de câteva clipe, după care inima i se scufunda din nou într-un întuneric dureros şi-n densă incertitudine. Lângă ea simţise că sufletul îi trece în alte dimensiuni spirituale, pe alte planuri superioare; simţea un fel de plenitudine caldă, o uşurare blândă şi-o ascensiune cu plutiri în înălţimi ameţitoare. Simţea o linişte inefabilă, o mângâiere reconfortantă şi imposibil de redat prin cuvinte. Căuta cu gândul să prelungească această stare benefică ce-i aducea totdeauna o toropeală şi o pace necesară. Anumite mutaţii lente şi schimbări abia perceptibile începuseră să se cuibărească în sufletul lui. În cele din urmă devenise conştient că o forţă tainică nouă şi necunoscută acţiona încet dar sigur ca să-i modeleze întreaga fiinţă.

Imaginaţia de asemenea îi lucra clipă de clipă, aproape ca un

virus subversiv, bănuind-o în legături tainice cu noua lui stare sufletească, scăpată parcă de sub controlul voinţei. Tot această imaginaţie îi proiecta, când mai estompat, când mai clar, pe ecranul minţii, chipul strălucitor şi graţios al Veronicăi. Acest chip îl obseda din ce în ce mai mult; şi din ce în ce mai irezistibil simţea nevoia să o vadă şi să o audă vorbind. Era perfect conştient de inutilitatea focalizării gândurilor sale asupra unei fiinţe al cărui crez spiritual îl nega cu înverşunare şi-l dispreţuia totodată. Se mira singur cum a putut „decădea" până aici şi se scuza invariabil spunându-şi: „Viaţa uneori este tare ciudată şi plină de surprize. Nu putem face totdeauna exact ceea ce dorim". Într-un fel avea dreptate, căci nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva; nici n-ar fi dorit să i se întâmple, dar nici nu întrezărea pe moment vreo altă ieşire decât să caute a o mai întâlni cât de curând pe Veronica cea sălbatică. După activitatea încordată de la fabrică, atunci când se întorcea acasă şi stătea singur în camera lui, automat gândul i se comuta, sărind ca un resort de la treburile de acolo la imaginea frumoasei laborante şi aceasta îl făcea să uite dintr-odată toate necazurile anterioare, având într-un fel efectul unui drog. Alteori, spre seară, lua maşina şi ieşea cu ea departe de localităţi, pe câmp sau pe câte un deal izolat, de unde privea roată în jur, umplându-şi plămânii de aer proaspăt. Atunci îi vedea parcă frumosu-i chip în apusurile blânde de soare, în răsăriturile romantice de lună, până şi în lujerul unei flori… În aceste scurte excursii cu fermecătoare apropieri de natură descoperise ceva nou. Nicicând înainte vreo altă fiinţă feminină nu îi imprimase asemenea impulsuri, asemenea stări spirituale şi nu putea intui cum va evolua această poveste stranie care promitea complicaţii mari şi imprevizibile. Se întreba din ce în ce mai serios dacă nu cumva începuse să se îndrăgostească.

După anostul sfârşit de săptămână, aştepta cu nerăbdare să sosească ziua de luni, să afle dacă ea se va întoarce ori nu la uzină. Iar ziua sosi. Pe la ora nouă, imediat după ce se terminase şedinţa de raport, Vernescu sună laboratorul.

— Marcu n-a venit astăzi la serviciu, tovarăşe director. Nu ne-a anunţat că va lipsi. Cred că este bolnavă ori că s-o fi întâmplat ceva. N-am idee ce poate fi, răspunse doamna Nicolescu, laboranta şefă.

A cerut atunci de la cadre, pentru a doua oară, dosarul fetei. De data aceasta ca să-i copieze la xerox filele şi adresa. I-a găsit-o: Oraşul

Nou, strada Bucov, numărul 19. Stătea în gazdă la o bătrână, pocăită şi ea.

Imediat după program, nespunând nimănui unde se duce, Vernescu şi-a luat maşina şi s-a oprit direct la marginea oraşului, care cu cincisprezece ani înainte nu era oraş, ci două localităţi rurale, aşezate între coline, pe valea unui râu. Prin unirea lor, ele vor forma Oraşul Nou.

Strada Bucovului, în ziua aceea, încă mai păstra aspectul unei străzi de ţară. Înseşi casele de acolo erau case tipic ţărăneşti, cu prispă, cu grădiniţe cu flori, cu livezi şi curţi mari, pline cu iarbă. Vernescu se învârti un timp cu automobilul pe străduţele întortocheate din zonă şi îşi parcă maşina aproape într-un şanţ deloc adânc, sub un copac umbros. Porni pe jos de-a lungul străzii Bucovului căutând numărul 19. L-a găsit nu departe de locul parcării. Era o căsuţă bătrânească, toată văruită în alb, cu prispă de pământ şi cu muşcate roşii la ferestre râzând la soare. Era o zi de vară splendidă. Împinse poarta uşor şi cum o deschise, doi căţeluşi prietenoşi, în vârsta de câteva luni, ţâşniră de la colţul casei venind bucuroşi să se gudure la picioarele lui. Luă un căţel în braţe, pe cel mai mic care-l salutase primul cu câteva lătrături vesele. Avea o pată neagră pe un ochi şi alta maronie pe celălalt. Noul venit ciocăni în privazul uşii. Imediat ieşi o bătrânică simpatică, o femeie cu figură blândă.

— Sărut mâna, mamaie. Aici stă domnişoara Veronica?

— Aici, domnule. E-n odaia din spate. Soră Veronică! Vină mintenaş că te cheamă un domnişor.

Dinspre grădiniţa cu flori, apăru Veronica într-o ie albă ca zăpada. Purta o fustă roşie cu pliuri. Când îl văzu pe director, făcu o mină de surpriză, care în niciun caz nu semăna cu entuziasmul căţeilor din curte, şi dădu să se întoarcă.

— Sărut mâinile, domnişoară Veronica. Şi te rog să mă scuzi pentru deranj. Ne-ai lăsat însă cu nişte treburi încurcate la fabrică, începu el cu un ton aproape timid. Ar trebui să ştiu precis cum să urmeze COM-ul cu restul socotelilor, fiindcă avem şi noi răspunderea noastră pentru soarta fiecărui salariat în parte. Prin plecarea dumitale, ne-ai creat o problemă de încadrare, o problemă de cadre…

Vorbea cu idei puţin cam încâlcite, pentru că de fapt nu pentru expuneri de motive venise, ci pentru a o vedea pe Veronica. Aceasta, în

felul cum se postase, lângă nişte tufe de trandafiri roşii, urcători, care se asortau cu roşul fustei şi cu albul iei – inundată de auriul soarelui de vară – părea ea însăşi o replică umană dată gingăşiei florilor. Bărbatul din faţa dânsei o sorbea din priviri, şi lui încă nu-i venea să-şi creadă ochilor că ar exista o aşa minune pământeană.

— Domnule director, a fost foarte evident în ce măsură v-a interesat soarta colegilor mei şi cu cât „interes" le-aţi răspuns, săvârşind cea mai mare nedreptate din câte am văzut eu. De aceea, cu atât mai puţin ar trebui să vă intereseze soarta mea.

— Dar ţi-am spus odată că nu cu de la mine putere…

— Atunci, de la mine?

— Poate că da, poate că tocmai de la dumneata.

— Curios. Bine, dacă aşa ceva a depins atât de mult de mine fără ca eu să ştiu, atunci vă rog, ca tot din partea mea, să-i reangajaţi pe toţi la locurile lor de muncă pe care le-au avut. Şi asta începând chiar de mâine!

— Ei, asta chiar să vreau eu nu mai pot, deoarece în locurile lor au fost deja angajaţi alţi salariaţi.

— În cazul acesta, vizita dumneavoastră aici este întru totul fără niciun rost şi vă rog să-mi permiteţi să mă retrag. Bună ziua!

— Numai o clipă, sări directorul. Mai ar fi o soluţie… Mai ar fi una. Conform acestei soluţii, aş putea să-i reangajez pe toţi cei care au fost daţi afară, reîncepându-şi slujbele la secţia cea nouă, de reparaţii utilaje, ce se va deschide curând pe lângă fabrica noastră. Acolo vor avea un salariu chiar şi mai bun de cât l-au avut înainte. Mă voi zbate pentru acest drept al lor, căci m-am zbătut şi mai înainte. Dar de data aceasta cred că voi rezolva cu succes cazul fiecărui muncitor în parte. Voi face tot posibilul, domnişoară, să li se plătească şi perioada pentru care au fost frustraţi de drepturi, vreau să zic perioada de concediu fără plată va deveni concediu legal, plătibil retroactiv pentru toţi. Vezi dumneata, eu totdeauna m-am luptat pentru oameni, numai că ei habar nu au de asta şi le vine foarte uşor să mă bârfească: „directorul a făcut, directorul a dres…" Multe lucruri nu depind numai de mine exclusiv. Dificultatea rămâne însă faptul că schema de încadrare cu întregul personal de la această secţie nouă a fost deja înaintată mai sus. Dar, în sfârşit, voi trimite o nouă schemă, cu toţi cei care m-au silit alţii să-i dezangajez. O să le spun că prima a fost greşită, că s-au trimis

documente eronate. Vezi, regret sincer şi îmi pare rău că s-a putut întâmpla aşa ceva, dar asta-i situaţia!

— De ce n-aţi procedat astfel până să veniţi aici la mine?

— Să fiu cinstit, răspunse directorul evident stânjenit şi surprins de această întrebare inteligentă, până să vin aici nu prea am avut o asemenea idee. Dumneata mi-ai inspirat-o. Observ că poţi să-mi inspiri multe lucruri frumoase…

— Tot eu v-am inspirat şi ura faţă de Dumnezeu? întrebă Veronica pe neaşteptate.

— Nu poţi urî ceva care nu există! Eu nu am nimic cu Dumnezeul tău… La urma urmelor, fiecare este liber să creadă în ce vrea.

— Este un fel de a zice că fiecare ar avea această libertate. O ipocrizie. Ea nu există în fapt. Şi dacă-L negaţi pe Dumnezeu, precum spuneţi, atunci de ce luptaţi prin toate mijloacele împotriva Lui? Prin cercuri ateiste, prin interzicerea elevilor de a merge cu colindele, prin articole la gazetele ateiste înfiinţate de dumneavoastră în uzină şi în liceu, scrise chiar de mâna dumneavoastră şi pe care incidental vi le-am citit. Unul l-am rupt chiar eu cu mâna mea şi-l am aici acasă. Apoi copiii scoşi cu forţa din biserică, apoi cazul doamnei profesoare Medeleanu pe care-aţi dat-o afară din liceu şi multe alte cazuri. Credeţi că nu se aude? Credeţi că lumea aceasta în mijlocul căreia trăiţi este chiar proastă şi oarbă, fără opinii şi că vă aplaudă de plăcere? Vă înşelaţi, domnule director. Oricum, opinia publică vă comentează, vă condamnă şi vă discută numai la modul negativ. Dacă nu există Dumnezeu, de ce vă luptaţi cu El? Ca să vă parafrazez, nu poţi declanşa o luptă acerbă împotriva cuiva care nu există! Ori dumneavoastră vă luptaţi cu Dumnezeu şi asta înseamnă că vi-L imaginaţi ca pe un adversar concret. Nu ştiţi nimic despre El şi de aceea argumentele pe care le aduceţi prin gazetele dumneavoastră de perete sunt puerile, pline de sofisme vulnerabile, uşor de combătut. În plus, nu sunteţi nemuritor şi în clipa supremă vă va părea rău. Veţi plăti toate acestea cu durere şi cu lacrimi amare, domnule director, dar va fi prea târziu. Credeţi-mă.

Vernescu schimbă căţeluşul pe braţul celălalt ca să-şi aprindă o ţigară şi replică râzând:

— Nu ştiu de ce afirmi dumneata că argumentele mele ar fi

puerile. Dar, în fine, consideri cumva că aş putea să scap de plata unor poliţe atât de grele când îmi va sosi clipa?

— Desigur! Este foarte posibil!

— Şi m-ai putea ajuta în mod nemijlocit… dumneata?

— Eu mai puţin. Cel mai mult depinde de dumneavoastră.

— Ar fi vreodată posibil să apelez şi eu la acel minimum de ajutor… sufletesc pe care-l poţi împărţi cuiva cu mânuţele dumitale destinate tămăduirii unuia ca mine care, evident, are nevoie de aceste mâini?

Veronica se încruntă puţin şi zise cu ton supărat:

— Nu v-aş permite să fiţi ironic cu mine! (În loc de ironic ştia că s-ar fi potrivit mai de grabă cuvântul obraznic. Din motive de condescendenţă, nu l-a folosit însă.)

— Dar nu sunt. Sincer vorbind, aş dori să-mi explici mai clar în ce ar consta micul dumitale ajutor. Nici n-am încercat să insinuez altceva, ci am vrut doar să spun că, în acest caz, m-aş lăsa cu plăcere condus de mâinile dumitale, cu condiţia să fie într-adevăr vorba de ceva serios, de un ajutor real! Poate că nu mi-a fost dat să înţeleg atâtea lucruri ascunse din lumea înconjurătoare. Poate că îmi lipsesc anumite sensibilităţi… Am auzit, de pildă, că mulţi culeg informaţii în plus prin percepţii extrasenzoriale. Eu unul mărturisesc că nu-s dotat cu asemenea nobile facultăţi. Poate că, într-adevăr, atâţia şi-atâţia le au, printre care şi dumneata. Mai ales când este vorba de percepţii din sfera spiritualului.

— Vă înşelaţi profund. Nu este nicicum nevoie de percepţii extrasenzoriale, de formule esoterice şi empatice ori de cine ştie ce indice de inteligenţă superioară pentru a-L înţelege pe Dumnezeu, ci numai de credinţă şi-atât; iar credinţa se naşte doar în sufletul acelora care-L caută sincer pe Dumnezeu, şi-al acelora care-I citesc zilnic Cuvântul şi I se roagă Lui prin intermediul Mântuitorului nostru. După aceea poţi căpăta şi o înţelepciune în plus, cu condiţia să o ceri tot prin rugăciune. Fiindcă, anatomic vorbind, mâinile şi creierii oamenilor sunt la fel la toate popoarele, la toţi indivizii. Depinde cu ce le hrănim şi în slujba cui le folosim.

Vernescu avea pentru acest răspuns cel puţin două replici tăioase, care-i stăteau în gât să le servească întregi, dar se temea mult că folosindu-le ar fi ucis aici dialogul cu fata cea mai simpatică şi mai

inteligentă din câte a întâlnit până acum. Admira perseverența, curajul și spiritualitatea ei, îi admira vocabularul academic, distins, deși nu-i împărtășea niciunul din punctele ei de vedere. Ar fi dorit să prelungească la infinit discuția cu această cariatidă de vis și, observând că-i place să discute exclusiv pe teme spirituale, făcea pentru prima dată concesii în acest domeniu. Recurgea la anumite subterfugii, apelând la nevoie la minciună, la prefăcătorie, la mici dramatizări. Și-a amintit că în facultate făcuse parte dintr-o echipă studențească de teatru de amatori pregătită de un regizor cu renume. Acesta îl remarcase și-l distribuise într-un rol episodic, dar cu importante prim-planuri, dintr-un film pe care trebuia să-l toarne. „Dumneata trebuia să fi dat examen la IATC, la teatru. Ai fi fost un actor de mare viitor. Ești dotat cu toate atributele pentru arta aceasta. Să vedem cum o să-mi iasă filmul și ce ecou o să aibă rolul tău la critică. Dacă vei avea succes, te vei transfera foarte ușor la fabrica de actori…" N-a avut noroc nici regizorul cu filmul propus – despre care s-a zis că face aluzii prea tari – și a fost oprit chiar de la filmările de probă (din cauza aceasta regizorul a fugit în Canada unde s-a remarcat cu brio din primul film); n-a mai avut, din această cauză, nici el noroc să devină actor. I-a mai rămas doar un potențial de dramatizare pe care acum avea ocazia să-l revalorifice.

— Nu contest, începu fostul actor amator, că și creștinismul acesta a avut, la vremea lui, un rol în parte pozitiv, deoarece proclama pentru prima dată în istoria lumii egalitatea între oameni, între sclavi și stăpâni, dar într-un fel nerevoluționar, în spiritul renunțărilor totale, ceea ce cred că nu a fost de bun augur. E ceva perimat. Totuși, credința creștină i-a determinat pe unii scriitori și artiști să creeze capodopere de valoare, inspirate din legendele biblice. Bunăoară Leonardo da Vinci, Michelangelo, Dante Alighieri, Bach, Haendel etc. Nu aș putea să nu recunosc… Dar asta a fost în spiritul veacurilor trecute, domnișoară, iar astăzi suntem la finele secolului al douăzecilea; lumea s-a schimbat radical. În permanență, s-a simțit nevoia unor reînnoiri, iar acestea n-au întârziat să apară. Teoriile filosofice cele mai bune proclamă și ele în mod rațional aceleași principii morale ca și creștinismul – cinstea, egalitatea între oameni, ajutorarea – mai puțin resemnarea totală la orice pas. Și la ce ne-am tot resemna ca proștii!

— Orice teorie filosofică fără Dumnezeu – îi răspunse Veronica – este un sofism sortit pieirii. Mii de teorii au umplut cerul cugetării

omeneşti, ca nişte scântei luminoase ori ca nişte focuri de artificii frumoase, strălucitoare şi de toate culorile, dar aşa cum au apărut, tot aşa au şi dispărut… Soarele creştinismului este însă veşnic şi orbitor, chiar dacă nori trecători îl acoperă când şi când.

— La fel spun şi budiştii, islamicii şi mozaicii despre cultul lor, sări Vernescu. Nu vezi? În ultima vreme islamismul se răspândeşte cu mai mare viteză decât creştinismul în toată lumea şi tinde să reziste bine având tendinţa să infesteze toată planeta.

— Nicio grijă. Nu ştiu dacă aţi citit vreodată „Coranul", copiat şi prelucrat în bună parte după Biblie, apoi în mod ciudat amestecat cu legende din „1001 de nopţi". El cere ca islamismul să fie impus cu sabia şi nu prin vreo forţă logică. Mulţi au trecut la mahomedanism de frică, altfel ar fi fost omorâţi. Prin gura lui Mohamed, „Coranul", printre alte naivităţi, promite ca recompensă credincioşilor musulmani că vor beneficia în paradis de un harem plin de hurii, femei extrem de frumoase cu care să se distreze ei în rai dacă au fost credincioşi lui Allah… Iată de ce bărbaţii din Orient iubesc cu atâta fanatism religia asta. Mohamed el însuşi a trăit înconjurat de asemenea „hurii" lascive şi planturoase, pe când Isus era puritatea însăşi, El murind pe cruce pentru noi.

— Să zicem că ar fi aşa. Dar fiecare religie combate religia celuilalt afirmând că numai a lui este cea adevărată…

— Nu, domnule director. Toate celelalte sunt ca luna plină care luminează noaptea. La lumina lunii, desigur, întrezăreşti câte ceva. Toate au o marjă de valabilitate până ce a răsărit soarele… Iar Isus este Soarele cel veşnic şi orbitor care atunci când a apărut a spulberat lumina palidă a lunii – ea însăşi luminată tot de acest Soare. Nu ştiu dacă m-aţi înţeles.

— Foarte frumoasă comparaţie, nimic de zis! O accept întru totul ca figură de stil…

— Dar Isus nu este o figură de stil. El este însuşi Adevărul şi Viaţa! E viu, e Viaţa însăşi! Mă înţelegeţi?

— Domnişoară Veronica, înţeleg şi nu înţeleg multe. În fond, n-aş vrea să te supăr. Aparţinem unor sfere de interpretare a lumii total diferite, iar în domeniul acesta se pare că ne înţelegem cam greu. Poate avem nevoie de ajutor şi explicaţii reciproce.

— În niciun caz eu nu am nevoie de ajutorul şi de explicaţiile

dumneavoastră.

— Atunci, invers… Căci, de fapt, eu am fost acela care m-am oferit să fiu cel ajutat. Până atunci, dacă-mi permiţi, aş dori să-mi expun în două-trei cuvinte opiniile mele despre Hristos.

— Deja intuiesc mai dinainte cam ce vreţi să-mi spuneţi.

— Domnişoară Veronica este adevărat că aparţii de un cult ortodox interzis, de „Oastea Domnului”? întrebă Vernescu dintr-odată.

— Nu interesează pe nimeni cărui cult creştin aparţin. În primul rând aparţin lui Dumnezeu, lui Isus Hristos, pe care-L recunosc ca Domn şi Mântuitor al meu personal. Oamenii au împărţit biserica în culte. Isus ne cere o singură biserică mare – Biserica Lui!

Chiar atunci a apărut din nou bătrâna cu două scăunele în mâini.

— Veronică, d-apăi de ce-l pedepseşti pe dânsul să şadă-n picioare? Luaţi loc, bre, pe scaunele estea, că-s făcute aşa, pentru curte. No, d-apăi şedeţi, dragii maichii. Dânsul îi cumva vreun frate de la biserica din Râu de Mori? Să ştii mata că Veronica e-un înger pentru toată lumea. Acu şede la mine-n gazdă şi îi forte vrednică.

Cei doi se aşezară. Vernescu mângâia întruna căţeluşul care îi adormise în braţe. Veronica râse scurt şi copilăros. Se mai îmblânzise o ţâră. Era pentru prima dată când inginerul o vedea râzând; iar când ea râdea i se păru şi mai frumoasă. Avea o dantură ca un şirag de perle strălucitoare.

— O, nu soră Sabină. Dumnealui nu are pretenţia să cucerească poziţiile cele înalte şi veşnice din cer. Dar le-a cucerit repede şi cu succes pe cele trecătoare de pe pământ. M-ai întrebat dacă dânsul e vreun frate de credinţă… Nu prea ne este. Şi-mi pare rău că nu-l pot numi frate, cum zici dumneata. Dar un fel de frate tot ne este… Însă unul vitreg care ne dispreţuieşte sau poate ne şi urăşte.

— Vai domnişoară Veronica, cum poţi să spui aşa ceva? Mă jigneşti. Cum te-aş putea urî? Până să te cunosc pe dumneata, poate că într-adevăr dispreţuiam pe mulţi oameni şi în mare măsură pe mai toate reprezentantele sexului frumos, de care ajunsesem să mi se facă lehamite. Dumneata, însă, prin felul franc de a-mi vorbi, prin consistenţa opiniilor în care crezi cu tărie, fie ele la antipodul părerilor mele, le-ai reabilitat, cred, pe toate şi de aceea sentimentul ce mi l-ai inspirat nu poate fi ura… Jignirea însă rămâne.

— Îmi cer scuze, dar să ştiţi că cine urăşte pe fraţii mei, pe mine

mă urăşte, domnule Vernescu, iar cine-L răstigneşte a doua oară pe Isus mă ucide şi pe mine. Vă spun un adevăr.

— Iarăşi vorbe frumoase, domnişoară. Vorbe frumoase. Şi le spui probabil cu scopul ca să nu-mi mai pot expune opiniile mele despre Hristos.

— N-aveţi decât… Sunteţi liber ca să afirmaţi orice, dar eu nu-s obligată să cred neapărat orice.

— Bine. Atunci iată ce cred eu: este, într-adevăr, posibil să fi existat cu două milenii în urmă un personaj deosebit, Isus Hristos, probabil din secta nazireilor din Iudeia, cum zice un cercetător, Archibald Robertson. De la descoperirea textelor din Qumran, de lângă Marea Moartă, s-au emis numeroase ipoteze asupra reconstituirii portretului Său moral. Dar tot mai puternic s-au reliefat concepţiile mitologice negativiste, conform cărora existenţa Lui istorică nu poate fi autentificată, ea ivindu-se ca rezultat al unui proces sincretic îndelungat şi complex, absorbind influenţe din tradiţia ebraică, din budism, din cultele palestiniene, cărora li s-au adăugat ulterior tradiţii din mitologia folclorică cu interferenţe etnice din Imperiul Roman, India şi Asia Mică, cumulând importante dihotomii şi caracteristici ale unor zeităţi sud-americane ori asiatice ca Semyaza, Quetzalcoatl, Oannes, Hermes, Brahma, Vishnu, Shiva…

— Destul, destul, domnule director, râse iar Veronica. Cunosc teoriile acestea. Sunt vechi şi răsuflate, prelucrate din „Balşaia Savietskaia Enţiklopedia" de la Moscova. Şi nu-s nici pe departe ale dumneavoastră. Le-aţi lansat şi pe la rubricile gazetelor ateiste şi le repetaţi invariabil ca pe un descântec malefic. Dar sunt teorii păgâne, vechi, tendenţioase şi pline de multe contradicţii, domnule Vernescu, în care nu mai pot crede nici copiii. Să ştiţi că există descoperiri mai moderne decât ceea ce spuneţi dumneavoastră, legate de istoricitatea lui Isus. Poate vreodată am să vi le prezint. În plus, mulţi savanţi din secolele trecute şi din secolul nostru, adevărate genii ale ştiinţei, cu mult mai inteligenţi decât mine şi dumneavoastră, luaţi la un loc, L-au înţeles şi L-au explicat chiar şi prin formule matematice pe Dumnezeu, Mântuitorul nostru fiind de fapt acelaşi Dumnezeu, o proiecţie a Sa pe pământ. Iar geniile acestea se numesc – şi Veronica îi număra pe degete – Galileo Galilei, Kepler, Copernic, Newton, Linne, Faraday, Benjamin Franklin, Pasteur, Simpson, Mendeleev, Flamarion, Edison,

von Braun, Einstein şi mulţi, mulţi alţii. Să-l luăm de pildă pe Einstein, considerat cel mai mare geniu al ştiinţei din secolul al XX-lea… „Religia mea, a zis el, constă într-o umilă admiraţie a Spiritului nemărginit superior – a lui Dumnezeu", iar Wernher von Braun, savantul de talie mondială creatorul rachetelor cu care oamenii au ajuns pe Lună, a zis – şi fiţi, vă rog atent, căci se referă parcă la dumneavoastră: „Pe unii îi supără faptul că nu putem proba în mod ştiinţific că există Dumnezeu. Dar trebuie oare să aprindem o lumânare ca să vedem soarele?" Aşa a zis von Braun.

— Formidabil, domnişoară Marcu. Bravo! Trecând peste faptul că pledezi în favoarea altor idei decât ale mele, îţi mărturisesc că mi-ai declanşat toată admiraţia sinceră pentru măestria inteligentă cu care-ţi aperi credinţa. Îţi admir în totalitate logica şi memoria impresionantă graţie cărora îţi punctezi totdeauna cu citatele cele mai potrivite esenţa ideilor. Nota 10! Până astăzi, îţi jur că nu am mai întâlnit o altă fiinţă care să ţi se asemene în inteligenţă şi-n dârzenie. Felicitări!

— Nu am nevoie de asemenea flatări, domnule Vernescu, răspunse Veronica cu modestie, după cum nu am nevoie nici de documentele istorice contemporane cu Mântuitorul nostru care Îi atestă limpede existenţa: Antichităţile iudaice ale lui Josephus Flavius, Analele lui Tacitus, Scrisoarea lui Plinius cel Bătrân către împăratul Traian şi altele. Deşi cred în autenticitatea altui document concret, pipăibil, care este Sindona, nu am nevoie nici măcar de proba ei materială, chiar dacă sunt perfect convinsă de originalitatea acesteia.

— Ce este Sindona aceasta? N-am auzit de ea, se prefăcu directorul că ar fi foarte interesat.

— Este vălul de in, giulgiul în care a stat învelit trei zile trupul lui Isus, în mormânt, şi pe care s-au imprimat clar amprentele rănilor Lui. Vălul, care acum se află într-o biserică catolică din Torino, Italia, a fost cercetat de savanţi şi după o primă contestare făcută pseudoştiinţific, s-a conchis că el este totuşi foarte original. Particolele fosile de polen din textura în stilul os de peşte, caracteristic zonei Ierusalmului, s-au dovedit a aparţine plantelor specifice numai acelor zone, iar bombardamentul cu izotopul carbonului-14 i-a arătat vârsta reală: circa 2000 de ani.

— Interesant! simulă din nou directorul că se miră.

— Probele materiale sunt pentru cei sceptici. Eu însă nu am nevoie de asemenea probe de laborator. Mie scripturile îmi sunt de ajuns, domnule Vernescu. Ele-s alcătuite pe baza unor mărturii personale şi sub inspiraţia Duhului Sfânt. Toate sunt foarte logice, comunicându-ne o imagine sinoptică asupra lui Isus. Credeţi dumneavoastră că dacă Isus ar fi fost un simplu mit, precum spuneţi, şi dacă n-ar fi fost Mântuitorul Însuşi care a înviat din morţi, credeţi că nişte oameni laşi, fricoşi şi plini de contradicţii, ca Petru, Toma, Pavel şi ceilalţi ar mai fi alergat ei prin toată lumea să-I expună doctrina, lăsându-se cu seninătate omorâţi în chinurile cele mai groaznice, pentru o iluzie oarecare scornită tot de ei, despre un evreu mort în cele mai umilitoare condiţii? Credeţi că miliarde de oameni de astăzi se închină zadarnic la o legendă ce fascinează încă lumea după două mii de ani? N-a existat minciună să reziste nemuritoare în timp douăzeci de secole! Dar să nu ne pierdem timpul, domnule director. În definitiv, dumneavoastră aţi citit cu adevărat Biblia? Aţi cercetat vreodată Noul Testament în amănunţime, înainte de a vă hazarda să vă exprimaţi diversele opinii antireligioase referitoare la doctrina creştină?

— Parţial, da…

— Parţial, cât? Fiindcă parţial se poate numi şi o singură pagină; un singur rând.

— Să fiu sincer, n-am putut rezista decât să citesc Geneza din Vechiul Testament şi mi s-a părut atât de incredibilă în tot ceea ce spunea, că am sărit direct la Noul Testament. L-am citit cu dificultate până la Faptele apostolilor şi, ca să fiu din nou cinstit, am mai şi sărit unele pasaje care mă plictiseau de moarte. În schimb, am studiat multe cărţi serioase în legătură cu Biblia şi apărute în Editura politică.

— Atunci e clar. Şi ştiu cât de serioase sunt, căci majoritatea au fost citate şi de mine spre a le combate într-o lucrare pe care am terminat-o în luna ianuarie din acest an. Constituţia ţării noastre vorbeşte despre libertatea de cuvânt a cetăţenilor ei. Ce ziceţi? Dacă, de pildă, aş vrea să-mi public această lucrare şi să combat, de exemplu, „Biblia hazlie” – s-ar oferi vreo editură s-o facă?

— Îţi spun de pe-acuma că nu. Nici să nu încerci aşa ceva, că nimeni nu va sta de vorbă cu dumneata. Sau ai putea s-o păţeşti chiar şi mai rău… N-am ştiut că eşti şi scriitoare, domnişoară Veronica. Este pentru prima dată când întâlnesc o asemenea fată, cu talente şi ambiţii

atât de mari. Aş putea să-ţi citesc şi eu lucrarea?

— Deocamdată nu. Poate mai târziu, când veţi înţelege mai bine esenţele creştinismului. Dar aş dori să vă mai pun două întrebări… Prima: dacă aş scrie o lucrare prin care să combat religia, atunci mi s-ar publica?

— O, desigur, imediat! Cu condiţia numai ca să fie bine scrisă şi să combată bine.

— Păi vedeţi? Şi-atunci unde-i mult trâmbiţata libertate a cuvântului susţinută demagogic de constituţie şi de oameni ca dumneavoastră?

— Dar eu n-am zis că există asemenea libertăţi! Doar un şef de stat cult ar şti cum să echilibreze legile într-un stat, nu ca acum la noi.

— Cred că ştiţi că există ţări unde pe aceeaşi pagină de ziar poţi publica simultan un articol religios şi altul antireligios. De ce nu există şi în România această posibilitate? Am eu acasă asemenea ziare. Şi a doua întrebare: când aţi citit dumneavoastră acele pagini din Biblie?

— Cam demult. Eram student prin primul an sau poate în al doilea, nu-mi amintesc precis. Iar în ce priveşte libertatea cuvântului, îţi dau dreptate. Dacă eu aş fi şeful unui stat, nu aş permite proliferarea falsităţii, a corupţiei şi a formalismului! Eu sunt adeptul unui stat cu profil democratic de centru-stânga. Îl găsesc cel mai echitabil în aplicarea adevăratei democraţii.

— Cine ştie. Toţi zic la început aşa, apoi chiar dacă aţi vrea să schimbaţi ceva, nu mai puteţi din cauza unui sistem rigid care nu vă permite asemenea modificări radicale. Spuneaţi că dumneavoastră aţi citit din Biblie demult, în timpul primilor ani de studenţie. Nu vă supăraţi… Este ca şi când acele pagini nu le-aţi fi citit niciodată. Eu nu înţeleg cum o persoană care se pretinde atoateştiitor se aventurează să atace religia noastră creştină, care stă la baza formării limbii şi a poporului român, fără să ştie de fapt cu cine luptă. Este ceva ridicol. Sau mai degrabă de plâns în acelaşi timp, fiindcă este păcat să dai cu pietre în mama de la sânul căreia ai supt! Iertaţi-mi asprimea observaţiei. Mai aveţi Biblia aceea?

— Nu, nu era a mea. Mi-o punea în fiecare seară cineva sub pernă, la cămin, fără să fi ştiut vreodată cine. Într-o zi chiar am pândit. De geaba! În cele din urmă m-am apucat să o citesc. Dar conţinutul ei mă enerva. Atunci am rupt-o în două şi-am aruncat-o de la etaj pe

geam în stradă. Îmi amintesc că ploua şi că spre seară am văzut-o plină de noroi şi călcată în picioare de trecători. Evident, un gest de respingere. Vezi? Am fost un ticălos, fiindcă am comis o blasfemie, dar cel puţin acum o recunosc sincer.

— Şi o spuneţi aproape cu mândrie şi fără niciun pic de regret! făcu Veronica scuturându-se ca de friguri.

— Nici nu mai m-am gândit la întâmplarea aceasta până azi. Dar, cu siguranţă, dacă mi-ai fi dat-o dumneata sau dacă ştiam că dumneata erai aceea care mi-o puneai sub pernă, aş fi citit-o desigur în întregime şi alta ar fi fost soarta cărţii: n-aş mai fi aruncat-o…

— Poate mai corect era să spuneţi: alta ar fi fost soarta dumneavoastră. În orice caz: n-aţi mai fi fost astăzi director de fabrică şi poate nici inginer. Mai mult ca sigur. Cunoaşteţi cumva maxima lui Nicolae Iorga: „În genunchi eşti mai mare”? Autorul se referea bineînţeles la cei îngenuncheaţi înaintea lui Dumneze, nu înaintea duşmanilor…

— Nu. Am citit „Maximele” lui Iorga, în colecţia „Cogito”, dar nu-mi amintesc să o fi întâlnit acolo.

— A fost eliminată de editor, preciză Veronica, deoarece există şi editori care se tem pentru pielea lor, dar Iorga a scris-o totuşi. Un adevăr uriaş spus în numai cinci cuvinte: În genunchi eşti mai mare”… Aşa aţi fi fost şi dumneavoastră acum.

— Vorbeşti tot la figurat. Dar, în fine, tocmai de aceea am devenit un anticreştin convins: pentru că nu-mi place să duc o viaţă de reptilă îngenuncheată; pentru că nu-mi place să-mi întorc şi obrazul celălalt atunci când cineva mă plesneşte cu o palmă. Dacă reacţionam cu duhul blândeţii când a tăbărât beţivanul acela pe mine în birou, eram acum un om mort sau nenorocit pe toată viaţa. Nu pot, nu voi putea niciodată să înţeleg filosofia aceasta a pasivităţii, a supunerii oarbe, a acceptării totale a răului. Iartă-mă, însă ea mi se pare lipsită de orice sens.

— Nu! Este filosofia nonviolenţei. Dumneavoastră vreţi să răspundeţi la rău cu rău, ceea ce ar produce o altă sete de răzbunare, după legea talionului, un foc de răzbunare nestins. Dar dacă s-ar fi aplicat de la început principiul creştin al nonviolenţei de către fiecare fiinţă umană în parte, la scară planetară, aflaţi că n-ar mai fi existat astăzi certuri, crime, violenţe, războaie şi alte nenorociri. Ar fi fost

numai pace şi bunăânvoire între oameni. Cât despre tinichigiul Pop Emil care a dat buzna peste dumneavoastră în stare de ebrietate, eu aş zice ca să uitaţi incidentul, gândindu-vă ce cauză l-a dus la disperare, şi să-l iertaţi. Eu aşa aş face. Nici nu vă puteţi imagina ce mult contează a fi bun, blând şi binevoitor cu toţii!

— Un vis irealizabil, domnişoară. Frumos ideal, nimic de zis, dar totuşi un vis.

— Nicidecum. Doar o încălcare masivă a unei porunci divine a făcut ca aceasta să pară un vis imposibil, dar nu-i deloc imposibil. În comunităţile cu adevărat creştine a devenit perfect realizabil. Acolo este predominantă numai dragostea, ajutorul reciproc dezinteresat, respectul profund faţă de aproapele noastru şi ca atare aici deja au dispărut în totalitate mândria, ura, conflictele, violenţa. Predomină în schimb blândeţea, iubirea, altruismul. Şi nu ştiu dacă aţi putea înţelege, dar aceasta ne face să ne simţim întotdeauna fericiţi, să ne simţim cu toţii ca într-o mare familie. De aceea ne şi zicem între noi fraţi şi surori, cu aceleaşi apelative frumoase luate din Biblie. Ceea ce s-a realizat într-o picătură se poate realiza şi-n ocean, fiindcă oceanul este alcătuit dintr-o unitate imensă de picături.

— Dacă-i aşa, vă asigur că sunteţi o picătură limpede căzută într-un ocean tulbure şi amar. O cantitate insignifiantă care va intra în osmoză cu mediul ambiant, topindu-se şi dizolvându-se în el.

— Domnule director, nu uitaţi că lucrez într-un laborator de chimie şi nu mă îndoiesc că aveţi o mulţime de noţiuni din domeniul chimiei. Dacă eram acum în laborator, v-aş fi făcut pe loc o demonstraţie practică turnând într-o retortă mare cu soluţie de iod, de culoare tulbure, galben-cafenie intensă, o singură picătură de tiosulfat de sodiu cu concentraţie mare. Vă mai amintiţi ce se întâmplă atunci în retortă?

— Da, soluţia de iod devine dintr-odată limpede, părând apă cristalină.

— Exact, numai că trebuie amestecată puţin. Tot aşa un singur suflet de creştin care are concentraţii mari spirituale poate limpezi mii de suflete mai tulburi decât culoarea iodului, acţionând ca o picătură de tiosulfat… Şi suntem deja mai multe picături din acestea, domnule director. Cred însă că ştiţi zicala românească: picătură cu picătură se face lacul mare. Din acest ocean tulbure şi amar au fost prelevate

multe picături pe care Cuvântul lui Dumnezeu le-a filtrat şi le-a făcut mai limpezi decât lacrima, mai curate decât cristalul. Ele au fost ca un catalizator pentru părţi întregi din oceanul omenirii. Şi sufletul dumneavoastră ar putea căpăta cu siguranţă această consistenţă şi strălucire de cristal, dacă ar vrea. Iar prin acest cristal curat lumina Cuvântului lui Hristos ar pătrunde cu deplină uşurinţă.

— Adică să mă pocăiesc?! Ha-ha-ha! râse Vernescu.

— De ce nu? întrebă Veronica. Nu-i de râs!

— Ştii că eşti bine, domnişoară Veronica? Cum să nu râd! Iaca m-am pocăit – şi acum ce urmează?

— N-o luaţi, vă rog, sub formă de glumă. Cu veşnicia nu-i de glumit!

Directorul stătea pe scăunelul adus de gazdă şi mângâia în continuare căţelul adormit, care deodată se trezeşte şi-l linge pe bărbie.

— Ce faci măi, vrei să mă mănânci? vorbi el cu câinişorul. Hai, mai stai puţin şi pe jos, că ai dormit destul… Nu vrei să te plimbi o ţâră?

Vru să-l lase din braţe, dar chiar atunci Veronica îi spuse:

— Daţi-mi-l mie. Se ridică de pe scaun şi i-l luă.

În clipa aceea inginerul îi atinse din greşeală mâinile fetei. Ea şi le retrase în grabă, sfioasă, luându-i căţelul. Un fior cald îi străbătu trupul tânărului director, ca un curent.

— Vă plac cumva animalele? întrebă fata.

— O, da. Şi animalele şi păsările. Am acasă un canar auriu în colivie, care ţipă de disperare ori de câte ori mă vede că plec la serviciu. Nu-i place să rămână singur.

— Cine iubeşte animalele se zice că are un fond sufletesc bun sau recuperabil. Nu-i aşa? Şi zicând aceasta, lăsă repede căţelul jos şi alergă în casă unde zăbovi câteva minute bune. Se întoarse cu o tavă mare pe care se afla o farfurioară cu dulceaţă de trandafiri şi un pahar cu apă rece. Sub braţ ţinea un pacheţel mic, roz. Îl servi privindu-l drept în ochi şi-i vorbi cu un zâmbet dulce şi cu glas melodios:

— Dulceaţa am pregătit-o eu, iar pachetul roz primiţi-l ca din partea lui Dumnezeu. Este o Biblie nouă. Dar să ştiţi că nu voi mai reveni la uzină dacă nu îmi promiteţi că o veţi citi! Începeţi recitind

mai întâi Noul Testament. Vă cer cumva prea mult?

— Ei, nu. N-am zis asta; deşi timpul meu liber este foarte limitat.

— Timpul de pocăinţă este şi mai limitat.

— Bine, bine. Am s-o citesc. Îţi promit. Totuşi, concesia aceasta o fac mai mult pentru dumneata…

— Eu cred că de fapt cel mai câştigat veţi fi în primul rând dumneavoastră. Şi sper să nu-mi rupeţi cartea în două şi-apoi s-o aruncaţi în noroi!

— O, nuu! Cum ai mai putea crede? Pentru nimic în lume. Asta a fost odată… Şi făcând această promisiune, Vernescu începu să guste cu gesturi elegante din dulceaţă. Îmmm! Fenomenal de bună! Şi parfumată… Sărut mâna… Nici n-am mai mâncat aşa deliciu!

— Mă bucur că vă place. Şi m-aş bucura şi mai mult dacă şi cartea pe care v-am dat-o v-ar plăcea la fel, deşi vă asigur că Biblia este cu mult mai delicioasă şi cu mult mai hrănitoare!

CAPITOL NO II

Tânărul director Vernescu nu putuse dormi aproape toată noaptea. În sufletul său era multă neliniște. Pe de o parte îl tulburase un telefon primit în seara aceea de la Bucureşti, pe de alta simţea cu intensitate iradierile calde şi luminoase ce i le producea imaginea plină de nefirească frumuseţe a Veronicăi. Chipul ei revenea şi dispărea în valuri, apărând când proiectat pe fundalul unor trandafiri într-o grădină paradisiacă, de vis, când pe un cer albastru cu nori argintii.

Nu-şi putea explica de ce o vedea astfel. Se simţea nespus de bine când se gândea la ea, dar era şi mai fericit când o vedea. Era o fericire de o factură nouă, necunoscută lui înainte. Orice ar fi încercat să facă, Veronica se impunea ca prima imagine care-i venea totdeauna automat în minte şi orice ar fi făcut n-ar fi reuşit să o alunge. În acele clipe inima i se pornea să bată ca o nebună, iar respiraţia îi devenea de foc. Atunci, numai atunci realiza că devenea mai bun şi că fusese o adevărată brută înainte. Nu mai avea nici cea mai mică îndoială că se îndrăgostise de Veronica. Era o iubire apărută spontan, cum apare un izvor dintr-o stâncă aridă, din crăpăturile ei uscate. Nu a fost nimic forţat. Noul sentiment îi depăşea întru totul puterea voinţei, producându-i nişte mutaţii esenţiale şi evolutive în fiinţa lui, care se

răspândeau încet, ca un virus. Simţea acest lucru evoluând în tot trupul şi mai cu seamă îl simţea cu inima care realmente îl durea. Era prima lui dragoste, păşind peste el nepăsătoare şi triumfătoare, conştientă parcă de faptul că nicio altă lege nu i s-ar putea opune. Iubirea venise din afară ca o explozie care i-a spart armura de oţel în care stătuse închistat sufletul său, un suflet împovărat de păcate şi aventuri anodine fără număr. Dar venise şi ca o ironică sfidare, destul de tardiv, dacă nu cumva ca o pedeapsă, căci a picat într-un moment atât de inoportun încât părea prologul unei mari tragedii. O iubire în creştere vertiginoasă, cu puteri de degringoladă înrobitoare, care-i va anihila toată voinţa şi toate ambiţiile; o iubire picată din cer ca un trăsnet şi venită ca un blestem menit să-i dea toate planurile peste cap, exact în momentul când era mai aproape ca oricând de gloria supremă. Poate nu avea nevoie de ea chiar acum, dar ce putea face? Nu mai putea s-o stăvilească atâta vreme cât nu se mai simţea deloc stăpân pe sine. Se mira cu pasivitate de nevolniciile sale. Devenise ca o corabie în derivă pe o mare furtunoasă, împinsă de curenţi în aparenţă anarhici şi de rafale de vânt bătând în direcţii neştiute.

Tragedia cea mai mare era că fiinţa de care se îndrăgostise îl dispreţuia. Şi nu numai că îl dispreţuia, dar îl şi umilea, deşi poate că nu într-un fel deliberat. Veronica fugea de el şi existau puţine şanse să-i accepte orice umbră de prietenie. Oare ce misterioasă putere să aibă această femeie asupra lui? Ce farmece tainice folosea? îi auzea parcă glasul melodios, formulările inteligente ale gândirii ei obsedate de cer – defect care, pentru prima oară i se părea o calitate sublimă în comparaţie cu defectele celorlalte femei cunoscute înainte. Simţea că, pe lângă o inteligenţă şi o cultură sclipitoare, Veronica poseda o blândeţe şi un farmec atât de spontane, că păreau neobişnuite pentru lumea în care trăia. Fiinţa ei îl copleşise întru totul, iradiind de departe mister şi lumină, văpaie şi ger, cum nimeni alta nu reuşise. Din această pricină îşi punea cu îngrijorare întrebarea: oare voi putea eu supravieţui acestui şoc fulminant?

Anumite atracţii pentru fete simţise, desigur, şi înainte, uneori chiar foarte puternice, dar cu adevărat îndrăgostit nu fusese niciodată. Dacă aceasta este dragostea, dacă ea se naşte odată cu atâtea complicaţii, atunci ce-i de făcut? Ce rămânea să facă? Realmente nu ştia cum să răspundă la această întrebare. Era o vârstă la care mulţi colegi de-ai lui aveau deja familie, aveau copii, iar el nu se gândise niciodată

serios la aşa ceva, până nu va urca un număr cât mai mare de trepte încrustate pe piramida puterii. Deja urcase destule şi nu mai erau decât câteva până în vârful ei. Mentorul de la CC îi grăbea paşii, alteori îi accelera, îl încuraja şi-l împingea înainte. În calitatea sa de fost profesor universitar de socialism, acesta îl apreciase deschis pe Florin după cum de fapt şi merita: un student eminent, un student de excepţie. „Numai un om superior dotat fizic şi intelectual ca tine ar trebui să conducă ţara noastră. Şi nu altul, Florine. Eu te voi pregăti în secret pentru aşa ceva. Ai tot viitorul în faţa ta şi tot sprijinul meu şi-al celor din cercul care mă înconjoară", i-a spus el într-o zi în patru ochi ţinându-i mâna după gât în timp ce se îndreptau spre intrarea de la catedra de socialism. Îl invita uneori acolo. „Nu putem discuta liber înăuntru ca pe culoar, deoarece sunt foarte bine informat că în cancelaria mea, ca de altfel şi la biroul meu de la CC am instalate microfoane ascunse. Toţi avem vârâte scule de-astea murdare prin toate ungherele şi trebuie să-ţi spun că unul dintre inginerii electronişti din slujba noastră mi-a mărturisit că soţii Ceauşescu se spionează reciproc prin microfoane chiar şi ei între ei. Sunt obsedaţi de o adevărată microfonomanie, ceea ce-i o nebunie curată cu care se cheltuie o groază imensă de bani! Dar n-o să mai dureze mult".

Vernescu era conştient că toată curtea ce i se făcea se datora dorinţei superiorului de a-l avea ca ginere, după cum îi mărturisise chiar din capul locului. Te cred şi eu: aşa băiat frumos şi inteligent, fără obligaţia de a mai târî cu el vreo familie (soacră, socru, fraţi, cumnaţi), nu găseau ei oriunde! Ceva mai convenabil nici că se putea. Însă Zoica era caricatural de urâtă şi văduvită de lumina inteligenţei. Cu intervenţiile de rigoare, ea ajunse totuşi studentă până în anul al doilea la arte plastice, unde toţi ştiau că nu e talentată ci „tare-n tată". Dar iată că acum se ivise dilema hotărâtoare, iar Vernescu trebuia să ia o decizie fermă în care direcţie să o apuce? Trăia momente paradoxale. Avea de ales între teluric şi celest – între Zoica şi Veronica… Timpul era foarte scurt.

În aceeaşi seară, după ce s-a întors de la Veronica cu sufletul plin de senin mângâietor şi de o linişte necunoscută vreodată până atunci, Florin stătea lungit pe pat, ţinând mâinile sub cap, retrăind toată scena cu discuţiile atât de neobişnuite din curtea cu flori şi căţei.

Spre a se concentra mai bine, închise ochii. Auzea fiecare cuvânt al ei, fiecare replică scânteietoare; îi revedea fiecare zâmbet şi îşi spunea: poate că totuşi, totuşi nu este chiar o nebunie să înţelegi şi să accepţi filosofia creştină şi noţiunea de Dumnezeu, de vreme ce până şi Einstein, socotit cel mai mare geniu al ştiinţei secolului nostru, o admitea ca logică şi reală! Împreună cu Biblia, mai era o cărticică, mai mică, destul de groscioară totuşi, unde se afla o listă cu 110 savanţi de renume mondial, din toate timpurile, fondatori ai culturii, ştiinţei şi tehnicii moderne, care îl acceptau pe Dumnezeu în totalitate. Vernescu citi câteva nume din care unele i le amintise şi Veronica: Galileo Galilei, Copernic, Newton, Linne, Faraday, Pasteur, Mendeleev, Lomonosov, Descartes, Darwin, Shakespeare, Goethe, Tolstoi, Beethoven, Mozart şi alţii. Toţi aceştia Îl lăudau pe Dumnezeu într-un fel sau altul. Spre finele listei – Albert Einstein cu un citat: „Această Forţă care este nelimitata putere superioară de raţionament revelată în necuprinsul univers, noi o numim Dumnezeu". Astronautul Bill Anders care a fost cu Borman în Apolo 8, după reîntoarcerea de pe Lună, a zis: „Explorările spaţiale mi-au slujit doar la creşterea credinţei mele în Dumnezeu, nu la descreşterea ei". Lista a continuat şi cu alţi susţinători ai credinţei în Dumnezeu, mari genii produse de pământul românesc: Eminescu, Creangă, Caragiale, Sadoveanu, Coşbuc, Arghezi, Rebreanu, Enescu, Brâncuşi… Chiar toţi, toţi aceşti oameni de seamă să fi fost nebuni? Până şi Karl Marx şi Friederich Engels l-au proslăvit în tinereţea lor pe Isus în nişte poeme creştine mai puţin cunoscute, dar totuşi traduse şi-n româneşte. Un laureat al Pemiului Nobel, dr. Ralph Bunche, care deţinea peste 30 de licenţe universitare, a scris: „Eu am o implicită credinţă într-o Fiinţă supremă ce depăşeşte orizontul oamenilor muritori". Şi ăsta era nebun? Se ştie că Voltaire a fost necredincios. Totuşi, pe patul de moarte îşi cerea cu lacrimi iertare de la Hristos. Cu puţin înainte de a muri, el scrisese: „Dacă este o greutate să crezi în Dumnezeu, este o absurditate să nu crezi… Dacă n-ar exista Dumnezeu, El va trebui inventat". Îşi va inventa oare şi Florin Vernescu un Dumnezeu, numai aşa, să fie pe placul Veronicăi? Poate că nu. Sau poate că da…

Stătea în pat ascultând cu interes oratoriul cu discul Messia de Haendel, care-i fusese refuzat de fată, şi urmărea pentru a nu ştiu câta oară scrisul frumos, extrem de citeţ şi ordonat al Veronicăi de pe Biblie. Grafologii aveau perfectă dreptate când afirmau că după

caligrafia individuală poţi caracteriza sufletul unui om. Fata îi scrisese o neobişnuită dedicaţie:

„Domnului director Florin Vernescu îi ofer această sfântă Carte, fundamentală pentru omenire, cu dorinţa ca, citind-o, să înţeleagă – şi înţelegând-o să o trăiască, aprinzându-i nu atât inteligenţa-i bogată, cât inima-i rece, până într-acolo încât să o facă să ardă pe veci pentru Mântuitorul lui (pe care încă nu-L cunoaşte), Domnul Isus Hristos, care este şi Domnul meu".

Cu frăţească prietenie,
Veronica Marcu

Apropie scrisul fetei de gură şi îi sărută iscălitura. Imediat izbucni în hohote nebune de râs care speriară şi pe canarul Fifi din colivie care tresări cu două scurte ciripituri. „Vedeţi ce-am făcut?" – îşi spunea el folosind un plural abstract al adresării – „am sărutat Biblia! Cu o zi înainte dacă mi-ar fi spus cineva că voi săruta o Biblie, l-aş fi făcut smintit sau poate l-aş fi bătut. Dar, iată, am sărutat Biblia! Spuneţi, nu-s eu nebun?" De fapt, nu s-a gândit iniţial la semnificaţia subsidiară a gestului său. El sărutase în fond semnătura Veronicăi – şi implicit Biblia în acelaşi timp… Atât. Ei, şi ce dacă! Cine l-a văzut? O carte acolo – un teanc de hârtii legate! Totuşi, Veronica scrise clar: „… această sfântă Carte, fundamentală pentru omenire…" Deci, în concepţia ei, nu este o carte oarecare, ci una fundamentală! Veronica, Veronica… Ai ajuns să faci absolut ce vrei din firoscosul Vernescu! N-am ştiut că pot deveni atât de vulnerabil, atât de slab, de visător ca un june de 16 ani de acum trei secole, şi că aş putea atinge cu atâta repeziciune străfundul limitelor slăbiciunilor mele", gândi tânărul îndrăgostit. „Oare vrei tu cu adevărat să mă distrugi, fată dragă, şi vrei să mă duci în vreo prăpastie fără urmă de ieşire? Dacă am cădea amândoi în ea, tot ar fi bine. Cu tine cred că până şi o prăpastie mi se va părea dulce! Am curajul să te pot urma oriunde, Veronica… Dar, vă amintiţi? Ea spunea că trebuie să ţintesc spre locurile cele înalte de sus… Iar sus, în concepţia ei, nu înseamnă nicicum prăpastie, ci întregul spaţiu al cerului, în speţă Dumnezeu…"

Din reveriile acestea îl trezi brusc zbârnâitul telefonului.

Aproape că s-a speriat.

— Da… Vernescu la telefon.

— Eu v-am sunat… Zoica. Bună seara. Dormeaţi? (Acum, prin telefon, auzea bine că este puţin cam sâsâită.)

— Nu, tocmai lucram la un plan de activitate pentru uzină, o încropi el.

— Vai, ce mai munciţi! Aşa târziu? Cât este ceasul?

— Ăă… păi, cam vreo unsprezece şi un sfert. Eu mă culc şi mai târziu.

— A vrut tata să vă sune mai de vreme, dar apoi am plecat cu toţii la operă. Am văzut Lakme, o operă de ăsta… cum îi zice? Un compozitor italian.

— De Leo Delibes. Şi nu era italian, ci francez. A mai scris şi baletul Copelia, spuse Vernescu aproape furios.

— Vai, câte ştiţi! De-aia vă laudă tata întruna… Dar mi-a fost un soomn! Ă-hah, na! că şi-acuma casc… Mi-a venit rău de somn, iar tata a zis: hai mai bine să mergem acasă, că sunt şi eu obosit. Ne chinuim de geaba aici. Toată ziua am avut şedinţă la Comitetul Executiv unde tovarăşul ne-a ţinut o dojană de peste patru ore… Da, mamă, tac. Iaca, îmi ţin gura… Nu cu dumneavoastră – cu mama că mi-a spus ceva. De fapt şi mamei îi era somn. Am părăsit loja şi ne-a dus şoferul nostru acasă. (A accentuat cuvintele „şoferul nostru”.) Iar acasă – ce credeţi? Ne-a dispărut la toţi trei somnul; eu am mâncat o felie de ananas şi-am zis: haida să-i dau lui tovarăşul director Vernescu un telefon…

— Bine-ai făcut! (Aiurea, ce bine?! mai bine te-ai fi înecat cu ananasul şi ţi-ar fi rămas pe veci în gât! gândi cu răutate interlocutorul.) După câte înţeleg, n-aţi prea văzut baletul Lakme, ci mai bine zis aţi vrut să-l vedeţi…

— Ştiţi de ce v-am sunat? Logodna s-a hotărât ceva mai devreme, pentru sâmbătă.

— Pentru sâmbătă? Care sâmbătă? (Văleu! făcu Vernescu în gând.)

— Sâmbăta viitoare – care alta? Peste şase zile… Nu trebuie să aduceţi nimic, absolut nimic. Noi aranjăm totul, noi facem totul… Vin toţi colegii lui tata. Şi surpriză mare – ţineţi-vă bine: o să vină şi el cu soţia…

— Care el?

— Cum, nu intuiţi?

— A, da! Chiar aşa? O să am emoţii… (Ăştia mai lipseau! Mama lor de dictatori analfabeţi!)

— Şi eu o să am emoţii, dar a zis că nu pot sta mai mult de cinci-zece minute.

— E mult şi-atât!

— La nunta noastră însă – continuă Zoica – ne-au promis că vor sta poate mai mult. („Poate nu mai apucă”, se încurajă viitorul logodnic.) Dar sâmbătă cred că o să primim cadouri frumoase.

— Depinde!

— După logodnă o să încerc să vă tutuiesc. Îmi va fi foarte greu…

— Eu ţi-am spus de mult să-mi zici, simplu, pe nume: Florin – sau, mă rog, Florian, nu contează.

— Da, dar n-am putut… Sunteţi atât de prezentabil şi de impozant… Şi mai mare ca mine – ca vârstă şi ca înălţime. Mă intimidaţi. Hi-hi! Toţi zic că sunteţi foarte inteligent. Eu nu prea sunt.

— Mă faci să râd.

— Ba da… Vă spun ce simt despre dumneavoastră şi despre mine. Ştiţi, după logodnă, ne trimite tata cu elicopterul la vila noastră de la Predeal. N-aţi văzut-o ce frumoasă e! Cum, nu ştiaţi că mai avem o vilă? Păcat! Şi n-o să mergem decât noi doi. Ei nu merg.

— Mda? Uite, cu elicopterul eu încă n-am zburat. Doar cu avionul, o dată la Timişoara. Şi-atunci era să ne prăbuşim. Era un Antonov vechi, o rablă rusească.

— Aoleu! Da, mamă, închid acum! Mama a zis că prea pălăvrăgesc multe şi vă deranjez la ora asta, că nu vă las să dormiţi…

Vernescu îi răspunse printr-un fals căscat:

— Ahm, nu-i nimic. E drept, mi-e puţin cam somn, dar nu-i nimic. Transmite-i sărutări de mâini mamei tale.

— Bine. Atunci vă las. Vă sărut, noapte bună! Pa!

— Şi eu. Noapte bună, Zoica. Pa! (Paşii-pusii mă-tii! Adio şi-un praz verde! o gratulă el cu glas tare după ce inoportuna interlocutoare se retrase.)

Şi trânti cu atâta putere telefonul pe furcă, încât plesni puţin receptorul. Nici vorbă de somn.

Evenimentele se precipitau într-un fel iritant, făcându-l să simtă că, de fapt, alţii sunt cu adevărat stăpâni pe viaţa lui, spre a dispune la discreţie de libertatea sa personală şi spre a face absolut ce vor cu personalitatea lui dirijată lent spre o sclavie totalitară, precum era însăşi societatea ce-l înconjura. Care personalitate?! Oare mai are el cu adevărat vreo personalitate? Şi, în fond, ce situaţie ar mai putea să se schimbe în aceste ultime instanţe şi cum să mai scape nesubjugat? Totul părea un blestem, o imposibilitate betonată. El, inginerul Vernescu, directorul Vernescu, devenise o simplă marfă de vânzare. Se simţea o fiinţă vituperată şi nu găsea nicăieri nicio putere să se opună acestei invizibile stăpâniri absurde şi sufocante ce venea cu repeziciune peste el din afară. Nu vedea absolut nicio ieşire. Doar gândul spre Veronica îl mai scotea în unele momente din acest stres insuportabil, deşi speranţele ca ea să-l poată ajuta în vreun fel erau absolut nule şi fără sens – simple iluzii naive. Uneori, cu totul şi cu totul vag, în fragmente de fracţiuni de secundă, avea impresia că totuşi Veronica i-ar putea fi o salvare. Dar cum? cum? cum? Nu se întrevedea nicio soluţie, mai ales că fata aceasta fugea de el ca de un ciumat. I se părea că plăteşte prea scump funcţia viitoare de ministru-adjunct, la cei 34 de ani ai lui. Şi nici măcar nu i se putea plânge cuiva, darmite să se mai şi revolte. După ce se va căsători cu Zoica ştia că pe Veronica o va pierde pentru totdeauna, că această întruchipare a cinstei şi purităţii feminine nu va accepta niciodată să fie amanta unui ministru, a unui preşedinte de stat şi nici chiar a unui împărat. Gândul că nu o va mai vedea niciodată şi că această comoară rarisimă, această fată-înger, cum îi spusese nana Sabina, va zbura pentru totdeauna în braţele altuia, gândul că ea va fi o pierdere infinit mai mare decât orice funcţie politică ori administrativă, ei bine, un asemenea gând îl înnebunea, îl exaspera cumplit. Îi venea să urle, şi chiar răcni odată ca un leu rănit!

Pentru prima oară începuse să nu mai dorească cu atâta ardoare atari titluri superioare pline de griji, de nervi, de nesiguranţă şi de continui tracasări, de ameninţări murdare. Vorba ceea: azi eşti, mâine nu eşti.

Şi cam toţi care au ajuns sus, mai devreme sau mai târziu au fost rostogoliţi de acolo cu tinichele de coadă, fie că au greşit, fie că nu, fiind distribuiţi după bunul plac al unuia singur şi nu o dată al dublurii lui. În ultimii ani se aplica cu şi mai multă strășnicie „principiul rotaţiei" cadrelor. Numai cine trebuia rotit la rotisor nu se mai rotea şi acest

lucru îi producea de asemenea o stare de disperare. În aceste condiţii, de va urca prea sus, s-ar putea trezi deodată foarte jos, pentru că acolo sus nu era bine să fie oameni mai inteligenţi decât „Pontifex maximus". Şi la urma urmelor, toţi suntem datori cu o moarte.

Toată frământarea aceasta, tot zbuciumul, fie că ai ajuns mare, fie că ai rămas pe ultima treaptă socială, se stinge anonimă într-un mormânt. La ce ne-am îndoi? Vorba lui Eminescu: „Mâna ce dorit-a sceptrul universului şi gânduri/ Ce-au cuprins tot universul, încap bine-n patru scânduri…" Asta-i trista realitate! Finalul funebru… Alta, la fel de tristă, era faptul că Veronica devenise o problemă serioasă în inima lui, o dilemă de nerezolvat. De fapt, acuma Ea devenise problema numărul unu, nicidecum postul de ministru ori acela de preşedinte al României, cum planificase înainte. În mod ciudat, valorile se inversară radical! Ce forţă invizibilă a putut produce această ranversare neplanificată? Cu numai câteva săptămâni înainte o asemenea turnură i se părea imposibilă, de domeniul fanteziei. Şi iată că acum… Sigur, idealul ar fi fost să le obţină simultan pe amândouă. Ştia însă că aşa ceva nu se poate, că sunt două noţiuni diferite care se exclud reciproc.

Luă din nou Biblia în mână şi mai citi odată dedicaţia ei. Ce fraze limpezi şi armonioase, şi ce scris frumos! Pe loc îi revăzu chipul blând, zâmbind duios, proiectat parcă pe coperta interioară albă, peste scrisul ei. O „privi" clar, fără să clipească şi atunci o lacrimă de dor şi neputinţă (poate chiar de disperare) i se prelinse în colţul ochilor. Nu a vrut să o şteargă, iar lacrima aceasta îi voala fotografia cea închipuită a Veronicăi. Se ridică şi luă din bibliotecă o carte – „Mică enciclopedie onomastică", de Christian Ionescu şi, la pagina 284, în dreptul numelui VERONICA, citi: „Prenume feminin cu o largă arie de răspândire şi apreciat astăzi, Veronica are o istorie interesantă dar nelămurită pe deplin, lucru care face ca, în diverse lucrări de specialitate, numele să fie interpretat etimologic în două moduri, total contradictorii. Vom porni succinta noastră investigaţie de la existenţa, în câteva limbi din apusul Europei, a cuvântului comun „veronica" (aceasta este forma italiană căreia îi corespunde francezul „veronique", englezul „vernicle" etc.), prin care este desemnată o bucată de pânză, conservată în Biserica Sfântul Petru din Roma, de la 1292. Pe această ţesătură s-ar găsi imprimat chipul lui Iisus, dar nu este vorba de o pictură obişnuită, ci de cu totul altceva, care intră în domeniul legendei: se povesteşte că, în drum spre Golgota unde trebuia să fie răstignit, una din femeile

care-L însoţeau, numită Veronica, i-a dat lui Iisus o pânză ca să-şi şteargă faţa acoperită de sânge şi sudoare, pe care a rămas imaginea de atunci (…) Prima ipoteză referitoare la originea numelui, îl consideră o formaţie din „Vera", care înseamnă „adevărată, reală", şi „iconicus", un adjectiv corespunzător lui „ikon" (ambii termeni sunt împrumutaţi deci din greacă „eikon" ş asemănare, imagine, similitudine – ajuns, prin intermediul limbii slave, la noi sub forma de „icoană", reprezentare a ceva sfânt, şi „eikonikos" ş asemănător, similar.)".

Închise cartea şi se dezbrăcă. Îşi puse pijamaua, îşi aşternu patul şi se lungi din nou. „Aşadar, gândea el, Veronica poate însemna adevărată icoană sau icoană sfântă. Să ştiţi că explicaţiile etimologice se cam potrivesc. Este într-adevăr o icoană renascentistă, mult mai reuşită chiar decât madonele rafaeliene". Se vârî în pat şi stinse veioza. Ar fi vrut, desigur, să doarmă; ar fi vrut să o viseze pe Veronica, dar somnul refuza cu încăpăţânare să se apropie de el. Nu ştia ce să facă. Se frământa întorcându-se când pe o parte, când pe alta. Nu putea dormi şi pace. Aprinse din nou lumina şi se gândea să fumeze un Kent sau să răsfoiască puţin Biblia. Găsi ţigările în buzunarul hainei aşezată alături, pe speteaza scaunului, găsi şi bricheta. O aprinse, se mai gândi puţin, apoi suflă în flacără şi vârî bricheta la loc în buzunar. „Lasă. Tutunul îmi sperie şi ultima urmă de somn. Mai bine hai să răsfoim puţin cartea Veronicăi… Ea zicea să încep cu Noul Testament. Mă uit pe ea numai câteva minute, poate adorm…" Şi se apucă să citească. Începu cu Matei. La început o pagină, apoi două, apoi mai multe. Evident, începuse să-l intereseze. Mai degrabă textele îl amuzau şi citea totul ca pe o poveste, zâmbind îngăduitor. Ceva curios: nu-şi amintea absolut nimic din conţinutul cărţii frunzărite pe când era student, decât observă că pe vremea aceea a parcurs-o în viteză, mai sărind câte un verset, două, chiar şi mai multe, apoi sărind pagini întregi. Atunci le răsfoia furios, cu o grimasă de mirare şi dispreţ, totul părându-i-se naivităţi infantile, poveşti pentru babe analfabete. La un moment dat îşi aminteşte că devenise mânios de-a binelea, foind paginile cu repeziciune şi chiar cu o ură crescândă, încât a trebuit să întrerupă lectura. În cele din urmă a rupt dintr-odată cartea în două şi a aruncat-o cu violenţă pe geamul căminului în stradă.

Acum nici vorbă de aşa ceva. Acum versetele îl amuzau într-un fel intim şi într-o bună măsură îl făceau curios să vadă ce va mai urma.

Pildă semănătorului şi Pilda lucrătorilor viei, pentru început, i-au plăcut cel mai mult. Le găsea ieşite într-adevăr dintr-o minte extrem de laborioasă, de-a dreptul genială. Când a ajuns la trădarea lui Iuda, figura acestuia îl indignă, dar îl numi personaj shakespearian şi se mira de ce oare William Shakespeare nu i-a dedicat o piesă care ar fi fost la nivelul tragediei Othelo ori Hamlet. Scena răstignirii îl mişcă oarecum, iar capitolul 29 din Matei, care descrie învierea lui Isus, arătările Lui după înviere, îl făcu să-şi spună în gând: „Frumos scris! Simplu, scurt şi cuprinzător. Dens şi foarte interesant chiar. Ca un portret japonez care elimină toate detaliile de prisos. Nici Shakespeare, nici Jules Verne, nici Agatha Christie n-ar fi putut să intuiască aşa acţiuni inedite, aşa personaje complexe. Măcar de-ar fi şi adevărată această istorie atât de puţin obişnuită! Oare chiar ar putea fi? Cine mai ştie?

Trecu, în continuare, la evanghelistul Marcu. De data aceasta, evenimentele i se părură ceva mai familiare. Simţea o căldură şi un fior necunoscut în inimă. Nu îi mai era câtuşi de puţin somn şi acuma începuse să-i placă stilul „reporterului Marcu", după cum îl botezase el. Îl găsea sobru, concentrat şi alert, desprins de orice convenţii rigide. Capitolele marciene le vedea ca nişte partituri construite în tonuri dramatice contrastante, subtile. Îl impresiona simplitatea cuvintelor sale din care emanau invizibile registre stranii, ce-i provocau o stare de linişte totală, insuflându-i treptat-treptat, de la o pagină la alta, un sentiment de calmă desfătare şi înălţare spirituală. În orice caz, fără să-şi poată explica în amănunt mecanismul acestor ciudate efecte secundare asupra percepţiilor sale, Vernescu se simţea bine; trăia o binecuvântare care-l mulţumea. Firea lui agitată, de ocean în veşnică furtună, începea să se liniştească. Valurile tulburi din sufletul lui se ogoiau şi se topeau supuse, unul după altul, iar zbuciumul interior se transforma într-un senin înalt, înalt, prin care se vedeau raze celeste. De această imagine a calmului universal avea demult nevoie. Să fie un sentiment trecător? Să fie numai o iluzie? Tot ce se poate. Dar dacă această iluzie este curativă şi revine de mai multe ori cu tendinţe de stabilizare ori de a crea cât de cât un echilibru, va păşi înainte spre oaza ei de linişte.

Parcurse în continuare pe Luca şi Ioan, primul operând cu portretizări patetice, al doilea cu ingenuităţi graţioase. La acesta din urmă găsi o trimitere spre Coloseni 1:19, pe care o cercetă, şi descoperi de unde poate izvorî această dulce pace interioară: „Căci

Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, şi să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ şi ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Şi pe voi care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi prin gândurile şi faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină".

Pe când citea această trimitere, deodată sună telefonul. O voce feminină se rugă cu glas mieros:

— Alo, şefu'… Te deranjez? Iartă-mă că te sun după miezul nopţii, dar acum plec de la un ceai. Sunt cam ameţită şi m-ar putea aduce verişoara mea cu maşina până la tine. Vreau să rămânem noaptea asta împreună. Lasă-mi uşa din spate deschisă. Peste o jumătate de oră aş sosi şi eu.

Vernescu mormăi ca deranjat de somn:

— Ăă… Nu pot, Mimişoaro. M-ai trezit dintr-un somn greu. Du-te acasă, mai bine, că mâine avem o zi grea de lucru… Nu te supăra. Hai, du-te… Te rog, dacă ţii la mine… Şi noapte bună. Te sărut şi eu.

Îi închise telefonul cu calm şi continuă să citească plin de îndoită atenţie şi curiozitate. Abia târziu, spre dimineaţă, când era aproape să se lumineze de ziuă, simţi că îi este somn. Ochii i se îngreunară şi începură să-l usture. Închise încet cartea de la Veronica sprijinind-o pe piept şi spunând în gândul lui: „Doamne, dacă exişti cu adevărat, fă ceva şi pentru mine, dă-mi un semn mai concret, ca să pot crede şi eu în Tine cum crede Veronica. Ajută-mă să Te înţeleg, că tare multe supărări, nedumeriri şi îndoieli am în inima mea! În primul rând despre Tine. Altceva nu-Ţi cer…"

Stinse lumina şi adormi buştean cu Biblia pe piept.

Se trezi speriat în sunetele stridente ale ceasului deşteptător. Când s-a răsucit, Biblia căzuse deschisă pe covor, lângă pat. Odaia era inundată de razele vesele ale soarelui de vară care răsărise de mult. Ceasul arăta opt şi un sfert. Avusese un vis tulburător cum nu şi-a închipuit niciodată că ar putea visa…

Se făcea că asistă la drumul Calvarului spre Golgota. El, Vernescu, era unul din marea mulţime curioasă şi furioasă care privea îndeaproape la cortegiu. Îşi înălţa capul peste umerii celor din jur şi-L văzu pe Isus. Purta o cămaşă lungă, largă şi plină de sânge. Pe cap avea coroana de spini. Nazarineanul târa cu dificultate o cruce de lemn

mare şi grea, adesea poticnindu-se şi împiedicându-se, pe când soldaţii romani îl loveau cu bicele. Florin îşi făcu loc cu greu prin mulţime şi se apropie de El. Toţi evreii şi romanii din jurul lui urlau cu mânie şi huiduiau, fluierau şi-l ameninţau cu pumnii. Era o gălăgie infernală. Când ajunse în dreptul său, îl apucă şi pe el, aşa din senin, o furie nebună, huidui ca şi ceilalţi, se aplecă şi luă o piatră cu mâna. Îl scuipă pe Condamnat şi vru să arunce în El cu piatra… Atunci o fată frumoasă ţâşni deodată din mulţime ţipând şi smulgându-şi părul. Ea sări imediat ca să-L apere pe Isus, interpunându-se între El şi Florin care stătea cu mâna ridicată, pregătit să dea. Fata strigă cu disperare: „Nu! Nu-L lovi. Te rog, nu-L lovi!" De pe cap îşi scoase un văl cu care Îi tamponă faţa, ştergând-o de transpiraţie şi de sânge. Imediat chipul divin se imprimă pe maramă. Era Veronica, fata care-i dăduse Biblia. Şi-l privi pe agresor cu lacrimi în ochi. Isus se opri în dreptul lui cu aceeaşi privire blândă, tristă, rugătoare şi-i spuse în românește: „Ce-ai cu Mine, fiul Meu? Nu M-ai lovit tu destul până acum? Mai bine, ajută-Mă… Am mare nevoie de ajutorul tău…"

Imediat Florin aruncă piatra jos şi tremurând începu să plângă. Se repezi şi Îi sărută picioarele goale strigând: „Iartă-mă, Doamne! Iartă-mă, Isuse!" Apoi Îi apucă crucea punându-şi-o pe spinarea lui şi făcu cu ea câţiva paşi, voind să-L ajute. Crucea i se păru nespus de grea şi se împleticea sub ea. Parcă era de plumb, nu de lemn. De câteva ori era să cadă sub apăsarea ei. Pe dată, mai mulţi soldaţi romani se repeziră şi-l loviră şi pe el cu bicele şi cu picioarele în coastă. Un ofiţer sau un sutaş îl luă de piept, îl certă şi-l zgudui aşa mult. Apoi îi dădu mai mulţi pumni în gură, în nas, în cap. Îi apărură şuvoaie subţiri de sânge. Mai îl lovi odată cu putere şi Florin fu doborât la pământ. Atunci Veronica îl ridică pe Florin de jos din ţărână, îl scutură puţin de praf şi-i strânse capul plin de lovituri la sânul ei. Cu năframa ce avea imprimat chipul Mântuitorului, îi ştergea rănile pline de sânge şi faţa înnegrită de praf. Sângele lui nu era roşu ca al lui Isus, ci avea culoarea tincturii de iod. Imediat sângele îi dispăru ca prin minune, rănile i se vindecară pe loc. Faţa i se albi complet, devenind mai curată decât fusese. Florin începu să plângă în hohote la pieptul fetei care-l mângâia necontenit. Apoi ea îl sărută dulce. Era atât de bine la pieptul Veronicăi şi se simţea atât de fericit cum n-a mai fost niciodată înainte! Plângeau toţi trei: Isus, Veronica şi el…

Chiar în clipa aceea soneria ceasului îl deşteptă brusc şi pentru

un moment nu ştia unde se află. Se pipăi de mai multe ori la cap şi pe toată faţa, privindu-şi mâna să vadă dacă are sânge pe ea… Era transpirat şi avea lacrimi în ochi. Nu ştia: oare plânsese cu adevărat sau numai în vis? îşi privi curios amprenta capului pe pernă. Toată perna era mototolită şi udă de lacrimi şi de transpiraţie. Da, plânsese deci… „Ce vis, domnule, ce vis! se mira el. Se spune că un vis nu durează decât numai câteva secunde. Eu parcă aş fi visat toată noaptea! Dar câte simboluri în el, câtă logică şi ce claritate în tot ansamblul visului! O fi fost pentru că cerusem înainte un semn de la Dumnezeu? Şi poate că deja mi l-a dat… Mai ştii?"

Aşa ceva nu mai visase într-adevăr niciodată. Şi nici nu ar fi avut cum.

CAPITOL NO III

A doua zi, în timp ce Vernescu venea cu maşina de acasă spre uzină, îi telefonase la birou mama Zoicăi, lăsându-i vorbă să nu vină la Bucureşti pentru logodnă vineri seara, ci vineri dimineaţa, că mai au ceva de aranjat până sâmbătă. Acestea toate i le spuse secretarei care imediat dădu zvonul în toată uzina că directorul se însoară cu fata unui secretar al Comitetului Executiv al PCR care îl va face în curând ministru. Vestea o aflaseră şi salariaţii de la laboratorul fabricii, deci şi Veronica. Acolo Mimi avea o prietenă pe care o informă cu tot ce auzise de la viitoarea soacră a directorului. Altfel secretara nici nu avea cum să se răzbune pe şeful ei care îi refuzase cu atâta răceală vizita.

Imediat ce sosi la birou, primul lucru întreprins de director a fost întocmirea şi înaintarea noii liste de viitori angajaţi care vor lucra la secţia cea nouă a uzinei. (În mai puţin de o săptămână va primi răspunsul că lista a fost validată.) Măsura ca angajaţii să fie aprobaţi şi de forurile imediat superioare era o iniţiativă nouă, al cărei rost nu l-a înţeles bine nimeni de la „Abatajul Roşu". După selectarea angajaţilor, Vernescu rezolvă şi celelalte urgenţe, delegându-l pe Trandafir să conducă el şedinţa de raport.

Sună apoi laboratorul şi ceru să vorbească cu Veronica. Aceasta revenise la serviciu, dar la telefon îi răspunse doamna Nicolescu, şefa laboratorului.

— Domnişoara Veronica mi-a spus ca să o scuzaţi, dar este

foarte ocupată.

— Spuneţi-i, doamnă Nicolescu, că trebuie să i se comunice ceva urgent… Important pentru dânsa.

După o mică pauză, doamna Nicolescu îl anunţă pe director:

— A spus că vine imediat.

— Vă mulţumesc, sărut mâinile…

— Veronica la telefon. Ce s-a întâmplat?

— Sărut mâna, Veronica! Voiam să-ţi spun că am citit toată noaptea din cartea pe care mi-ai dat-o dumneata şi-am avut o revelaţie ciudată, uluitoare, aş zice… Poţi veni aici să-ţi povestesc mai pe larg?

— Nu! rosti ea cu hotărâre. V-am spus odată că nu. Niciodată!

— Atunci probabil că va trebui să vin din nou acasă la gazda dumitale.

— Doamne fereşte! replică ea speriată. Nici asta să n-o faceţi. Deja au început să-mi iasă vorbe. Dealtfel, astăzi am să plec definitiv la părinţii mei de la ţară. La ora două şi jumătate serviciul meu încetează.

— Dar, Veronica, voiam numai să-ţi spun că…

— Văd că dumneavoastră ţineţi cu orice preţ să plec înainte de ora două. Ştiu ce vreţi de la mine, dar aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, iar eu nu accept să stric viitorul şi casa nimănui. Niciodată! Bună ziua! Şi-i închise telefonul. Ultimele cuvinte le spuse aproape plângând.

La început Florin Vernescu se înfurie şi vru să pornească glonţ spre laborator. Se ridică să plece, dar mai apoi se răzgândi şi puse din nou mâna pe receptor. Renunţă. Furia i se transformă în disperare şi disperarea în deznădejde explozivă. Se sculă de la masă şi începu să se plimbe neliniştit prin birou în dreapta şi-n stânga, ca un leu în cuşcă. Simţea realmente că nu mai putea să lucreze. Trebuia să evadeze într-un fel; altminteri va înnebuni. Trebuia să plece cât mai urgent afară din uzina asta, să facă ceva să uite incidentul care i se părea penibil cum penibilă era toată istoria asta erotică. Avea nevoie să iasă neapărat undeva. Simţea că se sufocă. Reveni, cu o nouă idee la telefon, şi formă un număr:

— Alo, procuratura? Sunt Florian Vernescu, directorul uzinei de utilaj miner din Oraşul Nou. Cu tovarăşul procuror şef Ciobanu aş dori să vorbesc. Da, bine. Aştept… Alo, Mitică? Bună, Mitică. Fii atent la

mine aici, măi! Aş vrea să se rejudece de urgenţă procesul lui Emil Pop… Nu mă, nu cer mai mult. Nu intenţionez să-l omorâm, săracul! Vreau, dimpotrivă, să spun că cei doi ani sunt foarte mulţi… Are şi el familie, copii. E bolnav… Ei, de atacat, m-a atacat în birou la mine, dar numai după ce i-am dat eu primul brânci. Şi apoi el suferea cu nervii în urma unui traumatism cerebral. În plus era şi cam cu capsa pusă. Văd că ştii tot… De unde să previn eu asta? Nu, nu m-a apucat nicio milă, dar ştiu că totul depinde de tine. Aranjează tu pentru recurs, că ţi l-aş putea scoate şi eu prin Bucureşti, însă mai durează şi mă scuteşti de alte intervenţii şi angarale complicate. Bine că se poate… Dar cât mai repede cu putinţă… Lasă, că cererea de recurs i-o fac eu; ştiu ce motive să-i pun. Aşa. Atunci, cam când va fi recursul? O, nu. E prea târziu. Mitică, săptămâna viitoare, da. Vineri e foarte bine, fireşte. Deci, vineri. Vorbeşte tu cu Păltineanu, şeful tribunalului… Nu rămâne trăsnit, măi, cum o să rămână. Spui că asta l-am rugat eu… Bine, mulţumesc. Ministru? No, doar adjunct… Peste vreo trei săptămâni… Bine, bine; şi ţie la fel – la mai mare! Sărutări de mâini Tănţicăi şi lui Puişor. Mulţumesc mult! Buun, bine. Să trăieşti, toate cele bune şi la revedere!

Pe la orele cinci după amiaza, Vernescu deja era în biroul unui colonel, directorul închisorii. Colonelul îi dădu un soldat ca ghid, să-l însoţească până la cariera de piatră, situată la cca. 25 km de oraş, secţia specială „pavaje”, unde lucrau deţinuţii. Cum ajunse, şi-a parcat maşina lângă barăcile de scânduri ale şantierului. Soldatul cu ordinul de serviciu se duse la ofiţerul de la poartă care îl pofti într-un fel de vorbitor din incinta barăcilor unde aşteptă cam un sfert de oră. Pe uşă intră un om înalt şi slab, tuns chilug, cu cătuşe la mâini, în haine vărgate, însoţit de doi gardieni înarmaţi. Deţinutul avea privirile cam speriate. Emil Pop era slab, alb şi tras la faţă, aproape de nerecunoscut. Vernescu le făcu semn gardienilor să iasă. Rămaseră numai ei doi.

— Ce mi-aţi făcut, domnule director! Iacă ce-am agiuns! Mi-s un om nenorocit şi mi-or mânea oasele pe-aice, că-i mai rău ca la ocnă, dragă domnule. No, ş-apăi nici soţia, nici copiii n-or putea să-şi târâie zâlile făr’ de minie… Doi ani îs tare mulţi, domnule dragă. O să murim cu tăţii, eu aice şi dânşii acasă, cu jele. Că-i musai ca macar pruncii să ne trăiască. Ce mi-aţi făcut… Şi să ştiţi că aice am fost bătut şi de gardieni, şi de securişti…

Se lăsă deodată pe vine la picioarele directorului şi începu să

plângă în hohote. Îşi ţinea capul lucios ca o bilă între genunchi şi se ştergea la ochi cu capela vărgată şi plină de praf. Cătuşele îi zornăiră. Mâinile îi erau crăpate, pline de sânge şi bătătorite. Nu mai semăna nicicum cu omul furios care-i năvălise în birou. Era ca un rob umil, un biet animal schingiuit.

Vernescu se lăsă şi el pe vine lângă deţinut şi îi puse prietenește o mână pe umărul drept.

— Ascultă, Emil baci. Ştiu că-i greu, dar uite… Eu am venit aici ca să te scot. Vinerea viitoare va fi procesul de recurs. Cererea ţi-am făcut-o eu în numele dumitale. Doar s-o iscăleşti şi mi-o laşi tot la mine. Mai întâi citeşte-o…

Condamnatul o citi şi mişcă deznădăjduit din cap.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule director. Atunci cred c-am fos turbat, am fos nărod! Beusem şi o ţârâ de pălincă numa să-mi fac aşe un curaj. Vă rog, iertaţi-mă… D-apăi cum ăţi putea să mă scoteţi din carierele cestea ale puşcăriei? Că de înde ordin cu ţidulă de liberare? Nu crez că s-o mai putea…

— Ba da, Emil baci. Pot orice. Pentru asta semnează aici. Cam greu cu fiarele astea la mână, dar uite că ai putut. Aşa. Iar vinerea viitoare, după ce se rejudecă totul, vei fi slobod. Înţelegi? Ai să fii din nou acasă cu cei dragi. Nu-i mai bine? Să ştii că şi eu am fost vinovat atunci. Ai să primeşti o comutare de numai trei luni la locul de muncă, însă doar aşa – de formă. Eu îţi promit salariul întreg în tot acest răstimp; mă priveşte cum. Uite-aici, în sacoşa asta, ai un pachet cu mâncare, ceva friptură de pui, nişte dulciuri, săpun de import, pastă de dinţi, un serviciu de ras şi alte mărunţişuri. O să le vezi. Ţi-am pus şi cinci pachete de Kent… Şi iartă-mă şi dumneata – că noi oamenii cu toţii greşim.

Îl mângâie pe chelie, unde văzu semnul unei operaţii şi-al unor cucuie mai recente. Îl ajută să se ridice. Emil baci vru să-i sărute mâinile, însă Vernescu se opuse. Îl luă repede de după gât şi-şi lipi obrazul de obrazul lui bărbos şi înlăcrimat. Atunci inginerul se impresionă atât de puternic, că i se umeziră brusc ochii din care îi izvorâră dâre bogate de lacrimi pe obraz. Şi lacrimile lui se amestecară cu ale condamnatului. Îl îmbrăţişă pe acesta strâns, cu dragoste frăţească. Uşa se deschise chiar atunci şi ofiţerul de serviciu îi găsi aşa, îmbrăţişaţi. Spuse că deţinutul trebuie să meargă la masa de seară.

— Este fratele dumneavoastră? mai întrebă ofiţerul curios.

Vernescu nu se aştepta la această întrebare-surpriză şi rămase cu privirile aţintite în jos. Tăcu puţin. Apoi răspunse fără ezitare:

— Da, este fratele meu. Luaţi, vă rog, plicul acesta, de la colonelul Vărgaru, directorul închisorii. În el scrie să aveţi grijă de fratele meu, punându-l la regim preferenţial până vineri, când se va elibera. Tribunalul i-a comutat pedeapsa în trei luni la locul de muncă dintr-o uzină. Veţi mai primi o înştiinţare oficială.

Ofiţerul desfăcu plicul şi-l citi. Văzând că cetăţeanul prezentabil de lângă el a venit însoţit şi de un soldat cu peltiţe albastre din paza închisorii, l-a întrebat pe Vernescu, plin de curiozitate:

— Nu vă supăraţi, dar dumneavoastră cine sunteţi? Că-n ordin nu scrie.

— Întrebaţi-l pe colonelul Vărgaru, că el ştie. Sunt inginerul Florian Vernescu, ministrul minelor.

Ofiţerul şi cei trei soldaţi din preajmă făcură dintr-odată ochii mari. S-au zăpăcit pe loc, fiindcă nu mai văzură niciodată în viaţa lor un ministru atât de aproape, darmite să mai stea şi de vorbă cu el.

— Gardă, drepţi! Pentru onor, prezentaţi arm! strigă sublocotenentul vădit impresionat, iar soldaţii, auzind comanda, luară dintr-odată poziţia de drepţi. Pocniră toţi patru din cizme şi salutară:

— Să trăiţi, toa şe ministru!

— Bine, să trăiţi şi voi, băieţi, şi aplicaţi tot ce scrie în ordinele venite de sus.

— Soldat, scoate-i imediat cătuşele deţinutului! ordonă sublocotenentul.

— Nţeles, să trăiţi!

Vernescu dădu mâna cu Emil baci care acum avea mâinile libere, îl îmbrăţişă iarăşi, şi-i şopti ceva la ureche, apoi îl sărută. Emil baci i-a zâmbit fericit. Ministrul neinstalat al minelor făcu semn cu mâna spre militari, după care îl luă pe soldatul însoţitor în autoturism şi porni dintr-odată maşina cu roţile scrâşnind asurzitor.

CAPITOL NO IV

Logodna avu loc la Hotelul Athenee Palace din Bucureşti, într-un

fast exorbitant. Au fost invitate circa cincizeci de familii din înalta protipendadă nomenklaturistă care aduseră fel de fel de cadouri – majoritatea porţelanuri fine şi bibelouri de import foarte scumpe. Cele mai scumpe au fost o tabachere de aur, pentru Florin, şi o jachetă albă de hermină, pentru Zoica. În rest – multe, foarte multe flori: trandafiri, cale, frezii, garoafe, orhidee, buchete ikebana.

În mijlocul salonului cel mare de protocol, destinat recepţiilor diplomatice, era întinsă o masă lungă, cu lumânări albe, decorate frumos cu toate „antreurile" posibile pentru aşa ocazie: platouri aranjate artistic pe care erau expuse tartine cu icre negre, icre de Manciuria, preparate de vânat – felii de salam de cerb, cârnăciori afumaţi de căprioară, friptură de iepure în sos de vin, felii subţiri de şuncă de urs, fazani împănaţi –, mai multe feluri de brânzeturi. Din loc în loc erau aşezate tăvi largi cu purceluşi de lapte cu mărul în gură, rumeniţi la cuptor, saramură de peşte prăjit, raci şi crevete, scoici umplute şi ştiuci în aspic. Mai târziu chelnerii vor aduce, pe zeci de tăvi, renumiţii mici româneşti, cârnăciori de Pleşcoi, trei feluri de fripturi pentru fiecare – de pui, de miel, de porc – torturi ornate cu trandafiri şi cu numele logodnicilor, îngheţate aromate, alte zeci de feluri de prăjituri fine cu ciocolată, fructe locale şi exotice – struguri, mere, pere, portocale, mandarine, ananas, banane, kiwi şi mango, nuci de cocos tăiate felii – mă rog, tot ce se găsea mai bun în magazinele speciale pe care românul de rând dacă le-ar vedea ar leşina pe loc şi nu i-ar mai aplauda în veci pe cei care se ghiftuiesc cu ele.

Chelnerii nu mai pridideau defilând cu platori pline de bunătăţi rare, apetisante, şi diverse băuturi fine, aşteptate cu interes de mulţi; ţuică bătrână de Văleni, whisky, lichioruri extrafine, patru feluri de vinuri alese, şampanie franţuzească, coca-cola, pepsi-cola, sticle americane de gingir alle, sucuri de portocală, apă minerală etc. Platourile erau aşezate pe mesele înconjurătoare de lângă pereţi, urmând ca de acolo să fie preluate şi plimbate prin faţa invitaţilor atunci când se va da comanda. Protocolul transmis verbal tuturor mesenilor cerea ca nimeni să nu servească ceva până nu vin „marii invitaţi de onoare".

La ora nouă seara oaspeţii sosiră aproape toţi: majoritatea erau vârstnici („gerontoscârţia", după expresia inventată de Vernescu, lansată contra bătrânilor politicieni, căci el nu admitea ca toată putera

politică dintr-un stat să fie preluată exclusiv de gerontocraţi). La logodna lui cu Zoica au sosit cam toate familiile marilor demnitari, formate de obicei din perechea soţ-soţie.

Doar ici-colo câţiva tineri, odrasle ale celor dintâi. Toţi bătrânii păreau distanţi, reci, plini de importanţa funcţiei lor, dar cu aere de oameni obosiţi, storşi de vlagă, nu prea comunicativi între ei. Toţi afişau un triumfalism jenant. Colegi de facultate de-ai Zoicăi ori din partea lui Florin nu au fost invitaţi. „Aşa e bine", a motivat tatăl fetei.

Florin purta un impecabil costum gri, cu papion negru-pipit, iar Zoica, intens fardată, prelucrată de două din cele mai renumite cosmeticiene din Bucureşti, era strânsă bine într-un corset, mai-mai să se sufoce, trebuind să lase măcar aparenţele unei talii. Ea a apărut îmbrăcată într-o rochie vaporoasă bleu-alburie. Pe cap purta o coroniţă abia perceptibilă, cu floricele de asemenea bleu-alburii, cu câteva diamante strălucitoare. Nici îmbrăcămintea ce-o purta şi nici machiajul artistic nu-i putură salva câtuşi de puţin defectele fizice, căci era cam bondoacă şi durdulie, având bărbia retrasă şi o guşă tremurătoare care nu promitea să se resoarbă în viitor. Când râdea cu gura până la urechi, i se vedeau doi dinţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-nţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-nţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-nţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-nţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-nţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis săţi frumoşi deţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-nţi frumoşi de aur. Tinerii nu aveau naş şi naşă, căci la ei nu se obişnuia, deşi pentru cununia civilă s-a decis să existe aşa-n paşi de urşi. După o mică pauză, la orchestră se mai adăugă şi o mică formaţie de muzică populară. În continuare, ambele grupuri de instrumentişti, reunindu-se, au cântat două doine şi o haţegană, după care o au urmat o mulţime de cântece oltenești, interpretate alternativ de vreo şase soliști cunoscuţi din programele radioteleviziunii române.

Nimeni nu se atingea de mâncare, deşi multora li se lungiseră urechile de foame înghiţind în sec. Li s-a explicat cauza acestui scurt post anticipativ: invitaţii erau în marea aşteptare. Iar aşteptarea li se lungea pe termeni nedefiniţi. Toţi îşi priveau ceasurile şi din când în când spre uşile principale, doar-doar li s-or scurta mai repede chinurile gastro-intestinale. De aceea, cu tot fastul bine regizat, atmosfera devenise încărcată, rece, neprimitoare. Din cauza atmosferei tensionale, invitaţii se grupară pe bisericuţe familiale unde discuţiile erau de o banalitate inhibantă. Mai toţi deveniră nervoşi, dar nimeni nu cuteza să critice pe cineva ori să bârfească după cum simţeau o arzătoare nevoie. O teamă generală îi aducea la acelaşi numitor psihic. Muzica orchestrelor, oricât de frumoasă, nu ţinea de foame. Ce ţi-e şi cu protocolul acesta! Cei mai flămânzi (şi mai curajoşi) ciuguleau pe furiş câte o tartină de pe mesele laterale, mestecând-o discret ca şi când ar fi furat-o. Altora le sticleau ochii uitându-se la sticlele înfundat cu alcooluri apetisante ce se odihneau prin frapierele din spatele draperiilor, aşteptând semnalul de start ca pe a opta minune a lumii. Ca să treacă timpul, s-a mai adus un microfon la care câţiva bărbaţi toastară în cuvinte stereotipe, lemnoase, „pentru fericirea tinerilor tovarăşi”, promiţând cu toţii să revină la toamnă la nuntă. „Aceasta, stimaţi tovarăşi, este doar o repetiţie generală pentru frumoasă nuntă ce va avea loc peste câteva luni, sperăm, tot în acest frumos locaş”, zise unul dintre cuvântători cu o voce de Stentor, amplificată în maximum de decibeli de către coloanele de difuzoare existente jur-împrejur. Toastară cu paharele pline dar, cu câteva excepţii, nu băură.

Punctul forte era aşteptarea lor. Dar cei aleşi întârziau să vină… Când nimeni nu credea că vor mai sosi, portarul cu fireturi de general, postat la uşă, a dat anunţul strigând:

— Atenţie! Tovarăşul preşedinte al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceauşescu şi tovarăşa academician doctor inginer Elena Ceauşescu!

După câteva clipe de linişte mormântală ce se lăsară după acest anunţ, tobele pârâiră semnalul identic cu al tobelor din arena circurilor care semnalizau anticipativ săritura mortală a acrobaţilor la trapez. Deodată sala izbucneşte în urale puternice, răcnite cu atâta putere din toate piepturile, încât Florin, luat prin surprindere, fiindcă tocmai discuta în şoaptă cu chelnerul şef în privinţa unei comenzi, la

auzul uralelor percepute iniţial ca nişte vaiete, s-a speriat serios crezând că a explodat ceva. Toate asistenţa se ridică în picioare aplaudând, iar orchestra a intonat cu măreţie acordurile Imnului de Stat al României. Apoi din nou urale şi aplauze furtunoase şi atât de îndelung perpetuate, încât ai fi jurat că lumea aceasta nu se va opri până nu le vor plesni la toţi palmele. Treptat-treptat, aplauzele au început să se regrupeze în salve sacadate, iar vocile să se reunească şi ele în scandarea standardizată şi devenită un fel de al doilea nume de familie al preşedintelui:

— Ceauşescu – P.C.R.! Ceauşescu – P.C.R.! Ceauşescu – P.C.R… Uraaa!!…

Perechea prezidenţială, preşedinte Nicolae Ceauşescu şi soţia sa, „academician, doctor inginer Elena Ceauşescu, savantă de renume mondial", încă de cum păşiră înăuntru, primiră flori cu buchete dinainte verificate şi sigilate. Nu le ţinură în mâini decât câteva clipe, după care le pasă în spate grupului de patru ofiţeri şi şase securişti în civil care intrară mai mult dandaratelea sondând suspicios în jur cu radarele ochilor, atenţi la cea mai mică mişcare a mâinilor să nu mai facă vreunul şi alte gesturi în afara aplauzelor.

Alte buchete impresionante de flori primiră de la Florin şi Zoica aflaţi în fruntea gazdelor venite să-i întâmpine pe înalţii oaspeţi. Amândoi tinerii afişară cele mai deschise zâmbete posibile, numai că Florin, deşi părea că zâmbeşte natural, zâmbea forţat de împrejurări, pentru că în faţa celor doi se simţea ca un armăsar de curse înjugat la plug cu o malacă, adică pus alături cu o viţea de bivoliţă.

Tovarăşa doctor academician a fost prima care i-a sărutat pe tinerii logodnici. Pe Zoica a sărutat-o de mai multe ori, spunându-i:

— Te felicit, draga mea, şi-ţi doresc un viitor luminos lângă un aşa frumos tovarăş de viaţă şi alături de scumpii tăi părinţi. Ţine din partea noastră acest cadou care sunt sigură că o să-ţi placă – şi-i înmână o cutie roşie pluşată. Zoica deschise imediat cutia în care se afla o masivă şi splendidă broşă de aur bătută în rubine şi ametiste naturale. Când o văzu, fata o mai sărută o dată pe donatoare. Iar din partea Zoiei noastre, care regretă că e cam bolnavă şi nu poate veni („Ştiu eu ce are", gândi Florin), luaţi acest cupon al ei cu care puteţi ridica gratis orice marfă electronică vreţi de la magazinul nostru special. Nu contează cât costă. Iar ţie, dragă Florine, îţi dăruim un

cadou pentru bărbaţi…

Florin primi şi el o cutiuţă pluşată în care, deschizând-o, găsi un frumos ceas de aur elveţian, cu brăţară din acelaşi material, pe care şi-l puse imediat la mână în locul celui vechi cam demodat. Îi mulţumi tovarăşei doctor academician, sărutându-i încă o dată cu falsă deferenţă mâna dreaptă pe care prima doamnă a ţării i-o întinse cu plăcere…

Preşedintele nu-i sărută, ci numai le strânse mâinile tovărăşeşte, ţinându-le o scurtă cuvântare proletarizantă, din care Florin reţinu doar gesturile repetate cu mâna printre micile bâlbâieli şi graseierile lui specifice:

— Dorhesc tinerilor căsătoriţi din faţa noastră („Dar nu suntem căsătoriţi, tovule!" îl contrazise Florin în gând), ca de-de altfel tutulor tovarăşilor şi pretinilor de faţă, mult noroc, sănătate, fericire, succes şi spor la muncă încă din primele zile în viitoarea lor căsnicie! Vă f-felicit din inimă, dragi tovarăşi, şi nădăjduiesc că ne aflăm aici cu toţii ca să ne punem în fundamentărili unei noi familii socialiste care să-să se situeze în fruntea popohului nostru prin ezemplul lor luminos, spre a ajuta la construirea societăţii socialiste multilateral dăzvoltate în scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România!

Din nou aplauze furtunoase, din nou urale, din nou lozinci înflăcărate. Perechea prezidenţială nu luă loc la nicio masă, ci toastă în picioare ciocnind paharele de şampanie cu tinerii logodnici. Atunci orchestra începu să cânte „Mulţi ani trăiască!" acompaniată de glasurile şi bătăile ritmate din palme ale tuturor. Florin era singurul care realiză că în toată această festivitate adevăraţii sărbătoriţi nu erau câtuşi de puţin ei, tinerii logodnici, ci ultimii sosiţi. De aceea când orchestra şi toată asistenţa cântau „Mulţi ani trăiască!" nimeni nu-l privea pe el sau pe Zoica, ci numai pe ei. Atmosfera de aici nu numai că îl scârbea, ci începuse să-l indigneze profund şi chiar să-l enerveze. „Ce-ar fi să mă fac că merg la toaletă, – gândi Florin – să ies binişor prin spate şi apoi s-o iau frumos la sănătoasa, să-i las pe toţi proşti şi cu gura căscată. Ar fi o nouă modalitate de a intra în istorie, dar gestul pare foarte riscant. Va trebui să caut ieşiri mult mai inteligente".

Din zvonuri, se cam ştia că Zoica ar fi un fel de nepoată a „savantei de renume mondial". Aşa îi spusese şi mama Zoicăi lui Florin, însă tatăl fetei a mărturisit că gradul de rudenie este cu mult mai

îndepărtat.

Momentele solemne trecură şi ele repede. Familia Ceauşescu se arăta grăbită. Cei doi au strâns din nou mâinile logodnicilor şi ale părinţilor Zoicăi, s-au apropiat cu paşi alerţi de uşa de la ieşirea principală de unde au mai făcut câteva semne cu mâna şi se retraseră în aceleaşi salve obediente de aplauze, înconjuraţi de aceeaşi devotată şi compactă gardă de oţel. Nu stătură poate nici zece minute.

După plecarea conducătorilor, orchestra populară începu să cânte „muzică de pahar". În dreptul microfonului apăru faimosul Gică Petrescu, preferatul părinţilor Zoicăi. Acesta începu melodia îndrăgită de toţi românii la petrecere: „Ia mai bea un păhărel/ Ca să trezim niţel! / Ia vedeţi cum staţi cu viinuuul, / Că diseară-i facem pliinul…" Aplauzele pe care le-a primit solistul erau la fel de puternice ca şi cele precedente, numai că păreau mult mai spontane şi mai sincere.

În fine, servirea mesei s-a inaugurat oficial. Invitaţii s-au aşezat cu toţii. Peste o sută de chelneri, chelneriţe frumoase şi picolo reapărură defilând ca într-un balet original pe mai multe uşi odată şi se aliniară de-a lungul meselor. Ei făceau toate serviciile posibile; aduceau farfurii pline, ridicându-le pe cele goale; umpleau fără osteneală paharele cu sucuri de citrice ori cu şampanie de Sauvignon, după cum era dorinţa mesenilor. Pe Zoica a chemat-o maică-sa puţin în dreptul unei oglinzi, ajutând-o să-şi aranjeze broşa de aur abia primită, etalând-o peste jaboul rochiei de mătase bleu-ciel. Întorcându-se la locul rezervat lângă Florin, Zoica a făcut însă o boroboaţă de pomină când s-a împiedicat de un scaun şi a căzut cu ambele mâini într-un tort uriaş, răsturnând şi spărgând câteva pahare de cristal. Două rochii scumpe din apropierea sa au fost uşor victimizate cu pete de vin roşu. Zoica începu să plângă şi plânsul o făcea mai urâtă de cum era. Imediat maică-sa şi alte vecine de masă o luară pe fată şi-o duseră la toaletă ca să o liniştească şi s-o spele.

— Şşt! Nu-i nimic, cioburile aduc noroc! zise o voce veselă. („Unde-i servitoarea voastră să te vadă? Aceea pe care-ai făcut-o idioată când ţi-a spart cristalele de-acasă…" a întrebat-o Florin în gând, abţinându-se cât putu să nu râdă cum râseră alţi meseni care văzură totuşi scena, chiar dacă erau aflaţi ceva mai la distanţă.)

De abia acum se putea înfrupta fiecare ca lumea din toate bucatele de acolo, fără restricţii şi fără oprelişti de protocol. Florin se

simţea cu totul străin acestui mediu, mai stingher ca oricând. Privea cu dispreţ la tot spectacolul din jurul lui şi aproape că îi era greaţă să vadă cum toţi înfulecau cu disperare, unii mârâind de plăcere şi lingându-se pe mâini. Nimeni nu mai scotea un cuvânt. Toate gurile erau ocupate cu procesul masticaţiei. Iar mâncare era destulă – zece stomacuri să fi avut pentru câte puteai alege de acolo. El îi analiza cu privirile pe toţi şi pe fiecare în parte şi i se păru că se află într-o lume stranie de roboţi politici, o lume artificializată prin toate gesturile şi prin toate ideile ce le emitea. Atunci ar fi vrut ca bâlciul acela să se termine cât mai repede. Trăia o tensiune nervoasă deosebită, încercând pe rând: agasare, supărare, indispoziţie, indignare. Şi pe deasupra mai trebuia să zâmbească în dreapta şi în stânga şi să primească felicitările tuturor la fel de false ca şi ei! Numai amintirea visului biblic din duminica precedentă îi mai dădea puteri să reziste. „Oare ce-o fi făcând Veronica acum, chiar în minuţelul acesta? se întreba Florin. De bună seamă, ştie că serbăm logodna. Toată uzina ştie. Sunt sigur că-i sunt la fel de indiferent cum i-am fost întotdeauna şi că n-o interesează nimic din viaţa mea personală. De altfel mi-a şi spus-o în faţă…" Viitorul său socru, cu flerul său de bun psiholog şi parcă ghicindu-i starea sufletească a celui pe care şi l-a ales ca ginere, îl rugă pe Florin să se ridice puţin de la masă. Îl luă de braţ zâmbind şi se îndepărtară amândoi într-un colţ mai liniştit. Amândoi ţineau paharele cu vin în mână. Cu tot dispreţul ce-l avea pentru lumea grangurilor, Florin îl simpatiza sincer pe acest om. Avea ceva nobil în caracterul lui şi dacă a ajuns cu comedia până aici, toate concesiile le-a făcut mai mult pentru el. Aproape că n-ar fi vrut să-l jignească pentru devoţiunea ce i-o purtase încă de când i-a fost profesor la facultate. I se părea un om bun, cu care se înţelegea. Acum tatăl Zoicăi duhnea puternic a vin, dar nu era decât uşor ameţit. Privi temător în dreapta şi-n stânga, apoi punându-şi mâna-i protectoare peste gâtul băiatului, îi spuse în taină, conspirativ:

— Dragul meu băieţaş. Am impresia că nu te simţi prea în largul tău aici… Nu-i aşa? Să ştii că sunt singurul care te înţeleg. Şi-ţi dau dreptate.

— Ba mă simt bine, minţi Florin. Totu-i O.K.!

— Nu, nu, nu… Nu-mi spune mie. Văd eu bine cum te simţi, chiar dacă am băut vreo două, trei pahare de ţuică şi de vin în plus, că mi-era

sete. Dar cadoul pe care ţi-l voi face eu valorează mai mult decât un ceas de aur şi te va reconforta complet. Iată şi vestea surpriză… Tovarăşul care a plecat adineauri cu nevastă-sa după el, nu-l mai doreşte nici în ruptul capului pe Ion Lăzărescu, ministrul minelor, fostul ambasador în Algeria. Motivul ar fi că n-a putut rezolva problema cu minerii din Valea Jiului care-s foarte turbulenţi, deşi a fost avertizat. Foarte curând Lăzărescu va fi destituit. El nici nu ştie ce-l aşteaptă. O să-l mute undeva în Dobrogea sau cine ştie unde. Şi acum vestea bună: tu vei fi numit nu ministru-adjunct al minelor, ci ministru plin! (Vernescu nu tresări deloc; rămase cu o figură impasibilă, de piatră.) Nu te bucuri? Parcă nu te prea încântă…

— Ba da, ba da, mă bucur…

— Ei, şi pe lângă funcţia de ministru, te-am recomandat prin intermediarii mei să fii cooptat şi ca membru supleant în Comitetul Central. Vezi ce fac eu pentru tine? Chiar, nu te bucuri?

— Ba da, v-am spus că mă bucur mult!

— Ştii ce înseamnă asta? Realizezi tu, băiatul meu, ce înseamnă ca un june-prim ca tine, trăsnet de inteligent, la 34-35 de ani, să intre în turma asta bătrână de porci mistreţi care se muşcă de coadă între ei? Numai uite-i cum ne privesc. Dar lasă-i, nu-i băga în seamă, că nu ştiu ei ce punem noi la cale. Şi-acum ascultă mai departe… Fumurile monarhice ale bătrânului i s-au urcat prea mult la cap. Nu-i de glumit. Este aproape nebun. Un clown, un Ubu-roi, condus de nevastă-sa care n-are mai mult de patru clase elementare şi alea făcute ca vai de ele… Eu îi cunosc mai bine. De fapt, toţi de-aici îi cunoaştem, însă nimeni nu are curajul să-i iasă din cuvântul lui. Cel puţin aparent, pentru că nimeni este un fel de a spune. Suntem câţiva care… (Viitorul socru se opri aici, privind bănuitor în jur.) În sfârşit, amănunte îţi dau altă dată… Alta este treaba – şi-i urgentă: nu-l putem lăsa pe bătrânul să ducă ţara de râpă! Ne-a compromis, nu-i aşa? în faţa lumii întregi prin atitudinea sa dictatorială. Merge dintr-o prostie într-alta… Dacă altă dată i-a păcălit pe occidentali cu un surogat de politică independentă, acum şi i-a pus pe toţi în cap. Iată de ce, într-un cerc restrâns – în curând ai să-i afli pe toţi – am decis înlăturarea lui, fie şi prin forţă. Există un scenariu complet în acest sens, foarte judicios gândit şi ar fi imposibil să dea greş. Avem asentimentul şi sprijinul Moscovei în această privinţă. Iar în golul ce-l va lăsa el, te vom propulsa pe tine.

Suntem mai aproape de victorie ca oricând… Înţelegi? Din complot fac parte eu şi tovarăşii (îi şopti la ureche)… Nu putem da lovitura dacă nu a fost pregătită în cele mai mici amănunte, fără nici cea mai mică eroare, pregătită strategic, logistic, până-n pânzele albe, mă-nţelegi? Cam doi-trei ani de-acum încolo durează această pregătire… Ea este în curs de desfăşurare… Timp suficient ca tu să te consolidezi… Unii din jurul meu au fost marginalizaţi şi trimişi la munca de jos. Din păcate, în afară de tine mai există un pretendent, fost personaj important în ce-ce-u-te-ce… Şi el cu şanse destul de mari, astfel încât dacă tu ai renunţa el va fi cu siguranţă câştigătorul. Dar de ce să renunţi? Deocamdată şansele cele mai mari le ai tu. Şi te anunţ că avem de partea noastră întreaga armată şi chiar o parte a securităţii în care ştiu că activezi. Apropo de treaba asta: săptămâna viitoare vei primi gradul de maior. Vei avea o convocare în acest sens, dar să nu sufli de grade ori de complot nimănui, nici lui Zoica, nici lui nevastă-mea… Strict secret! Ar fi foarte periculos pentru amândoi… Se pare că elita securităţii aflată de partea bătrânului va rezista, căutând să-l apere. Dar nu-ţi face probleme, căci va fi zdrobită. Aşa că… pregăteşte-te, fiul meu, căci peste doi-trei ani, când vei intra tu în acest salon, se va cânta pentru tine Imnul de Stat… Tu eşti făcut să intri în istorie ca primul preşedinte democrat al României, Florine, unul din cei mai frumoşi preşedinţi de pe planetă, menit să repare greşelile mari făcute de predecesori mici, bolnavi de cultul personalităţii. Şi altul va fi prestigiul ţării noastre atunci! Dacă România a putut fi condusă de Mihai I, un rege tânăr numai de 26 de ani, de ce n-ar putea fi ea condusă şi de un preşedinte de 37 de ani! Nu? Ei, ce zici? Dar ascultă, băiatul meu, – şi îi vârî sub nas palmele umflate şi congestionate de aplaudat – sper să nu ne laşi şi tu să aplaudăm minute în şir, până ne vine rău…

— Niciodată! îl asigură Florin.

Răspunsul său avea două înţelesuri.

*

* *

A doua zi cei doi logodnici admirau frumoasa Vale a Prahovei de la geamul elicopterului care-i purta cu repeziciune peste vârfurile

brazilor de la munte.

Când decolară din Bucureşti, pilotul, un căpitan de aviaţie, a avut grijă şi curajul să le spună:

— Priviţi colo, în dreapta – cum se demolează o biserică, chiar în clipa asta…

Locul arăta precum centrul Hiroshimei după bombardamentul atomic.

Vernescu îl rugă să coboare puţin aparatul şi să mai facă o tură de adio în jurul lăcaşului condamnat la pieire, care mâine nu va mai fi, alături de multe altele. Chiar atunci văzură cum explozia dinamitelor culca turla bisericii într-un nor imens de praf, împreună cu toate zidurile ei. Scăpase biata bisericuţă istorică, de-a lungul secolelor, de turci, de tătari, de nemţi, de ruşi, de cutremure, de incendii, de ambele războaie mondiale, dar nu şi de dinamitele prezidenţiale plasate cu iresponsabilitate sub picioarele sfinţilor care, pulverizaţi odată cu zidurile, s-au înălţat încet la cer sub forma unor nori de praf de culoarea aureolelor ce le pictaseră meşterii zugravi din veacurile trecute în jurul capetelor lor.

— Mare păcat se comite, tovarăşe Vernescu. De fapt, aşa moare istoria, aşa trece gloria lumii! – vorba latinilor: sic transit gloria mundi – zise cu acelaşi curaj şi celălalt ofiţer care era copilot şi radiotransmisionist.

— Ba o să vedeţi dumneavoastră ce frumos o să fie atunci când se va termina proiectul noului centru administrativ şi Casa Poporului, se amestecă şi Zoica în vorbă. Uitaţi-o colo ce mândră se înalţă… Aşa mi-a spus şi tata.

Neţinând seama de pronosticul optimist al Zoicăi, Florin continuă dialogul cu piloţii care gândeau cam la fel cu majoritatea celor din armata combatantă.

— Oricât de frumos ar fi el în viitor, monumentele istorice şi cele de epocă n-ar trebui demolate niciodată. Asta e crimă şi nebunie! Pentru centrul acela se putea alege şi o altă zonă din Capitală, Zoico. Dar acum vorbim de geaba. Căci faptele au fost consumate şi e prea târziu. Văd însă că sunteţi nişte oameni cu un înalt spirit de observaţie. Şi pentru că tot mi-aţi dat un citat în latineşte, vreau să vă amintesc cuvintele consulului şi cenzorului roman Cato cel Bătrân care spunea în orice ocazie: Carthaginam esse delendam – Cartagina trebuie

dărâmată! Aici la noi cineva le-a schimbat cu Basilicam esse delendam – biserica trebuie dărâmată! – semn că istoria uneori se repetă…

Piloţii râseră dând din cap aprobativ, dar Zoica înţelegea mai greu aluziile latineşti.

Aterizară la Predeal, pe o poiană dintre brazi, lângă una din marile vile. După ce Zoica şi Florin coborâră, piloţii decolară imediat înapoindu-se la Bucureşti. Mai înainte de a-şi lua zborul, pilotul principal i-a strâns cu căldură mâna lui Florin, iar celălalt i-a făcut prietenește semn cu ochiul, ca dovadă că personalitatea şi compania lui le-a plăcut.

Tinerii logodiţi intrară în vilă. Zoica avea toate cheile prinse pe-un inel. De data aceasta nu mai părea deloc timidă, ci îl tutuia curajoasă pe Florin. Atârnându-se veselă şi cu tandreţe de braţul lui, începuse să cânte lălăind, apoi îi spuse:

— În noaptea aceasta vom fi singuri în toată vila şi vom dormi împreună! Vom fi fericiţi, Florine, nu-i aşa?

— Da… desigur… („Da' de unde!" era răspunsul real al celui întrebat.)

Florin ar fi vrut ca să admire puţin împrejurimile, dar Zoica spunea că le cunoaşte pe toate bine, că aici nu-i mai frumos ca la Monte Carlo ori ca la Capri, în Italia, unde fusese cu părinţii în concediul lor din vara trecută.

Ea îl ruga să rămână amândoi acasă, că are chef să stea de vorbă cu el în pat, cu luminile în semiobscuritate şi să asculte muzică populară. Adusese nişte casete stereo cu soliști vestiţi din formaţia „Doina Oltului" în acest scop. Erau casetele preferate ale mamei ei. În schimb amândouă nu erau de acord cu gusturile bătrânului care prefera numai muzica franceză de cabaret şi muzica lăutărească de la noi, „de pahar", în primul rând pe Romica Puceanu şi pe Gică Petrescu.

— Când tata vine obosit seara târziu de la şedinţe, – preciză Zoica – stă întins în fotoliu, în faţa şemineului, citind „Scânteia" cu un pahar plin lângă el şi ascultă pe preferaţii lui zicând că nu găseşte o destindere mai bună decât asta. Aşa stă el, săracul, până-i cade ziarul din mână şi adoarme. Iar eu cu mama îl ajutăm să se ridice şi să se schimbe, conducându-l până la pat. Tata munceşte foarte mult la CC…

Şi din muzica preferată a bătrânului se strecuraseră vreo două casete.

Florin nu avu încotro şi, volens-nolens, trebui să asculte ore în şir muzica populară, acompaniată de vocea strident de falsă a Zoicăi, ce se ambiţiona să-l ajute pe fiecare solist în parte să-şi termine cu bine cântecul. Desigur, şi lui îi plăcea mult muzica populară, dar acum, în locul acesta care i se părea străin şi rece, nu avea chef de nimic.

Dacă voia ceva, era să nu se mai afle acolo, ci oriunde în altă parte unde s-ar fi aflat Veronica, fata care fugea cu atâta scârbă de el.

Aşa stătură amândoi până la miezul nopţii. Fata se tot strângea spre pieptul logodnicului ei care bătea mereu în retragere. Începu să se joace cu el, să-l gâdile şi să-l muşte uşor de urechi. Florin nu prea reacţiona la niciuna din aceste provocări. La un moment dat, ea se repezi, îl luă de gât şi-l sărută aproape cu forţa trântindu-se peste el. Băiatul constată că gura fetei exală un miros nesuferit, fetid, şi mai-mai că era să leşine. Zoica tremura, îl descheia la toţi nasturii şi-l tot întreba ce are, până când a aflat că logodnicului îi este… rău. Şi atunci ea începu să plângă în locul lui. După miezul nopţii, Florin îi îndrugă o poveste tragică despre armata făcută la radiolocaţie – într-adevăr, la radare îşi făcuse stagiul militar – şi ca operator radist principal a fost, din greşeală, puternic iradiat cu două câmpuri intense de radiaţie, simultane. Apoi viaţa de la căminul de orfani. Şi de atunci, nu-i aşa, are probleme serioase legate de fiziologie. Cu iradierile nu-i de glumit! Zoica, naivă, îl credea, se zbuciuma, se jeluia şi plângea sincer pentru el, oferindu-se să-l ajute în fel şi chip.

— De ce nu i-ai spus lui tata treaba asta, că el poate orice cu relaţiile lui!

— Ştii că eşti bine? a sărit Florin. Asta mai lipsea! Cum era să-i spun aşa ceva lui taică-tu? Că doar n-am mâncat ciuperci nebune! Şi ce-oi fi vrând acuma, să mă omor din cauza impotenţei?! N-o să mă nască taică-tu aşa cum am fost eu odată! Sunt un om nenorocit, Zoico…

— Nu, dragul meu, nu! plânse biata fată. S-o găsi el vreun doctor la Elias şi pentru probleme de-astea de sexologie, ca să-ţi dea doctorii întăritoare. Că nu degeaba avem noi toate posibilităţile din lume… Suspinând şi bocind mult în surdină, în cele din urmă, fata adormi cu gura căscată pe umărul lui şi începu să sforăie. Florin îi săltă binişor capul şi i-l culcă pe pernă. Păşind apoi pe vârfuri, ieşi încet afară pe terasă, la aerul curat şi ozonat de munte de unde privi siluetele negre ale brazilor din apropiere. Se spălă pe faţă şi pe gură la un furtun de

udat iarbă găsit acolo pe terasă, apoi închise robinetul. De sus se auzea bâzâitul unui avion militar de patrulă. Când sunetul dispăru, rămase o liniște aproape mormântală, punctată discret de țârâitul unor greieri de după colțul vilei și de lătrăturile cu ecou ale unor câini care se auzeau undeva departe în vale. Numai de două ori liniștea a fost tulburată de fluierăturile scurte ale patrulei securității care păzea vila lor și celelalte vile învecinate.

Florin coborî treptele terasei păşind în iarbă, unde se întinse cu mâinile sub cap și privi cu drag cerul. Nu era frig deloc. Un satelit artificial călătorea încet pe boltă, printre stele, la mare înălțime. Să fie oare stația americană cu ultimii astronauți? Sau cea sovietică lansată cu o săptămână în urmă cu doi cosmonauți la bord… Urmări satelitul până se pierdu spre vest. Pentru prima dată în existența lui simți că în infinitatea acestui cer există o descătușare și o chemare. Da, era o chemare caldă și imensă, a universului infinit față de care ambițiile personale și problemele noastre omenești par ridicole și insignifiante. Radiația cosmică, lumina stelelor îi turnară parcă o forță necunoscută în inima lui.

Pe firmament văzu o constelație frumoasă de stele – Aquila sau Vulturul, vizibilă în Europa numai vara – care, având ca vârf steaua Altair, formau împreună litera V, de la Veronica… Într-o carte citise că unele astre ar fi de sex masculin, iar altele de sex feminin și că universul s-ar afla într-o continuă mișcare tocmai datorită acestui lucru, că astrele se caută între ele, din cauză că iubirea le dinamizează… În cazul acesta, celebrul vers din „Divina Comedie" a lui Dante Alighieri – „L amor che muove il sole e l altre stelle" (it. „Iubirea care mișcă soarele și celelalte stele") – se pare că își are o justificare. Dacă stelele sunt mișcate de dragoste, cum n-ar fi el, o fărâmă infinitezimală din acest univers, mișcat de iubirea pentru Veronica!… Cu aceste gânduri adormi Florin în iarbă până simți că se făcu ziuă și că umezeala ierbi îi pătrunse până la piele. Spre ora patru dimineața, înfiorat de răcoarea ce se lăsase în jur, intră tiptil în vilă și găsi un pat în altă cameră unde își continuă somnul. Atunci o visă din nou pe Veronica. Se făcea că el o prinsese de mâini voind ca să o sărute, dar ea întoarse capul speriată, a țipat, și zmulgându-i-se din strânsoarea lui a rupt-o înspăimântată la fugă dispărând în ceață printr-o alee de brazi întunecoși… Ar fi visat-o poate mai mult, dar afară se auzi un trăsnet puternic care-l trezi. Spre dimineață vremea se schimbase brusc. Din

cauza norilor groşi era aproape întuneric, deşi la ora asta ar fi trebuit să fie totul scăldat în lumina soarelui. Ploua cu găleata, tuna şi fulgera, iar vântul bătea cu tărie făcând ca cetina brazilor din faţa vilei să şuiere sinistru. Visul l-a tulburat şi mai mult şi i-a accentuat dorul faţă de această Veronică, fiinţa pe care cu cât mai mult o îndrăgea şi-l obseda, cu atât mai mult fugea de el. Florin duse cu durere mâna la piept, oftă şi se ridică din aşternut cu nişte uşoare dureri în spate. Nu-şi putu reţine un geamăt înăbuşit, nu din cauza durerilor ci din cauza visului. Când deschise mai bine ochii, lângă patul lui zări figura caricaturală a Zoicăi. Se frecă mai bine la ochi, dar Zoica nu dispărea. Avea părul zbârlit pe cap şi îi zâmbea şăgalnic. „Dacă acuma este urâtă, peste câţiva ani o să fie mai ceva ca Muma Pădurii", gândi Vernescu. Ea îi adusese gustarea de dimineaţă: cacao cu lapte cald, şuncă de Praga şi două ouă fierte. Servi numai laptele cu cacao. Faţa Zoicăi arăta plânsă. Evident, logodnica îi era tare dezamăgită şi nespus de supărată, dar Florin, cu toate că nu era mai bine dispus, avea cel puţin satisfacţia că găsise cea mai ingenioasă soluţie posibilă să scape de acest fel de mezalianţă care mai de grabă l-ar fi doborât decât l-ar fi înălţat. Folosind acest subterfugiu inteligent, imposibil de a fi verificat în vreun fel, se putea retrage onorabil, fără vreun pericol, cu cele mai multe compătimiri şi înţelegeri, dar cu cele mai puţine blamări.

Amândoi se înapoiară cu trenul de la Predeal la Bucureşti, plouaţi şi nedormiţi, cu două zile mai devreme decât planificaseră să stea.

Fostul actor amator îşi interpretase rolul fără nicio greşeală şi de data aceasta.

CAPITOL NO V

Din „Jurnalul de pădure al lui Mihai":

„Toată săptămâna aceasta a plouat, încât a trebuit să stau mult în „Grota de aur" unde m-am delectat scriind, cioplind la zidul din spate şi făcând băi termale… Nu se poate ca apa aceasta caldă şi minunată de aici să nu aibă şi nişte proprietăţi curative, deoarece totdeauna pe vreme ploioasă, înainte mă dureau serios genunchii – probabil un pui de reumatism. De când mă îmbăiez zilnic (apropo, ştiaţi că substantivul „băiat" nu are etimologie necunoscută, ci vine de

la verbul „a îmbăia”?), de când fac aceste băi calde, văd că nu mai am absolut nimic. Uneori adorm în apă, atât este de bine… Ţin capul pe un burete de plastic aranjat la rândul lui pe un pietroi. Un fizioterapist francez spunea că un somn de o singură oră în cada de baie cu apă caldă echivalează cu patru ore de somn normale. De aceea, când şi când îi verific metoda şi se pare că nu exagerează. Mă simt într-adevăr foarte odihnit. Mai ales după ce obosesc cioplind la galeria de intrare dincolo. Când, la început, am văzut crăpătura din fundul peşterii mele, am crezut că din câteva buşituri voi sparge zidul şi că voi pătrunde acolo ca într-o lume de basme ori ca în peştera plină de comori a lui Ali Baba. Acum îmi dau seama că m-am înşelat: zidul nu este câtuşi de puţin subţire. Încă îmi închipui că el trebuie să despartă două lumi diferite, dar cred că are vreo doi metri grosime. În orice caz, un metru şi jumătate tot l-am excavat. N-ar mai fi mult. Din fericire, stânca în zona în care cioplesc eu nu-i prea dură: în alte părţi roca, pare-se, are alte consistenţe, dar aici este o rocă de tip calcaros, moale şi friabilă, însă eu nu am uneltele de lucru potrivite, decât, cum spuneam, o daltă banală şi-un ciocan.

Am descoperit o metodă rapidă de spargere a rocii – metoda tăierii în triunghiuri echilaterale… Asociaţia cu triunghiul am făcut-o spontan, când mi-am amintit că deasupra uşii de la biserica ortodoxă a lui tata era pictat un triunghi echilateral cu raze împrejur, care avea desenat înăuntru un ochi – ochiul lui Dumnezeu care vede tot, spunea taică-meu, cele trei laturi ale triunghiului simbolizând Sfânta Treime. Ei bine, de când aplic metoda tăierii în triunghiuri ceva mai mari decât palmele mele – tai, rup; tai, rup! – săpătura merge cu mult mai repede. Decupez aşa straturile în linie, de sus în jos. De câteva ori mici ţăndări scânteind mi-au ciupit obrazul, iar o dată ochiul pe care apucasem repede să-l închid. Totuşi n-am să mă las, fiindcă sunt curios foarte a vedea odată „lumea de dincolo”, cum o numesc eu în glumă.

Afară plouă trist. Sufletul meu este şi el plouat. Spleen – ar zice englezii; „melancolie blegoasă” – zic eu. Afară este rece şi toată pădurea mi se pare întunecoasă, posomorâtă, pustie. Nu mai cântă nicio pasăre. Am momente când îmi vine să plec, să mă întorc în lume – într-atât sunt de indispus. Deşi este vară, „plouă placid”, după expresia poetului Topârceanu, plouă mocăneşte ca toamna… „Dacă continuă, mă sinucid”, zice Topârceanu. Eu n-o să mă sinucid. Ştiu că după ploaia asta vor ieşi multe ciuperci. Prăjite pe jar, îmi plac la nebunie şi mie şi

lui Mugurel. El a început să le mănânce şi crude. Pâinea pădurii (Russula lepida) sau pâinişoara – o ciupercă plăcută la gust – o mănânc şi eu crudă. Consumăm foarte mult peşte – baza noastră alimentară. Balta din pădure este plină cu un fel de somn pitic şi cu o specie de caras. Peşti cam osoşi, dar foarte gustoşi. Acum am intrat deja în rezerve: conserve şi pesmeţi. Acestea erau pentru iarnă. Desert – fructe de pădure şi miere. Suntem sănătoşi tun – eu şi Mugurel, care acum când scriu doarme covrig la picioarele mele. Astăzi mi-am tăiat barba şi mustăţile pe care un timp le lăsasem să crească în voie. Observ că Mugurel parcă m-ar plăcea mai mult aşa.

Săptămâna trecută a fost faină. Am regăsit cascada cea mică – nu are nici 3 m înălţime – pe care o descoperisem anul trecut într-o drumeţie, dar îi pierdusem poziţia. Acum am schiţat un fel de hartă cu topografia locurilor, ajutându-mă cu ea în asemenea cazuri. Am notat locul ei pe schiţa mea. Cam o oră de mers de aici. De fapt este un râuleţ ce se prăbuşeşte într-o mică şoavă. Eram atât de încălzit de mers, că m-am băgat gol sub pelicula cristalină care mă îmbrăca într-o haină lichidă diamantină. Aş fi stat acolo o veşnicie, ca Euthanasius, bătrânul sculptor sihastru descris de Eminescu în nuvela sa „Cezara". Acesta trăise şi el singur în „Insula lui Euthanasius", găsită de tânărul său nepot Ieronim cu iubita sa Cezara, viitorii moştenitori ai frumoasei insule. Euthanasius îi lăsase lui Ieronim o foaie scrisă în care arăta că îşi va căuta moartea stând sub torentul curgător al cascadei unui pârâu care să-l dizolve şi să-l unească cu întregul naturii, ferindu-l de putreziciune. Este o influenţă a filosofiei budiste exercitată asupra tânărului Eminescu în urma traducerilor sanscrite citite de el în limba germană.

Un fel de Euthanasius sunt şi eu, dar nu din alte veacuri ci din finalul secolului al douăzecilea. De fapt, ideea de a mă retrage în pustnicie, în bună parte, o datorez acestui erou eminescian, însă scopurile mele sunt cu mult mai evoluate, mai precise şi mai diverse decât ale lui Euthanasius. El căuta o linişte interioară de esenţă egoistă, eu – descoperirea adevărului etern folositor tuturora. El îl căuta într-o insulă, iar eu îl caut într-o pădure, analizând glasul naturii. Şi, într-adevăr, acest glas aici, în aceste locuri pustii, îmi vorbeşte cu claritate… În vacarmul unui oraş nu l-aş fi putut percepe. Prin logica mea de naturalist, am început să-l descifrez oarecum, dar încă neclar. Totuşi, din ce în ce mai mult, pierd încrederea în teoria evoluţionistă,

nu că nu ar fi în aparenţă logică. Se întâmplă însă ceva ciudat cu această teorie: ea pare logică la suprafaţă, dar mă îngrijorează şi indignează cât este de ilogică în profunzime. Ernst Haeckel, unul din autorii legii biogenetice fundamentale, în lucrarea sa „Antropologia sau istoria dezvoltării omului", lansează, în 1866, celebra-i expresie: „ontogenia repetă filogenia" şi nu numai că o repetă dar o şi condiţionează. Aceasta era, după opinia lui, „legea biogenetică fundamentală". Prin ea voia să spună că istoria creşterii şi dezvoltării unui organism (ontogeneza sau ontogenia) recapitulează dezvoltarea evolutivă a oricărei specii animale sau vegetale (filogeneza sau filogenia), concluzie bazată în special pe studiul fosilelor, al dezvoltărilor embrionare şi al cronologiei apariţiei diverselor vieţuitoare ce-ar explica strămoşii speciilor şi legăturile de rudenie dintre specii.

Haeckel a luptat cu pasiune contra religiei, motiv pentru care Engels îl lăuda foarte mult. Dar cred că neamţul, adept al darwinismului, se înşela sau a fost înşelat de aspectul fosilelor care-l pasionau şi care l-au dus la sofismele din cartea sa „Antropologia, sau istoria dezvoltării omului", publicată de el în 1874. Am să încerc să fiu ceva mai explicit. Şi ca să mă înţelegeţi mai bine, iată – vă ofer acest exemplu din cinematografie, mai exact, din filmele de desene animate americane. (Vedeţi, nu-mi iau exemplul din filmele artistice excesiv de erotizate din această stufoasă cinematografie, unde toate eroinele sunt în primul rând ele cele care fac curte bărbaţilor, ele cele care îi sărută primele, ele care le cad în genunchi, iar bărbaţii stau săracii pasivi, adulaţi ca nişte idoli rari, după ce mai înainte nu făcuseră altceva decât să-şi rezolve între ei nişte conflicte aci cu pumnii, aci cu pistoalele sau cu ambele metode odată. Desigur o optică falsă, stereotipă, excesiv de exagerată, nereflectând realităţile societăţii americane.)

Eu voi vorbi de felul cum marele creator de desene animate pentru copii, Walt Disney, îşi lucra filmele sale, creând eroi de neuitat ca Mickey Mouse, Pluto, Donald Duck, Pinocchio ş.c.l. (În paranteză fie spus, W. Disney este socotit pe nedrept inventatorul filmelor de desene animate. În realitate ele au fost inventate de francezul Emile Cohl care, neavând mijloacele necesare pentru a-şi pune în practică invenţia, şi-a vândut brevetul Hollywoodului.)

După cum se ştie, într-o singură secundă trec prin faţa ochilor

noştri 24 de imagini ce vor trebui desenate toate. Pe timpul lui nu se foloseau computerele în elaborarea filmelor animate, ca astăzi. Disney n-ar fi putut desena singur atâtea zeci de mii de cadre. El proceda în felul următor: mai întâi îşi scria un scenariu, apoi îl împărţea în scene. După aceea, el cu mâna lui desena scenele de bază, fundamentale, mai exact, începutul şi sfârşitul scenei. În continuare, folosea mai multe echipe de desenatori care făceau legătura, umplând golul cu desenele lui Disney în mişcare, fiecare modificat puţin în comparaţie cu precedentul. De multe ori folosea şi câte două echipe care completau cu desene scenele lipsă necesare, iar Disney alegea cadrele echipei care „umplea" în modul cel mai inspirat spaţiul dintre punctul de plecare şi cel de sosire al personajului propus de el. Dar în acest caz fiecare echipă lucra după concepţiile elaborate de regizorul Disney. Celelalte cadre nu au fost făcute de mâna lui, ci adăugate ad-libitum, după imaginaţia echipelor. Această imaginaţie diferea de la o echipă la alta, iar dacă înmulţesc echipele de desenatori, se înmulţesc, firește, şi variantele desenate. Ele pot fi înmulţite la infinit, pe principiul unităţii în diversitate.

Tot aşa văd că s-a întâmplat şi cu teoria evoluţionistă. Aici, într-un loc, s-a găsit un schelet de maimuţă de o specie dispărută, aici, în alt loc, un schelet de altă specie dispărută, iar acolo un schelet de om… Imediat au venit evoluţioniştii cu idei similare domnului Haeckel care, exact ca echipele de desenatori ale lui Disney, au umplut cu un gen de „desene animate" acel „gol" dintre cele două-trei specii total diferite, încercând să sudeze plumbul cu aurul şi astfel ontogenia bulversează filogenia, neavând în comun nimic una cu alta decât himerele haekeliene… Totdeauna fantezia evoluţioniştilor au legat cei doi poli opuşi printr-o punte falsă, dar ea este şubredă şi cu mult sub nivelul artistic al desenatorilor din echipele lui Walt Disney, care cel puţin n-au avut niciodată pretenţia să fie numiţi savanţi.

În ultima vreme mi s-au înmulţit mult numărul „de ce"-urilor din capul meu. Dar mergând înainte pe linia explicaţiilor oferite de logica evoluţionistă nu se întrevede nicicum posibilitatea unui răspuns care să se apropie cât de cât de adevăr. Iată, în acest sens, câteva exemple elocvente:

Se ştie că fluturele numit „cap de mort" (Acherontia atropos, L.), singurul fluture care scoate un sunet, este un mare amator de miere şi

rareori acest fluture melofil este găsit ucis de albine în stup. El intră cam pe la amurg în urdiniş şi mănâncă miere până se umflă, după care pleacă liniştit trecând prin şirul albinelor de pază care nu numai că nu-l atacă, dar îi fac şi loc să iasă mai repede. Orice altă fiinţă care ar pătrunde în stup ar fi condamnată la o moarte sigură păţind ca şoricelul descris în fabula lui Tudor Arghezi care, odată înţepat de mii de ace, a fost apoi învelit cu ceară şi propolis să nu putrezească. Şi de ce nu atacă albinele fluturele? Deoarece dânsul dispune de o excelentă armă de diversiune, păcălind în modul cel mai ironic pe vigilentele fabricante de miere… Cum? Deoarece fluturele „cap de mort" imită perfect zumzetul mătcii tinere, sunet care exercită un efect „magic" hipnotizator asupra prostuţelor de albine care cred că trece regina lor… Ingenios? Foarte ingenios! Va trebui însă ca să vă spun că acest impostor amator de miere se naşte cu un asemenea talent de falsificator impecabil şi că el nu trăieşte niciodată alături de regina albinelor ca să-i poată fura „melodia", ceea ce înseamnă că secretul melodiei, „parola", i-a fost dată de cineva. Ei, bine, cine i-a putut-o da? A fost doar aşa o… simplă întâmplare? Cel care ar putea crede aşa ceva, iertaţi-mă, dar este chiar nebun! Cine i-a implantat totuşi melodia – natura? Păi natura este ceva în genul unor conglomerări de peisaje, biotopuri, genuri, specii, legi etc., etc. Cumva Dumnezeu? Păi Dumnezeu zicem că nu există! Şi atunci? Tăcere… Silentium… N-aţi înţeles? Nici eu. Dar hai să mergem mai departe…

Aş vrea să continui cu un exemplu observat de mine chiar aici, în pădure: zile întregi am urmărit, precum entomologul francez Jean Henri Fabre, muşuroaie de furnici. Se pare că societatea furnicilor trăieşte pe principii sclavagiste, oştirea furnicilor făcând invazii masive în muşuroaiele vecine pentru procurarea de sclavi. Am văzut cum furnicile luate ca sclave erau puse să poarte pe stăpânii învingători în spate, în căutarea de noi sedii pentru colonie. Despre minunea asta mai citisem şi înainte câte ceva şi, să fiu sincer, nu prea o credeam. Dar săptămâna trecută am văzut cu ochii mei că furnicile „ştiu" să întreţină „vaci cu lapte", să le crească în „cirezi" şi să le „pască". Ele mai ştiu să practice horticultura, „cultivând" ciuperci şi legume. Speciile de furnici care nu-şi pot fabrica singure glucoza recurg la ajutorul unor pureci de plante (afide) care extrag glucoza din rădăcinile şi tulpinile plantelor şi secretă zaharuri cu care se hrănesc furnicile. Îngrijirea afidelor am observat că revine lucrătoarelor sclave.

Acestea duc afidele „la păscut” pe rădăcini şi tulpini, le apără de duşmani, le protejează de frig şi ploi, aducându-le cu gura pe vrme caldă la suprafaţă, iar în nopţile răcoroase adăpostindu-le în cuib. Stricând o mică parte din muşuroi, am văzut (citisem, dar mi se părea inadmisibil) că furnicile sunt capabile să-şi cultive ciuperci în galeriile lor subterane, însămânţându-le în pământul pregătit special din gunoi de frunze. Hifele cultivate au la vârf un fel de măciulii care sunt păscute de furnici. Ciupercăria este îngrijită de lucrătoare care le curăţă de mucegaiuri. Când se mută colonia, sporii ciupercilor sunt şi ei căraţi în noua colonie. Un alt mod de a face rezerve de hrană, am constatat că îl constituie colecţionarea de seminţe pe care le depozitează în cuib. Când seminţele se umezesc, ele sunt scoase imediat la uscat, iar dacă germinează, furnicile le rup colţurile oprindu-le creşterea! Na, poftim: curată agricultură, sau mai bine zis – microagricultură! În acest caz, mai îndrăzneşte cineva să mă întrebe de ce mi se pare ciudat să constat că furnicile „cunoşteau” biologia ciupercilor înaintea omului? Cultivarea ciupercilor (fungicultura) constituie în sine un act asemănător cu inteligenţa, dacă nu chiar inteligenţă, act pe care omul l-a învăţat mult mai târziu. Furnicile însă îl reproduc printr-un stereotip genetic. Cine însă le-a implementat acest stereotip genetic? Mi se pare mai mult decât o nesăbuire să implic în acest act atât de elaborat simpla selecţie naturală darwiniano-haeckeliană sau să reclam intervenţia hazardului… Cine le-a învăţat pe furnici? Natura oarbă? Hm! Dumnezeu? Iarăşi tăcere…

Să vă mai servesc o poveste de genul acesta, deşi vă jur că nu este poveste ci un fapt ştiinţific pur adevărat. Nu demult, într-o scorbură din pădure, am descoperit viespile din familia Sphegidae care-şi paralizează victimele într-un chip original. Omizi, muşte, păianjeni, albine – toate aceste insecte, odată prinse, sunt înţepate de viespi exact în centrii nervoşi! Nu există eroare de nici măcar un sfert de micron! Şi aici aş vrea să fac o precizare de amănunt, nu lipsită de importanţă. Ca poziţionare, ca topică, centrul nervos al unui păianjen diferă destul de mult de cel al unei albine, de pildă, iar cel al unui fluture se află în alt loc decât al unei omizi. Dar cu viespile mele nu te joci: ele ştiu la perfecţie lecţia de topografie anatomică, şi pe fiecare victimă o percutează exact acolo unde trebuie, ca într-un fel de acupunctură aplicată pe insecte („insectoacupunctură”)… Prin această înţepătură veninoasă, perfect de bine amplasată, prăzile rămân vii şi

nemişcate mult şi bine; ele nu se strică şi pot fi consumate oricând proaspete. Dacă stau să mă gândesc, noi oamenii am învăţat secretul anesteziei foarte târziu, în laboratoare, spinalizând broaştele care trebuiau să rămână vii şi nemişcate în procesul diferitelor experimentări. (Multe mai avem de învăţat de la natură! Dar studiind-o, am creat o nouă ştiinţă, bionica, ea nefiind altceva decât o ramură a ciberneticii care îşi propune să introducă principiile de funcţionare ale sistemelor vii, în primul rând ale creierului, în electronică.) Să revin însă la ce se întâmplă cu insectele anesteziate de viespile cercetate de mine… În această stare paralizantă insectele sunt transportate vii până la cuib. Folosindu-mi lupa, iată ce-am văzut: viespea-matcă vine binişor şi depune câte un ouşor (mai rar două-trei) pe corpul fiecărui captiv adormit. Şi acum atenţie: când larva se dezvoltă din ou, ea va începe să se alimenteze mai întâi (!) cu părţile care nu provoacă moartea victimei, cum ar fi picioruşele, ultimul inel abdominal ş.a. Deci până şi scârbele astea mici de larve ştiu lecţia! mai ziceţi ceva… În acest fel progenitura viespii va avea asigurată în permanenţă o hrană proaspătă, cu toate albuminele, proteinele, grăsimile şi vitaminele nealterate. Vedeţi? Omul n-a reuşit încă să inventeze o „conservă vie". Şi este om! Din nou vă bombardez cu întrebarea mea: cine? cine? cine a programat viespea să ştie fără greş a înţepa victima spre a o conserva vie? Natura? Dumnezeu? Aceeaşi tăcere…

Dar nici viespea comună nu-i mai proastă. O măiestrie „ştiinţifică", poate chiar mai înaltă, am văzut că o foloseşte şi ea atunci când atacă păianjenii otrăvitori. Într-un fel, ea riscă chiar mai mult, deoarece se poate întâmpla ca şi ea să cadă victimă în timpul vânării acestui păianjen. Depinde care-i mai iute. Am asistat la o asemenea luptă, dar văzând că viespea prinsă în plasa păianjenului pierde orice şansă de a birui, am intervenit şi am salvat-o. Cum am eliberat-o din plasa lipicioasă, ea s-a repezit la păianjenul care venea dinspre scoarţa copacului şi, pentru a-l face inofensiv, l-a răsturnat mai întâi pe spate şi apoi l-a înţepat în ganglionul nervos prin care sunt comandaţi palpii cu otravă, făcând imposibilă transmiterea nervoasă a comenzilor de injectare a veninului arahnidei. Apoi cu a doua înţepătură aplicată pe cap i-a provocat paralizia generală a păianjenului, după care, leşinat cum era, l-a smuls de pe scoarţa copacului, l-a luat între cele şase picioruşe şi s-a dus cu el în zbor spre cuib. Am încercat s-o urmăresc în

continuare, însă am pierdut-o din ochi.

O abilitate similară demonstrează şi cârtiţa europeană (Talpa europaea) care îşi face depozitele de râme vii obligându-le să nu fugă după ce au fost prinse, prin paralizia ce le-o provoacă. Metoda ei de a paraliza victima este alta. Cârtiţa îşi muşcă victima distrugând inelele 3-4 în care sunt situaţi ganglionii cerebroizi. Din nou mă întreb şi eu cum… Că doar n-o zice cârtiţa în gândul ei: hai să vedem în ce inel s-o afla centrala nervoasă a râmei! Desigur, „savanţii" încăpăţânaţi vor argumenta cu aceeaşi apă de ploaie cam aşa: păi, câteva sute de mii de generaţii de cârtiţe au tot muşcat din inelul unu… apoi din inelul doi… apoi din trei – şi de geaba! După câteva mii de ani, noi generaţii de cârtiţe, mai evoluate, au descoperit în sfârşit că de fapt numai inelele trei şi patru erau vulnerabile şi când au învăţat acest lucru l-au transmis genetic tuturor descendenţilor… Hai să fim serioşi! Dacă există cumva asemenea naturalişti, îmi permit să le spun: domnilor, cea mai proastă cârtiţă are un instinct de orientare de o mie de ori mai exact decât cel mai bun dintre voi, deşi toate cârtiţele sunt oarbe, având ochii lipiţi, şi nu ştiu să numere inelele râmelor spre a descoperi care-i inelul trei şi care-i patru, ca să-şi paralizeze victimele muşcându-le exact de centrii nervoşi! Şi nici nu muşcă aiurea numeroase inele la rând până ajung la cei cu ganglionii senzitivi, (căci râma ar muri, iar cârtiţa o preferă vie), ci distruge centrala de comandă aflată exact în inelele trei şi patru! Sunt din ce în ce mai convins că natura nu ar putea realiza singură aşa performanţe uluitoare, nici în zece veşnicii!

În sfârşit, aş vrea să vă consemnez în relatarea mea de astăzi şi un alt caz care nu are nimic comun cu ştiinţele naturii. Acum un an a venit la biserică la tata un cetăţean mai în vârstă care i-a spus următoarea întâmplare trăită de el în cel de-al doilea război mondial, pe frontul rusesc. Eram de faţă când a povestit-o… El i-a spus lui tata că de mic copil a fost educat ca un bun creştin, devenind un bărbat foarte credincios, cu frica lui Dumnezeu, şi că atunci când a plecat pe front era decis să nu ucidă niciun om. Dar s-a întâmplat ca românii să fie aruncaţi într-o luptă crâncenă corp la corp cu sovieticii, într-un atac la baionetă, în care existau numai două alternative: să ucizi ori să fii ucis. Tertium non datur! „Mai bine mă las eu omorât decât sa bag baioneta în pieptul inamicului", şi-a zis el şi a început să se roage cu lacrimi fierbinţi ca moartea să-i fie rapidă şi fără chinuri. Atacul a început pe

un câmp al morţii în mijlocul unui vacarm de nedescris. Era un ocean de urlete sălbatice, de ameninţări crunte şi de jalnică durere; erau urletele cumplite al morţii. Pe jos sute şi sute de cadavre şi alte sute de răniţi călcaţi în picioare care strigau cu disperare după ajutor. În infernul acela de foc şi sânge românul nostru alerga cu puşca înainte rugându-se cu glas fierbinte lui Dumnezeu şi aşteptând ca din puzderia de inamici să apară din faţa lui unul din militarii adverşi care să-i dea lovitura de graţie. Şi într-adevăr, l-a văzut. Altul alerga cu baioneta întinsă spre el şi când a ajuns în faţa lui a întors arma cu ţeava în jos spre pământ, a deschis braţele largi şi a strigat în ruseşte: „Slava Iisusa Hrista!" Amândoi inamicii s-au îmbrăţişat în vacarmul luptei şi au rămas aşa, ceilalţi crezând că se luptă corp la corp. La sfârşitul bătăliei amândoi stăteau îngenuncheaţi şi plângeau rugându-se lui Dumnezeu şi mulţumindu-I pentru minunea făcută. Întrebarea mea este: cum s-a întâmplat ca din miile acelea de soldaţi încleştaţi într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte să ajungă faţă în faţă exact doi oameni credincioşi care să se roage împreună? Cum şi cine a aranjat o asemenea întâlnire impresionantă, unică în felul ei, o asemenea coincidenţă aproape imposibilă în condiţiile de acolo?

Extrapolând, tot mai mult înclin să admit că alta ar fi cauza unor întâmplări de felul celor de mai sus; şi despre acest cuvânt magic (cuvântul alta) tare mi-e teamă să zic că este chiar acea forţă ciudată, necunoscută mie, pe care eu încă nu o înţeleg bine, şi căreia tata îi zice simplu, fără să-şi mai bată capul cărturăreşte ca mine – D u m n e z e u… Oricum, mă simt obligat să fac o introspecţie mai profundă în această neclară minţii mele noţiune pe care totuşi am început să o intuiesc întrucâtva mai desluşit, nicidecum s-o pricep pe deplin. Acest îndemn de a cerceta şi din alte unghiuri lucrurile şi fenomenele din jurul meu l-am căpătat în urma observaţiilor mele îndelungate şi directe, în urma sutelor de întrebări care mi-au frământat şi încă îmi mai frământă mintea.

Da, pentru naturalistul curios şi pretenţios care sunt eu, natura din jur mi-a vorbit şi îmi vorbeşte continuu printr-un limbaj special pe care am început să-l înţeleg. V-am oferit câteva din constatările şi opiniile mele; vă voi mai oferi şi altele. Vă pot garanta că de când m-am retras în această pădure, mi s-au mai deschis ochii, am învăţat mai multe. În subtilităţile complexe ale naturii, categoric invizibile profanilor, sunt pe urmele descifrării unui alfabet secret, exoteric; am

început să întrevăd nişte amprente – aceleaşi peste tot – care pe mulţi i-ar face să admită că, probabil, natura gândeşte. Eu am dedus altceva: natura este oarbă, ea nu poate gândi. Ea mi se pare mai de grabă aidoma unei marionete de cârpă, foarte divers colorată, dar animată de o mână invizibilă care o face să apară atât de vie şi de calculată încât să dea impresia că acţionează inteligent. Bănuielile încep să mi se confirme şi am ajuns să cred din ce în ce mai mult că amprentele întrevăzute de mine în natură sunt nişte amprente divine.

Voi mai căuta totuşi unele confirmări în plus…

CAPITOL NO VI

Dacă Dorina, soţia scriitorului Codrin Elizeanu, era îngrijorată de faptul că soţul ei îşi pierdea ore întregi, cu droaia de copii după el, stând pe câmp de vorbă cu liliputanii extratereştri, acest lucru amuza în mod deosebit pe fetiţele lui mici, Codrina şi Ozana, care, de la o zi la alta, aşteptau ca tatăl lor să le aducă acasă în buzunar cel puţin un piticuţ drăgălaş, care ştie să spună poveşti, vorbind de toate, deşi atunci când au fost duse de mămica lor acolo, nu au văzut niciun pitic.

— Mamă, a venit un nene la poartă, spuse una din fetiţe.

— Cine-i?

— Nu ştiu, nu-l cunosc, răspunse copilul.

— Bine, spune-i că vin imediat.

Dorina se duse spre poartă unde văzu pe un cetăţean în vârstă.

— A, domnul Rădulescu… Bună seara şi bine aţi venit! Poftiţi, poftiţi înăuntru…

— Sărut mâna, aş vrea să vorbesc numai două cuvinte cu domnul Elizeanu, încercă bătrânul.

— Îmi pare rău, dar nu-i acasă. Toată ziua a scris, iar de vreo oră este plecat la prietenul său, inginerul Parianu. Dacă vreţi, mergeţi, că-l găsiţi acolo. Dânsul stă foarte aproape, pe strada vecină.

— Nu, lăsaţi. Mai trec eu şi altă dată. Sărut mâna.

— La revedere şi poftiţi când doriţi dumneavoastră.

Domnul de la poartă a plecat, iar Dorina, puţin cam supărată că soţul nu i se mai întoarce, dădu o fugă până la inginer acasă. Acesta însă ridică din umeri.

— N-a stat decât vreo două minute, după care a plecat zicând că are întâlnire cu grupul de copii cu care-şi continuă cercetările pe teren. De ce nu-l laşi să se convingă până la capăt despre ce este vorba…

— Acum am înţeles eu stratagema lui. A motivat că vine aici ca să poată pleca mai uşor la cercetările sale miraculoase. Nu mi-e de altceva, decât să nu creadă cumva lumea că a înnebunit. Eu ştiu câtă pasiune pune dânsul în tot ceea ce face, dar oamenii simpli nu pot înţelege asemenea preocupări în premieră absolută… De fapt, întâmplarea pe care o cercetează îi serveşte ca inspiraţie pentru ultimul său roman ştiinţifico-fantastic „Micuţii oameni verzi", pe care deja l-a început.

— Ştiu, că mi-a spus asta. Dar el nu vrea să redea exact şirul întâmplărilor întâlnite. Ele sunt numai un pretext literar, un punct de pornire.

— Pentru mine, oftă Dorina, este şi-un punct de poticnire. Acum tu ce părere ai despre toată povestea asta?

— Ce părere să am? La început mi se părea ireală, trăsnită, imposibilă. Codrin mi-a descris însă în fiecare zi evoluţia ei, încât de la o vreme am trecut-o din sfera fantasticului în cea a posibilului. Mâine o voi trece poate în categoria necesarului… Să-ţi spun drept, am început să mă zgâiesc şi eu pe cer după OZN-uri, doar-doar oi vedea şi eu vreunul…

— Mie nu-mi arde de glumă, Sandule. Spune şi tu: merită oare să-şi piardă timpul cu aşa ceva? El crede foarte sincer în existenţa OZN-urilor. Are o bibliotecă întreagă cu literatură ufologică.

— Păi, cum să zic? Merită… Discutând cu el şi citind tot ce mi-a recomandat din acest domeniu, am ajuns să visez şi eu farfurii zburătoare. Şi aseară am visat una…

— Crezi că eu n-am visat? La noi în casă un sfert din discuţii se învârt în jurul acestei probleme. Fetiţele noastre desenează numai OZN-uri…

— Adevărul este că subiectul acesta pasionează milioane de oameni de pe întreaga planetă în zilele noastre, din America şi toată Europa, până în Africa şi Australia, şi de-acolo până la sovietici şi chinezi. Cu atât mai mult pe specialişti. Este, ca să zic aşa, obsesia secolului. S-au scris zeci de mii de studii ozenistice şi au apărut mii de cărţi despre ele în toate limbile pământului; se tipăresc zeci de reviste

de specialitate şi sute de cărţi pe tot globul; s-au făcut numeroase filme despre OZN-uri. Preocuparea a ajuns o afacere internaţională şi a apărut o întreagă industrie ce i-a făcut pe unii milionari cu asemenea filme şi cărţi. Fiecare secol a avut ciudăţeniile şi nebuniile lui. Al nostru-i cu farfurii goale şi cu farfurii zburătoare. Primele mai ales aici, în România… Ori Codrin este poate unul dintre puţinii specialişti ai acestui insolit fenomen din ţara noastră. Şi vorba aceea: pitici cosmonauţi nu aterizează în fiecare zi, în orice loc…

— Din bătrâni, eu mai ştiu şi altfel de explicaţii în legătură cu asemenea aterizări – spuse Dorina cu scepticism.

— Care anume?

— Nu le spun specialiştilor ca voi, de teamă să nu vă stric cheful.

— Dar eu n-am pretins nicicând că aş fi specialist în ozenologie! se apără Sandu.

— Indiferent. Am plecat. Vom mai discuta şi altă dată, după ce veţi descoperi adevărul…

Când a ajuns acasă, Dorina îşi găsi soţul puţin cam indispus. Codrin îi mărturisi că a fost chemat la postul de miliţie unde un maior, trimis special de la Inspectoratul Ministerului de Interne Prahova, îl chestionase asupra întâmplării cu piticii. Mai înainte de a-i relata amănuntele despre ciudata aterizare a unor extratereştri de dimensiuni liliputane, Codrin îi făcu maiorului un scurt istoric al fenomenului O.Z.N. pe glob şi în România. Din servieta înţesată cu documente, adusă special pentru acest lucru la anchetă, scoase apoi câteva cărţi româneşti referitoare la acest subiect, precum şi un teanc de ziare oficiale, decupaje de articole şi fotografii despre aterizări de farfurii zburătoare şi despre fiinţe umanoide care au fost văzute ieşind din ele. Ofiţerul trimis era de altfel un om care se arăta a fi interesat de subiectul în cauză. Părea înţelegător şi destul de cumsecade. Când văzu că înseşi ziarele „Scânteia" şi „România liberă" dădeau suficientă importanţă acestor probleme, relatând amănunţit despre nave cosmice extraterestre cu ocupanţi la bord, nu mai avu ce să spună. „Pentru noi, cercetătorii fenomenului, ceea ce se întâmplă aici, la Scăieni, nu ar fi nicidecum ceva extraordinar – îi explica scriitorul ofiţerului – decât un caz clar de contactare cu extratereştrii numiţi uneori şi metatereştri, o întâ1 nire de gradul trei, în termenii de specialitate lansaţi de filmul lui Steven Spielberg. Ceea ce s-a întâmplat

nu prea demult în Brazilia, Argentina, Statele Unite, Franţa, Uniunea Sovietică, iată – s-a întâmplat acum şi-n România, chiar aici la noi. O coincidenţă şi nimic mai mult. Partea originală, în cazul de la Scăieni, este doar micimea fiinţelor care ne vizitează, nişte liliputani…" Apoi povesti câteva întâmplări cu micuţii extratereştri şi, în final, maiorul se declară mulţumit că a mai aflat câteva noutăţi din ufologie, domeniu în privinţa căruia recunoştea sincer că este profan. „Credeam că la mijloc ar fi vreo problemă legată de religie, de vreo superstiţie, cu apariţii de îngeri, de sfinţi. Dar văd că dimpotrivă… Deci, nu e vorba de nicio arătare sau „minune" religioasă." „Nu, nici pe departe", răspunse cu convingere Elizeanu. „Bun. Atunci am să raportez că totul este în ordine. Puteţi continua cercetările, dar ceva mai discret, că, ştiţi dumneavoastră, oamenii fac din ţânţar armăsar…"

Codrin însă era indispus în primul rând de faptul că autorităţile poliţieneşti au intrat pe filieră, ceea ce îi întărea bănuiala că ar fi existat o reclamaţie alarmantă în sensul acesta.

A doua zi, bătrânul Ioan Rădulescu – un fost contabil simpatic, onest şi inteligent, ieşit mai demult la pensie – sosi din nou la poarta scriitorului. De data aceasta Codrin era acasă.

— Domnule Elizeanu, începu bătrânul pensionar, nu vreau să vă reţin prea mult. Cunosc toată povestea cu piticii cercetaţi de dumneavoastră de la nepoţii mei. Ceva asemănător s-a mai întâmplat într-un loc; şi poate şi în altele, deşi foarte puţini ştiu sau cred asemenea întâmplări ciudate. Prea seamănă istoria aceasta cu ceea ce ştiu eu… Dar, în fine, am o bănuială. Şi pentru a vedea dacă este aşa ori nu, eu m-am gândit la ceva… La un alt fel de experienţă pe care sunt sigur că n-aţi mai încercat-o niciodată cu ei… V-aş ruga ca atunci când vă apropiaţi de acei pitici să le puneţi în faţa lor pacheţelul acesta – şi trase din servietă un pacheţel alb. Era, de fapt, o cutie de carton plată, învelită frumos într-o hârtie albă şi bine lipită la colţuri. Vă mai rog să nu scoateţi ce-i înăuntru până nu vedeţi cum reacţionează creaturile acelea. Totodată apropiaţi de ei şi un obiect oarecare, cum ar fi o carte de şcoală de pildă.

— Domnu', Rădulescu, aceia sunt cu certitudine nişte fiinţe extraterestre, dintr-o civilizaţie foarte avansată, care cunosc perfect tainele dematerializării. Doar nu aţi vrea să spuneţi că…

— Nu ştiu. Eu nu vă spun nimic în plus; încercaţi. Rămâne să vă

convingeţi personal. Mai discutăm şi după aceea. Deocamdată atât. Acum, vă rog să mă iertaţi pentru deranj, dar va trebui să plec, că sunt grăbit ca de obicei. Vă salut!

Codrin rămase contrariat. Chiar în seara aceea el se afla la locul cu pricina, însoţit de Rodica, Roxana şi Manuela – fetele cu care lucra în ultima vreme mai mult, întrucât acestea puteau de acuma discuta deschis – prin semne şi lumini – cu micuţii extratereştri. De aceste şcolăriţe entităţile cu pricina nu se mai îndepărtau deloc. Apăreau lângă ele de îndată ce le spuneau să vină.

Era înspre amurg. Cerul se înnorase parţial şi vântul adia uşor. Norii treceau repede peste jumătatea de lună care aci se vedea, aci dispărea sub cortina lor întunecată. În orice caz, înserarea se lăsase cu repeziciune. Câmpul în care se aflau cercetătorii noştri, situat la marginea localităţii, era înconjurat de câteva case la ferestrele cărora apăreau pe rând lumini. Ogorul avea numai tufişuri netăiate, formate din lăstarii de corcoduş şi de lemn câinesc. Nu departe, Schela petroliferă Boldeşti construise trei rezervoare mari pentru depozitat apa sărată care aparţineau de secţia Recuperări ale produselor de extracţie petroliferă. Se însera şi se vedea din ce în ce mai puţin, iar vântul începuse să adie mai tare.

— Piticii sunt chiar aici lângă noi, îl atenţiona Roxana pe Elizeanu. S-au îmblânzit mult.

— Să fie sănătoşi, că mie tot nu mi se arată, oftă scriitorul cu ciudă. Astăzi însă vreau să experimentez cu ei ceva nou. Ţine tu, Rodica, pacheţelul acesta alb. Ţine şi cartea aceasta de socialism.

— Ce-i înăuntru? întrebă copilul luând pachetul şi cartea scoase din servietă.

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu; mi l-a dat şi mie cineva. Acum cheamă-i pe micuţii noştri prieteni.

— Hei, sunteţi aici? Veniţi mai aproape…

— Sunt la picioarele noastre, remarcă Manuela.

Elizeanu se aplecă pe vine.

— Copii, urmăriţi cum reacţionează piticuţii când întind manualul acesta de socialism spre ei. Gata? Şi plimbă de câteva ori cartea peste vârful ierbii unde fetele spuneau că ar fi cele două mici creaturi.

— Stau pe loc, nu mişcă – ziseră fetele.

— Mai precis, cartea de socialism trece aşa prin ei, nu ştiu cum să vă spun, preciza Rodica. Dar ei rămân pe loc.

— Urmăriţi acum ce fac ei, când o să apropii pachetul învelit în hârtia albă. Vă rog să fiţi atente şi să-mi spuneţi tot ce vedeţi… Şi apropie pachetul cel alb de punctul unde spuneau fetele că se află piticii, rotindu-l deasupra ierbii. Fetele strigară toate trei:

— Fug, domnu' Elizeanu! Fug! Au fugit… Uitaţi-i, au apărut tocmai acolo, departe, la vreo zece metri.

— Chiar au fugit? îi vedeţi bine?

— Da, au fugit. S-au depărtat mult…

— Atunci să iau iarăşi cartea de socialism… Acum ce fac?

— S-au întors… Au revenit la loc… Acum stau chiar pe ea, iar acum stau în jurul cărţii, unul în dreapta, altul în stânga, ca şi cum ar sta de gardă în jurul ei.

— Hm! Ciudat… Foarte ciudat! se miră scriitorul. Hai să mai încerc odată cu pachetul alb… Şi-l întinse din nou.

— Iarăşi au dispărut şi-au apărut acolo, la aceeaşi distanţă.

— Dar ce-aveţi în pachetul acela? întrebă Rodica.

— Nu ştiu, ţi-am spus că nu ştiu. Hai să-i rupem învelişul alb, să vedem ce-i… Şi-l rupse. Rupse şi cutia de carton.

— Aa… Uitaţi: e-o Biblie! exclamă Rodica.

— O Biblie? întrebă Manuela. De ce fug de ea?

— Nu ştiu. Ia chemaţi-i înapoi, le sfătui scriitorul.

— Veniţi înapoi! îi strigă Roxana. Au venit, dar cam la doi paşi. Parcă se tem niţel.

Elizeanu le spuse cu năduf:

— Acum mi se pare că bănuiesc cine sunteţi… Cine mi-a dat cartea avea dreptate. N-am crezut niciodată să fiţi aşa ceva… De ce n-aţi spus-o de la început, neicuşorilor? De ce m-aţi minţit că sunteţi extratereştri? Şi de ce n-aţi fost sincer şi v-aţi bătut atâta timp joc de mine, de noi toţi, de bieţii copiii ăştia?! Cum aţi putut fi atât de ticăloşi?! Că ne-aţi înnebunit, nu alta! Tel me the truth: are you demons? – îi întrebă pe englezeşte, să nu înţeleagă copiii. If yes, signal with three red lights! Do you understand me? (Spuneţi-mi sincer: sunteţi demoni? Dacă da, semnalaţi cu trei semnale roşii. Mă înţelegeţi?)

— Răspund cu trei lumini roşii – strigară fetele. Dar ce sunt ăştia? insistă Rodica.

— Vă spun, dar să nu vă fie frică – le răspunse Elizeanu. Sunt demoni.

— Demoni? Adică… draci? întrebă Rodica. Brrr! mi se zburleşte părul pe cap…

— Diavoli? întrebă şi Roxana înfiorată.

— Aşa se pare, răspunse însoţitorul lor, deşi nici eu nu prea credeam să existe diavoli. Am citit însă despre ei.

— Aoleu, mamă! Mie mi-e şi mai frică, tremură Roxana. De geaba am luat eu lecţii de judo şi karate. Vreau acasă! Păi la şcoală tovarăşul diriginte ne-a învăţat că nu există forţe supranaturale; că nu există Dumnezeu, îngeri, diavoli, spirite rele sau bune… La fel ne-a spus şi tovarăşul director.

— La şcoală, da. În mintea profesorilor care v-au spus asta din convingere sau din alte motive n-or fi existând, dar iată că aici, în realitate, pe teren, treburile se schimbă… Barem eu nici nu-i văd şi nu i-am văzut niciodată. Aşa că aş putea să zic şi eu la fel ca dirigintele şi directorul vostru, că nu există. Dar voi îi vedeţi perfect şi tot voi afirmaţi că sunt! În plus afirmaţi că se tem de cartea aceasta sfântă care este Biblia! Nu eu afirm, ci voi! Poftim, întrebaţi-i, convingeţi-vă! Dacă nu-i vedeţi şi mă minţiţi că-i vedeţi, înseamnă, într-adevăr, că nu există; dar dacă-i vedeţi şi vă spun chiar ei că sunt demoni – înseamnă că trebuie să credeţi ce vedeţi. Înseamnă că există! E logic, nu?

— Pe cuvântul meu de onoare că-i vedem, domnu' Elizeanu, v-am mai spus şi altă dată, zise Rodica, puţin cam indignată. Chiar şi acum sunt în continuare aici în faţa noastră.

— Şi eu îi văd, repetă Manuela. Zău că nu mint!

— Şi eu, întări Roxana. Pot să vă spun asta şi peste douăzeci de ani. Dar n-au coarne, n-au nici coadă, nici copite ori barbă de ţap, cum zicea bunica şi cum i-am văzut pictaţi. Sunt exact nişte pitici… Totuşi a-nceput să-mi fie frică de ei.

— Deci nu mă minţiţi…

— Nu! Ce interes avem să vă minţim!

— Să nu vă fie frică, continuă scriitorul. Sunteţi cu mine. Aş vrea însă ca să nu spuneţi nimănui secretul acesta, cel puţin până săptămâna viitoare. Una, că nimeni nu v-ar crede; şi-apoi e destul de

riscant. De aceea, ţineţi-vă gura… Roxana, diavolii nu apar neapărat în forma grotescă aşa cum şi-o imaginează poporul. Ei pot lua diverse forme, inclusiv aceea de pitici… Mai sunt şi acum lângă voi?

— Da, mai sunt, răspunse Manuela. Bunica mea spunea că Diavolul nu pleacă niciodată de lângă oameni, decât dacă eşti foarte credincios, dar că nu-l vedem nici pe el, nici pe trimişii lui. Şi uite că ăştia au curajul să ni se arate în faţă şi să ne mintă.

Elizeanu îşi ascundea de copii un tremur uşor care-l cuprinse. Se aplecă totuşi cu Biblia în mână spre cele două duhuri rele sub formă de pitici.

— Dau încet înapoi – explică Rodica. Nu păşesc; plutesc… Dar iată: acum, nu ştiu de ce, au aprins o cruce galbenă între ei şi Biblie. Stau pitiţi după crucea aceea.

— De geaba, nicio stratagemă nu le mai merge! S-au deconspirat, şi gata! Fetelor, vreau să-i întreb ceva…

— Ne fac semne să mergem spre tufişurile din dreapta, spuse Rodica.

— Bine, haideţi acolo.

Când au ajuns, Elizeanu îi întrebă:

— Ştiţi să scrieţi? Faceţi litera A mare…

— A apărut pe loc un A mare, de culoare verzuie, puţin deasupra ierbii, cam de mărimea unei palme deschise, zise Rodica. Seamănă cu literele de la reclamele luminoase cu neon.

— Scrieţi cuvântul OM, le comandă Elizeanu.

— Au scris OM, cu verde, spuseră copiii.

— Scrieţi cuvântul PACE…

— PACE – citiră cele trei fete.

— Scrieţi cuvântul IAD!

— A apărut cuvântul IAD, dar scris cu roşu. Au schimbat culoarea…

Elizeanu nu vedea nimic, dar acum nu mai făcea caz de lucrul acesta, obişnuindu-se cu interdicţiile la care era supus. Se gândea însă că fetele ar putea totuşi să-l păcălească. Le credea 99 la sută, dar se temea mult de acel 1 la sută.

— Scrieţi cuvântul RAI… ordonă Elizeanu.

— Nu apare nimic scris. Ba da, uitaţi, abia acuma a apărut litera

D mare, roşie, care se stinge şi se aprinde, se stinge şi se aprinde – spuseră vizionarele.

— Scrieţi cuvântul ISUS!

— Apar două luminiţe roşii care se sting şi se aprind.

— Nu puteţi, sau nu vi se dă voie de către cineva? Dacă nu aveţi voie, luminaţi cu albastru, le sugeră scriitorul.

— Albastru! Un punct albastru…

— Există Dumnezeu? întrebă dintr-odată Elizeanu, ca să vadă cum reacţionează reprezentanţii infernului. Dacă da – verde; dacă nu, luminaţi cu roşu…

— Se aprind pe rând: roşu-verde, roşu-verde, roşu-verde… Tot aşa mereu, spuse Rodica prima.

— Iar răspundeţi la derută făcând pe proştii – sau sunteţi chiar proşti! îi admonestă scriitorul cu nervozitate. Vedeţi, copii, că demonii sunt perfizi, nesinceri, mincinoşi!

Spre a verifica mai profund sinceritatea grupului, o rugă pe Rodica să rămână cu el, iar pe celelalte două să stea la peste 15 m distanţă. Le-a spus să vină doar atunci când le va face semn cu lanterna. Zis şi făcut. Rodica spunea că se cam teme să continue discuţia cu dumnealor.

— Imediat terminăm cu dânşii, căci nici mie nu-mi place de ei. Dar vreau să le aflu câteva opinii din lumea de dincolo. Fii atentă acum, Rodica, la ce vor răspunde acum. Eu am să-i întreb ceva: Există iad? Dacă da, răspundeţi cu galben…

— Da, există, fiindcă au răspuns cu o luminiţă galbenă.

— Aveţi vreun mesaj special adresat nouă oamenilor din partea voastră?

Imediat au apărut nişte litere galbene, care se aprindeau pe rând, într-un arc de cer, însă fără pauze între ele.

— Nu le pot citi, spuse Rodica. Scrie ceva înghesuit.

— Distanţaţi literele, separându-le în cuvinte şi puneţi toate semnele diacritice, la literele specific româneşti – la ă, î, ş, ţ! –, strigă Elizeanu.

— Da, acum înţeleg clar: IADUL… ESTE… PREGĂTIT… PENTRU… TOŢI… Brr! Mi-e cam frică, domnule Elizeanu! Este scris aşa, curb. Le văd de aici – şi arăta cu degetul pe pământ – până aici, în

felul acesta:

— Nu stingeţi literele! Să le-aduc şi pe celelalte două fete, numai să le semnalizez cu lanterna. Rodica, te rog să nu le spui colegelor tale ce scrie aici, să văd dacă pot citi şi ele propoziţia aceasta.

Fetele veniră şi au confirmat cu exactitate textul, ceea ce înseamnă că ele vedeau la fel de bine mesajul demonilor. Copiii săracii nu minţiseră o iotă. Totuşi, trist şi înfiorător mesaj! În fond, un avertisment serios care ar putea conţine un adevăr terifiant. Aşadar, există iad – gândi Elizeanu. Ciudat! El avea o anumită credinţă în Dumnezeu. Mergea uneori la biserică, se închina, săruta icoanele, asculta slujba cu plăcere, dar susţinea că nu pot exista demoni. „Dumnezeu există răspândit în toată natura, ca o fiinţă panteistă inclusă în tot universul; demoni însă nu pot exista. Ei sunt o scornire a minţii omeneşti înfricoşate, ori o simbolizare a răului universal". Era o teorie proprie, adoptată când renunţase la ateism, o teorie care-l satisfăcea. În fond uitase ce spunea poetul francez Baudelaire: „Satana l-a convins pe om să creadă că diavolii nu există". Baudelaire însuşi trăise o viaţă sub influenţele duhului rău.

Experienţa aceasta de aici i-a deschis lui Elizeanu ochii mai mult decât toate celelalte experienţe şi lecturi prin care trecuse şi i-a răsturnat multe din teoriile şi prejudecăţile anterioare. El Îl căuta pe Creator numai prin opere filosofice şi literare. Acestea îi deviaseră însă mult cărările căutării. Acum se cam înfuriase pe mizerabilii ăştia de „pitici". Totuşi le mai puse câteva întrebări finale:

— Cine se află la bordul tuturor OZN-urilor?

— Răspund prin litere luminoase: NOI.

— Deci aşa-zişii extratereştri cine sunt?

Răspuns clar:

— O.Z.N. plus NOI.

— Voi credeţi în Dumnezeu?

Imediat apăru pe iarbă o replică ciudată, desenată de fete în felul următor:

Deci un NU format din mai multe DA-uri. Un răspuns mai diabolic nici că se putea. Furia anchetatorului creştea:

— Bine, bine. Dacă nu credeţi voi în Dumnezeu, atunci noi în cine să credem?

Fetele citiră îngrozite:

— CREDEŢI ÎN MINE. EU VĂ VOI DA TOATĂ PUTEREA MEA VOUĂ.

Cu excepţia cuvântului MINE, scris cu roşu, celelalte cuvinte erau scrise cu galben strălucitor şi subtitrate cu un D mare, roşu, cu un punct după el.

Elizeanu se înfurie şi strigă din răsputeri:

— Nu! Niciodată! Noi vom crede numai în Dumnezeu! Să vă fie ruşine, porcilor ce sunteţi! Criminali mizerabili! Aţi fost tot timpul nişte mincinoşi ordinari, în stare să vă bateţi joc de mine şi de copiii ăştia nevinovaţi săptămâni în şir, cu arătări mincinoase. Aţi jocat rolul unor prăpădiţi de extratereştri şi l-aţi jucat prost! Nu sunteţi nici atât de inteligenţi pe cât vă consideraţi, fiindcă aţi făcut greşeli de logică elementară în minciunile voastre idioate…

Rodica spunea că în clipele acelea cei doi „pitici” ascultau cu capetele plecate în jos.

— … De aceea – continuă incriminatorul – din îngerii înalţi ai cerului, cum am auzit că aţi fost, Dumnezeu v-a prăbuşit şi-aţi decăzut ajungând în starea aceasta jalnică de plâns. Iadul nu-i pregătit pentru noi, ci pentru voi, ticăloşilor!

Dacă ar fi venit atunci cineva şi l-ar fi auzit pe scriitor cum certa pe cineva invizibil, necunoscut, de bună seamă ar fi zis că este nebun. Dar lui Elizeanu nu i-ar fi păsat. Descoperirea lui i se părea mai importantă decât orice părere a vreunui profan. Venindu-i pe loc o idee răzbunătoare, scriitorul scoase cu gesturi pripite din servietă Biblia ce fusese închisă în cutia albă, o întinse spre cei doi gnomi şi, tremurând de mânie, îi exorciză ca un preot:

— În numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncesc vouă să părăsiţi pentru totdeauna aceste locuri şi să vă duceţi în pustiuri! Vă poruncesc aceasta în Numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh – amin!

Şi când a pronunţat cuvântul amin, zeci de fulgere orbitoare i-au înconjurat pe cei patru din toate părţile, ca şi când erau fotografiaţi de o armată de fotoreporteri, cu zeci de bliţuri. Niciun zgomot însă. Aceste fulgere fură văzute de toţi, inclusiv de scriitor. Copiii ţipară şi se

înghesuiră în jurul lui Elizeanu care-i linişti:

— Ei, gata! Gata! Nu vă speriaţi de geaba! Staţi liniştite! (Tremura însă la fel ca şi copiii.) Comedia s-a terminat… Fulgerele acestea de mânie şi neputinţă sunt un semn că demonii părăsesc locul acesta pe care-l stăpâneau de cine ştie când… De-acum încolo nu-i veţi mai vedea niciodată! Ia uitaţi-vă: mai sunt acolo?

— Nu, domnule Elizeanu, nu se mai văd. Au dispărut! confirmă Rodica.

— Au întins-o cu coada-ntre picioare! făcu Roxana.

— Au pierit de tot, lua-i-ar benga, întări şi Manuela.

— Pfu! Bine că s-au dus! Am scăpat de monştrii ăştia de „pitici" pentru totdeauna! Şi nu mai cred în ozeneuri niciodată, răsuflă scriitorul uşurat parcă de o povară.

— Nici noi, ziseră fetele aproape într-un glas.

— Am convingerea certă că sunt primul specialist în OZN-uri de pe glob care a descoperit cu mare exactitate secretul lor. Unii, numai câţiva, doar îl bănuiesc, fără să-l fi probat practic ca noi. Vedeţi, de aceea erau ele atât de impalpabile şi controversate, zăpăcind minţile oamenilor. Lucru cu adevărat drăcesc!

— Credeţi că ceilalţi cercetători or să fie de acord cu descoperirea noastră? întrebă Rodica.

— Bineînţeles că nu, fiindcă ei nu au trecut prin ce am trecut noi. Şi ce dacă! Ei pot face fel de fel de alte supoziţii în cărţile, simpozioanele şi revistele lor! Pentru noi toate sunt simple bâjbâieli şi păreri false. Dar noi avem de-acum adevărul în mână, avem o experienţă practică şi pentru asta ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu că ni l-a descoperit!

— Parcă acum nici nu-mi mai este frică de ei, se grozăvi Rodica.

— Nici mie, spuse Manuela.

— Ba mie tot îmi mai este puţin. Şi-acum cred că mai mă ia cu fiori asistând la felul cum au plecat, adăugă Roxana.

— Cine crede în Dumnezeu cu adevărat nu are de ce să se mai teamă de demoni. Experienţa noastră din seara aceasta trebuie să ne facă să credem cu şi mai mult temei în Dumnezeu, copii. Asta-i concluzia finală, la care cu numai câteva minute în urmă eu personal nu credeam că aş fi putut-o accepta şi poate chiar aş fi respins-o. Dar

din momentul de faţă ştim care este direcţia precisă, nu-i aşa?

— O să scrieţi vreodată despre ce-am descoperit noi aici? întrebă Roxana.

— Ce părere ai, cum să nu scriu? Simt aceasta nu numai ca pe o necesitate scriitoricească, ci ca pe o datorie primordială pe care va trebui să o explic tuturor. De azi încolo, cu farfuriile zburătoare m-am lămurit: chiar dacă o să le văd şi chiar dacă voi observa vreodată ieşind din ele astronauţi mai mari sau mai mici, mai frumoşi sau mai urâţi, acum eu ştiu cine se află în spatele acestor arătări. Şi nu numai eu, dar şi voi. Asta trebuie să o ştie toţi. Atâta îmi pare rău, că a trebuit să trecem prin mizeria asta de experienţă neplăcută şi că lumea ne-a blamat de geaba. Dar cândva vor afla cu toţii adevărul şi vor ajunge la convingerile noastre.

— Ce ştie lumea! îl consolă Rodica.

— Mie una nu-mi pare chiar atât de rău. A fost o aventură oarecum frumoasă, pe care nu o voi putea uita niciodată, interveni Roxana. Şi dacă nu vă supăraţi, vă mai mărturisesc ceva: profesorii mei de la şcoală reuşiseră să mă convingă destul de serios că nu există Dumnezeu şi ne obligau să-I scriem Numele cu d mic… Şi nu m-au convins numai pe mine, ci pe toată clasa. Drăcuşorii ăştia m-au convins însă de contrariul. Aici, colaborând cu dumneavoastră, am învăţat o lecţie pe care la şcoală n-ar fi avut curajul niciun profesor să ne-o predea. Într-un fel, chiar le mulţumesc.

— Mulţumeşte-le, dar nu le rămâne datoare cu nimic, conchise Elizeanu zâmbind. Eu nu vă mulţumesc decât vouă şi din clipa aceasta experienţele noastre cu „extratereştrii" au luat sfârşit. Este timpul să plecăm acasă, fetelor. Noapte bună şi aveţi grijă să nu vorbiţi mai mult decât trebuie.

*

* *

Dorina era şi speriată şi fericită de ceea ce i se raporta. Codrin, deşi terminase acele stupide cercetări şi se lăsase definitiv de ufologie, aflase lucruri incredibile dar adevărate care îl linişteau. Amândoi scoaseră din rafturile principale ale bibliotecii toate teancurile de cărţi şi reviste despre O.Z.N-uri: Farfuriile zburătoare o chestiune serioasă,

de Frank Edwards, O.Z.N. O problemă modernă, de ing. Florin Gheorghiţă, O.Z.N. O sfidare pentru raţiunea umană, de Ion Hobana (prieten cu Elizeanu) şi Julien Weverberg, Passport to Magonia, de Jacques Vallée, The UFO Experience. A Scientific Inquiry, de J. Allen Hynek; revista APRO care apărea la Tucson, Arizona, USA, apoi Flying Saucers News, Lumieres dans la nuits şi multe altele. Le-a mutat pe toate în rafturile de jos ale bibliotecii mici, în altă cameră. Fără îndoială, îi preţuia mult pe toţi autorii lor, le aprecia sincer strădaniile nobile de a dezlega o aşa încurcată enigmă, dar întâmplarea a făcut ca să descopere el adevărul înaintea lor.

O întrebare firească îi zbârnîi prin mintea lui Codrin: „Dacă eu le-aş spune colegilor mei ufologi toată povestea cu piticii de la Scăieni, oare ar fi vreunul dispus să mă creadă, sau m-ar privi cu milă de sus? Cu siguranţă că nu m-ar putea crede chiar dacă ar dori aşa ceva! Poate, în cel mai fericit caz, câte unul ar răspunde: aceea a fost, desigur, o situaţie particulară. Chiar dacă există demoni, ei au prezentat particularul ca general, dar au minţit. OZN-urile există independente de trucajele lor, iar acei liliputani doar le-au imitat sau – de ce nu? – le-au caricaturizat. Ori… poate înşişi extratereştrii au jucat rolul de demoni. Ei bine, ar fi de aşteptat asemenea răspunsuri din partea celor mai mulţi ufologi. Eu, Elizeanu, însă, am ajuns la concluzia mea: toate arătările cu OZN-uri, fără excepţie, sunt opere artefacte ale demonilor. Ele pot apărea pe fotografii, pe filme, pot fi materializate, lăsând urme pe pământ, dar sunt categoric opere ale Satanei care acţionează cu ele aşa de sute şi mii de ani. Ba, mai mult decât atât: însăşi existenţei lui „Yeti", misteriosul om al zăpezilor, îi atribui aceleaşi cauze, căci Diavolul vrea să convingă pe om că el nu a fost creat de Dumnezeu, ci adus din spaţiile intergalactice ori rezultat în urma unor evoluţii. După multe căutări, am ajuns la nişte opinii personale pe care le consider valoroase. Nimeni şi nimic pe lume nu-mi va mai putea schimba această opinie care rămâne un adevăr incontestabil şi definitiv!"

Sandu rămase şi el foarte contrariat de această descoperire a lui Codrin. Mai ales după ce cunoscu şi pe copiii martori cu care stătuse şi el de vorbă.

— Ştii ce conchid eu de-aici, Codrine? Dacă aşa stau lucrurile, treaba este foarte serioasă! Când dracii îndrăznesc să-ţi iasă la drumul

mare, lăsându-se văzuţi de zeci de oameni: copii, femei, adulţi – înseamnă că treaba este într-adevăr foarte serioasă şi că vremurile din urmă se apropie. Vezi, ei au încercat să vă determine a vă închina lui Satana, lui Lucifer, fiindcă v-a zis: „credeţi în mine şi eu vă voi da toată puterea mea vouă!" Dacă ai fi acceptat, i-ai fi văzut şi tu cu siguranţă şi ai fi fost ca Faust care a semnat un pact cu diavolul. Fiindcă au vrut să vă câştige încrederea, s-au arătat ca nişte pitici, dar ei puteau să vă apară sub forma unor îngeri frumoşi de lumină, fiindcă demonii tot îngeri sunt, dar îngeri decăzuţi! Putea ca Lucifer însuşi să-ţi apară în toată măreţia şi strălucirea ce şi-ar fi luat-o, cerându-i să i te închini lui, cum a mai cerut şi altora. Sau în dimensiuni umane ori ca uriaşi – şi atunci, desigur, v-aţi fi speriat, aţi fi fugit şi n-aţi mai fi stat de vorbă cu ei… Dar aşa, micuţi şi „nevinovaţi", au încercat să vă păcălească. Căci, la drept vorbind, cine se teme de nişte piticei cât o ţigară? Nimeni, niciun copil! Şi v-au păcălit! Dar ceea ce ai făcut tu cu Biblia acolo se numeşte act de exorcizare sau de alungarea demonilor.

— Ştiu asta…

— Da, dar nu ştii că lor nu le convine să-i alungi din locuri pe care poate le obţinuse prin îngăduinţa divinităţii. Vezi, să nu cumva să se răzbune pe tine şi pe copiii ăştia. Înainte de exorcizare trebuie totdeauna să ceri protecţia lui Dumnezeu printr-o rugăciune specială, altfel se răzbună sau intră în vreunul din voi.

— Tu ţii neapărat să mă sperii?

— Tot ce-ţi spun, nu-ţi spun de la mine, ci sunt lucruri pe care le-am citit în „Filocalia", nu mai ştiu ce volum, tradusă din greceşte de părintele Stăniloaie.

— Şi ce ar trebui să faci în cazul acesta?

— Vezi tu, Codrine… Negativul pune în valoare pozitivul, şi contraria contrariis curantur, adică, pe latineşte, cele contrarii se vindecă prin contrarii.

— Principiul medicinii homeopatice. Nu trebuie să-mi traduci.

— Ştiu că ştii latineşte. Mi-am tradus mai mult pentru mine, dar ţi-a scăpat un amănunt important… Adevărul este că, pe undeva, am greşit amândoi.

— Nu zic nu. Poate ai dreptate, dar fă-mă să înţeleg ce am greşit.

— Ai să înţelegi imediat. Atât eu cât şi tu am început să căutăm adevărul pe căi puţin cam ocolite. Dar ce spun eu puţin; mai exact, pe

căi ocolite bine! Nu vreau să-ţi spun că-s neapărat greşite, dar oricum sunt destul de ocolite. Aici cred că am exagerat amândoi. Tot ce mi-ai spus este o foarte bună lecţie şi pentru mine. Căci amândoi ne-am îndopat cu filosofie, dar am neglijat cartea de filosofie numărul unu a omenirii.

— Vrei să spui… Biblia?

— Da, Biblia! Care alta? Ai lucrat cu ea – dar închisă! – şi ai văzut ce putere are… Hai să lucrăm cu ea şi deschisă – şi atunci: înapoi la Biblie, frăţioare! Vei vedea că puterile ei sunt colosale, nelimitate. Cât ai citit tu din ea?

— Păi, cam toată. Dar mai mult ca lectură suplimentară, ca să-mi extind cultura mea generală. Unele versete le ştiu pe de rost şi-n greacă şi-n latină, cum ar fi „Tatăl nostru": Patera mas epouranie, as timate os aghion to onoma su, opos is ton uranon, etsi ke tin ghiin… Ba, primul verset din „Pentateuh", din Geneza, ţi-l pot recita şi-n limba ebraică: „Bereşit Elohim…"

— Stai, stai, stai… Nu, nu aşa, frăţioare! Nu-i suficient. Asta-i egal cu zero – un fel de parada modei şi-a mândriei în faţa lui Dumnezeu. Şi eu citesc din Biblie zilnic. Totuşi, comparativ, am citit, cred, mai multă filosofie decât pagini biblice, dar am greşit. Căci uite ce spune sfântul apostol Pavel în doi Coloseni cu opt – citesc din Biblia tradusă de Gala Galaction şi părintele Vasile Radu: „Luaţi aminte să nu vă fure mintea cineva cu filosofia şi cu deşarta înşelăciune din predania omenească, după stihiile lumii şi nu după Hristos!" E clar, nu? Începând din clipa aceasta, voi inversa procentajul. Va trebui, deci, să studiem zilnic Biblia, folosind în acest studiu şi cărţi explicative, chiar dacă sunt ele ortodoxe, catolice, protestante ori neoprotestante, căci la fiecare găsim lucruri minunat comentate. Tu mă ştii că sunt un ortodox aproape habotnic. Dar văd că ce nu înţeleg prea clar într-un studiu al unui cult, din cele citate, se întâmplă să pot înţelege mai bine în studiul altui cult creştin, ceea ce este, desigur, un câştig. Regret că religia creştină s-a împărţit în atât de multe culte. Dumnezeu trebuie să fie unul pentru toţi creştinii, iar creştinii între ei să se simtă fraţi, indiferent de denominaţie. Ăsta ar fi idealul. Numai să fie adevăraţi creştini. Poţi fi un pocăit ortodox, după cum poţi fi un pocăit catolic, protestant sau neoprotestant – asta-i opinia mea, căci în rai n-o să fie numai ortodocşi, numai catolici sau protestanţi vechi şi noi, ci din toate

cultele. Şi – Doamne fereşte – şi-n iad, poate, la fel… Şi mai este ceva foarte important: rugăciunea! De câte ori te rogi?

— Eu? Când şi când… Mai ales când îmi aduc aminte sau când sunt în necazuri, în pericole…

— Îmi pare bine că recunoşti. Dar află că nu e bine. Nu-i deloc corect şi suficient. În rugăciune trebuie să arzi ca o flacără înaltă! Să fii fierbinte, nu rece; nici măcar căldicel. Şi tot ce-I cerem lui Dumnezeu, să-I cerem în Numele Mântuitorului nostru. Tu ai acuma deja o experienţă, fie ea şi negativă. Ai lucrat cu diavolii, Codrine. Nu, nu râde… Orice-ai zice, ai lucrat cu ei; ai stat de vorbă cu ei ore întregi.

— Dar n-am ştiut nici pe departe că-s diavoli, mânce-i câinii! Credeam, Doamne iartă-mă, credeam sincer că-s extratereştri!

— Tot una e! Ai stat de vorbă cu ei – fie şi prin intermediari, cum fac spiritiştii cu persoanele care le servesc ca medium. Iar în faţa lui Dumnezeu aceasta este o scârbă, un păcat… Iată de ce ar trebui să te rogi intens, să-ţi ceri iertare, spălându-te de păcate şi pocăindu-te cu adevărat. Şi eu mă voi ruga pentru tine. Altfel nu vei avea protecţia divină, căci diavolii nu-s chiar atât de „pitici" cum vi s-au arătat vouă. Ei sunt cu toţii adevărate genii în capacitatea de a distruge oamenii, de a le face rău. Hai să-ţi dau nişte exemple legate chiar de locul acela blestemat, unde i-aţi văzut voi.

— Eu n-am văzut niciunul, doar ţi-am mai spus-o!

— Lasă, e ca şi când i-ai fi văzut. Şi ştii? Tot gândindu-mă la întâmplarea voastră, am putut face dintr-odată nişte conexiuni clare cu unele evenimente întâmplate mai demult sau mai recent prin casele oamenilor din jurul acelui câmp blestemat. Sunt exact casele din raza de acţiune a „piticilor" acelora… Nu? Fii niţel atent: îl mai ţii minte pe Gigi Ţiţireagă, fostul meu coleg de şcoală?

— Cum nu, un băiat care s-a sinucis.

— Aceea era porecla lui. În realitate, pe el îl chema Dinu Gheorghe… Era un băiat bun, muncitor, cumsecade – până într-o zi. Stătea exact lângă Manuela care a descoperit piticii cei infami. Mi se pare că erau şi ceva rude. Ei bine, băiatul acela bun cum era, s-a apucat dintr-odată de băutură, a devenit alcoolic incurabil şi a sfârşit aruncându-se înaintea trenului. Bunicul lui, moş Dinu, s-a spânzurat în podul casei. Altă rudă a lor, mama lui Costel Dinu, zis şi Curcă, vecină cu ei, s-a îmbolnăvit şi ea de nervi şi s-a aruncat cu capul în fântâna nu

departe de lângă câmpul cu pitici. Peste drum de Manuela stătea una Mărculeasca, dacă ţi-o mai aduci aminte…

— O ştiu, că pe vremea când eram copil cumpăram lapte de la gospodăria ei.

— Atunci ştii ce s-a întâmplat. Bărbatul Mărculeascăi lucra la schela petroliferă pe un camion cu ajutorul lui de şofer. Ea era amanta acestui ajutor. Într-o zi dânsa l-a pus să-l omoare pe bărbate-său. Amândoi l-au aruncat pe Mărculescu într-un batal cu păcură. Au fost prinşi şi condamnaţi la douăzeci de ani închisoare. Ea a ieşit nu prea demult din puşcărie după ce a executat toată pedeapsa. Pe acelaşi câmp, imediat după război, băieţii gemeni ai ţaţei Maria Darie au găsit un proiectil şi-au vrut să-l demonteze. Proiectilul a explodat şi i-a pulverizat pe-amândoi. Pe urmă, mama băieţilor a înfiat o fată, pe Olguţa. Tot lângă locul acela, o fată de numai 10 ani, Matei Cristina, a născut un copil cu tatăl ei vitreg, iar două case mai încolo a născut o altă fată, de 11 ani. Pe tatăl fetei îl chema Drăgoi, iar pe fată parcă Drăgoi Maria. Tot în jurul câmpului cu pitici era casa lui nea Victor Zamfirescu, care a explodat şi a ars de la gaze, împreună cu nevastă-sa cu tot. Acum o sută de ani, am auzit că a existat pe acel loc un han sau o cârciumă în care s-au petrecut multe crime. Ceva mai spre şoseaua asfaltată este casa lui Gheorghiţă Simion. Ăsta, după cum ştii, era ofiţer de securitate şi a murit de cancer, iar nevastă-sa, văduva lui Gheorghiţă, se ţinea cu doi bărbaţi deodată. Unul, Avramescu, îl găseşte într-o seară pe celălalt în casa unde venea, şi-l înjunghie cu cuţitul pe rivalul său ucigându-l. Gard în gard cu Manuela locuiau părinţii frumoasei secretare de la primărie, Mimi Dinu. Tatăl ei era şofer. Amândoi părinţii călătoreau în camionul schelei petrolifere în drum spre casă. La coborârea unei pante, bara de direcţie a camionului s-a rupt şi ambii părinţi i-au fost foarte grav accidentaţi. Tata i-a murit la spital, iar mama fetei a suferit un mare şoc, murind şi ea săraca mai târziu. Dana, fata lui Stelu Ivan, alt vecin al Manuelei, era să se înece în lacul Snagov, fiind cu greu salvată. Când s-a căsătorit cu Dan, băiatul fotbalistului Viorel Mateianu şi s-au mutat amândoi lângă câmpul cu pitici, nici n-a apucat să se bucure de frumoasa lor căsnicie, că Dan Mateianu a murit ca din senin în floarea tinereţii, dintr-o boală fulgerătoare. Şi mai sunt exemple de-astea… Nicăieri nu s-au întâmplat mai multe nenorociri în localitatea noastră ca în acel perimetru bântui de faimoasele OZN-uri care au fost văzute înălţându-se şi aterizând pe

câmpul cu pricina. Crezi că-s întâmplătoare toate aceste nenorociri? Cu o seară înainte de a fi fost prima explozie de la Rafinăria Teleajen de lângă Ploieşti, care a ucis atâta lume, deasupra rafinăriei a apărut un OZN cu coadă care a stat acolo câteva minute. Fă şi tu legătura!

— Uite, asta chiar că nu mi-a trecut prin cap. Dar ai perfectă dreptate. Dacă stau bine să mă gândesc, mai cunosc şi alte nenorociri petrecute în jurul câmpului cu pitici. Să ştii că ai făcut nişte observaţii foarte interesante. Nu-s numai nişte nenorocite coincidenţe, ceea ce înseamnă că demonii nu vor o clipă să rămână şomeri. Ei lucrează de zor pe lângă fiecare dintre noi şi unde găsesc terenul mai slab pun imediat stăpânire pe oameni, chemându-se unul pe altul să domine fiinţa unui om şi atacându-l cu insistenţă. Cred că nici eu şi nici fetele şi băieţii cu care am colaborat pe câmpul acela nu am scăpat de unul sau mai multe necazuri pe care duhurile rele ni le provoacă. Abia acum îmi pot explica de ce mi-au mers anapoda treburile atunci când stăteam de vorbă cu ei. Chiar şi acum duc în spinare o povară, apărută ca din senin, de care aş vrea să scap cât mai curând.

— Nu-ţi cer să mi-o spui.

— Poate că ţi-o voi spune cândva. Fetiţele care m-au ajutat mi-au mărturisit că şi ele, aproape noapte de noapte, au vise foarte urâte, coşmaruri. Rodica s-a trezit că a primit nişte uluitoare însuşiri paranormale: poate ghici gândul oricui şi numele oricăror persoane necunoscute. La fel o altă fetiţă cu care am colaborat mai puţin, Mimi Tomescu. Într-o mai mică măsură şi alţi copii la ajutorul cărora am renunţat, căci nu erau receptivi precum cei selectaţi anterior. Eu le-am spus să nu se mândrească cu aşa ceva, fiindcă nu sunt daruri naturale. Demonii de altfel le promiseseră că le vor da puterile lor. Rodica nici nu le-a cerut şi deja a căpătat însuşiri telepatice, ca să o momească. Ajunsese până într-acolo încât să poată discuta cu Manuela prin gând, ca la telefon, fiecare stând acasă la ea. De asemenea, tot Rodica Stan, s-a uitat undeva într-un loc pe pământ şi a văzut ceva ieşind ca nişte aburi. În acel loc, apoi şi în altele, apăreau acolo cuvinte scrise pe un fel de portativ, fata putând „ghici" diverse cuvinte gândite de altul şi care apăreau scrise în acei aburi numai de ea văzuţi (o altă formă, cred, prin care se manifesta prezenţa demonilor). Ulterior şi restul echipei vedea aburii. Interesant era că gândurile oamenilor sau sugestiile lor „transmise" de bună voie – căci se zice că duhurile rele nu pot afla

gândurile omeneşti decât numai dacă oamenii vor să le transmită – asemenea gânduri apăreau simultan scrise pe acele portative luminoase. Încă doi copii (băieţi) mai puteau citi şi ei în aburii aceia mişcători dar invizibili pentru ceilalţi. Credeţi ori nu, dar acolo a apărut şi numele lui Ceauşescu scris cu auriu pe o panglică roşie ţinută în gheare de un vultur cu coroană de aur pe cap – ca într-o stemă imperială. Încă o dovadă că acest dictator este preferatul diavolilor care-i încoronau astfel numele… Mai mulţi copii au văzut fenomenul. Supuşi la proba desenării separate, copiii au prezentat desene foarte apropiate ca formă, ceea ce confirma un fapt real. Toate aceste fenomene par foarte stranii, desigur, dar când vizionarii au început să practice acasă rugăciunea şi-au pierdut cu toţii însuşirile paranormale.

— Foarte interesante sunt şi aceste observaţii finale pe care mi le spui, Codrine. Dar de aici dă-mi voie să trag concluzia că tot ce se numeşte telepatie, telechinezie, hipnoză, premoniţiune, „iluminări" prin meditaţii mai mult sau mai puţin transcendentale, horoscopie, astrologie, spiritism, mediumistică, practici oculte orientale, poate chiar anumite forme de yoga ş.a. – toate daravelele acestea se produc numai şi numai prin puterea celui rău. Diavolii te ademenesc spre practicarea lor, căci vorba ceea: drumul spre iad este pavat cu „intenţii bune"…

— Cum s-ar spune, o bomboană otrăvitoare glazurată cu un strat dulce şi aromat, conchise Elizeanu. Desigur, excepţia de la asemenea pronosticări o fac prorocii şi oamenii devotaţi totalmente lui Dumnezeu care capătă haruri curate de la Duhul Sfânt, cum ar fi prorociile, vindecarea bolnavilor prin rugăciune ş.a.

— Asta e cu totul altceva! Cred că orice om care se străduie să-şi împuţineze păcatele trăind o înaltă viaţă spirituală ar putea căpăta asemenea daruri charismatice. Ele trebuie radical diferenţiate de cele asemănătoare magiei negre sau albe (care, în fond, e tot magie neagră mascată sub aparenţele unor lucruri aşa-zis sfinţite). Ia să deschidem puţin Biblia la Leviticul, capitolul 19 cu 31, să vedem ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: Să nu alergaţi la cei ce cheamă morţii, pe la vrăjitori să nu umblaţi şi să nu vă întinaţi cu ei". Apoi în Deuteronom 18 cu 10-12, Dumnezeu ne porunceşte: „Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător. Nici descântător, nici chemător de duhuri,

nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morţii. Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea… „Să-ţi mai citesc şi din Faptele apostolilor, 1 cu 7: „El a zis către ei: Nu este al vostru a şti anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea sa…" Astăzi ai văzut câtă lume încalcă poruncile lui Dumnezeu, căci ceea ce ţi-am citit aici sunt exact cuvintele Lui. Le încalcă fie pentru motivul că ei desconsideră Biblia, fie pentru că nu o cunosc şi n-a fot nimeni să-i avertizeze. Mii de oameni îşi întind cu uşurinţă palma în faţa ghicitorilor, îşi dau în cărţi, în bobi sau li se pare un amuzament deosebit să-şi ghicească în cafele. Nici nu-şi dau seama că înaintea lui Dumnezeu practici de genul acesta sunt crime de neiertat, pentru că-s venite din porunca diavolului. Noi însă trebuie să ascultăm porunca divină, nu cea satanică şi să-i avertizăm pe cei care n-au ştiut când au recurs la practici de felul acesta. „Supuneţi-vă deci lui Dumnezeu" (citez acum din Iacov 4 cu 7). „Staţi împotriva Diavolului şi el va fugi de la voi". Sunt cuvinte măreţe de care puţini ţinem seama. Dar pentru că am vorbit prea mult despre cel rău – şi trebuie să ştii că el se bucură întotdeauna când îl pui în prim-plan – aş avea acum o propunere cu care nu se poate să nu fii de acord…

— Ce fel de propunere? întrebă Codrin.

— Haide să înălţăm amândoi chiar în clipa asta, fiecare unde ne aflăm, o rugăciune fierbinte către Dumnezeu, rugându-L să ne scape de influenţele Duhului necurat şi să ne dea lumina şi tăria necesară ca să ne putem apropia cu trupul, cu gândul şi cu faptele de mântuirea sufletelor noastre şi a celor din jurul nostru. Vrei, Codrine?

Imediat Codrin a îngenuncheat lângă scaunul cu rotile în care stătea ţintuit în suferinţe inginerul Alexandru Parianu şi se rugă minute întregi alături de el. Când Codrin se scula în picioare, Sandu îi zâmbea cu lacrimi în ochi.

CAPITOL NO VII

După evenimentele de la Predeal, ascensiunea lui Florin Vernescu se opri brusc. Cu relaţiile lor, părinţii fetei îl duseseră, ce e drept, pe la toţi marii specialişti andrologi, sexologi, fizioterapişti şi psihiatri, încât bietul băiat ajunsese să creadă el însuşi că este bolnav cu adevărat şi să memoreze poziţia tuturor pavilioanelor şi culoarelor

spitalului Elias. Cu acea ocazie, n-a putut afla nimic altceva decât că spitalul şefilor a purtat (acum nu-l mai poartă) numele unui student comunist evreu din Bucureşti schingiuit de Siguranţă pentru că a fost găsit cu nişte manifeste anticomuniste, în timp ce numele atâtor mari medici români, unii morţi pe front pentru patrie, ca eroi, nu au fost niciodată onorate şi nu au fost atribuite nici unui spital.

Mama Zoicăi l-a dus până şi la „Coana Pitia", o vrăjitoare vestită în rândurile high-life-ului „înaltei societăţi" nomenklaturiste de la Bucureşti, că de! i-o fi făcut cineva vreo vrajă de legătură, fiindcă aşa bărbat frumos şi tânăr să nu-şi poată face o familie… Dar totul a fost zadarnic, cu rezultate nule pentru Florin şi Zoica. Actorul din anii studenţiei se ţinea tare. Scenă de nota 10!

În cele din urmă, tatăl fetei, cu bonomia-i cunoscută şi cu aceeaşi delicateţe de nedezminţit, îl mai sună o ultimă dată anunţându-l că regretă sincer, dar în postul de ministru al minelor a fost numit o altă persoană, fără ca Ceauşescu să-l mai fi consultat în prealabil şi pe dânsul.

— Totuşi, Florine, îi spuse fostul posibil socru, eu te voi regreta mult. De ani de zile mi-ai rămas la inimă şi-mi pare nespus de rău că Zoica s-a răzgândit. Pe deasupra, planul nostru se năruie vizibil şi văd că deja celălalt pretendent este susţinut de majoritatea. Dacă tu insistai, câştigai sută la sută căci mai toţi se grupaseră în jurul nostru. Dar nu ştiu de ce ai lăsat-o moale, dovedind că parcă problemele acestea nu te mai interesează. Nu ştiu, într-adevăr, ce se întâmplă cu tine. Aproape că nu te mai recunosc…

Şi avea dreptate bătrânul. În multe privinţe Florin ajunsese de nerecunoscut. Se transformase mult de când în gândul său prima preocupare devenise Veronica. De la acel telefon s-a scurs atâta timp şi părinţii Zoicăi nu l-au mai sunat niciodată, iar „telefonul secret" al fostului său profesor de socialism şi-a schimbat după aceea numărul. Pe cel nou ar fi fost imposibil să-l afle oricâte investigaţii ar fi făcut. Dar nici pe Vernescu nu l-ar mai fi interesat aşa ceva şi în multe privinţe desprinderea de nomenclatură o simţea ca pe o binecuvântată despovărare, exact de aceeaşi natură cu a scriitorului Elizeanu când a scăpat de obsesia ozeneurilor.

Capitolul Zoica-ascensiune l-a declarat pentru totdeauna închis!

Alte griji şi preocupări îl frământau acum pe Vernescu, iar două

dintre acestea erau repararea în continuare a greşelilor şi pararea loviturilor directe care începuseră să se îndesească din toate părţile. Era mai expus ca oricând şi lipsit de orice apărare. Colac peste pupăză, adjunctul său, inginerul Trandafir, a fost trecut într-un post de director general la minister, iar pe Ionescu, fostul director, l-au readus de la Tulcea pe postul de director adjunct lăsat liber de Trandafir. Ionescu a venit parcă mai instruit, mai curajos şi mai înfipt de cum îl ştiau toţi înainte. Iar acum ori de câte ori îl priveşte pe directorul plin, afişează mereu în colţul gurii un zâmbet superior, parcă de sfidare şi batjocură.

Deşi Florin Vernescu a început să se poarte impecabil cu toţi oamenii din uzină, majoritatea nici nu prea îl mai salută în prezent cu deferenţa de mai dinainte, iar într-una din şedinţele de plan, Băţău, secretarul de partid, stând în dreapta lui Ionescu şi tot şoptindu-i la ureche, nu numai că a îndrăznit să-l critice pe Vernescu dar, de câteva ori, a ridicat tonul furios împotriva lui, arătându-l ca pe un vinovat cu degetul şi proferând cuvinte de ameninţare. Tot Băţău a lansat zvonul că în curând şeful va fi dat jos din funcţia actuală de director general al uzinei, că în mod incontestabil zilele de domnie îi sunt numărate. Şi, desigur, mulţi se bucurau.

Vernescu era însă calm şi se prefăcea că nu observă niciuna din toate aceste şicane. Marea lui grijă a fost să-i readucă pe fiecare din cei concediaţi de el, reangajându-i pe toţi la secţia cea nouă, de scule şi reparaţii, cu salarii destul de bune.

Mulţi s-au mirat văzându-l pe Vernescu râzând şi discutând prieteneşte cu Emil Pop, dar cea mai mare consternare a fost să o vadă pe profesoara Medeleanu adusă de câteva ori la liceu chiar în maşina directorului uzinei. Acesta reuşise să o reinstaleze pe postul ce-l avusese, respectându-i ziua liberă de sâmbătă, care întâmplător s-a nimerit să fie şi ziua metodică pentru profesorii de limba franceză. Din anonimat, Vernescu a trimis pe adresa familiei lui Emil baci un CEC de 3.000 de lei şi pe adresa doamnei Medeleanu alţi 3.000 de lei, pentru copiii acestora. Se simţea parcă uşurat sufleteşte că a putut să-şi repare astfel o parte din regretabilele sale greşeli săvârşite înainte faţă de aceşti oameni lipsiţi în totalitate de orice vină.

*

* *

Veronica Marcu îşi dăduse demisia numai la simpla suspiciune că lumea ar cunoaşte vizita directorului la dânsa acasă. Se simţea nevinovată şi nu ar fi putut suporta nici cea mai mică aluzie la comportamentul ei. Pe Vernescu, desigur, nu l-a văzut niciodată cu ochi buni. În faţa ei directorul nu era decât tipul parvenitului şi al Don Juanului de profesie, cu toate că îi recunoştea celelalte merite intelectuale şi organizatorice. Fizicul lui frumos nu o impresiona câtuşi de puţin. Despre răutatea şi sadismul lui auzise mai multe – şi încă sub aspectul tuturor exagerărilor posibile, pe care le considera adevărate – decât despre valoarea reală a intelectului său strălucit, bănuind totuşi că directorul, pentru a ajunge director, trebuie, fără îndoială, să cunoască multe lucruri în plus faţă de subordonaţii din fabrica ce-o conducea.

Dar aşa cum apărea el, cu o mie şi una de defecte, inginerul Florin Vernescu era în realitate o capacitate recunoscută în materie de inginerie.

Multe rele s-ar fi putut spune despre el, dar că nu s-ar pricepe la meseria lui, nu. Sub presiunea atâtor evenimente, de la o vreme, el devenise un model de modestie (nu se ştie dacă o simula sau nu) şi proba tot mai multă clemenţă în relaţiile cu subordonaţii. Dacă bârfitorii au vorbit totdeauna cu patimă despre defectele lui, foarte puţini despre însuşirile lui native. Era un bun poliglot. Învăţase aproape singur spaniola, germana şi franceza, cu ajutorul manualelor, al casetelor aduse din străinătate şi al videocasetelor. Engleza şi rusa le studiase încă din şcoli şi din facultate. Când nu demult a venit în vizită o delegaţie străină formată din specialişti din mai multe ţări, câţiva muncitori şi funcţionari au rămas uimiţi să-l audă vorbind destul de fluent şi răspunzând pe rând întrebărilor aci în engleză, aci în franceză ori în spaniolă şi-n germană. Chiar interpreţii oficiali rămaseră impresionaţi de accentul destul de bun al directorului. Cei din uzina lui care l-au auzit cum vorbeşte au şi acum un mare respect pentru el, măcar pentru acest lucru dacă nu pentru altceva.

Dar marele secret al inginerului Vernescu era o invenţie epocală pe care demult a vrut să o breveteze; şi numai cât pomenise parţial de ea la Comisia Naţională de Invenţii şi Inovaţii, deja câţiva din şefii comisiei ciuliră cu foarte mare interes urechile şi holbară ochii. Peste

două zile aceştia i-au şi trimis nişte „mari specialişti în materie” care s-au oferit cu multă amabilitate să coopereze cu Vernescu „pentru desăvârşirea invenţiei”, în calitate de coautori… În niciun caz intervenţia acestor rechini nu-i convenea şi, poate că n-ar fi exagerat să spunem, că tocmai spre a scăpa de asemenea oameni, ar fi vrut să ajungă ministru, funcţie din care şi-ar fi putut lansa fără alte oprelişti această invenţie care ar fi revoluţionat probabil tehnica energetică mondială. Prefera ca să-şi distrugă mai degrabă dosarul cu ineditele realizări tehnice, la care lucrase în timpul liber mai mulţi ani în şir, decât să-şi întunece existenţa lângă o creatură ca Zoia cu ajutorul căreia probabil s-ar fi lansat nu numai politic dar şi ca autorul unei mari invenţii. Şi, ca un făcut, tocmai când tatăl fetei l-a părăsit, a fost şi dosarul cu invenţia lui pus întru totul la punct! Dar nu-i nimic. Spera că va veni ea şi ziua potrivită când va reactualiza toată problema invenţiei aducând-o cu prioritate în discuţie.

În fond, despre ce anume realizare era vorba – ce inventase el? Ceva extrem de necesar omenirii secolului nostru: o instalaţie energetică submarină care producea cantităţi imense de energie electrică – milioane de kW/h – nu prin căderi de ape, nici prin talasoenergie (forţa valurilor), ci numai prin apăsarea coloanei grele de apă pe partea bentonică – pe fundul mărilor şi al oceanelor. Greutatea coloanei de apă pe metru pătrat era transformată în lucru mecanic, în energie. Cum? Ei, aici consta tot secretul invenţiei sale care ar fi produs energie nelimitată aproape din nimic. Aplicarea ei în practică ar fi făcut inutile toate centralele atomoelectrice, toate termocentralele şi hidrocentralele din lume. Statele maritime cele mai sărace s-ar fi salvat de la foamea energetică. România la fel. N-ar fi vrut însă ca o invenţie de anvergura aceasta să-i fie furată de profitori cum li s-au mai furat şi altora. De aceea dosarul îl ţinea închis acasă într-un seif de bancă.

De la o vreme, mai cu seamă de când renunţase la mâna Zoicăi, socoteala tainică pe care şi-o făcea devenise următoarea: dacă nu va reuşi în ţară să-şi impună invenţia, nu o va lăsa ca să zacă prea mult în seif, ci va risca şi va trece cu ea într-o ţară liberă din occident, unde era sigur că nu va întâmpina aceleaşi bariere, reuşind să şi-o vadă aplicată în practică, oferind-o deci întregii omeniri, căci întreaga tehnică mondială trece printr-o acută foame energetică. Inventatorul unui asemenea sistem ar fi devenit din oficiu candidatul numărul unu al

Premiului Nobel pentru fizică. Desigur, în primul rând el ar fi vrut să o ofere României, dar aici condiţiile nu erau deocamdată propice din cauza corupţiei, şi nu rămăseseră decât două posibilităţi: să se refugieze cu ea în occident (în acest sens, deja îşi luase toate măsurile preventive microfilmându-şi conţinutul întregului dosar), iar a doua posibilitate era să aştepte vremuri mai bune în ţară, eventual după răsturnarea dictatorului când treburile s-ar mai fi reglementat. Din cauza apariţiei Veronicăi însă nu s-a decis asupra nici uneia din aceste alternative, Veronica devansând oricare alt plan anterior.

Vernescu mai avea alte două inovaţii tehnice legate de un sistem multiplu de forare în rocile carbonifere şi o altă posibilă invenţie în nucleu, legată de o complexă aparatură electronică de avertizare a emanaţiilor de gaz grizu pentru prevenirea exploziilor din subteran. Dar simţea că puterile îl părăsiseră, că o mare epuizare fizică îl încearcă, şi îndeosebi se simţea mai singur şi mai deznădăjduit ca oricând. Singura soluţie de recuperare totală din starea în care se afla acum i se părea că este numai reîntâlnirea cu Veronica. Dar fata îşi dăduse demisia de la întreprindere – nu încape nicio discuţie că din cauza lui – şi se refugiase acasă la părinţi, la Râu de Mori, în Hunedoara, lângă Haţeg. Fie ce-o fi, dar va merge după ea acolo, cu orice risc!

Aflase de la nana Sabina că tatăl Veronicăi este mare apicultor acolo, având o prisacă de peste o sută de stupi sistematici. Florin şi-a adus aminte că mai are o completare de şapte zile restante de concediu din anul trecut. Ele vor trebui folosite în acest scop. În ultima zi a săptămânii, şi-a cumpărat o carte de apicultură pe care a citit-o ca pe un roman poliţist, paralel cu multe alte pagini din Biblie. De fapt recitise de două ori Noul Testamnet, şi ajunsese pe la cartea Leviticului din Vechiul Testament, pentru a-i face o plăcută surpriză Veronicăi. De la biblioteca uzinei a împrumutat cartea „Viaţa albinelor” de Maurice Maeterlinck pe care o răsfoise citind diverse pasaje ici şi colo, iar duminică dimineaţa, la volanul noii sale maşini „Toyota”, cumpărată de două săptămâni, după ce şi-a vândut automobilul cel vechi, şi-a luat zborul spre Râu de Mori, cu toată viteza, în ajunul primei lui zi de concediu.

Lăsând Sarmizegetusa şi Clopotiva în urmă, s-a îndreptat spre valea Râului Mare unde se desfăşura şantierul de construcţie al unei

mari hidrocentrale. Nu după mult timp, intră în pitorescul Râu de Mori, de la poalele Retezatului, o comună cu case şi gospodării frumoase, cu oameni sănătoşi şi harnici.

Întrebând din aproape în aproape pe câţiva cetăţeni întâlniţi pe stradă, se opri la casa unui fost brigadier silvic, Beni Dumbravă, ieşit de curând la pensie, unde se recomandă ca inginer specialist în hidrocentrale, menţionând că a lucrat şi la o întreprindere de utilaj miner.

— Sunteţi de la şantier? Ce mai e pe la Gura Zlata, pe la Gura Apei? întrebă nenea Dumbravă.

— Nimic deosebit. Eu am lucrat la un proiect similar şi am fost într-un schimb de experienţă, suci vorba noul venit. Acum am şapte zile concediu şi aş dori să le petrec aici, în comuna dumneavoastră. Îmi place foarte mult. Dacă mă găzduiţi, vă plătesc totul anticipat. Am lucrat la o uzină de utilaj miner. Dacă nu mă înşeală memoria, la uzina aceea lucra şi o cetăţeancă din Râu de Mori.

— Cum o chema?

— Păi, nu prea ţin minte… Mărculescu sau Marcu… Vasilica…

— Veronica, poate!

— Parcă da… Da, da, exact! Aveţi dreptate: Veronica! Veronica Marcu…

— Păi asta-i nepoata noastră, domnule! auzi, Lidia, se adresă el soţiei sale care tocmai strânsese dulceţurile servite de cei doi înainte. Domnul inginer o cunoaşte pe Veronica. Cumnatul meu, fratele nevestei mele, îi este tată! Celălalt frate al nevestei mele este păstor la biserica de aici, căci noi suntem cu toţii întorşi la Dumnezeu. O fost însă o încurcătură de acte la primărie care i-o făcut să poarte nume diferite, deşi ei sunt fraţi buni. Şi zi aşa… O cunoaşteţi pe Veronica. Dar nu ştiu ce-o fi apucat-o pe nepoata noastră zilele acestea că după ce a făcut atâta şcoală, liceul, doi ani la facultatea de filologie, la spaniolă, de unde-au dat-o afară că-i pocăită într-un cult interzis, deşi cultul s-a creat aici în biserica noastră românească tradiţională şi – ce să vă mai spun? – după alţi doi ani de specializare în chimie, nu demult ne-am trezit cu ea acasă. Ce era să-i facem? Dacă nu-i place, nu-i place! Şi de-abia îşi găsise şi ea un serviciu ca lumea, unde era destul de bine plătită… Nici nu se mărită, deşi umblă toţi băieţii după ea, fiindeă-i frumoasă coz. Dar problema asta o să i-o aranjez eu… Îi tare

ambiţioasă, domnule inginer! Nu ştiu, noi n-o prea mai înţelegem! („Mie-mi spuneţi cât este de ambiţioasă?" gândea Florin. „Dar ce-o fi vrut să spună că problema căsătoriei i-o aranjează el?")

— Şi… cumnatul dumneavoastră stă departe de aici? întrebă el.

— Nu, frate. Şede puţin mai încolo. Aproape de râu… Nu ştiu dacă n-aţi şi trecut deja cu maşina pe lângă casa lor. Are alături o livadă şi-o prisacă mare…

— A, da, da! Parcă aş fi văzut-o. Eu chiar aş dori să cumpăr de la cineva un borcan cu miere.

— No, dacă-i pe-aşa, haida şi-om mere o ţâră pân la cumnatul meu Aron.

Florin atâta aştepta.

— Vă duc cu maşina, zise inginerul

— O, dar ar fi păcat. Merem pe jos, că-i aşa frumos drumul… Lidie, o să dăm o ţâră pân la frate-tău Aron şi ne-om înturna mintenaş, strigă Benică la soţia lui care mai pregătea ceva în bucătăria de-alături.

— No, bine, mereţi sănătoşi, îi dădu aprobare nevastă-sa.

Porniră aşadar pe jos. Ajunşi la poarta înaltă ardelenească, masivă, cu acoperiş de ţiglă ca şi casele dimprejur, o deschise. Şi când colo – ce să vadă? După poartă, acelaşi căţel pe care-l ţinuse în braţe în casa nanei Sabina era şi-aici. Mai crescuse puţin. De bună seamă, Veronica îl luase cu ea. Recunoscându-l parcă, micuţul căţeluş dădea impresia că se bucură imens de revedere şi veni chiar la picioarele lui Florin unde se trânti pe iarbă cu burta în sus mişcând prietenos din codiţă. Inginerul îl luă iarăşi în braţe.

— Parcă v-ar cunoaşte, zise nenea Dumbravă. Hei, cumnate! Frate Aroane!

— Intraţi în casă, Benică, răspunse cumnatul său. Eu deşert nişte miere în garniţe şi vin acum.

Intrară amândoi în casă, într-o odaie mare şi frumoasă, cu miros puternic de busuioc. Pereţii erau împodobiţi cu minunate covoare ardeleneşti şi cu perdele înflorate cu maci roşii în care se întreţeseau razele soarelui. Lângă sobă o carpetă cu un citat din Biblie brodat cu borangic: „Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemaţi-L, câtă vreme este aproape", ISAIA, 55; 6. Florin nu lăsase căţelul din braţe, ci îi mângâia întruna căpşorul rotund şi drăgălaş, cu urechi blegi.

— Mă scuzi puţin, domnule inginer. Te las o clipă singur, cu Castor.

Nu ieşi bine pe o uşă, când pe alta intră Veronica, cu un gherghef în mână. Încremeni cu acul în mână. Era să leşine de spaimă.

— Ce căutaţi aici? Cine te-a adus la noi, domnule Vernescu? se miră ea destul de intrigată, vorbind şi la plural şi la singular în acelaşi timp.

— Muy buenos dias, señorita! răspunse Florin în spaniolă cu un uşor zâmbet pe buze. Perdoneme si le molesto! De ninguna manera no entre aqui yo solo. Fue el tu tio quien me paso adentro con este perrito. Pero me gustaria muchissimo si tu me hablaras asimismo en espanol, porque puedo hablar con tigo en esta hermosa lengua castellana de Cervantes… (Bună ziua, domnişoară! Scuză-mă că te deranjez. În niciun caz n-am intrat aici singur. Unchiul dumitale m-a adus înăuntru, împreună cu căţeluşul acesta. Dar mi-ar plăcea foarte mult dacă şi tu mi-ai vorbi de asemenea în spaniolă, întrucât pot vorbi cu tine în această frumoasă limbă castiliană a lui Cervantes…)

— Yo no quiero hablar con ninguna persona que no me gusta y basta! (Nu doresc să vorbesc cu nicio persoană care nu-mi place şi basta!)

Ieşi imediat trântind puţin uşa după ea. Pe Florin gestul acesta în loc să-l respingă, mai mult îl amuză, îndârjindu-l în insistenţe. De aceea rămase cu un zâmbet al speranţelor pe buze. În urma fetei apăru nenea Benică însoţit de cumnatul său, un om voinic, cu ochii albaştri, frumos şi impunător, înalt cât Florin şi cu părul complet alb.

— Iată-l pe Marcu Aron, cumnatul meu. Aroane, dânsul este inginer la uzina unde a lucrat Veronica noastră.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Florin Vernescu, fost coleg de serviciu cu fata dumneavoastră.

— Cum asta? D-apăi nu-nţăleg… Eu mi-s Aron, tatăl Veronicuţei.

— Simplu, am lucrat amândoi la aceeaşi întreprindere, domnule Marcu.

— Unde, la Oraşul Nou? D-apăi nu mi-o spus fetiţa mea nimic despre mata.

— E! Ce mai contez şi eu pe-acolo, unde-i atâta lume!

— Păi, iartă-mă drăguţule, că-ţi fac aşa complimente, dar dumneata eşti o mândreţe de flăcău, taică, şi cum să nu fii luat în samă?

Şi-apăi sameni destul de bine cu Veronica nostră, de parcă mi-ai fi fecior! No, bată-te să te bată! Bruneţi amândoi şi cu ochi albaştri. (Florin simţea că roşeşte.) Soţia mea Estera îi are tot aşa… Dar te rog ia loc, domnule Vernescu, de ce să stai în picioare? Mai avem o fetiţă, Fidelia, care-i într-a douăsprezecea la liceu; şi-un băiat, Mircea, care trabă să fie pân curte. Alt prunc ni-o murit la două săptămâni după naştere. Şi dacă nu te-o deranja, apăi am să-ţi spun că pe prunculeţul cela tot Florin ca pe matale îl chema. Dar Domnul ni l-o luat, fie-I Numele Lui lăudat, măcar că am fi vrut să avem un Florin în casă… No, dar asta-i altă poveste. Domnule inginer, mi-o spus Beni că vrai să cumperi niscaiva miare… Dacă-i aşa, apăi ţine-aici cheseaua asta de cinci litri.

— Cu cât daţi litrul? întrebă Florin.

— Cu 50 de lei aici la producător.

— Poftiţi 300 de lei. Eu v-o plătesc cu 60 ca şi-n piaţă.

— Nu, nu, nu, tăicuţule. Nu pot să primesc! Eu mi-s fabricant de miare şi cui mi-e drag mie, i-o dăruiesc gratis. Totdeauna când am dat câte ceva cuiva, Dumnezeu mi-o fost întors înzăcit. Ori mata nu crezi în Dumnezeu?

— Să fiu sincer, am fost totdeauna un ateu, răspunse Florin cu un ton vinovat mângâind căţelul din braţele lui. Acum sunt în faza când de la o zi la alta cred tot mai mult şi încerc să-L pricep cât mă ajută capul, citind Biblia.

— O, asta-i bine, tată. Tare bine. Dar vezi să nu mi te-audă Veronica, fii-mea, că nu arzi cu totul pentru Domnul şi că nu pricepi Biblia mai mult cu inima decât cu capul, că după aceea n-o să mai vrea să te vadă câtu-i cucul!

— Mi-nchipui eu…

Chiar atunci intră pe uşă o fată frumoasă în uniformă de liceană – o copie destul de reuşită a Veronicăi, ceva mai mică. De bună seamă sora ei, Fidelia. Era foarte dezgheţată şi vorbăreaţă.

— Săru’ mâna, tată. Săru’ mâna, unchiule. Pacea Domnului, frate! i se adresă ea lui Florin care-i zâmbi frumos şi îi strânse cu politeţe mâna ridicându-se de pe scaun.

— Pace… soră Fidelia… răspunse Florin folosind pentru prima dată asemenea apelative atât de stranii şi neobişnuite lui. („Dacă aşa-i moda pe-aici, îşi zise el, trebuie să ne adaptăm neapărat obiceiurilor

casei”.)

— De unde-mi ştii numele?

— Păi, de la tata, de unde din altă parte! răspunse Florin.

— Mata eşti pastor sau preot confidenţial de la „Oastea Domnului”? întrebă sora Veronicăi curioasă.

— Eu? O, nu… Niciuna, nici alta. Sunt un simplu inginer.

— Şi cum te cheamă?

— Vernescu. Florin Vernescu.

— Ce nume frumos! Tot Florin s-ar fi numit şi frăţiorul nostru dacă ar fi trăit. Ştii? Eu când o să mă decid, o să mă mărit cu un inginer înalt şi exact ca dumneata. Ai văzut filmul „Isus din Nazaret”, regizat de Franco Zefirelli? îl are unchiul Benică pe video. Semeni cu un personaj de acolo. Era prezentabil, dar îl ponegrea pe Isus.

Florin tresări, amintindu-şi visul ce-l avuse.

— Fidelia – strigă taică-său. Vorbeşti cam în dodii.

— Nu, tată. Nu jignesc pe nimeni, dar ce să-i fac dacă eu personajul acela seamănă! Pe Veronica n-aţi văzut-o?

— Nu vă supăraţi, eu trebuie să plec, se ridică Florin mutând căţeluşul pe braţul celălalt.

— No, d-apăi spuneai că vrai să şezi la noi câteva zile, îi aminti Beni Dumbravă. N-o să-ţi iau niciun ban.

— Frate Florine! îi zise sora Veronicăi. Te rog eu să mai stai. Nu pleca… Fidelia îl luă de braţ şi rămase aşa de braţul lui uitându-i-se drăgăstos în ochi. Şi dă-mi-l mie pe Castor că s-a învăţat un răsfăţat al tuturor. Îi luă căţelul, i-l lăsă jos şi continuă să-l ţină pe Florin de braţ. Chiar atunci intră din nou Veronica, fără gherghef. Era frumoasă, puţin crispată şi glacială, ca de obicei, total diferită de sora ei Fidelia, o fire atât de deschisă.

— Când vrea cineva să plece, de ce-l reţineţi cu sila? Domnule director, eu nu vă reţin. Puteţi pleca!

— Director??! strigară toţi ca speriaţi.

— Da, fostul meu director de la uzina „Abatajul”. Fost, pentru că eu am plecat de acolo. Ba mai mult: actualul ministru al minelor.

— Ministru? strigă Fidelia. Soră-mio, tu îţi baţi joc de noi ori vrei să ne înnebuneşti pe toţi!?

— Veronica exagerează, începu Vernescu cu un ton ispăşit. Sunt

un om. Un om singur, urât de unii, dispreţuit de alţii. Un om simplu, cu multe necazuri şi dureri în suflet. Am, desigur, şi tone de păcate în mine. Din întâmplare sunt şi fostul ei director, deoarece Veronica a părăsit uzina pentru motive care numai în imaginaţia ei pot fi serioase. Dar ministru, cum spunea dânsa, nu sunt. Am renunţat de bună voie la această funcţie, deoarece, ca ministru, nu mi s-ar fi dat voie să-L caut pe Hristos, despre care Veronica crede că vreau neapărat să-L răstignesc a doua oară…

— Veronica, de ce eşti rea cu fratele Florin? Aşa îi ajuţi tu pe cei ce-L caută pe Isus? o întrebă Fidelia.

— Tu nu ştii nimic. Şi te rog nu te băga!

— Rămâneţi cu bine, oameni buni, zise Vernescu ridicându-se şi privindu-şi ceasul de aur. A sosit timpul să plec.

— Domnule director, scuză-mă că mă amestec şi eu neinvitat în vorbă, dar am înţăles şi eu câte o ţâră din toate discuţiile estea – interveni tatăl fetei. Deşi-s bătrân, mincea-mi spune că o fost ceva la mijloc între voi. Că altfel nu se poate. Haida, te rog, nu te supăra pe noi din cauza ei. Până la urmă credem c-o-nţălege şi i-o trece, că nu-i deloc o fată rea! Samănă cu mine la supărare, dar eu când mă rog la Domnul, El mă liniştește mintenaş. Şi-o să-i treacă şi ei, că şi ea se roagă, şi Dumnezeu ne-o va lumina.

— Tată, nu vreau să se ţină după mine oameni însuraţi – sau, mă rog, logodiţi – care în plus persecută pe toţi pocăiţii alungându-i din fabrică şi din şcoli…

— Cine, fata tatei, face asta?

— Tovarăşul director din faţa dumitale…

— D-apăi ce-ce-ce te-amesteci tu în trebile dumnealui de direcţiune? Vezi-ţi de-ale tele! se oţărî bătrânul.

— Veronica se referă probabil la un lot de salariaţi care-au fost trecuţi în concediu fără plată din ordinul ministerului până s-a înfiinţat o secţie nouă unde au fost transferaţi cu un salariu chiar şi mai bun decât înainte, se apără Florin cu vădită măestrie avocăţească. Cât despre profesoara dată afară de cei de la partid, eu am readus-o la liceu, unde predă din nou franceza nestingherită de nimeni, ca şi mai înainte. Uitaţi, din întâmplare, am în buzunar la mine copia xerografiată a deciziei de reluare a serviciului dânsei la catedră. Poftiţi, citiţi-o… (i-o înmână Veronicăi). Iar despre starea mea civilă, nu am

fost însurat niciodată, şi o logodnă făcută de alţii aproape cu forţa, am rupt-o cu cea mai mare plăcere. Sunt un om liber şi fără niciun lanţ înaintea lui Dumnezeu. Şi nu vă mint, chiar dacă zvonurile şi acuzaţiile tendenţioase ale duşmanilor mei din uzină au putut-o deruta pe Veronica trecând-o aproape în tabăra lor!

— Veronico, cred că mi l-ai jignit destul. E cazul să laşi bârfele altora şi resentimentele tale la o parte şi să nu le mai dai vreo importanţă, e clar? îl susţinu Fidelia. Cu musafirii oricum trebuie să te porţi altfel şi de-acum încolo nu facem discriminări şi excepţii! Să fie limpede!

— Ei, da, bine! Toţi aveţi dreptate. Numai eu nu. Ce mai vreţi?

— Domnule Dumbravă şi domnule Marcu… Pot să vă-ntreb şi eu ceva, zise Vernescu.

— Poftiţi, domnule director.

— Mai întâi vă rog să-mi zeceţi toţi pe nume – Florin, cum îmi spune Fidelia, şi-apoi vă declar că vreau să-mi dau demisia din funcţia aceea de director, ca să pot veni prin părţile acestea. De pildă, pe-aici, aş putea cumpăra vreun teren pentru a-mi face o vilă?

— S-o găsi, sigur că se găseşte – răspunse Benică. Bani să fie…

— Pentru mine asta nu constituie o problemă.

— Continuaţi discuţia cât vreţi, dar eu am plecat înaintea mamei; că trebuie să vină curând autobuzul de la Haţeg – zise Veronica şi voi să iasă.

— Veronica, o aducem cu maşina mea! propuse Florin.

— Că bine zici, frate Florine. Merg şi eu, sări Fidelia care se vârî între ei luându-l pe Florin de braţul drept iar pe Veronica de braţul stâng.

Din autobuzul IRTA supraîncărcat coborâse multă lume. Aproape la urmă de tot se dădu încet jos şi o femeie în straie simple ardeleneşti, cu o basma albă, curată, legată la spate. Era mai mult mărunţică, cu părul în bună parte albit, cu faţa senină, deşi brăzdată de ceva zbârcituri, şi cu ochii salbaştri. Cum o văzură, Fidelia şi Veronica o îmbrăţişară strâns şi săriră să-i ia din mână o sacoşă plină şi cele două valuri balotate de lână cu care fusese la dărăcit.

— Mamă, sărut mâna! se grăbi Fidelia. Uite-l pe Florin,

directorul uzinei unde a lucrat Veronica.

— Pace, domnule director. Aşe tânăr şi conduci o uzină mare? Sau fugi şi dumneata de fabrici ca Veronica noastră?

Florin îi sărută mâna aspră, bătătorită de muncă.

— Pacea Domnului, răspunse Florin după cum auzea că se salută aici cam toţi. Cred că bine ziceţi. Toţi fugim să ne aflăm liniştea care niciunde nu ne-o prea găsim.

— Ba o găsim, o găsim la Domnul dacă o căutăm. „Pacea mea o dau vouă!" ne-o zis El. În altă parte n-o s-o găsim, mamă, că-n lumea noastră peste tăt îi numa stricăciune şi zbucium!

Florin închise baloturile în port-bagajul „Toyotei" şi în câteva minute ajunseră acasă unde Mircea, frăţiorul fetelor, un copil în vârstă de zece ani, aştepta maşina la poartă. Era un băieţel blonduţ, drăgălaş, dar nu semăna deloc cu surorile lui. Când intrară cu toţii în casă, găsiră masa gata, întinsă, cu pită şi slană, cu ciorbă de peşte, cu peşte prăjit şi friptură de miel. Lângă fiecare farfurie se afla câte un ştergărel românesc, frumos brodat. Cei care aranjaseră bucatele au fost Benică, unchiul copiilor, tatăl lor şi Mircea. Pâinea era de casă, aburindă, mare cât roata carului. Mai târziu Florin a aflat că pita şi toate bucatele fuseseră pregătite numai de Veronica.

Inginerul se spălă pe mână. Fidelia îi turna într-un lighean dintr-o ulcică. Aşa se spălară toţi şi veniră la masă.

În capul mesei fu aşezat Florin; Fidelia şi Mircea lângă el. Veronica s-a dus singură, postându-se în capătul celălalt. Părinţii copiilor şi nenea Dumbravă la mijloc. Benică spuse o rugăciune lungă de mulţumire pentru bucate. Toţi ţineau ochii închişi. Florin asista pentru prima oară în viaţa lui la o astfel de rugăciune. Se uita pe rând la toţi, apoi mai mult la Veronica. Şi ea ţinea ochii închişi, iar dacă nu cumva se înşela, i s-a părut că din ochi îi curg câteva lacrimi. Era foarte frumoasă aşa; ca o sfântă dintr-o icoană a Renaşterii. Toţi oamenii aceştia aveau de fapt ceva sfânt, ceva din pioşenia icoanelor renascentiste. Erau plăcuţi la vorbă, la înfăţişare şi la port. Erau liniştiţi, prietenoşi, blânzi şi primitori. Erau buni români cu toţii. Vorbeau cu ton muzical, ca toţi ardelenii. Ce stare de spirit i-o fi transformat aşa? Credinţa lor, fără îndoială.

Se începuse masa. Ce bucate gustoase şi ce bine se simţea Florin la această masă intimă, simplă, primitoare, în comparaţie cu fastul

imperialo-tovărășesc de la Athenee Palace! Păcat că Veronica stătea atât de departe de el, că nu-i vorbea și că nici măcar nu voia să-l privească. Tot timpul avea însă grijă de el Fidelia. Ea îi aranjă feliile de pâine în coșuleț, ea îi turnă apă în pahar, îi aduse șervețele, deși avea ștergare. Îi vorbea cu gura plină râzând și-l tutuia, neținând seama de funcția lui de director ori de diferența de vârstă.

Mircea era mai timid, mesteca și zâmbea când și când ascultând la conversația celor din jur, dar nu spunea nimic.

După masă Fidelia veni cu o propunere:

— După ce strângem masa, eu, Florin și Veronica mergem până la râu. Până în dreptul morii de apă și înapoi. De-acord?

— Merg și eu, spuse cel mic, Mircea.

— Bine, mergi și tu.

— Eu nu, o trânti Veronica, parcă mai încăpățânată ca oricând.

— Sor mio! se burzului puțin Fidelia. Ascultă, eu comand aici! Dacă nu m-asculți, cum termin liceul, plec pe șantier și nu vin nici la nunta lui Mircea, nici la a ta. Să fie clar! Ba ai să mergi cu noi!

Și au mers. Până mai încolo, i-a însoțit și unchiul Benică. Au ajuns pe malul Râului Mare – „limpede precum cristalul apei Ozana" descrisă de Ion Creangă, în care se oglindeau cu mâhnire două chipuri triste – Florin și Veronica – și două vesele – Fidelia și Mircea.

— Privește, Florine! începu Fidelia să facă pe ghidul voluntar. (Nu-i mai zicea acum nici frate.) Vezi tu bolovanii cei de colo cât o căruță? Acum două luni nici nu erau. Dar când a venit odată râul cât Dunărea, uite: din malul ăsta, până colo în celălalt mal, a adus cu el copaci întregi – brazi, stejari și o mulțime de bolovani uriași de la munte. Ba unii ziceau că au văzut și un coteț de lemn cu doi porci vii plutind la vale ca o corăbioară. Porcii guițau de mama focului și s-au dus așa cu țipete înspăimântate la vale până nu s-au mai auzit. Atunci apa rostogolea stâncile ca pe niște cocoloși de hârtie, de se zguduiau casele de pe maluri. Ca apele năvalnice este uneori și sufletul oamenilor.

— Dar acum apa-i atât de liniștită și curge atât de frumos! – conchise Florin.

— Haideți să vă arat un cuib de mierlă, propuse tot ea. Ieri am găsit cinci puișori în cuibul acela. Au ceva pene.

Veniră cu toții. Veronica nu vorbea deloc.

— Dar unde o fi cuibul? Că ieri era cam pe-aici! se întrebă fata. A, uitaţi-l aicea, jos… Fidelia înfipse mâna şi dădu fiecăruia câte un pui. Aceştia se pituliră nedumeriţi în fundul palmelor celor patru vizitatori şi îi priveau sperioşi cu mărgelușele lor lucioase şi negre, răsucind capul cu plisculeţele deschise pentru mâncare sau poate numai de frică, după cum le mişcau degetele prin faţa ochişorilor. Cel din mâna Veronicăi se ridică puţin din spate încordându-şi aripioarele şi-i trânti o mică decoraţie caldă şi umedă în mijlocul palmei spre amuzamentul celorlalţi. Veronica scoase un strigăt scurt de uimire şi protest. Imediat Florin îi sări în ajutor rupând o frunză cu care îi şterse palma. Voise ca să-i reţină mâna mai mult. Dar ea şi-o retrase cu iuţeală, puse puiul la loc în cuib după ce îl sărută pe căpşor; apoi îşi spălă mâna în râul de alături.

— Uite colo peşti! strigă Mircea entuziasmat. Sunt păstrăvi şi lostriţe din cele mari. Din ăştia prind eu cu tata când şi când. Se aruncă bine la musca artificială.

— Ştii ce, Mircea? Ia cură tu mintenaş până acasă, că-i la doi paşi. Şi adă-ne cele două undiţe ale voastre să prindem pe loc câţiva, îi porunci Fidelia. Pe ăştia îi gătesc eu pentru Florin. Adă şi coşul de sârmă, cel cu capac.

— Să se ducă cine propune! răspunse băiatul.

— Du-te, mă! Am poruncit, nu ţi-am propus! bătu ea din picior. Şi Mircea o rupse îndată la fugă fără să mai comenteze. Uite, continuă Fidelia, noi o să stăm pe stânca asta, cam în spatele tufişului. Tu, sor mio, ai de gând să rămâi mută aşa tot timpul? Sau când vezi un june fain ca Florin îţi piere graiul…

— Fidelia, eu nu fac glume proaste ca tine. Ţine-ţi limba, dacă vrei să nu te las singură aici.

— N-o să fiu singură, ci cu domnul director al tău! E bine?

— Eşti obraznică din cale-afară! Şi nu ştiu ce-ai astăzi de ai limbariţă.

— Completez exact cantitatea cuvintelor pe care tu mi le dai lipsă la cântar…

— Cântarul minţii tale nu măsoară acum exact.

— În schimb al tău s-a blocat complet, i-o reteză soră-sa.

— Taci odată, ţi-am spus!

— Ei bine, bine… Iaca tac… Dar ce-oi fi aşa ţâfnoasă, că nu ţi-a

făcut nimeni nimic. Apoi se duse lângă ea şi-o mângâie: Ce ai tu, măi Veronica, măi, de stai tristă? Tu ştii că altă surioară mai bună şi mai scumpă decât tine, eu nu am pe toată valea asta a Râului Mare. Nici mai frumoasă nu-i alta în toată Ţara Haţegului, în tot Ardealul nost; în toată Ţara Românească şi-n toată ţara rotundului pământesc… Apoi o sărută pe obraz. Dar Veronica era tot tristă.

Chiar atunci sosi gâfâind şi Mircea cu cele două undiţe automate, gata pregătite, cu un minciog şi cu un coş de sârmă cu capac.

— Una mie şi-una ţie, zise el surorii mai mici.

— Poate vreţi voi să pescuiţi în locul meu, încercă Fidelia.

— Eu nu, stai liniştită, îi răspunse Veronica.

— Nici eu, se eschivă Florin.

— Bine, atunci am să omor eu peşti în locul vostru. Din cauza voastră, o să devin o criminală! Veronica, mai bine luaţi-o spre moara de apă şi arată-i lui Florin locurile pe unde s-a turnat filmul românesc Columna. Căci începând cam de-aici porneau armatele dacilor, iar mai sus s-au întâlnit cu romanii şi-au început să se bată. Regizorul dirija toată scena printr-un porta-voce de mare putere. Tata cu mine am fost figuranţi daci. Noi eram undeva la grămadă şi de-abia ne-am observat pe ecran. Ai văzut filmul? Atunci îţi aminteşti scena cu un cal viu care a căzut în prăpastie cu călăreţ cu tot… Asta a fost adevărată; nu era trucaj. Doar călăreţul era un manechin. Au omorât o mândreţe de cal. Era cam bătrân. În prăpastie încă mai era viu. Au trebuit să-l împuşte, săracul! Scena s-a filmat, uite – cam pe-acolo, mai sus de Greblă. O să-ţi arate Veronica.

— Să sperăm că da.

— Florine, ia-o tu cu Veronica pe lângă apă, continuă Fidelia glumind, şi vezi să nu cadă-n valuri, că nu ştie să înoate, iar aici apa e foarte adâncă pentru ea: cam până la genunchii lui Mircea… Nici eu nu ştiu, decât Mircea puţin, căci a învăţat când a fost cu noi la mare, la Eforie.

Florin şi Veronica, mai mult îndemnaţi de Fidelia, păşiră încet şi cu timiditate pe malul râului, spre moară. La un moment dat, ieşiră într-o potecă de iarbă ce tăia lunca în două, cărăruia abia perceptibilă fiind mărginită numai de tufişuri dese. Era un loc foarte frumos unde păsărelele se bucurau de ziua aceea însorită cântând vesele prin toate tufişurile.

— Veronica, începu Florin. Am impresia că toată indispoziţia aceasta a ta eu ţi-am cauzat-o… Am, de asemenea, impresia că tot din cauza mea ţi-ai părăsit serviciul. Spune-mi deschis cu ce ţi-am mai greşit, cu ce sunt eu vinovat faţă de tine ori faţă de colegii tăi şi-mi voi recunoaşte înaintea ta orice greşeală.

— Spune-mi mai bine dumneata cum ai învăţat spaniola, că o vorbeşti destul de corect.

— Limbile străine au fost una din pasiunile mele mari, fiindcă natura m-a dăruit cu uşurinţa de a le învăţa.

— Natura?

— Natura sau mai degrabă Dumnezeu – nu ştiu, încercă Florin să o dreagă. Eu atâta am simţit, că le-am deprins uşor. Dacă îţi răspund cu mai multe amănunte sună a laudă de sine. Dar, în sfârşit, fiindcă m-ai întrebat, îţi spun că vorbesc aproape fluent engleza, franceza, spaniola, rusa, germana şi… uit cu succes în faţa ta limba maternă – româna.

— Şi ce grad militar ai în Securitate de eşti atât de bine instruit în limbi străine şi în toate domeniile? Nu am nimic cu Securitatea voastră, ţi-o spun de la început, fiindcă eu respect autorităţile statului nostru, ele fiind date ca o recompensă ori ca o pedeapsă de la Dumnezeu pentru fiecare popor. Dar din felul plin de cruzime cum ai pornit lupta cu membrii „Oastei Domnului” şi ai altor culte creştine din fabrică, şi din rapiditatea cu care urci treptele puterii deschizându-ţi-se orice uşă în faţă – toţi salariaţii spun despre dumneata că eşti securistul numărul unu al uzinei. Ori cu asemenea oameni eu nu vreau să am a face…

— Groaznic trebuie să mă vezi dacă ai ajuns să-mi pui astfel de întrebări! Este foarte adevărat că securiştii sunt bine instruiţi, bine plătiţi şi că în majoritatea cazurilor ei acţionează cu duritate, ca oameni în civil, dar nu poţi fi în acelaşi timp şi director de întreprindere şi ofiţer de securitate… Aşa ceva nu cred să existe, cel puţin după câte ştiu eu.

— Să nu-ţi imaginezi că stai de vorbă cu o subordonată prea naivă care habar nu are ce spune…

— Poţi să crezi ce vrei şi să spui ce vrei, însă eu mă cunosc pe mine. Este adevărat, poate am lăsat în mod deliberat să creadă toţi că aş aparţine poliţiei militare secrete pentru că acest lucru îmi uşura

enorm procesul conducerii, impunându-mi mai lesne autoritatea, deseori printre oameni de nimic. Totuşi, dacă mai poţi cumva să mă crezi, în ce mă priveşte nu mi-ar fi plăcut să fiu niciodată securist… Mai mă acuzi că aş fi urcat cu prea multă rapiditate nişte trepe sociale. Tot ce se poate. Dar asta fără să vreau şi mai exact până se te cunosc pe tine. Acum, din propria-mi voinţă, am decis să le cobor; şi am început deja să le cobor, chiar mai repede decât le-am urcat. Şi nu-mi pare rău… Păcat că spiritul tău de observaţie atât de ascuţit nu a observat că subsemnatul am luat o altă direcţie în evoluţia pe care o trăiesc. Am crezut că vezi cel puţin atâta lucru, dar nu l-ai văzut… În primul rând nu ai văzut faptul că tu ai schimbat nişte reguli odinioară fundamentale în existenţa mea, în concepţiile mele şi în tot felul meu de a fi. Şi, mai mult decât atât: mi-ai dat de înţeles că nici nu te interesează asemenea schimbări, că îţi sunt complet indiferent din toate punctele de vedere ca şi ţărâna pe care calci. Nici nu ştiu ce să-ţi mai spun! Păcat că dipreţuieşti aceste schimbări… Şi încă o dată păcat că nu ai constatat nici măcar faptul că am devenit o plastilină maleabilă în mâinile tale, din care ai fi putut modela orice formă ai fi vrut tu…

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai fi putut pleda la bară ca avocat?

— Probabil că mi-a spus. Poate că, într-adevăr, pentru alţii, aş fi fost bun. Pentru mine însă văd că-s cel mai prost avocat din lume. Mai ales în faţa ta, unde puterea mea de convingere este nulă şi neavenită. Observ că eşti refractară la absolut tot ce-ţi spun eu, iar sufletul îl ţii învelit mai departe într-un blindaj ermetic care transformă în schije oricare din vorbele şi ideile mele sincere, ricoşându-mi-le toate ucise în obraz. Şi-n ochi. Şi-n inimă! Aproape că nu ştiu cum să-ţi mai numesc această regretabilă refulare: încăpăţânare, răutate, indiferenţă, rea voinţă – sau toate la un loc. Nu ştiu.

— Numeşte-le cum vrei. Eu mă ştiu în primul rând pe mine cum sunt şi nu trebuie neapărat să-i explic fiecăruia în parte felul meu de a fi şi de a-i înţelege pe oameni.

— Mi-e teamă, din ceea ce afirmi acum, că te introspectezi mai mult pe tine decât pe alţii, ceea ce ar friza un anumit fel de egoism.

— Nu-i adevărat, căci nu aş putea niciodată să fiu altceva decât o adeptă a jertfei altruiste pentru alţii.

— Pentru alţii poate, dar nu şi pentru mine. Eu parcă nici n-aş

exista înaintea ta, de parcă aş arăta ca un ucigaş sau un monstru…

— Te înşeli, domnule Florin Vernescu. Însă aş vrea să te conving o dată pentru totdeauna că şirul femeilor de felul celor ce le-ai cunoscut se opresc exact la mine, mai bine spus, exact înaintea mea. De la mine încolo începe o altfel de împărăţie şi pentru a intra aici va trebui să fii precum sunt cei ce-i aparţin.

— Dar n-ai înţeles? Chiar asta şi vreau! Iar tu parcă te opui să intru. Ori poate va trebui să dau vreun examen de admitere – lămureşte-mă într-un fel, fă-mă să-nţeleg ceva, căci eu nu mai înţeleg nimic…

— Poate că ai sesizat bine lucrurile: există un fel de examen de admitere. Şi încă unul destul de serios.

— Dacă-i aşa, eu sunt un candidat care vreau să-l trec cu orice preţ!

Tot vorbind împreună, ajunseră lângă trunchiul doborât al unui ulm, rupt de vânt cam la nivelul umerilor fetei. Acolo, lângă trunchiul acela frânt, se opriră ei, iar Florin îşi rezemă spatele de tulpina cu crengile trântite verzi la pământ. O veveriţă ţâşni de sub frunzar.

— Vezi de unde s-a rupt copacul acesta care era voinic, înalt şi verde? întrebă Veronica. Exact de la partea aceea găunoasă! Să ştii că tot aşa îi va doborî Dumnezeu pe cei necredincioşi, pe mincinoşi şi pe toţi aventurierii care umblă după fuste pestriţe! Crezul meu este că trebuie să stau totdeauna departe de acest soi de oameni. Cel puţin până reuşesc să treacă examenul de care vorbeai…

— Mersi! Aluzia mă vizează direct şi perpendicular. Nu poţi ca să spui o vorbă fără să mă pălmuieşti cu putere. Poftim – acum dă-mi cu palma şi pe obrazul acesta – şi băiatul îi întoarse obrazul. De la Isus am învăţat să mă las pălmuit.

— Te rog nu-I lua Numele în deşert! Numele Lui nu trebuie pomenit în niciun fel de glumă ori aluzie ironică. Ştii ceva? vrei să ne întoarcem?

Florin simţi întrebarea aceasta ca un trăsnet. De la un moment la altul simţea că terenul atât de alunecos devenise definitiv şi în mod iremediabil pierdut, că orice discuţie cu Veronica este zadarnică. Nu mai avea niciun argument, nicio putere de convingere. Şi niciun rost ca să-şi mai piardă timpul pe-aici. Epuizase orice speranţă. Această minune a naturii, fata de lângă el, deşi pare o statuie strălucitoare, este

totuşi croită din gheaţă polară arctică, lipsită total de orice urmă de înţelegere, de sentimente, de maleabilitate. Niciun fel de asemănare cu sora ei Fidelia. Cum de s-o fi considerând ea creştină? Totul devenise foarte clar: Veronica este definitiv pierdută… În concluzie, se va sacrifica, şi mâine dimineaţă va fi acasă la Zoica spunându-i că a găsit medicamentul care l-a vindecat. Funcţia de preşedinte al României va reveni în actualitate şi va fi cu cea mai mare certitudine a lui, iar Veronica facă ce o vrea. Nu se poate să nu regrete odată pe cine a pierdut, oricât ar face ea pe indiferenta!

— Bine, Veronica, spuse cel de lângă ea, cu un ton foarte hotărât. De acord, ai perfectă dreptate. Am făcut o mare greşeală, chiar o mare prostie, că am venit după tine până aici la Râu de Mori… Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie cu tine. Da, evident, trebuie să ne întoarcem. Va trebui numai să-mi iau rămas bun de la fraţii şi de la părinţii tăi. Nu-i nevoie să mă însoţeşti!

Era decis să se întoarcă şi vru să facă primii paşi. Totuşi o mai privi odată pe Veronica şi constată că fata de lângă el îl priveşte acum mirată, parcă cu nişte ochi mai blânzi, total uimită de răspunsul dat de Florin. Desigur, nu se aştepta ca băiatul să-i dea o asemenea replică radicală rostită cu un ton atât de categoric încât pentru prima dată prezenţa lui o intimidă şi o sperie. El îi surprinse atunci un uşor zâmbet pe chipul fetei ce devenise dintr-odată atât de atrăgător şi de frumos cum nu o mai văzuse parcă până atunci. Chiar va trebui într-adevăr să renunţe la ea? Uşor de zis! Numai el ştia ce zile catastrofale ar urma odată cu acel renunţ, el care acum era omul cel mai însetat de frumuseţe, bolnav de frumuseţea Veronicăi! Cum să se întoarcă la Zoica cu o inimă incendiată pentru o fiinţă ce-l subjugase în totalitate? Cum să scape de acest coşmar? Şi ce rost ar mai avea viaţa lui fără Veronica? Forţele coercitive ale nomenclaturii din afară ar acţiona iarăşi cu putere asupra vieţii lui. Unde este oare liniştea în care spera şi în care credea atât de mult când a venit aici? De ce oare Dumnezeu nu face măcar un singur pas spre el, din momentul în care el s-a decis să facă mai mulţi spre Dumnezeu? De ce fug toţi de el chiar şi atunci când a decis să-şi schimbe radical sistemul de viaţă?! Ce să mai întreprindă să-i intre în graţiile Veronicăi? Nimic, căci a făcut tot ce omeneşte era posibil şi poziţia ei a rămas practic neschimbată, ostilă!

În clipa aceea lui Florin îi venea parcă să se omoare într-un fel spectaculos, să se arunce într-o prăpastie adâncă, adâncă, unde să se sfărâme în bucăţi căzând din stâncă în stâncă, până în străfundurile ei. Ar fi vrut poate ca apele Râului Mare să devină din nou învolburate ca Dunărea şi să aibă o cascadă uriaşă ca Niagara care să-l absoarbă şi să-l arunce într-o cădere perpetuă. Dacă Veronica nu va fi soţia lui, zadarnice au fost toate renunţările şi toate sacrificiile făcute în ultima vreme, zadarnic îşi va târî tot restul vieţii prin hârtoapele urâte ale existenţei. Ştia că viaţa veche şi viciile îl vor împresura iarăşi… Alte perspective nici nu se întrevedeau. Gândurile cele mai negre îi trecură prin cap ca într-o străfulgerare otrăvită. Voia să-i mai vorbească ceva fetei, dar nu mai avea ce. Nu mai găsea să-i servească niciun fel de replică. Simţea că mintea i se golise de ultimele cuvinte… Se vedea dintr-odată amplasat în mijlocul unui vacuum total ce se stabilea pe un fond de disperare şi de spaimă. Fără să-şi explice în vreun fel cum şi de ce, în acele momente îl apucară dintr-odată nişte friguri şi ameţeli ciudate… Bărbia, mâinile şi genunchii îi tremurau uşor ca în ziua în care a văzut-o pentru prima oară pe Veronica. În secundele următoare tremuratul se intensifică. Toată lunca se învârtea cu el, iar pe Veronica începu să o vadă ca prin ceaţă. Simţi nevoia să se ţină puţin de trunchiul copacului căzut.

În inimă avu dintr-odată o senzaţie de căldură, apoi de răceală dureroasă, pe care o simţea că difuzează încet dinspre umărul stâng spre toată regiunea pieptului. Aceasta putea fi reacţia organismului său la starea febrilă de tensiune nervoasă ce-l încerca. Nu mai fusese obişnuit cu o atât de îndârjită rezistenţă, amestecată cu o indiferenţă zdrobitoare şi un dispreţ total care-l anihilară complet. Era una din explicaţiile apărute spontan în mintea lui care începuse să se înceţoşeze. Nu ştia nici el ce putea fi… Aşa ceva nu i se mai întâmplase. Probabil sistemul lui nervos a înregistrat cu atâta putere înfrângerea finală împreună cu dorinţa lui de moarte, încât pur şi simplu funcţiile vitale, în urma unor puternice emoţii şi excitaţii, îşi blocară brusc comenzile printr-un şoc, intrând în rezonanţă totală; sau probabil acesta era începutul unui infarct. De ce nu? S-au mai văzut cazuri! Oare chiar va muri acum, în modul acesta stupid, lângă fiinţa care-l obseda şi-l dispreţuia atât de ostentativ, dar pe care o căutase cu atâta ardoare nebună? Ar fi ciudat, deşi poate cea mai fericită moarte…

Faţa toată i se îngălbeni, apoi i se albi repede. Inima îl durea cu

intensitate crescândă. Veronica, observându-i schimbarea rapidă, se sperie brusc şi nu ştia ce să facă.

— Florine, ce ai? O, Doamne, ce se-ntâmplă? şopti ea. O fi din cauza mea? Doamne Isuse, ajută-ne! Ce ai, Florine? De ce nu vorbeşti?

— Nnu ştiu… Veronica – putu el să mai zică. Nu ştiu ce am… Cred că astăzi… mor…

Oricine ar fi văzut că nu se făcea deloc. Îi era cu adevărat rău. Băiatul alunecă încet pe lângă trunchiul copacului; încercă zadarnic să se ţină de coaja lui groasă şi aspră din dreptul scorburii rupte care-i zgârie mâinile. Veronica se repezi să-l susţină, dar tot ce putu să facă a fost doar să-i atenueze căderea. În cele din urmă îl scăpă căci era greu, iar Florin se prăbuşi cu ochii închişi pe iarbă şi peste frunzele uscate de jos.

Veronica îl privea tremurând înspăimântată şi îşi frământa mâinile neştiind cum să-l ajute. Îl privea cu multă uimire şi nu-i venea să-şi creadă ochilor ce eveniment neprevăzut trăieşte. Îl mai privi o clipă şi se mira: oare acesta să fie Vernescu, directorul Florian Vernescu, în faţa căruia tremura toată fabrica? De necrezut! Cel de-aici parcă nici n-ar fi el. Şi poate nici n-o fi el! În mod vizibil, acesta este un om care suferă, un om care are nevoie urgentă de ajutor. El poate muri dintr-o clipă în alta… Acum, văzându-l de aproape, îşi dădu seama cât de tânăr şi frumos băiat este, aproape un flăcăiaş. O figură senină, ca de copil şi distinsă ca a unui mare actor într-o tragedie, ce joacă rolul unui muribund. Dar Florin nu simula nimic şi ea ce făcea? Văzându-l cum se topeşte, Veronica vru pentru moment să-şi strige fraţii, dar se depărtase prea mult de ei ca să mai fie auzită. Şi apoi zgomotul apei care curge ar fi făcut imposibilă comunicarea. O pasăre micuţă, probabil o pitulice, se găsi tocmai atunci să ciripească veselă şi nepăsătoare deasupra lor.

Fata se aplecă repede lângă el şi îi luă capul în poale. Faţa şi mâinile lui îi erau inerte, reci; buzele i se învineţeau. Îl zgâlţâi de câteva ori. Nicio mişcare. Uite aşa moare un om, într-o clipită… Dacă Florin moare? Sau dacă o fi chiar mort?! Gândul acesta o îngrozi.

Deodată Veronica izbucni într-un plâns sfâşietor şi cu ochii înlăcrimaţi privi albastrul cerului. Începuse să se roage cum nu s-a mai rugat în viaţa ei până atunci. Se ruga cu glasul cel mai fierbinte ce l-a scos vreodată, ţinând o batistă albă în pumnul drept care-i tremura.

— Dumnezeul meu sfânt… Isuse bun!… Tu ştii mai bine ce faci cu băiatul acesta… Tu ştii mai bine ce are şi ce se-ntâmplă acum cu el… Am încredere în forţa şi-n lucrarea Ta, Doamne… Te rog din toată inima mea… Iartă-l, Doamne; iartă-i păcatele şi redă-l vieţii, spală-l, Isuse, cu sângele Tău sfânt; transformă-l Tu din această clipă într-unul din fiii Tăi cei mai buni şi cei mai devotaţi tronului Tău ceresc! Sfinţeşte-l, Tatăl meu ceresc, sfinţeşte-mă şi iartă-mă şi pe mine, roaba Ta supusă pe veci! Dumnezeul nostru sfânt, nu ne părăsi!… Fă-l să-şi revină! Te rog din inimă, Doamne… Te rog în Numele Fiului Tău… Te rog din suflet, Doamne, iartă-mi-l! Ocroteşte-l! Că a fost şi el săracul… un copil singur, necăjit şi părăsit… Un copil chinuit. şi fără părinţi… înşelat şi amăgit de mirajele lumii… Doamne, nu mi-l lua! Te rog, nu mi-l lua… Te rog, Te rog mult…

Florin auzea ca prin vis glasul acela sfâşietor, dar nu înţelegea prea bine ce se întâmplă şi unde se află. Nu înţelegea ce zice, cum şi de ce… Ceva mai clar a înţeles parcă ultimele cuvinte: „Te rog nu mi-l lua…" Dar de ce a spus asta? Ce voia să însemne? Când şi-a dat seama că stă cu capul în poalele acestui înger neprihănit care se chema Veronica, şi când a simţit că lacrimi fierbinţi din ochii ei frumoşi îi picurau pe faţa lui, că mâinile ei calde, pline de blândeţe, îi ţin capul în poală şi-l mângâie ca pe un căţel, atunci o forţă necunoscută îi propulsă înapoi viaţa în vine şi tresări ca din moarte. Deschise ochii încet şi-i zâmbi atât de frumos, că Veronica, deşi continua să plângă, îi răspunse cu acelaşi zâmbet blând. Ea îl mângâia uşor pe păr, parcă inconştientă că băiatul îşi revenise. Ridicându-se în cot, Florin o întrebă:

— Cum – o, Doamne! (folosea pentru prima dată această expresie). Tu, Veronica… Tu? Poţi şi tu să plângi?… Pentru mine?!

Ea îi zâmbea plângând şi-i răspunde fără cuvinte, numai dând din cap.

— O, dar asta înseamnă că eu sunt… că sunt un ticălos, un nemernic, care nu merită nicio privire de-a ta, Veronica… nicicum ajutorul tău, nicicum lacrimile şi mângâierile tale. Nu sunt demn de tine şi nu te merit… Sunt poate un gunoi mizerabil, Veronica. Un gunoi aruncat şi de tine… Pe care tu-l calci cu scârbă în picioare…

— O, nu! Nu spune asta, dragă Florin! Nu-i adevărat… Sângele Său ne-a spălat pe toţi. În faţa mea nu mai ai niciun păcat… Isus ţi-a oferit iertarea Lui cea blândă. Simt eu asta! Şi-I mulţumesc din inimă…

Veronica era emoţionată şi încă avea glasul înecat în lacrimi.

Nu se putu abţine şi-i veni şi lui să plângă. Avea aşa o strângere înăbuşitoare în gât, o senzaţie stranie, un nod amar care-l sufoca, crescându-i parcă din inimă. Îi era ruşine să-l vadă Veronica, dar simţea nevoia să-şi descarce amărăciunea. Era o explozie care trebuia să se producă. Se trânti deodată cu faţa între braţe la pământ şi izbucni într-un hohot de plâns înăbuşit, cu sughiţuri de copil bătut. Nu mai plânsese aşa de când era pedepsit şi bătut la orfelinat de pedagogi, din primele clase primare.

— Iartă-mă, Doamne! Iartă-mă şi tu, Veronica! se auzi din pământ glasul lui înfundat, parcă întrerupt de sughiţuri. Iartă-mă, Isuse, pentru tot ce Ţi-am greşit!

Ea îl lăsă să-şi stingă focul lacrimilor în focul curat de rouă al ierbii în care-şi îngropase capul. Stătu aşa mult, nu ştiu cât, şi aproape că îi era jenă să mai ridice capul şi să se uite în ochii Veronicăi. Răcoarea pământului şi a ierbii îi făcea însă bine şi îl înviora. Simţi atunci din nou aceleaşi uşoare mângâieturi pe creştet şi tresări înfiorat. Când, în sfârşit, Florin se ridică încet de la pământ, ea îl luă încet de braţ şi-l ajută. Din greşeală, el se izbi cu creştetul capului de trunchiul frânt de deasupra. Se frecă cu mâna şi merse împleticindu-se uşor până la râu. Se aplecă pe vine ca să-şi arunce cu căuşul palmelor apă pe faţă. Din jachetă scoase o batistă mică şi se şterse puţin la ochi. Apoi reveni zâmbind cu blândeţe şi păşi drept către fata pe care o iubea. Veronica îl prinse repede de braţ, scoase batista ei curată şi îl şterse pe toată faţa (scena aceasta îi aminti oarecum lui Florin de visul cu vălul Sfintei Veronica). Cu un glas dulce, cald şi melodios, cum el nu credea vreodată că-l mai poate auzi, fata de lângă el îi apucă amândouă mâinile uitând-i-se drept în ochi şi-l întrebă înduioşată:

— Florin! Dragul meu!… Ţi-ai revenit? Nici nu ştii cât m-am speriat. O, Doamne! Te simţi mai bine, frăţioare? Încă mai avea lacrimi în ochi.

Nu o auzise nicicând vorbind aşa frumos. Ce voce melodioasă şi blândă! Ce caldă! Era parcă o altă Veronică.

— Da, abia acum mă simt mai bine, fetiţa mea bună.

— Ai mai leşinat vreodată aşa?

— Nu, niciodată. Pe cuvântul meu! Şi nu prea ştiu nici acum de ce mi s-a întâmplat tocmai aici! Poate unde mi-ai prezis tu că voi fi

doborât ca ulmul găunos de lângă mine… Şi s-a împlinit! De ce-ai zis aşa? Vezi tu, Veronica… Am îmbătrânit înainte de vreme… Nici inima, nici nervii nu-mi mai rezistă. Tu crezi că eu duc o viaţă uşoară, că stau pe roze, că-s fără griji sau că aş fi foarte fericit. Măcar de-ar fi aşa! Poate singura fericire a vieţii mele a fost atunci când te-am descoperit pe tine. Cred că a fost cel mai mare noroc al vieţii mele pustiite – şi altul nici nu-mi trebuie. Atunci când mi-ai dat Biblia aceea a fost primul meu pas spre umanizare. Până atunci ce am fost? decât un animal sălbatic, un animal furios… Ţi-am sărutat de mai multe ori urmele scrisului tău şi iscălitura cu numele tău pe Biblie. Am sărutat Biblia. Nu ştiu dacă mă crezi, dar toată noaptea aceea am citit Noul Testament, iar când spre zori am adormit, L-am visat pe Isus… Iar tu erai Veronica ce I-a dat vălul. Isus m-a întrebat de ce Îl prigonesc, de ce nu-L ajut… Tu m-ai făcut om, frumoasa mea Veronica!

Florin continua să aibă ochii umezi.

— Şi vrei să-L mai prigoneşti în continuare? întrebă ea cu acelaşi glas mirat şi dulce, lipindu-se de umărul lui.

— O, nu… Nu! Niciodată! Cum poţi să-mi pui această întrebare? Îţi jur că nu! Nu-mi mai aduce aminte de ce-a fost! Oare nu vezi cât m-ai schimbat?

— Şi nu vrei să-L ajuţi cum ţi-a cerut?

— Ba da, din toată inima. Sigur că vreau! Dar nu prea ştiu cum, îi răspunse Florin. Învaţă-mă tu cum!

— Desigur. Voi face asta cu toată plăcerea… Vezi tu, când ţi-a fost adineauri rău şi-ai leşinat, ai fost ca şi mort. Nu ştiu – poate chiar erai mort. Dumnezeu ţi-a vorbit printr-un semn, voind probabil să-ţi arate că viaţa aceasta-i nimic şi că într-o clipă o poţi pierde aşa ca din senin… Adevărata viaţă, dragă Florin, este totuşi cea de dincolo, viaţa eternă de care cei mai mulţi râd. Dar nici nu-şi imaginează aceştia cât de adevărată este existenţa ei şi cât de splendidă este eternitatea raiului ceresc. Închipuirea noastră este prea săracă să-şi poată reprezenta cât de cât frumuseţile strălucitoare de acolo! Cuvintele omeneşti nu ajung spre a o descrie vreodată… Ce coruri minunate, interpretate de îngeri, răsună acolo în cer! Ce muzică divină! Iar destinul nostru poate fi de pe acuma pecetluit să ajungem în acest paradis indescriptibil ori într-un loc nespus de urât şi de dureros spre care tu porniseşi. Eu nu voiam să ajungi în acel loc de jale, Florine,

înţelegi? Şi aş vrea să fii cu mine în cea mai frumoasă amplasare cu putinţă. De aceea am plâns şi m-am rugat Mântuitorului nostru să nu mori. L-am rugat pe Isus cu lacrimi fierbinţi, L-am rugat plângând cu disperare. Iar El mi-a ascultat rugăciunea. Imediat ţi-ai revenit, fără să fie nevoie să te mai stropesc cu apă pe faţă, fără să-ţi mai fac respiraţie artificială. Prin aceasta El ţi-a arătat că te iubeşte. Însuşi faptul că L-ai visat a fost tot un semn că El te caută, că are cu adevărat nevoie de tine. Iar acum este rândul tău ca să-L cauţi şi să-I mulţumeşti. Nu vrei aşa ceva?

— Ba vreau, dar nu ştiu cum…

— Foarte simplu. Ţi-am spus adineauri – prin rugăciune.

— Bine, dar eu nu m-am rugat niciodată în viaţa mea, Veronica. Şi nu ştiu să zic nici măcar „Tatăl nostru”!

— Nu-i nimic. Te-nvăţ eu… Dar mai întâi aş dori să fii convins că rugăciunea este contactul absolut dintre pământ şi cer, dintre noi şi Dumnezeu, fiindcă noi suntem exact ca nişte acumulatoare slabe care au permanentă nevoie să fie încărcate, iar singura sursă energetică, singura centrală de unde ele se pot încărca este cerul, este Dumnezeu, iar rugăciunile sunt firele invizibile ce pot face instantaneu această legătură. Când am împreunat mâinile pentru rugăciune, deja am răsucit comutatorul de încărcare a acumulatoarelor sufletului nostru, căci sufletul are mereu nevoie de această energie vitală. Mă asculţi?

— Da, desigur, desigur, cu toată atenţia. Tot ce-mi spui tu mă interesează extrem de mult. Te ascult cu drag, fetiţa mea scumpă!

— Mă bucur că-mi spui asta. Atunci să-ţi explic mai departe despre rugăciune… „Tatăl nostru” sau Rugăciunea Domnească este într-adevăr o capodoperă, o operă poetică unică, este rugăciunea rugăciunilor, un Model divin compus de Însuşi Mântuitorul pentru noi. „Tatăl nostru” trebuie să însoţească totdeauna rugăciunea noastră personală pe care o putem crea spontan ca într-o discuţie dintre un copil şi tatăl lui. Dar, ai văzut? Sunt adesea situaţii când nu mai ai timp – ca adineauri – decât să spui o rugăciune scurtă, simplă: Doamne, în Numele Mântuitorului nostru, Te rog, ajută-mă! Sau, cum am auzit eu odată pe un bătrân suferind repetând mereu: Doamne Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine păcătosul! Şi Dumnezeu te poate ajuta pe dată, căci Dumnezeu ne iubeşte pe toţi. Mai mult decât Îl iubim noi pe El… Totdeauna o rugăciune trebuie să aibă, ca introducere, o

formulă de adresare, partea de laudă, de proslăvire a divinităţii, cererea propriu-zisă, cu recunoaşterea păcatelor noastre şi, în final, partea de mulţumire. Mă adresez direct Tatălui ceresc, întocmai cum se adresează un copil tatălui său adevărat căruia îi cere ceva, prin cuvinte simple şi sincere. Cererea trebuie făcută cu tot curajul, din toată inima şi numai prin intermediul Domnului nostru Isus Hristos. Doar în Numele Lui vom cere totul. Pot fi rugăciuni pentru scopuri personale, dar şi pentru alţii, nu numai neapărat pentru tine.

— Niciodată nu mi-a explicat cineva atâtea lucruri frumoase precum mi le explici tu, Veronica! Spune-mi, cum să-ţi mulţumesc că te-ai rugat pentru mine?

— Simplu. Simplu de tot: căzând în genunchi, aici lângă mine, cu ochii închişi, ca să te poţi concentra totalmente şi ca niciun alt aspect material din jur să nu ne distragă atenţia şi să-I mulţumim lui Dumnezeu prin viu grai. Nimic altceva.

— Totuşi, încă nu ştiu cum…

— Atunci, dă-mi mâna încoace şi zi aşa după mine: Tatăl nostru carele eşti în ceruri… (Florin repeta întocmai după Veronica: „Tatăl nostru carele eşti în ceruri…”) Mărit să fie Numele Tău din veac în veac!… Cu toate păcatele şi părerile de rău, Îţi cădem, Doamne, în genunchi şi le aşternem înaintea Ta, rugându-Te, Părinte ceresc, să ni le ierţi şi să ni le speli, pentru că le regretăm din toată inima, pentru că nu voim să Te mai supărăm cu ele… Îţi mulţumim de grija zilnică ce ne-o porţi, Îţi mulţumim pentru toate darurile frumoase pe care ni le oferi şi pe care poate nu le meritătm; Îţi mulţumim pentru viaţa nouă pe care ne-ai dat-o şi-Ţi promitem să Ţi-o închinăm Ţie cât timp ne vei îngădui să stăm pe acest pământ… Fereşte-ne, Doamne, de toate păcatele şi ispitele lumii, apără-ne de vrăjmaşii noştri şi de cel rău, şi dă-ne Tu posibilitatea să-i ajutăm pe cei aflaţi în dureri, în nevoi, în strâmtori şi în mari necazuri, să devenim totdeauna sprijinul lor moral şi material. În Numele Fiului Tău Îţi cerem toate acestea şi Te binecuvântăm din veşnicie în veşnicie, amin!… Acum te simţi mai bine? îl întrebă Veronica zâmbindu-i drăgăstos şi privindu-l cu un interes deosebit, neafişat înainte.

— Excelent, Veronica! Chiar, ce schimbare rapidă! Foarte ciudat! Parcă mi s-a luat dintr-odată o piatră de pe suflet. Dar ce zic o piatră? Un munte întreg! Sunt parcă un alt om – renăscut!

— Fără parcă! Să ştii că, într-adevăr, acum eşti cu adevărat un alt om! Dar drumul spre desăvârşire nu se opreşte aici. El este în continuare lung şi greu, şi plin de capcane, şi plin de piedici, şi plini de duşmani, un drum îngust, cu numeroase asperităţi, dar la capătul lui va fi Lumina eternă! Crezi tu aşa ceva?

— Neîndoios, cred tot ce-mi spui tu. Absolut tot!

— Să nu cumva să te faci numai că accepţi credinţa, că-L iubeşti pe Isus, numai aşa ca să mă cucereşti pe mine – pentru că ai văzut ce se poate întâmpla… Iar eu voi simţi aceasta imediat. Şi atunci Dumnezeu mă va lua din faţa ta pentru totdeauna. Crede-mă!

— O, nu! Cum poţi să spui că mă fac? La ce te mai îndoieşti de mine? Convingerea mea fermă este că numai Dumnezeu mi te-a scos în cale ca, prin tine, să-mi schimbe definitiv cursul vieţii care în cele din urmă am văzut că ducea spre prăpastie cu paşi rapizi. Regret din inimă, Veronica, existenţa mea anterioară şi, iată, am putut mulţumi amândoi în genunchi Mântuitorului nostru că a lucrat asupra mea prin tine. Mă simt parcă născut din nou, Veronica.

— O, stai, stai, băieţaşule! Nu te grăbi. Încă nu te-ai născut din nou… Eşti abia ca un bebeluş care, prin luna a opta, a noua, aşteaptă să se nască abia de-acum încolo…

— Aoleu! Chiar atât de mic mă vezi tu acum? Asta n-o mai ştiam.

— În celelalte lucruri oi fi tu maturizat şi mare, dar în domeniul credinţei încă nu. De acum încolo să ştii că eu îţi sunt sora ta mai mare şi-aş vrea să mă asculţi întotdeauna, căci niciodată n-am să te-nvăţ ceva rău. M-auzi?

— Veronica… Îmi eşti mai mult decât o soră. Îmi eşti chiar o mamă. Tu ştii că eu nu am avut o mamă…

— Ştiu, Florine, zise fata luându-i mâinile, mângâindu-le şi sărutându-i-le peste zgârieturile căpătate în cădere. Şi totdeauna mi-a fost milă de tine. Şi m-am rugat mult, mult pentru tine. Crede-mă! De-ai şti cât m-am rugat! Ziua şi noaptea… Chiar şi atunci când ţi se părea că te dispreţuiesc şi când fugeam de tine. „Nu se poate, mi-am spus, ca Dumnezeu să nu se îndure de cererile mele…” Simţeam că într-o zi ai să te schimbi. Simţeam, eram sigură… Şi Dumnezeu, iată, mi-a ascultat toate rugăciunile. Şi-I mulţumesc – o, Doamne, iar Îţi mulţumesc! Spune tu – nu-i aceasta o minune?

— Sigur că este. Dar dacă sunt sau – cum să-ţi spun? Dacă voi fi

un prunc nevinovat înaintea ta, care te va asculta supus şi cuminte întotdeauna, atunci mă vei mai părăsi vreodată?

Aici Veronica îi dădu iarăşi drumul încet mâinilor şi privi gânditoare într-o parte. Nu-i răspunse nimic. Clipea însă tot mai des.

— Poate nu mi-ai înţeles întrebarea, Veronica… Dacă am să te ascult şi dacă am să-L slujesc pe Dumnezeu, mă vei mai părăsi vreodată? Răspunde-mi, Veronica…

— Nu pot acum… Îţi răspund altă dată… Dă-mi un răgaz.

Florin îşi retrase încet mâinile din mâinile ei şi le duse la cămaşă spre a-şi mai descheia încă doi nasturi. Simţea din nou că se sufocă şi că îi vine să se prăbuşească la pământ. Făcu doi paşi laterali, depărtându-se de ea.

— De răspunsul tău depinde viaţa mea… Cred că ai văzut. Viaţa de pe lumea aceasta şi de pe lumea cea veşnică.

— Bine. Atunci, ascultă-mă, Florine, se decise Veronica, dar din nou ezită: nu, nu pot să-ţi fac asemenea promisiuni solemne. Acuma nu pot…

Lui Florin inima îi bătea aproape să-i spargă coşul pieptului. Pentru prima dată în viaţa lui devenise gelos, deşi nu ştia pe cine. Pericolul de sfârşeală se pare că nu trecuse. Dimpotrivă. Dacă Veronica va vorbi cu atâtea pauze şi reticenţe, s-ar putea să nu-i mai audă ultimele cuvinte. Probabil că se întâmplase ceva grav cu trupul lui atletic de nu-l mai putea stăpâni.

— … dar trebuie să fiu sinceră cu tine, continuă Veronica. Răspunsul cel mai corect ar fi „nu ştiu”. Sau mai bine zis nu ştiu ce va fi. Ştiu însă ce a fost.

— Şi ce a fost? întrebă Florin cu glasul pierit, mai deschizându-şi încă un nasture de la piept.

— Ceva cam ca şi la tine.

— Ai un prieten, un iubit? întrebă Florin cu vocea tremurândă. De ce-oi fi fost atât de naiv!? Trebuia să-mi închipui de ce fugi de mine… Spune-mi sincer dacă este ceva serios ori nu! Dacă v-aţi logodit sau şi mai rău…

Florin se lăsă imediat pe iarbă în genunchi pironind-o ţintă în ochi pe fata de lângă el. În aşteptarea răspunsului, se scotoci nervos prin buzunarele jachetei de unde scoase repede o ţigară şi-o aprinse cu mâinile tremurând uşor. În aceeaşi clipă, Veronica i-o smulse din gură,

i-o rupse şi-i aruncă bricheta departe în tufişuri.

— Nu face prostii! Dacă-mi promiţi că aceasta este ultima ţigară din viaţa ta, îţi pot spune totul.

— Nu-ţi mai promit nimic, decât să…

Se opri, deoarece ar fi vrut să spună că, în acest nefericit caz, în cazul că Veronica deja are un logodnic, lui nu-i rămâne decât să ia toate viciile de la început sau să-şi curme viaţa aceasta atât de controversată, atât de nemernică – două alternative diabolice, desigur. Dar altceva nu are de ales.

— Atunci nici eu nu-ţi mai spun nimic, hotărî Veronica.

— Fie şi ca tine, dar eu am plecat! Să nu mă mai cauţi niciodată! auzi? Adio! Şi Florin o rupse la fugă.

Veronica rămase întâi descumpănită. De ce o fi atât de prost? Să ştii că Florin ăsta ar fi în stare să reintre în mocirla din care de abia l-a scos şi atunci zadarnică a fost toată străduinţa ei. Firește, nu-l putea lăsa aşa. De aceea se decise să-l lămurească pe dată şi-l strigă din urmă:

— Florine! Opreşte-te! Te rog… Florin, vreau să-ţi explic! Dar băiatul, ambiţios ca întotdeauna, continua să alerge.

Veronica ştia însă o potecă de scurtătură, necunoscută lui Florin, care i-ar fi permis să-l prindă. Imediat fugi pe această potecă şi atunci când băiatul nu se aştepta, îi ieşi înainte şi-l prinse drept în braţe. Florin ridică mâinile în sus ca un prizonier somat. Rămase cu ele aşa şi cu ochii închişi. Respira repede şi nu mai avea de gând să vorbească.

— Florine, nu fi copil! Vrei să m-asculţi puţin? îl rugă Veronica cu ochii umezi. Şi priveşte-mă, nu mai ţine ochii închişi. Te rog…

— Nu mai am ce să ascult… Ştiu ce urmează – mai ales cu mine…

— O, nu. Asta nu! N-am să te las, căci nu sunt vinovată cu nimic. Dumnezeu mi-e martor. Cu absolut nimic. Sunt curată în faţa Lui şi a ta. Îţi jur!

— Bine, nu-i nevoie, spuse băiatul deschizând ochii. Cred tot ce-mi spui tu. Şi dacă Dumnezeu ţi-e martor, atunci vorbeşte. Eu te-ascult…

— Stai puţin să-mi trag sufletul, c-am fugit după tine şi-am obosit. Uite ce s-a întâmplat… În ianuarie anul acesta a sosit la noi o familie de pocăiţi români din America. A stat o lună în România, la

rudele lor. Unul din băieţii acestei familii, Eduard, născut în Chicago şi de-o vârstă cu mine, despre care părinţii lui spuneau că este mecanic auto şi că este foarte cuminte, că este bogat, a făcut propunerea către părinţii mei să ne logodim, ca după un an-doi, când voi obţine viza, să plec la el în America. La logodnă mi s-a cerut să fac o promisiune în faţa lui Dumnezeu – şi-am făcut-o. O, Doamne, este posibil oare s-o încalc? Uite, asta nu prea ştiu…

— Faci cum vrei, zise Florin foarte dezolat. Cum îţi dictează inima…

— Spune-mi cum să fac? Aş vrea ca Dumnezeu să mă înţeleagă. Şi tu să mă înţelegi… Unchiul Benică a insistat cel mai mult în acest caz, iar dacă la început părinţii mei au fost de acord să depunem actele, ulterior nu prea s-au mai bucurat atât de mult, căci i-aş părăsi. Totuşi, actele au fost depuse la Ambasada Statelor Unite de la Bucureşti şi se pare că după circa un an, poate şi mai puţin, aş putea fi acolo. Lui Eduard îi promisesem solemn că-l voi urma, dar acum cred că a fost un legământ fragil. Drept să-ţi spun, aş fi vrut mult să văd America… Eduard acela – după cum l-am cunoscut eu – nu zic, era el un băiat cuminte şi poate destul de credincios. Totuşi, de la o vreme nu-l mai prefer ca la început… Nu vorbea bine nici româneşte şi, săracul, în privinţa culturii era la pământ, deşi terminase liceul şi un an de business la un colegiu. Mi-ar fi plăcut să fi avut măcar un sfert de sfert din cultura ta. Dar el, deşi român, nu auzise niciodată de Eminescu, de Creangă, Caragiale, Enescu, Brâncuşi. Crezuse că Aradul este capitala României şi că ţara noastră are vreo trei milioane de locuitori. În afară de Dracula, nu mai cunoştea altă figură ilustră de români. Asta mă deranja şi mă durea…

— N-ar trebui să te mire, căci asta este ceea ce ştiu cam toţi americanii despre România, o întrerupse Florin. Aş fi vrut să ne cunoască mai bine şi să fim mai iubiţi de ei.

— La fel şi eu, dar este un lucru care nu prea depinde de noi.

— Ba, poate că tocmai de noi depinde şi în primul rând de cine conduce această ţară…

— Cred că ai dreptate. Iar Eduard acesta nu era o excepţie. I-am spus, de pildă, că acolo, în Chicago la el, trăieşte un mare savant, filosof şi scriitor român, Mircea Eliade. Nici despre el nu auzise nimic.

— Şi cum arată acest… ales al inimii tale? întrebă Florin cu un

ton insidios, poate chiar cu accente de gelozie.

— În primul rând, nu pot pretinde că a fost, că este sau că va fi un adevărat ales al inimii mele, răspunse Veronica. Dar ca fizic, Eduard arăta bine. Este cât mine de înalt şi este un băiat drăguţel şi finuţ, însă, din păcate, în afară de business şi de baseball, altceva nu prea ştie să discute. De-abia-i înţeleg scrisu-i strâmb de pe ilustratele ce-mi sosesc uneori când securitatea se îndură să i le lase să ajungă… Vezi? Aceasta este cam toată povestea logodnei mele – şi nu trebuia să te superi atât de rău pe mine. O himeră de logodnă, mai mult o formalitate. Acum mă ierţi?

— O, Doamne! Dar nu mi-ai greşit cu nimic! Deci asta ar fi tot…

— Da, absolut tot. Şi ţi-am spus că Dumnezeu mi-e martor. Şi mai este ceva: Eduard, ca să zic aşa, a fost născut credincios, fiindcă părinţii lui erau deja pocăiţi. El nu este deci în niciun fel creaţia mea. Pe când tu – ca om adus la credinţă prin mine – te pot numi opera mea vie, „copilul meu spiritual”! Cu tine mă mândresc în această privinţă, mai ales dacă stau să mă gândesc din ce ateism furibund te-am smuls… Şi pentru un asemenea motiv te preţuiesc mai mult decât pe oricare alt cunoscut de-al meu, nicidecum pentru titlurile şi funcţiile tale efemere. Tu eşti o fiinţă remodelată de mine şi o parte din sufletul meu se află investit în tine. Înţelegi? Un fel de transplant, dacă vrei… Te-ai gândit vreodată la aceasta?

— Nu, să fiu sincer, nu m-am gândit, recunoscu Florin. Şi-ţi mulţumesc pentru tot ceea ce-mi spui şi pentru tot ceea ce ai făcut pentru schimbarea mea. Dar ai fi putut să-mi explici asta mai de la început, fără să mă faci să fierb atâta. Şi totuşi, totuşi… Îmi eşti datoare cu un răspuns clar…

Veronica zâmbi şi i se uită în ochi.

— Iată răspunsul meu, Florine… Sper să nu te superi iar, căci va începe cu un dacă, sau chiar cu doi de dacă… Aşadar, dacă vei merge pe calea ce ţi-am arătat-o eu, dacă nu te abaţi niciodată de la ea spre drumul cel vechi – atunci…

— Atunci? întrebă Florin.

— … atunci aş vrea să crezi şi să fii convins că Veronica nu te va părăsi niciodată… Îl iau pe Isus ca martor. Înţelegi? Căci abia acum pot să-ţi dezvălui un mare adevăr în faţa ta şi a lui Dumnezeu: şi Veronica ţine la tine mult! Din toată inima! Dar numai la cel de acum, la cel de

astăzi, la cel de aici! Niciodată la cel de ieri, la cel de atunci… Acela pentru mine a murit. Acela parcă nici n-a existat vreodată… Iar Florinul meu de acum este un florin nou, de aur, este alesul meu!

În clipa aceea Florin s-a trântit la picioarele ei şi i-a sărutat vârfurile sandalelor – o dată, de două ori, de zece ori, pe rând!

— Eşti nebun? Nu face asta, Florine… Te implor!

— Cum să nu fac asta şi cum să nu fiu nebun? Sigur că sunt nebun! Îţi garantez că sunt nebun, fiindcă aud cele mai frumoase cuvinte din câte mi s-au spus vreodată! Da, sunt foarte nebun, Veronica, dar un nebun fericit!!

În clipa aceea băiatul sări cu vioiciune în picioare şi-i puse ambele mâini pe umeri, zicând:

— Calea Domnului să fie calea mea şi a ta – pe veci de veci, Veronica!

— Fiindcă îmi răspunzi cu aceste cuvinte frumoase, nu-mi rămâne decât să zic: aşa să fie, iubitul meu! Amin!

Ea se lipi atunci de pieptul lui zbuciumat, plin acum de fericire imensă, iar băiatul de lângă ea îi sorbi înfiorat jarul buzelor ei care avea gust de fragă, gust de vanilie, de portocale, de flori de mărgăritărele – gust de rai! Vântul le flutura părul uşor. Cerul era senin şi plin de rândunele care se scăldau în albastrul lui luminos. Păsărelele cântau în toţi copacii din jur. Soarele strălucea mai frumos ca oricând şi le juca în păr, arborii din luncă doineau şoptind versuri eminesciene de dor. Pământul era nou, plin de iarbă şi flori policrome. O muzică diafană vibra în toată natura, curgând armonioasă peste tot pământul. Florin şi Veronica pluteau deasupra lui. Şi cu adevărat, în acele clipe, pământul parcă se îndepărta încet, încet de ei, cei doi ajungând cu sufletele dincolo de nori, dincolo de soare, dincolo de stele… Florin îi săruta lacrimile ochilor ei migdalaţi, cu priviri dezmierdătoare şi senini ca seninul cerului de vară, iar Veronica îi mângâia onduleurile părului său des, puţin cam rebel.

Un strigăt care părea venit ca din altă lume îi dezmetici din farmecul acelor clipe divine, readucându-i brusc pe pământ.

Fidelia şi Mircea îi căutau prin luncă şi-i strigau pe rând:

— Veronica…

— Florin!

— Veronica!

— Floriin!

Cei strigaţi le ieşiră deodată înainte ţinându-se fericiţi de mână. Erau senini şi transfiguraţi la chip – ca doi copii nevinovaţi.

— Ce bine-mi pare că v-aţi împăcat! izbucni Fidelia. Şi îi sărută pe fiecare în parte pe ambii obraji. Ea îl luă pe Florin de braţ şi când se uită mai atentă, îi zări zgârieturile din palme, căpătate în timpul căderii, când a leşinat. Îi privi curioasă pe amândoi în ochi.

— Ce-aţi făcut, aţi plâns? Vi-s ochii cu urme de lacrimi la amândoi! Să nu ziceţi că nu – că eu nu mă-nşel… Ce-s cu zgârieturile astea pe mână, Florine? Sper că nu v-aţi bătut, glumi ea.

— Nu, nicidecum, Doamne fereşte! Poate puţin în cuvinte, zâmbi Florin.

— Eu am prins patru păstrăvi, Florine, se lăudă Mircea, zicându-i pe nume, iar Fidelia numai unul şi-o lostriţă.

— Da, mă, dar lostriţa mea face cât toţi păstrăvii tăi mici, chirciţi şi leşinaţi! Veniţi să-i vedeţi în coşul de sârmă cu capac. Îl ţinem în apă ca să ducem peştii vii acasă.

— Pot să-i văd şi eu puţin? se interesă Veronica cu o prea exagerată curiozitate.

— Poftim, sor mio, admiră-i cât vrei, deşi nu prea ai ce! şi îi vârî Veronicăi până sub nas coşniţa de sârmă în care peştii captivi se zbăteau de moarte. Şi nu uita: cei mari sunt prinşi de mine, cei mici de Mircea…

Veronica ridică coşul cu zvârcolitorii prizonieri acvatici până în dreptul ochilor lui Florin şi zâmbind cu subînţelesuri, zise cu glas tare:

— Astăzi nu facem nicio crimă, nu-i aşa? Trăiască peştii liberi!

Şi zicând formula aceasta, răsturnă deodată toţi peştii vii în râu, apoi bătu din palme spre satisfacţia Fideliei şi a lui Florin. De a peştilor – nu mai vorbim. Singurul care a protestat plin de indignare a fost Mircea.

— Da… Ce ştii tu, Veronico, decât să mi-i azvârli, după ce m-am chinuit atâta cu ei… Tu n-ai fost niciodată pescar, să vezi ce greu se prind!

— Lasă-ţi, măi, prichindeluşii tăi să mai crească, îl tachină şi Fidelia.

— Da, dar i-am prins foarte greu, că nu ştiu ce-au avut azi de nu

prea au tras deloc.

— Mie-mi spui, prâsleo, cât de greu este să pescuieşti? Dar parcă tot mai greu şi mai nobil este să fii pescar de oameni, îi răspunse Veronica cu un ton consolator, apropiindu-şi-l pe frăţiorul ei de piept şi dezmierdându-l cu drag de bărbie.

CAPITOL NO VIII

Din „Jurnalul de pădure" al lui Mihai:

„Săptămâna aceasta am trăit câteva evenimente interesante care cred că ar merita consemnate…

Datorită ploilor, arcul de la cursa (sub formă de căsuţă) de prins iepuri a ruginit şi s-a rupt, iar uşa i s-a blocat deschisă. Acolo am găsit astăzi dimineaţă o aricioaică instalată înăuntru unde şi-a aranjat un cuib în care a fătat patru puişori. Dacă nu aţi văzut niciodată cum arată puii de arici (Erinaceus europaeus), vă garantez eu că sunt foarte drăgălaşi. În primul rând trebuie să vă spun că sunt albi şi că nu au ţepi, deoarece viitorii ţepi acum sunt nişte perişori destul de moi. Am reuşit să iau un pui în mână, deranjându-l de la masă. Toţi patru sugeau, iar aricioaica mamă îi lingea pe rând aşa cum îşi linge pisica pisoiaşii. Ca să-l pot apuca, am vârât mai întâi un băţ spre gura aricioaicei, că altfel riscam să mă muşte cum m-a muşcat odată o cârtiţă (tot un mamifer insectivor) după ce am prins-o cu mâna la gura muşuroiului. Când aricioaica a apucat băţul cu gura scoţând aceleaşi sunete ca iepurii, în timp ce-i ţineam gura ocupată, i-am luat cu repeziciune puişorul. Semănă cu un purceluş în miniatură. L-am mângâiat pe spinare şi pe burticica de culoare roză cu perişori foarte fini. Încă nu-i dăduseră ochii. L-am mirosit şi am constatat că mirosea frumos, apoi l-am lipit de ureche şi am auzit cum îi bate inimioara. Cu ticăituri mai repezi decât ale ceasornicelor de mână, aproape nişte pârâituri. Când l-am pus jos în faţa cuştii, mămica lui a venit şi l-a luat în gură cărându-l înăuntru. Peste două zile am găsit cuibul gol, mama aricioaică mutându-şi progenitura din cauză că umblasem eu la cuib. În locul lor am găsit un şarpe mic de pădure de culoare verzuie. L-am luat în mână apucându-l de gât şi în timp ce îl priveam cum mi se încolăceşte după braţ şi cum scoate deseori limbuţa despicată la mine (prin gestul acesta şerpii se orientează pe teren limbuţa fiindu-i un mic

radar) i-am spus: „Eşti tare drăguţ şi ai noroc că nu sunt asiatic sau italian din sud, căci sfârşeai într-o tigaie cu ulei. Şi mai ai încă un noroc, acela că ai venit în această cuşcă după ce s-a mutat familia de arici care te-ar fi preferat fără ulei." (De fapt acum îmi părea sincer rău că i-am deranjat „apartamentul" aricioaicei, un loc destul de bun în care se stabilise, căci în altă parte puii ei vor fi expuşi atacului bufniţelor ori ai vulpilor. Acestea din urmă sunt mari amatoare de carne de arici şi sunt maestre în arta desfacerii unui arici matur făcut ghem. În acest scop, ele folosesc două procedee simple: rostogolesc mingea ţepoasă până la prima băltoacă unde, dând de apă, ariciul se desface sau, în lipsa apei, vulpile urinează peste arici care, nesuferind umezeala acidă, se grăbeşte să se dezghemuiască, gest care de asemenea îi este fatal. Cu excepţia vulpilor, alte animale nu ştiu să vâneze aricii, iar eu tot mă întreb cum de au aflat vulpile secretul vulnerabilităţii aricilor…

Nu pot continua fără a mai consemna încă o istorioară cu pui de animale. Veveriţa care şi-a făcut cuibul în stejarul din faţa „Grotei de aur" a născut cinci puişori. M-am urcat până la cuib, deşi era sus. Am aflat că are pui găsind unul micuţ la poalele copacului. Era în aparenţă sănătos. L-am urcat în cuib, dar spre seară am văzut cum era dus în gură şi părăsit jos pe pământ de mama lui. Puiul nu are ochi şi de abia se poate târî. L-am pus pentru a doua oară în cuib, dar dimineaţa l-am găsit jos mort. Trag de aici concluzia că părinţii trebuie să aibă motive serioase pentru a-l elimina din cuib. Nu ştiu prin ce instinct îşi dau animalele seama că un pui ar putea fi bolnav. De teamă să nu li se îmbolnăvească şi ceilalţi, puiul bolnav este sacrificat. Supravieţuirea speciei se realizează uneori cu astfel de sacrificii necesare. Cazuri similare am constatat şi la păsări.

În zona mea am făcut recensământul tuturor speciilor de păsări şi am descoperit: două cuiburi de cioară, mai exact, unul de stăncuţă (Coloeus monedula) şi unul de cioară neagră propriu-zisă (Corvus cornix), trei cuiburi de turturele (Streptopelia turtor), zece de vrăbii (Passer passer), două de guguştiuc (Streptopelia decaocto), un cuib de capîntortură (Jynx torquilla), un cuib de bufniţă (Bubo bubo), un cuib de coţofană (Picapica>, două cuiburi de mărăcinar (Saxicolarubestra), un cuib de sfrâncioc, numit şi lupul vrăbiilor (Lanius exubitor), trei cuiburi de pupăză (Upupa epops), două cuiburi de piţigoi albastru (Parus parus), trei de pitulice (Phylloscopus collybita), unul de fazan (Phasianus colchicus) şi patru de grangur (Oriolus oriolus). Ţin să vă

reamintesc că majoritatea denumirilor ştiinţifice binare din paranteze, pentru desemnarea speciilor, sunt date în limba latină de savantul suedez Carl von Linne (1707-1778), un adept al teoriei creaţioniste fixiste, care a pus ordine în cunoştinţele botanice şi zoologice acumulate până la el. De multe ori, după numele fiinţei botezate de Linne, în cinstea lui se pune şi litera „L”, de ex. „Passer passer, L.” (vrabia). Suedezii îl iubesc mult pe acest savant al lor, spunând despre el că „Dumnezeu a creat plantele şi animalele, iar Linne le-a dat câte un nume la fiecare”. Aceste denumiri latineşti îi fac pe specialişti să se înţeleagă între ei, indiferent că unul este român, altul rus, altul englez, chinez ş.a.m.d.

Menţionez că toate cuiburile păsărilor cercetate şi citate de mine mai sus aveau fie ouă, fie pui, cu excepţia cuiburilor de grangur (Oriolus oriolus, L.) care nu au putut fi verificate datorită înălţimii la care sunt construite ele, pe crengile cele mai subţiri din vârfurile cele mai înalte, unde stau legate de crenguţe ca nişte pungi cu acoperiş. Totuşi sunt sigur că au pui întrucât, prin binoclu, am zărit cum păsările cară tot timpul mâncare la cuiburi.

Fireşte, cuiburile găsite, deşi mi se par reprezentative pentru aria geografică în care sunt situate, nu le consider deloc numeroase ţinând cont de excelentele posibilităţi ale ecosistemului de aici, deci ale biotopului şi biocenozei cercetate de mine. Pentru a atrage şi alte păsări, eu am mai construit şase cuiburi artificiale şi le-am agăţat în copaci. Cinci au fost imediat ocupate – unul de piţigoi, două de codroş (Phoenicurus minor) şi unul de vrăbii. Am convingerea că există mai multe cuiburi pe care însă nu le-am putut depista, în ciuda cercetărilor amănunţite ce le-am întreprins. Însăşi prezenţa unor păsări necitate, dar văzute de mine aproape zilnic, poate confirma acest lucru. Mă refer la ierunci, caprimulgi, ciufi, mierle, ciocănitori, privighetori, sticleţi, gaiţe, cinteze, codobature, drepnele, lăstuni, rândunele şi altele. Mă întreb de ce oare noi, naturaliştii europeni, nu importăm specii noi de păsări din alte continente, adaptate climei temperate. Dacă americanii au importat vrăbii din Europa (America nu le avea), noi am putea aduce de la ei pasărea cardinal (Cardinalis Virginiansis), o pasăre roşie ce cântă aproape ca privighetoarea, şi le-am putea trimite în schimb privighetori, pupeze, cuci şi grauri, păsări pe care ei nu le au.

În balta din pădure am văzut uneori chirighiţe, raţe sălbatice şi

de vreo două ori pescăruşi. Lângă baltă, într-un cuib de pitulice, am găsit un pui de cuc. Cucul (Cuculus canorus, L.) este o pasăre anidicolă (care nu-şi face cuib şi nu clocește), deoarece ouă doar un ou pe săptămână (cca 5 ouă în tot atâtea săptămâni) şi n-ar putea scoate puii eclozând ouăle pe rând atâta timp. În Africa sunt şi cuci care clocesc, iar o specie dintre aceştia se hrăneşte doar cu şerpi. Soluţia cu depunerea ouălor în cuibul altor păsări, pentru cucii de la noi, este, desigur, cea mai bună. Oul de cuc arată destul de mic, astfel că poate fi clocit chiar şi de o pitulice. Ca de obicei, mă întreb cum o fi învăţat o pasăre relativ mare să facă ouă atât de mici? Puiul de cuc este mut, ca nu cumva, prin vocea „în falset" să se trădeze ca intrus faţă de părinţii adoptivi. Când se face mai mare, se bagă binişor sub frăţiorii lui vitregi, îi saltă în spinare şi-i aruncă din cuib „peste bord". Astfel el rămâne singur stăpân pe cuib şi primind hrana doar el singur, creşte foarte repede. (De unde ştie puiul de cuc să-şi elimine fraţii vitregi?) Exact în faza aceasta, eu am găsit un cuib de pitulice cu un pui de cuc în el care deja apucase să-şi arunce unul din coechipierii temporari. Din fericire, am găsit puişorul de pitulice jos, intact. L-am luat, împreună cu ceilalţi trei frăţiori ai lui (care oricum erau condamnaţi la moarte) şi am distribuit doi puişori la un cuib de pitulice şi doi la altul – ambele cuiburi cu pui de aproximativ aceeaşi vârstă. Controlând cuiburile în zilele următoare, am constatat că au fost adoptaţi fără probleme. Mă bucur mult că le-am putut fi de folos. Datoria noastră a oamenilor este desigur să ne ajutăm între noi, dar să ajutăm şi entităţile mai slabe, lipsite de apărare, mai ales acum când natura a devenit atât de ameninţată din toate părţile, în primul rând cu „efectul de seră" al poluării, spre a nu mai aminti de distrugerea stratului protector de ozon din dreptul calotei polare nordice. Dacă fiecare om de pe glob am planta cel puţin zece copaci în viaţa noastră, cel puţin 60 de miliarde de copaci ar apărea pe mapamond, ceea ce ar mai frâna într-o oarecare măsură efectul de seră. Idealul ar fi să plantăm fiecare zece copaci anual! Dar câţi fac acest lucru? Eu am sădit mai mult de zece arbori – şi chiar aici, lângă lac, am plantat patru sălcii pletoase care toate s-au prins, iar nu departe de gura peşterii am plantat un pui de tisă. Tisa (Taxus baccata, L.) este un conifer care poate trăi chiar şi peste 1.000 de ani (aş vrea să-i serbez mileniul de naştere al puiului meu de tisă…) Coaja acestui copac, după ce trece de 60 de ani, este materia primă din care se extrage o esenţă ce stă la baza celui mai puternic medicament

contra cancerului, oprind proliferarea haotică a celulelor atinse de neoplasm. Un singur gram din această esenţă costă peste 300 $, dar dintr-o tisă de 100 de ani abia dacă se poate scoate un gram de esenţă. Fără îndoială, în natură găsim toate remediile bolilor omeneşti. Este încă un motiv în plus pentru care natura ar trebui ajutată cu mai multă fermitate de „homo sapiens" să nu fie distrusă, iar ajutorul trebuie dat acum cât mai se poate şi până nu va fi prea târziu.

Tot în săptămâna aceasta am întreprins un sumar inventar al tuturor plantelor otrăvitoare din vecinătatea „Grotei de aur". Uneori animalele pădurii pot ajunge victime sigure atunci când consumă din greşeală plante otrăvitoare. Ce e drept, aşa ceva se întâmplă foarte rar, fiindcă genetic se transmite frica de ele, dar totuşi se mai întâmplă. Caracterul lor veninos este dat de un grup de substanţe organice – alcaloizii – adevărate arme chimice de apărare, din care oamenii au învăţat să fabrice medicamente: atropina, scopolamina, efedrina ş.a. Aceşti alcaloizi produc tulburări puternice animalelor cu sistem nervos evoluat, omului în primul rând. Dacă mamiferele sunt ucise de ingerarea unor atari substanţe, în schimb păsările, melcii şi insectele se înfruptă fără grijă şi cu plăcere din frunzele sau fructele plantelor toxice, căci nu păţesc absolut nimic. Mistreţii, cerbii şi căprioarele din vecinătatea mea, oricât de înfometate ar fi, se feresc ca de foc de tulpinele cu frunze frumoase şi boabe atrăgător pictate (culori de avertisment!) în roşu ori negru-violaceu de mătrăgună (Atropa belladona), Scopolia carniolica (plantă fără nume popular, dar pe care eu am botezat-o „scopolină", deoarece din ea se extrage scopolamina), orbalţul (Actaea spicata), dalac sau poama vulpii (Paris quadrifolia), mărgăritărelul (Convallaria majalis), rostopasca (Chelidonium majus), măselariţa (Hyoscyamus Niger), laurul (Datura stramonium), ştirigoaia (Veratrum album) şi tulichinul (Dapne mezereum). În habitatul meu alte plante toxice n-am găsit, însă cele existente sunt foarte decorative. La fel sunt şi capcanele care-i atrag pe oameni la diverse păcate – frumos colorate şi atrăgătoare – dar pline de otrăvuri ucigătoare…

În sfârşit, în săptămâna pe care o închei astăzi am înregistrat şi următoarele întâmplări (amuzante şi nu prea) cu animale:

În groapa-capcană pe care am săpat-o şi am acoperit-o cu

frunzare, am găsit căzut un ieduţ de căprioară (Capreolus capreolus) – desigur o posibilă friptură, deosebit de gustoasă – dar cum credeţi că aş fi cutezat să ucid o aşa gingaşă capodoperă a naturii? Ieduţul era drăguţ şi tremura de spaimă. Îndată ce l-am văzut, l-am scos şi i-am sărutat ochişorii blânzi şi botişorul cald şi moale. Mi-a părut rău să constat că la picioruşul stâng din spate avea o zgârietură care sângera puţin. Imediat mi-am sfâşiat o bucată din poala cămăşii mele, improvizându-i pe loc un bandaj pe care l-am legat bine peste rană oprindu-i sângerarea. Mai mult ca sigur, dacă nu-l aveam pe Mugurel, l-aş fi luat pe acest ieduţ să-l „înfiez", întrucât căprioarele se îmblânzesc nespus de repede şi se ataşează de om fără nicio dificultate, dar câinele meu nu ştie prea multe: lătra de mă asurzea, sărea pe mine şi cu siguranţă l-ar fi sfâşiat dacă i-aş fi dat drumul în faţa lui. Am recurs la o mică stratagemă… Am ţinut trupul lui Mugurel strâns bine între picioare şi astfel am putut să dau drumul gingaşului pui de căprioară care din câteva salturi dispăru în pădure. Lui Mugurel i-am imobilizat imediat botul ca să nu mai latre ca nebunul, căci începuse să mă enerveze. Înainte de a se decide să fugă, l-am auzit pe fostul captiv din groapă strigându-şi mama, care cu siguranţă trebuia să fie pe undeva prin apropiere. Ştiţi oare cum strigă puii de căprioară pe mama lor? În niciun caz cu behăituri ca iezii cei de capră cu care sunt înrudiţi, ci… cu un fluierat subţire, subţire de tot, imitând glasul unei păsărici. De bună seamă, o însuşire dăruită de o inteligentă Forţă atotlegiuitoare, ca să nu atragă cumva atenţia celui mai mare amator de carne crudă de ied – cumătrul lup, care astfel este derutat crezând că este vorba de o pasăre.

A doua întâmplare – ceva mai palpitantă pentru mine, nu şi pentru cititori – a fost cu Moş Martin. Sau, ca să nu exagerez, cu un ursan (Canis ursus sau Ursus arctos) cam de talia unei oi – puiandru, deci. Când m-am întors din poiana cu flori, numai ce văd că Mugurel latră cu îndârjită disperare la gura peşterii noastre. „Trebuie să fie cineva înăuntru", mi-am zis. „Vreun urs? Vreun bursuc ori vreo vulpe?" Şi i-am dat drumul câinelui care a intrat curajos în peşteră, unde aud răcnete înfiorătoare. Apoi deodată ursanul ţâşni pe lângă picioarele mele cu Mugurel în spinarea lui. Aveam în mână o toporişcă cu coada lungă şi l-am ameninţat cu strigăte fără să-l lovesc, mai mult ca să-l sperii. Îl puteam omorî cu două-trei lovituri în cap, dar iubesc mult sălbăticiunile şi le protejez. Nu am omorât decât în primele zile doi

iepuri şi doi porumbei sălbatici, până am descoperit balta cu peşte. Acum, pe lângă peşte zilnic proaspăt, mâncăm ciuperci, fructe, pezmeţi, miere, rădăcini comestibile. Nu l-am lovit deci pe Martinică. Dar când m-a văzut cu bâta ridicată spre el, s-a înălţat repede în două labe şi dădu să mi-o apuce. A trebuit să mă feresc de zgârieturile lui care-s extrem de vulnerabile întrucât fiecare gheară de urs este un cuţit de oţel care sfâşie orice. Fiindcă a cabrat cu obrăznicie, m-am văzut silit să-l lovesc uşor cu codiriştea peste laba dreaptă din faţă, iar în clipa aceea Mugurel l-a muşcat de burtă. Probabil că muşcătura l-a durut, deoarece a scos un alt răcnet şi a rupt-o imediat la fugă în pădure. Cu greu l-am readus pe Mugurel înapoi. Când s-a întors, avea un smoc de păr de urs în gură dar şi o ureche sângerândă. Scutura mereu din cap, semn că-l ustura. Nu era însă nimic grav şi l-am declarat pe Mugurel învingător la puncte, drept recompensă tratându-l imediat cu o jumătate de cutie de conserve de porc, rezervându-mi cealaltă jumătate mie. E drept, carnea de porc are mult colesterol însă colesterolul nu prezintă absolut niciun pericol pentru persoanele care au un metabolism perfect şi care-şi consumă surplusul de calorii prin sport ori muncă fizică intensă cum fac eu.

În urma incursiunii ursanului, „Grota de aur" fusese răvăşită bine – singura pagubă mai însemnată fiind spargerea sticlei de spirt medicinal din care nu mai aveam altă rezervă. Sper că scărmănătura primită de la prietenul meu necuvântător să-l fi învăţat minte pe Martinică, spre a nu mai repeta vreodată vizita fără invitaţia noastră scrisă.

Astăzi am continuat excavaţia la intrarea spre peştera mare şi – victorie! Am străpuns-o, căci toate beţele probate – mai scurte sau mai lungi – intrau în gol. Mai am însă mult până să-mi lărgesc o gaură convenabilă prin care să mă pot strecura într-acolo cu corpul. Treabă de câteva zile (deoarece lucrez una sau două ore pe zi, altminteri, dacă aş lucra opt ore, într-o zi poate aş termina totul).

După lucru, am făcut o baie caldă, apoi m-am apucat iarăşi de scris. Mă răfuiesc în continuare cu evoluţioniştii şi neoevoluţioniştii. Mai exact, combat teoriile adiacente, derivate din evoluţionismul darwinist, pus în umbră de cercetările de ultimă oră ale geneticienilor. M-am legat îndeosebi de imposibilitatea lui Charles Darwin (şi a

tuturor urmaşilor lui neodarwinişti) de a fi putut demonstra modalitatea de trecere de la stadiul simian la stadiul uman sau – în limbaj genetic vorbind – imposibilitatea de a răspunde la întrebarea: cum s-a putut reduce numărul celor 48 de cromozomi ai maimuţei la cei 46 pe care îi are omul în prezent?

Evoluţionismul nu poate explica nici de ce făurirea celei mai simple unelte – din piatra cioplită neşlefuită – a dus la dezvoltarea creierului uman de la 400 cm cubi la 1200 cm cubi, în timp ce ultimii 40.000 de ani, esenţiali pentru istoria speciei umane, nu au adus decât progrese neînsemnate în ceea ce priveşte creşterea volumului cerebral. Acum omul a ajuns la un creier foarte consistent, cu o capacitate imensă, din care nu foloseşte decât cam a zecea parte, restul părând a rămâne un misterios superfluu. Teoria lui Darwin mai spunea că, în pădurile antediluviene, supravieţuiau doar cei care nu aveau blană – acest mijloc excelent de protecţie împotriva acţiunilor mecanice ale mediului – deci cei care nu erau împiedicaţi de aer în fuga lor salvatoare dinaintea atacatorilor şi care nu se agăţau în tufişuri. O naivitate ridicolă, ca să nu zic o inepţie! Ori omul de astăzi nu are păr ca maimuţele – şi culmea! – a supravieţuit cu succes chiar în epoca marilor glaciaţiuni, când blana i-ar fi fost mai necesară ca oricând.

Dacă omul se trăgea din maimuţă, atunci el ar fi rămas tot un patruped, mai evoluat, însă observăm cu toţii că suntem foarte… bipezi. Or este cunoscut că ştiinţa medicală demonstrează fără echivoc că poziţia bipedă este cea mai contraindicată, cea mai nepotrivită pentru o fiinţă cu alcătuirea noastră relativ delicată, ea însemnând o presiune crescută asupra organelor interne, o slabă irigare a creierului, ceea ce ar antrena o proastă funcţionare a lui. Noi ştim însă că, dimpotrivă, la om, creierul funcţionează perfect, acest organ neavând rivalitate în întreaga natură.

Tot poziţia bipedă înseamnă o supralicitare a membrelor inferioare, ducând la varice, flebite, tromboze, calcanite etc., şi reducând sub jumătate viteza de scăpare dinaintea duşmanilor care sunt animale carnivore rapide cu patru picioare. De asemenea, verticalitatea mai înseamnă o tensiune generalizată şi continuă la nivelul sistemului osos, neblindat cu un aşa numit „aparat pasiv”, ca la cabaline, de pildă, ceea ce atrage inevitabile consecinţe, concretizate în cifoze, lordoze, scolioze, artrite, rupturi de menisc, banalele şi

universalele „dureri de şale” etc. Cu alte cuvinte, numai dezavantaje care par realizate numai şi numai împotriva naturii… Credeţi oare că legile rigide şi oarbe ale naturii ar fi admis asemenea derogări, dacă n-ar fi existat corectivele impuse dinafară? În niciun caz, fiindcă totuşi omul este o fiinţă vertebrată bipedă, nu oblică şi patrupedă, în felul maimuţelor, care privesc mai mult în pământ. Omul însă priveşte cu mândrie spre cer cum a privit întotdeauna!

Nici teoriile contemporane, care caută să le înlocuiască pe cele desuete ale lui Darwin, nu-s mai fericit gândite. Unele sunt de-a dreptul ilariante atunci când încearcă să explice cauza mutaţiilor genetice de la 48 la 46 de cromozomi, respectiv, de la maimuţă la om. Astfel, un asemenea teoretician, Brinsley Le Poer Trench, susţine că întreaga creaţie a seminţiei umane nu s-a realizat pe Terra, ci pe altă planetă, de către… extratereştri. Canadianul Michel Granger crede însă că debutul speciei umane s-ar fi datorat unei operaţii de inginerie genetică efectuată de către aceiaşi fantomatici extratereştri. Dânsul recunoaşte că habar nu are cum au putut proceda aceştia, dar că n-ar fi chiar atât de imposibil să înţelegem mecanismul mutaţiei pentru că în fond asemenea mutaţii deja s-au realizat „in vitro”; oricum, după el, scopul experimentatorilor alogeni era limpede: transformarea în om a strămoşului nostru, maimuţoiul… Elveţianul Erich von Däniken, cunoscut pentru lucrările lui de popularizare a paleoastronauticii, afirmă că, în codul nostru genetic, extratereştrii au programat întreaga evoluţie viitoare a speciei umane – ceva în genul activării microtranzistorilor din domeniul electronicii.

Teoriile mai noi, deşi vor să pară mai serioase, devin şi mai vulnerabile în faţa mea. Ele neagă caracterul lent şi gradual al evoluţiei umane, deoarece a fost întocmit printr-un salt de la maimuţă la om, deci printr-un fel de moment catastrofic. Aşa s-a ajuns ca omul să apară, nici mai mult nici puţin, tocmai pe platourile împădurite ale Africii – şi asta pentru ce credeţi? Numai datorită unor… reactoare nucleare naturale, care, vezi Doamne, apăruseră spontan în zăcămintele de uraniu foarte concentrate de acolo. Radiaţiile acelea, proiectate continuu sub burţile maimuţoilor, le-a redus într-o bună zi numărul cromozomilor de la 48 la 46 şi i-a transformat în oameni cumsecade! Şi nu pe rând, ci pe toţi odată…

După alţi savanţi de soiul acesta, încetarea bruscă a câmpului

magnetic al Terrei a fost principalul vinovat al reducerii numărului de cromozomi. În patru milioane şi jumătate de ani au fost douăsprezece inversări ale câmpului magnetic terestru, ultima petrecându-se acum 20.000 de ani (la ce oră nu ni se spune). În clipa inversării, magnetismul terestru a devenit egal cu zero, permiţând radiaţiilor cosmice din centurile Van Allen să atingă, fie şi pentru o clipă, suprafaţa pământului şi să provoace (iarăşi nu se ştie cum!) o spectaculoasă mutaţie genetică în masă, de la 48 la 46, deşi mutaţiile de doi cromozomi sunt aproape imposibil de realizat, chiar în condiţii dirijate, cu atât mai puţin în cele spontane. Şi uite aşa, numai într-o singură clipă, ca şi când au fost atinşi de bagheta magică a lui Darwin, maimuţoii cei scârboşi au început să gândească transformându-se pe dată, psiho-somatic, în hominizi cumsecade…

Să-mi fie permisă totuşi a le adresa făcătorilor de teorii stupide numai două întrebări: 1. De ce radiaţiile uranifere africane ori cele din cele două centuri Van Allen, ajunse pe pământ, au schimbat numai cromozomii maimuţelor, nu şi pe ai altor specii (crocodili, câini, pisici, şoareci)? şi 2. Cum de a mai scăpat vreo fiinţă vie de forţa nocivă a radiaţiilor cosmice care, extrem de ucigătoare cum sunt, n-ar mai fi lăsat niciun mamifer în viaţă?

O teorie nu mai puţin naivă este a austriacului Hans Horbinger, care afirmă că Terra ar fi avut patru sateliţi naturali (trei plus Luna), din care primii trei au căzut, pe rând, pe pământ, Luna urmând să cadă mai târziu (unii astronomi susţin că, dimpotrivă, ea se îndepărtează de Terra, urmând să devină un satelit independent al Soarelui. Dar, în sfârşit, astea tot speculaţii rămân). Horbinger crede că pe măsură ce unul din sateliţii sortiţi căderii se apropia de globul terestru, creşteau mareele; şi dacă mareele creşteau, ele au stimulat apariţia gigantismului în rândul unor reprezentanţi ai florei şi faunei din toate ecosistemele. La impactul sateliţilor cu Terra s-au produs cutremure înspăimântătoare. Oceanele au crescut cu zeci de metri şi globul s-a bâlbâit niţeluş în orbita lui, dezechilibrându-se. Aceasta a cauzat schimbarea centrului de echilibru şi a mişcărilor de precesie – ceea ce a dus la… faimoasele mutaţii genetice în cromozomii maimuţelor! (Şi de data asta tot a maimuţelor, fără alte excepţii!) Simplu, nu? Ce uşor este să presupui… Ca proză ştiinţifico-fantastică poate că ar merge, deşi chiar şi în proza SF trebuie să vii cu argumente ceva mai convingătoare.

În sfârşit, am lăsat la urmă cea mai stupidă dintre teorii, aceea a austriacului Oscar Kiss Maerth, care vrea să ne demonstreze că adevăratul factor dinamic al transformării maimuţei în om nu a fost altul decât… canibalismul! Şi iată cum: maimuţele-oameni aveau urâte deprinderi canibale. Dar nu procedau chiar rău, fiindcă, fără să ştie, instinctul le ducea pe drumul cel bun. Astfel, oamenii primitivi erau foarte convinşi că mâncând creierul unui adversar puternic, căpătau toate însuşirile şi forţele lui. Şi de aici să te ţii la o pasionată vânătoare de capete. Cum rivalul vedea un cap mai deştept, cum îi şi lăsa gura apă. Era o adevărată spartachiadă, combinată cu plăcute întreceri culinare, un fel de joc de-a „cine mănâncă mai multe creiere isteţe”… Ei, dar trebuşoara asta n-a rămas nicicum fără urmări, deoarece, spune O.K. Maerth, în glanda numită hipofiza, aflată la baza creierului, există o substanţă chimică, serotonina, care, odată ingerată şi ajunsă în organismul uman, produce adevărate minuni, concretizate în nemaipomenite revoluţii biologice. Mai întâi această substanţă este un excelent afrodisiac, întrucât exacerbează impulsul sexual al omului, declanşând acel blestemat şi nestăvilit apetit sexual non-stop, specific numai speciei umane, cu care ea se va lupta toată viaţa fără prea multe succese. Ca fenomen subsidiar, se constată o evidentă diminuare a fecundităţii, deci scăderea prolificităţii hominizilor. Tot serotonina din creierele ingurgitate pantagruelic este şi principala vinovată a căderii blanei de pe om şi a transformării ei într-o piele diafană, părul crescând în schimb din abundenţă numai pe cap sub forma mult râvnitei podoabe capilare şi în zonele pubiene. Între timp, masa creierului creşte şi ea vertiginos, depăşind chiar şi cei 1200 de centimetri cubi. La fel şi inteligenţa umană. Din păcate, augmentarea aceasta cerebrală, zice Maerth, nu a fost chiar de bun augur, deoarece a atras după sine şi câteva consecinţe negative, cum ar fi pierderea facultăţilor telepatice, dispariţia capacităţii de premoniţie şi a instinctului ordinii cosmice, apariţia bolilor nervoase, de care maimuţele sunt scutite (epilepsia, psihozele, nebunia).

Cum s-ar spune, omul şi-a plătit cam scump ridicarea în rang. Ce să-i faci, legea compensaţiei, domnule Maerth! Presupunerile dumitale sunt totuşi mai găunoase ca un caşcaval vienez, având în vedere că nici serotonina nu declanşează căderea părului ori instinctul sexual (unde cauzele hormonale şi biocurenţii au rolul preponderent), şi nici omul nu a avut vreodată capacităţi premonitive ori telepatice cum presupui.

Dar vorbim ca să ne aflăm în treabă.

Cine însă poate da crezare unor aberaţii de acest fel, ale cutărui sau cutărui pseudosavant care, de bună seamă încearcă să se impună şi el prin ceva nou în panteonul ştiinţei? Nu ne îndoim că speculaţii similare vor mai apărea şi în viitor, unele chiar mai sofisticate şi mai lustruite, care îl vor tot târî pe om cu forţa înapoi spre nişte peşteri întunecoase din care ar el fi ieşit cu fruntea teşită şi cu bâta în mână urlând, mârâind şi dând cu ea în capul primei fiinţe întâlnite.

Din ce în ce mai mult condamn asemenea rătăciri, în totalitate neştiinţifice!

CAPITOL NO IX

Cele mai frumoase, mai fericite şi mai liniştite zile din viaţa lui le-a petrecut Florin Vernescu în scurtul său concediu de la Râu de Mori, unde a fost găzduit, după cum am văzut, în casa fostului brigadier silvic Beni Dumbravă, unchiul Veronicăi.

Fata le-a povestit părinţilor, în câteva cuvinte, viaţa lui Florin, cum a crescut el într-un cămin de copii orfani, fără părinţi, fără cuvinte blânde, adesea hăituit, bătut până la sânge, sălbăticit şi înrăit de cei din jur care-i cultivau numai duritatea, egoismul, forţa, agresiunea, instinctele animalice. A cunoscut mari lipsuri fizice şi spirituale, deşi strălucea prin voinţă şi inteligenţă. Veronica nu a omis să precizeze cum, totuşi, datorită darurilor naturale primite de la Dumnezeu, copilul acesta a putut rezista multor ispite şi, maturizându-se, s-a ambiţionat tot mai mult şi a descoperit în studiu o cale de a penetra în societate. De aceea a fost un elev şi un student eminent, cu toate că şi-a îmbibat sufletul cu sofismele filosofiei oficiale şi cu un ateism înverşunat în numele căruia dobora fără milă pe cei de altă părere. Totuşi Dumnezeu avea un plan cu el, căci l-a pus deoparte şi l-a păstrat pentru desăvârşirea acestui plan care de abia a fost declanşat.

Florin era de faţă, tăcea şi îşi asculta filmul vieţii lui aşa cum l-a recepţionat Veronica. Povestea totul simplu, cu inflexiunile frumoase ale vocii ei melodioase, cu această ocazie aflând mai multe amănunte despre interesul tainic ce i-l păstrase iubita lui încă mai demult. Se înşelase deci atunci când crezuse că ea îl tratase cu totală indiferenţă.

— Pentru el mă rugam la Dumnezeu, mamă, zi şi noapte. Cu

lacrimi de durere mă rugam; şi de câte ori auzeam că a mai făcut cuiva necazuri, îi ceream lui Isus să lucreze cu şi mai multă putere asupra sufletului său împietrit şi stăpânit de forţele celui rău. Îi ceream lui Dumnezeu să-l schimbe şi să-i folosească inteligenţa şi cunoştinţele multiple ce le are, spre a deveni un bun creştin, un adevărat slujitor al cerului. I-am dat într-o zi o Biblie cu o dedicaţie, iar în noaptea când a citit-o L-a visat pe Isus pe drumul calvarului, iar Mântuitorul i-a cerut să nu-L mai prigonească, ci să-L ajute, deoarece are nevoie de colaborarea lui… Florin a fost exact ca Saul înainte de convertire, mamă.

Veronica stătea în picioare lângă scaunul pe care era aşezat Florin şi ţinea mâinile pe umerii băiatului care era aşezat lângă colţul mesei stând picior peste picior. Ea povestea toate acestea cu ochii umeziţi de nestăpânită înduioşare. Şi lacrimi în ochi aveau şi Florin, şi Fidelia, şi părinţii fetei, şi unchiul Benică. Până şi lui Mircea i se aburiseră ochii.

— O, Doamne… Mare o fost şi mare îi puterea Ta! zise tatăl Veronicăi. Aliluia!

— Şi mare o fost şi puterea rugăciunilor făcute de Veronicuţa, zise Estera, mama copiilor. Nu prea am văzut aşa schimbări în viaţa oamenilor.

— Recunosc, admise Florin, sunt un caz aparte. Dar oricine m-ar întreba îi voi spune că fără intervenţia Veronicăi viaţa mea ar fi devenit neîndoios un iad cumplit. Mulţumesc lui Dumnezeu că a fost cine să-mi deschidă ochii. Vă mărturisesc că cele mai frumoase zile de când mă ştiu vor rămâne aceste puţine zile petrecute cu dumneavoastră aici unde pentru prima dată în viaţa mea nu mai mă simt singur. Fiindcă aşa se simt cei care n-au avut niciodată o familie. Iată însă că aici simt că aş avea una – şi încă ce binecuvântată familie! Este singurul loc unde mă simt acasă.

— De fapt, noi dorim ca în niciun alt loc să nu te mai simţi acasă, decât numai aici la noi – îl încurajă Veronica.

— Şi eu doresc la fel, şi sunt sigur de ceea ce doresc. Păcat numai că mâine mi se termină restul de concediu şi că va trebui să mă întorc la uzină unde colţii lupilor mă aşteaptă. Dar nu-i nimic: de-acuma am încredere în Dumnezeu, care-mi este cel mai puternic sprijin. Iar peste două săptămâni intru în concediul meu legal pe anul

acesta şi atunci voi încerca să mai trec pe aici.

— Să nu spui „voi încerca”, ci trebuie să vii sigur! Vezi? De data aceasta te rog şi te invit eu! Ba mai mult: te oblig! îi spuse Veronica râzând şi înconjurându-i gâtul cu braţele în faţa întregii familii.

— Că mă obligi sau nu, şi aşa ştii că veneam, îi răspunse Florin zâmbind şi sărutându-i mâinile amândouă.

— Ştiu, dar am zis aşa ca să vezi că nu mai sunt rea cu tine, cum credeai înainte că sunt.

— Niciodată fetiţa noastră n-o fost rea cu nimeni, dar noi toţi te invităm, Florin mamă, zise mama Veronicăi. Binecuvântarea Domnului te va aduce iar la noi, că ne faci o mare bucurie. Veronicuţa însă te roagă să nu te superi. Acum, iacă, vorbesc eu în locul ei, că m-o rugat. Ea nu mai vrea să lucre la uzina ceea a voastră. Nu-i bai, că-i sănătoasă, dar eu ştiu că de când era mică era cam sensibilă cu plămânii şi nici nu-i mai place în laboratorul cela. Fiindcă toată viaţa o trăit în aerul curat de munte, de-aici de la noi, şi nu-i place să stea în aerul otrăvit de acolo. O rudă de-a mea, care este şeful fermei de păstrăvi, i-o găsit un servici bun aici în Râu de Mori. Dânsa o trece în locul lui, căci el iese la pensie taman pe la sfârşitul verii estea. Şi-acolo-i tăt un fel de laborator şi-i plătită mai bine ca la fabrică. Ş-apăi îi o trabă uşoară şi tare frumoasă, şi lucră numa cu zăce oameni – şase fete şi patru muncitori. No, eu zâc că-i bine aşa, mamă…

— Fie cum vrea ea, n-o pot obliga. Mie nu mi-a spus nimic de faptul că ar vrea să rămână aici. Eu, Veronica, deja ştii că-ţi puteam oferi unul dintre cele mai bune posturi în fabrică la noi, dar nu te pot obliga…

— Nu, Florine, lasă – e mai bine aşa, căci după aceea adversarii tăi vor avea un motiv în plus să te acuze de nepotism, de familiarism. Adevărul este că-mi place mult în satul meu natal. Cum ţi-a spus şi mama, aici am aerul cel mai curat – şi la propriu, şi la figurat vorbind. Aici sunt peisajele cele mai româneşti cu putinţă, dacă pot spune aşa… Şi-apoi salmoneria aceasta este o staţie-pilot de cercetare în domeniul salmoniculturii, printre cele mai bine dotate din lume: cu un laborator modern, netoxic, unde voi lucra singură. Dacă nu ocup postul acesta imediat, l-aş pierde şi pe urmă l-aş regreta mult.

— Bine, dar nu ai pregătirea adecvată, îi spuse Florin.

— O, nici nu prea e nevoie de aşa ceva, că nu am de făcut cine

ştie ce. Diploma mea de laborantă, plus o pregătire de o săptămână, plus pilele lui unchiul meu… Se face! Să nu te superi că-mi place acasă.

— Cum o să mă supăr? Dar tu vorbeşti atât de frumos despre Râu de Mori, încât aproape că-mi vine să mă mut şi eu aici la voi, răspunse Florin.

— Aa! Ştii că ar fi o idee? Haide, vino-aici cu noi! Te rugăm! M-aş bucura din inimă. „Cu relaţiile pe care le ai tu…" ce n-ai putea? îl tachină Veronica. Dar dacă stau să mă gândesc bine, poţi fi inginer la hidrocentrală şi-ţi construieşti aici vila mult visată, fiindcă – ai văzut! – pădurile cad pe noi, material de construcţie – lemne, pietre, nisip – avem; locuri pitoreşti sunt destule, iar până la serviciu n-ai face decât câteva minute. Bani ai, maşină ai, de ce n-ai încerca?!

— Deci să încerc? întrebă Florin încă nu prea decis. Bine, dacă vorbiţi serios, atunci să ştiţi că am să încerc! Şi mă bucur că-mi dai asemenea sugestii. Doamne-ajută! Într-adevăr, ideea nu-i rea, însă ce te face să crezi că am relaţii? Nu mai am absolut nicio relaţie, Veronica, şi nici nu mai am nevoie de ele, căci doar eu ştiu ce-ar însemna asta! Singura relaţie mi-e numai Dumnezeu!

— Şi ce, nu-i de-ajuns? O să ne rugăm pentru asta. Să te rogi şi tu, Florine; şi Dumnezeu ne va ajuta, îl asigură Veronica.

— Vedeţi cum ideile mari îţi vin aşa spontan? se miră Florin. Cu un minut, două înainte nu ne trecea nici unuia prin cap aşa ceva.

— Ba mie unuia, să vă spun drept, îmi cam trecea, spuse unchiul Benică, numa că nu-ndrăzneam să mă pronunţ…

— Staţi aşa, fraţilor! Şi eu vă dau o veste bună în acest sens, interveni Fidelia. E-n legătură cu ce discutăm noi acum… Chiar ieri am citit undeva, cred că în „Drumul socialismului", dacă-mi aduc bine aminte, în ziarul judeţean, un anunţ prin care şantierul hidrocentralei de lângă noi solicită un număr de trei ingineri mecanici. Aşteptaţi puţin să văd, că am ziarul în camera mea. Sunt puse acolo şi nişte condiţii pe care Florin sunt sigură că le îndeplineşte.

Surioara Veronicăi se duse şi aduse repede ziarul.

— Uitaţi, că am avut dreptate, zise Fidelia. Am găsit… Chiar aici, la pagina a treia, jos… Ia ziarul ăsta cu tine, Florine. Dar înainte de a face cererea de angajare, gândeşte-te bine, domnule director, îl iscodi fata. În niciun caz aici n-o să mai ai salariul şi avantajele de director de uzină – sau de ministru… Şi poate nici jumătate din ce ai acuma. Este

aşa ori nu?

— Nu mai contează! o linişti Florin. Şi nu-ţi face probleme: există o lege nescrisă a compensaţiei, Fidelia, care emană fără discuţie de la Dumnezeu. În baza ei, voi putea avea alte avantaje în plus – nu cantitative, ci calitative – cum ar fi: timp de studiu mai mult pentru ceea ce n-am studiat până acum; descătuşare de multe, multe griji pe care nici nu vi le imaginaţi voi cât de apăsătoare sunt şi care mi-au ajuns până aici la gât; drumul deschis spre o fericire veşnică; un timp necesar pentru a-mi putea întemeia o familie, care-i ultimul, dar nu şi cel din urmă avantaj – şi aşa mai departe. În fond, ce ne trebuie mai mult?

— Chiar: ce ne trebuie mai mult? repetă Veronica.

— Apropierea de noi ai uitat-o, glumi Fidelia.

— Nu cred. Dacă am spus „un timp necesar pentru a-mi întemeia o familie" – am spus totul, replică Florin strângând-o pe Veronica cu braţul de talie şi apropiindu-şi-o de el şi mai mult.

CAPITOL NO X

După câteva zile de ploi zdravene, pădurea lui Mihai redeveni iarăşi frumoasă şi plină de viaţă. El era acolo ca un stăpân absolut al codrului. Crescut în libertatea sălbatică a naturii, profesorul devenise acum mai musculos, mai zvelt, mai agil în mişcări. Nu punea hainele pe el decât numai atunci când era prea răcoare sau uneori seara. În tot restul zilelor umbla numai în slip, iar uneori stătea gol-goluţ, precum Adam în rai sau, dacă vreţi, precum Tarzan în junglă. Nu avea de cine să se ruşineze. Cine l-ar fi văzut? În fond şi câinele umbla fără haine, şi căprioarele, şi celelalte animale şi păsări… Aşa îşi scuza el goliciunea glumind.

Trecuseră aproape trei luni de când se afla aici şi vorbise foarte puţin. Se temea să nu uite cumva graiul omenesc. (Era tot o fobie falsă.) De aceea vorbea când şi când cu Mugurel ori cu celelalte vietăţi ale pădurii, ba uneori chiar şi cu plantele. Adesea cânta şi fluiera melodii vesele. Seara, îndeosebi, asculta la aparatul cu tranzistori muzică şi diverse posturi de radio în limba română, aşa încât era la curent cu tot ce se întâmplă în lume, dar programele politice transmise de radio Bucureşti erau ucigător de anoste şi enervante încât se felicita

că s-a retras dintr-o aşa lume înăbuşită până la sufocare de comunism.

Cel puţin de două ori pe săptămână stătea pe o piatră în faţa peşterii şi îşi citea din jurnalul personal cu voce tare.

Astăzi de asemenea este o zi frumoasă şi, ca mai întotdeauna, Mihai a venit la balta din pădure ca să pescuiască. Câinele – după el. Mai mult de zece peşti pe zi nu voia să prindă – cinci lui, cinci lui Mugurel. Citise într-o carte, „Naufragiat de bună voie", scrisă de un temerar navigator francez, Alain Bombard, că peştii pot fi mâncaţi şi cruzi, ca şi planctonul, deoarece astfel sunt mai hrănitori, carnea lor păstrându-şi toate proteinele şi vitaminele. Bombard traversa Oceanul Atlantic singur, într-o barcă de cauciuc, voind să demonstreze celor naufragiaţi că, prin voinţă, omul poate supravieţui oricăror calamităţi hrănindu-se numai cu peşte crud şi plancton. Apa şi-o storcea tot din trupul peştilor sau bea apă de ploaie. Experienţa lui Alain Bombard a reuşit. A lui cu peştii, nu. Cum a muşcat din spinarea primului peşte viu, fără solzi, acesta i se zbătu în gură şi nici zbaterea lui, nici carnea crudă nu i-au plăcut, fiind nevoit să o scuipe. Peştele rănit se zbătu cu disperare şi probabil că-l durea cumplit muşcătura care-i dislocase o bună parte din muşchii dorsali. Noroc că lui Mugurel nu îi era scârbă să-l mănânce viu, şi a desăvârşit el ceea ce stăpânul nu reuşise. Câinele l-a înghiţit repede, fără prea multe probleme şi mustrări de conştiinţă. Ba chiar ar mai fi vrut să i se arunce altul la rând în gură. Aşteptarea i-a fost însă zadarnică şi de geaba scâncea şi dădea plin de speranţe din coadă. Stăpânul lui avea alte gânduri acum.

Spre amiază se făcuse nespus de cald. Mihai îşi lăsă slipul pe mal şi se aruncă gol în baltă. La circa un kilometru de baltă se afla şi râul de lângă pădure, un râu limpede şi liniştit, care nu-i trecea cu mult de brâu. De altfel şi numele râului, Bleaja, arăta că era o apă blajină. Totuşi, Mihai prefera să se scalde în baltă, deoarece aici apa era totdeauna mai caldă decât cea din râu unde mai erau şi ochiuri de apă ca nişte sorburi sau mici maelstromuri.

În mijlocul lacului apa îi ajungea până la gât şi era o apă curată, limpede, că puteai să vezi stolurile de peşti şi mormolocii de broască plutind sub undele ei. Lui Mihai îi plăcea să tragă aer de rezervă, mult, în piept, apoi să se scufunde adânc şi să înoate încet secunde întregi pe sub apă, cu ochii deschişi. Era o minunăţie! Exerciţiul acesta îl face aproape în fiecare zi şi a parcurs astfel aproape tot fundul lacului care i

se pare o lume mirifică. Ochii lui de naturalist doct au descoperit cu bucurie o sumedenie de interesante plante acvatice. Unele sunt submerse, altele sunt natante, adică subacvatice şi plutitoare. În ceea ce priveşte plantele fixate sau natante, la care fotosinteza este activă, menţinerea frunzelor deasupra apei se face prin mărirea suprafeţei verzi.

Mihai înota pe sub apă cu ochii deschişi recunoscând cele mai multe din reprezentantele lumii vegetale acvatice. Iată acum plutește peste un grup de plante submerse ca otrăţelul (Urticularia) şi cosorul (Ceratophyllum). Lipsite de rădăcini, ele cresc libere în masa apei legănându-se uşor. Iată deasupra lui aceşti frumoşi nuferi albi (Nymphaea şi Nupharus), plante natante, cu rădăcinile fixate în fundul lacului, pe care acum le admiră de jos în sus… De câte ori a pescuit pe mal, a constatat că peştii, cei mai mulţi, se tem de om. Aici, sub apă, însă, probabil că prostuţii ăştia de peşti cred că şi omul ar fi tot un fel de peşte, dar ceva mai mare, şi de aceea nu au nici cea mai mică frică de el. Plăticile şi roşioarele, din care nu a putut să prindă niciodată niciuna cu undiţa, acum îi treceau prietenoase sau poate-l sfidau nepăsătoare aproape atingându-i nasul, încât de-ar fi vrut le-ar fi putut apuca cu gura. Pe unii peşti mai mari, identificaţi ca o specie de crapi (Cyprinus carpia), i-a putut gâdila sub burtă şi ce era mai curios, se pare că le plăceau pentru că s-au oprit din înotat aşteptând să fie uşor mângâiaţi pe ventre însă numai de la coadă până la cap, nu şi invers. I-ar fi putut prinde ca să-i mănânce, dar gestul nu ar fi fost fairplay, nu ar fi fost cinstit. Pescuitul este cu totul altceva. Spre Mihai înotau acum prin contracţii două mici lipitori (Hirundo medicinalis) pe care băiatul le-a alungat repede cu mâna. Ele şi-ar fi putut fixa ventuzele pe spinarea lui chiar şi fără să le simtă pe piele, dar nu le-ar mai fi putut desface prea uşor din momentul în care s-ar fi lipit şi ar fi început să-i sugă sângele.

Sub o frunză de nenufar, după un strat de mătasea broaştei, cu patru zile în urmă, Mihai prinsese aici o ştiucă (Esox lucius) mare cât o lingură de ciorbar, în timp ce ştiuca urmărea să vâneze o broscuţă, de care se apropiase tiptil, tiptil, ca o pisică. O ţinea strâns în timp ce i se zbătea în mână, dar după ce s-a gândit puţin, i-a dat drumul să-şi vadă de viaţa ei de iscusit poliţist al bălţii. Ştiuca era o femelă plină cu icre, iar icrele de ştiucă sunt considerate cele mai gustoase. Oricum, broscuţa, ea însăşi preocupată să vâneze o libelulă, a fost salvată

pentru un timp nu prea garantat.

Iată acum nişte alte frumoase plante natante, precum lintiţa (Lemna) şi iarba broaştei (Hydrocharia) sub care se află câţiva limacşi şi melci de apă, iar ceva mai încolo o mulţime de icre şi peştişori minusculi, ca acele de gămălie, săgetând în dreapta şi-n stânga cu strălucirea unor scântei argintii. Mihai ştia că din miile de icre şi peştişori ieşiţi din ele abia dacă vor rămâne câteva sute, deoarece legile implacabile ale echilibrului ecologic vor dicta ca puii de peşti ori marea majoritate a icrelor să fie devorate fără milă de toate vieţuitoarele bălţii. Peştişorii se hrăneau ei înşişi cu icrele găsite, cu purici de baltă (Daphnia) ori cu larvele de ţânţari, hrana lor de bază. Deasupra bălţii roiuri de musculiţe dansau peste luciul apei. Din timp în timp, câte un peşte se arunca spre aceste gâze plonjând înapoi în oglinda bălţii unde se formau valuri de inele ce se estompau pe măsură ce se lărgeau spre mal.

„Scafandrul" nostru ieşea când şi când la suprafaţă ca să respire, apoi se scufunda iarăşi, totdeauna ambiţionându-se să stea cu câteva secunde mai mult decât în scufundările precedente.

Mugurel se învăţase de la un timp să intre fără frică în apa răcoritoare a undelor şi să înoate cot la cot cu stăpânul său, traversând balta. Odată Mihai l-a tras şi pe Mugurel de picioare la fundul apei să vadă cum se descurcă şi nu mică i-a fost mirarea să constate că şi câinele ţinea ochii deschişi sub apă, dar animalul a ţâşnit apoi speriat la suprafaţă ca o focă.

După baie au făcut amândoi puţină plajă pe mal. Mihai a închis ochii şi a adormit. Nu ştie cât, poate o jumătate de oră, poate mai mult. S-a trezit sub o ploaie de stropi reci pe faţă. Era soare şi dintr-un nor cumulo-nimbus ridicat până la jumătatea cerului începuse să se cearnă câteva picături, care deveneau din ce în ce mai repezi şi mai dese. Ploua deci cu soare şi lui Mihai îi plăcea să stea lungit cu faţa în sus în ploaia de raze şi de apă ce veneau împreună. Se răsuci de pe spate pe burtă şi privea acum cerul care era jumătate senin şi jumătate cu baloturi de nori ca nişte valuri de vată argintate pe margine şi scărmănate uniform. Din fericire, vântul purta masa ceea de vapori spre alte locuri, aşa că pericolul furtunii de vară dispăruse. În faţa sa zări deodată pe bolta cerului un curcubeu strălucitor, de o frumuseţe stranie. Era alcătuit din cele şapte culori ROGVAIV, complete şi bine

conturate: roşu, oranj, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Mihai îl admira şi putea să jure că niciodată nu mai văzuse un curcubeu atât de frumos.

El ştia că este un fenomen optic care se datorează refracţiei, reflexiei totale şi dispersiei luminii solare în picăturile de apă din atmosferă şi care se observă numai din partea opusă soarelui raportată la poziţia lui de fin observator. În depărtare se auziră nişte tunete înfundate, dar ploicica de vară încetase. Spectaculosul curcubeu însă nu dispăruse, semn că în zona aceea mai erau puzderie de picături care descompuneau lumina solară. Mihai privea cu ochii mari la acest încântător fenomen ceresc din faţa lui, de parcă vedea pentru prima dată aşa ceva, şi se întreba cu naivitate, poate mai mult în glumă: „Oare o fi Cineva dincolo de acest curcubeu?…" Iar, la un moment dat, îi veni să-şi exteriorizeze gândul, strigând cu voce tare:

— Hei, cine-i în spatele tău, curcubeule frumos de foc?!"

Niciun răspuns decât un mic ecou al glasului său venind din pădurea înconjurătoare…

Când a adresat această întrebare iscoditoare, parcă a fost un gând malefic, parcă ar fi folosit nişte cuvinte nepermise ori pline de ofensă la adresa curcubeului şi a slavei cereşti, deoarece, subit, măreţul arc luminos de pe cer îşi pierdu strălucirea sa fantastică. Deveni dintr-odată palid, apoi nu se mai văzu decât un singur fragment, doar o mică pată din dunga roşie. În mai puţin de zece secunde dispăru şi ea fără nicio urmă şi soarele străluci din nou cu putere.

Mihai s-a ridicat în picioare şi s-a întins de-i pârâiră toate oasele. Parcă imitându-l, acelaşi lucru îl făcu şi câinele care, murat cum era, s-a scuturat odată brusc de urmele de apă ce le mai avea în blană, stropindu-l bine pe Mihai pe faţă şi însoţindu-şi caninul obicei de un căscat leneş, lung şi sonor. Cum, de regulă, căscatul este ceva molipsitor, s-a luat şi la Mihai care s-a întins din nou, de data aceasta imitându-l şi căscând el ca Mugurel.

Porni apoi agale spre pădure, mergând desculţ prin iarba umedă în care acel frumos curcubeu se sfărâmase parcă în milioane de curcubeie mai mici, călcate de el în picioare. Această puzderie de curcubeie condensate în picăturile de pe frunze şi iarbă acopereau ca o pânză infinită toată pădurea. În urma băiatului, mergea cu limba

scoasă Mugurel, prietenul său necuvântător şi atât de devotat, doi vagabonzi uitaţi de lume. Astăzi nu a prins niciun peşte, deoarece mai avea rezerve de rândul trecut puse la rece în pungi de plastic pe care le-a scufundat în fundul izvorului din apropierea grotei.

Băiatul a revenit în pădure cu gândul să se întoarcă la peşteră unde spărsese deja gaura din zidul despărţitor. Când apropie faţa de spărtură, un curent rece simţea că vine din cealaltă galerie. Astăzi era o zi mare, ziua când va începe explorarea peşterii descoperite de el. Totuşi, mai avea puţin de cioplit în scopul lărgirii spărturii, spre a putea trece fără probleme dincolo. Cum a revenit de la baltă şi a intrat în „Grota de aur" s-a şi apucat de finisare. Cam după prânz „poarta" era gata. Mihai s-a spălat în baia caldă, s-a uscat afară la vânt, apoi s-a îmbrăcat cu tot ce a avut el mai gros, şi-a luat lanterna cu încă două baterii de rezervă, a aprins-o şi s-a apucat să intre târâş în cealaltă galerie.

Ţinea mult să-l ia şi pe Mugurel. L-a înşfăcat sub braţ şi a vrut să-l tragă după el, dar câinele a refuzat cu încăpăţânare să intre. A încercat apoi să-l pună înainte şi să-l împingă prin micul tunel, dar Mugurel se opintea din răsputeri începând să schelălăie. Atunci s-a băgat stăpânul său cu picioarele înainte stând pe burtă şi trăgând câinele după el. Îl ţinea de coatele membrelor anterioare, dar Mugurel a început să tremure, să scheaune, apoi să urle şi chiar să-l muşte uşor de mâini. Animalul se crampona tot mai mult şi avea ceva forţă. Nu înţelegea de ce tovarăşului său de pustnicie îi era aşa frică de întunericul de dincolo, unde Mihai ar fi vrut să nu fie singur. Au cumva animalele acestea vreo presimţire? Nu era vorba de urât, nici poveste de aşa ceva! Lui Mihai nu-i era în general teamă de nimic – nu credea în spirite, în demoni, în vrăji, nu era superstiţios – însă oricum câine te poate călăuzi în anumite situaţii. În cele din urmă, cu părere de rău, se văzu nevoit să renunţe la idee.

— Bine, fricosule, dacă nu vrei să mergi, să stai aici ca prostul! Încăpăţânatule… Pierzi ocazia unică să vezi ce n-ai văzut de când eşti. Atunci, aşteaptă-mă, fiindcă într-o oră, două vin înapoi. Să ne păzeşti casa bine, ai înţeles? Mugurel îl ascultă dând din coadă bucuros că a fost lăsat în pace.

Şi zicând vorbele acestea, Mihai se târî încet prin gaura excavată de el. Ţinea lanterna aprinsă în mâna dreaptă şi un ciomag fasonat de

el cu briceagul, în mâna stângă. În câteva clipe era dincolo. El lumină cu lanterna care trimitea raza până departe, unde nu se vedea nicio înfundătură, decât tot întuneric. Aşadar, peştera părea uriaşă.

— U-u! făcu Mihai, să-i sondeze dimensiunile prin „metoda sonarului".

— U-uu! îi răspunse un ecou repetat.

— Mugu-re-el

— … ure-eel

— Vino şi tu!

— … no şi tuu!

Câinele îi răspunse cu două lătrături de dincolo. Şi lătrăturile lui aveau ecou. „Mamă, ce peşteră că lumea am descoperit!" gândea speologul amator. Privi înapoi spre gaura prin care intrase, sperând că Mugurel doar-doar s-o îndura să vină măcar acum. Acolo se vedea o pată palidă de lumină. Mai încercă să-l strige odată:

— Mugurel, cuţu-cuţu, hai! Nimic, nici gând.

Porni singur după raza lanternei înainte. Se auzi în faţă-i un clinchet de apă rupestră în curgere. Mai merse ce merse şi întâlni primele coloane de stalactite şi stalagmite, de culoare galbenă-arămie. Nu erau prea spectaculoase şi nici prea dense. Dar ceva mai încolo ţurţurii stalactitelor erau chiar foarte frumoşi, imitând diferite forme sculpturale verticale. Cu cât avansa, tavanul peşterii se înălţa tot mai mult, până la 5-6 m. S-a mai oprit puţin, apoi porni voinicеşte înainte. Paşii aveau ecou. Deodată auzi un urlet sinistru, venit parcă din direcţia frontală. Inima îi îngheţă pe loc, iar Mihai era gata-gata să se întoarcă. Se pregătea chiar să fugă. Urletul se repetă şi mai tare. Imediat îşi dădu seama că erau ecourile urletelor lui Mugurel. Oare ce l-o fi apucat – e nebun? Câinele urla cum urlă toţi lupii la lună. Nu-l auzise niciodată scoţând astfel de sunete înfiorătoare, amplificate de hăurile peşterii. Probabil unde l-o fi lăsat singur. Îi era şi lui urât, săracul. Da, dacă a fost prost! continuă să înainteze… La un moment dat văzu că peştera se divide în două galerii: una cu intrarea foarte îngustă – la dreapta – care avea un fel de potecă bolovănoasă ce suia, şi alta cu intrare mai largă – în stânga. Porni spre aceasta spaţioasă din stânga pentru că era mai netedă şi dinspre ea venea murmurul de apă, un clinchet melodios şi atrăgător.

După câţiva paşi în direcţia aceasta, se trezi într-o hală mare,

mare, ca o bazilică în stil gotic, medieval, care avea ceva neclar şi întunecos în centru, ca un fel de pată neagră. Parcă dinspre pata aceea veneau clinchetele melodioase. Oare ce-o fi acolo? Mihai îndreptă raza lanternei spre acea zonă, dar tot nu era ceva clar. El vru să vadă mai bine ce-i cu pata aceea întunecoasă şi păşi curios spre ea… Atunci numai ce se trezeşte că alunecă deodată cu viteză crescândă pe ceva ca marginile unei pâlnii uriaşe de gheaţă. Căzu brusc pe spate, lovindu-se zdravăn, de-i zburară din mâini şi băţul şi lanterna care i se stinse şi pe care o auzi zăngănind şi izbindu-se la vale de pietre. Simţi că trupul i se rostogoleşte cu toată viteza în întuneric şi că se scufundă în gol ca un bolovan mare care cade într-un puţ adânc, adânc.

Nu-i venea să creadă că s-a putut întâmpla aşa ceva şi în cele câteva clipe groaznice cât a mai fost în stare să judece, şi-a dat seama că-şi trăieşte ultimele clipe într-un coşmar de neimaginat. Aici era o crevasă foarte periculoasă. În căderea aceasta a urlat cu disperarea oricărui om ce se prăbuşeşte de la înălţime în gol. Cădea în acest neant negru şi înfiorător de adânc, cu capul în jos şi cu picioarele în sus, iar trupul său se izbi dintr-odată de o pânză imensă de apă, care bubui asurzitor sub el, Mihai scufundându-se adânc într-un lac glacial căruia îi atinsese fundul cu picioarele. Lovind instinctiv cu ambele tălpi adâncimea alunecoasă a crevasei, tot trupul îi ricoşă ca un arc spre suprafaţa apei până simţi că umerii şi capul i-au ieşit iarăşi la aer. Inspiră cu un sughiţ disperat aerul de deasupra, cu apă cu tot, şi se duse iarăşi la fund. Totul era o beznă rece, oarbă, desăvârşită, înfiorătoare! O beznă neagră, neagră, urâtă! Ieşi iar şi respiră înfricoşat ultimele prize de aer din viaţa lui, încercând zadarnic să se agaţe cu mâinile de ceva. Pipăia orbecăind de geaba în jur. Bătea apa pe loc cu picioarele încălţate şi atinse cu capul nişte margini lucioase de gheaţă; le atinse de câteva ori cu ambele mâini crispate de frig. Încerca bâjbâind şi fără nicio speranţă să se apuce de ceva, dar mâinile îi alunecau din ce în ce mai amorţite. Aceleaşi rotunjimi de gheaţă erau şi-n faţă, şi-n spate, şi-n dreapta, şi-n stânga lui; peste tot numai întuneric şi apă. Iar apa de gheaţă îi paralizase mişcările. Chiar şi picioarele îl dureau, îl înjunghiau, simţind răceala până în măduva oaselor. Călca instinctiv apa cu ultimele puteri şi se zbătea de moarte, iar suflarea i se rărea. Spaima ce-l cuprinse era imensă, imensă – ultimele secunde terifiante din viaţa lui. Dinţii îi clănţăneau de frică şi de frig. Inima îi bătea nebună. Puterile îl lăsau. Groaznic! Groaznic! Ce

să fie asta? O fi un coşmar, un vis urât!? Mihai putu totuşi să strige cu disperare nebună:

— Ajutoor!!... Ajutooor!!...

În sus, i se auzeau ecourile ieşind din acest puţ al morţii, neştiut de nimeni, ascuns în fundul pământului. Dar cine era să-l ajute? Mugurel care nici n-a voit să-l urmeze? îşi dădea seama că strigă în zadar, căci nu are cine-l ajuta şi cine-l auzi... Picioarele îi amorţiseră complet. Nu le mai putea mişca deloc. Doar mâinile foarte puţin. Înainte de a se scufunda definitiv – mai putu să strige cu glas slab:

— Doamne, Dumnezeule... Ajutoor!... Scapă-mă... Isuse, Te rog din suflet... Ajută-mă! Scapă-mă... Sca...

Şi în clipa aceea simţi dintr-odată că o forţă magnetică îl trage afară din apă, ca şi când ar fi fost agăţat cu un cârlig, ca şi când ar fi urcat cu un lift invizibil. Se simţea uşor ca un fulg şi nu îi mai era frig; văzu nişte fiinţe de lumină înaripate în jurul lui... La lumina corpului lor zări cu zboară pereţii peşterii, cu stalactitele şi stalagmitele, pe lângă el. El însuşi plutea. Şi se trezi deodată la vreo zece paşi de spărtura pe care o făcuse el, fiind depus lent pe pământ. Oare ce minune să fi fost asta? Cumva vreun vis? Sau oare aşa simţi după ce ai murit! Dar, iată, este ud şi tremură din nou de frig... Atunci înseamnă că nu este mort şi că nu visează, ci o forţă reală l-a scos din crevasa glacială şi l-a ridicat pe sus. Şi-a adus aminte că lanterna şi băţul i-au căzut şi i-au rămas în apa crevasei, dar mai mult decât orice îl obseda faptul că a simţit cum nişte făpturi înaripate l-au purtat parcă pe braţe... Se pipăi şi înălţă puţin capul. În clipa aceea o lumină mai puternică decât soarele apăru în faţa lui, încât pereţii peşterii străluciră deodată ca aurul sub blişturile fulgerului. Stalactitele şi stalagmitele părură turnate din aur. Toate scânteiau ca nişte lămpi de mii de waţi din studiourile de filmare. Mihai puse mâna dreaptă la ochii-i orbiţi de atâta strălucire intensă. Şi în centrul acelei lumini apăru treptat, treptat figura unui Om cu chip frumos, cu coroana de spini pe cap, cu faţa şi mâinile tot de lumină, cu o togă lungă, lungă, ţesută numai din splendide raze. El îi zâmbi blând şi îi grăi cu o voce atât de frumoasă şi atât de plină de bunătate, cum nu a mai auzit niciodată pe cineva vorbind:

— Pentru că M-ai chemat, am venit de DINCOLO DE CURCUBEU... Dar de ce Mă cauţi tu pe-aici şi prin păduri, când Eu te

aşteptam şi te căutam printre oameni? Mihai, te rog să Mă cauţi şi pe alte cărări, mai pline de lumină, decât pe acestea pe care ai umblat tu până acum…

Apoi lumina dispăru progresiv cu Acela care era în mijlocul ei. În clipa când îi vorbea, Mihai simţi că este copleşit de o stare de fericire imensă, imposibil de redat prin cuvinte. O bunătate penetrantă îi inunda inima, iar când lumina dispăru definitiv, el rămase cu privirile arse de nostalgii inexprimabile şi cu mâna dreaptă întinsă în gol. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar de data aceasta îi bătea înfierbântată de entuziasm, de bucurie, de o mare euforie şi de o inefabilă fericire. Frisoanele îl cuprinseră din nou, şi tremurând din tot corpul, începu să plângă în hohote. A plâns mult şi şi-a cerut iertare:

— O, Doamne… Dumnezeul meu mare şi bun! Nu meritam eu, Doamne, să mi Te-araţi mie, ticălosul, după cât de mult Te-am ispitit… Iartă-mă, Isuse-al meu! Iartă-mă, Doamne, că am fost atât de sceptic, atât de necredincios, atât de nedrept şi rău cu Tine! Îţi mulţumesc, Isuse bun, că m-ai readus la viaţă şi că ai trimis pe îngerii Tăi să mă scoată din groapa pierzării mele, de unde numai Tu mă puteai scoate. Numai Tu…

Mihai sărută pământul acela deasupra căruia Îl văzuse pe Mântuitor şi, la lumina extrem de tulbure ce se strecura de-afară prin spărtură, însemnă cu o piatră zona unde aprecie că I-ar fi stat picioarele, deşi mai degrabă i se păruse că Isus plutise cu câteva palme deasupra solului. Nu-şi putea aminti cu exactitate acest amănunt.

Se sculă ameţit în picioare şi păşi împleticindu-se spre ieşirea din apropiere. Dacă n-ar fi fost ud leoarcă, dacă n-ar şti că lanterna a fost pierdută şi dacă n-ar fi simţit unele dureri din cauza loviturilor, poate că ar fi spus că a aiurat, că a fost o halucinaţie ciudată. Dar nu! Totul a fost o minune, realitatea vie, cea mai mare minune pe care a auzit-o, pe care a văzut-o şi pe care a trăit-o el însuşi. Iată deci că mai există şi minuni! mai înainte, categoric, n-ar fi crezut în ele, cum nu cred toţi încăpăţânaţii chiar dacă i-ai omorî; le-ar fi negat şi combătut cu o mie şi una de argumente „ştiinţifice”. Dacă, de pildă, i-ar fi povestit cineva lui o aşa întâmplare, desigur că n-ar fi crezut-o nici el şi n-ar fi acceptat-o nici în ruptul capului sau, mai sigur, nici n-ar fi stat să o asculte. Din această cauză, hotărî să nu spună nimănui incredibila revelaţie din peşteră, decât poate unor oameni foarte credincioşi.

Se apucă cu mâinile tremurând de marginile spărturii făcute pentru a ajunge aici şi se târî cum putu prin ea până în „Grota de aur". Când intră acolo şi se apropie de Mugurel, acesta închise ochii şi se tupilă la pământ scheunând uşor de tot, ca şi când i-ar fi proiectat cineva raze orbitoare de lumină în ochi. Oare într-adevăr corpul lui Mihai strălucea? căci nu ştie unde citise el că faţa oamenilor care s-au aflat în apropiere de Dumnezeu, după aceea străluceşte cu putere un timp…

A strigat câinele pe nume, dar patrupedul a deschis puţin ochii şi repede i-a închis la loc, apropiindu-se târâş şi scâncind până la picioarele lui. Nu putea să înţeleagă bine din ce cauză. Se târa cu ochii închişi şi deodată a început să-i lingă bombeurile încă ude. Se pare că supoziţia lui nu era prea exagerată.

Mihai a ieşit afară din peşteră şi s-a urcat pe colina de deasupra ei. Afară era cald! Acolo era o poziţie înaltă care-i permitea să privească jur-împrejur peste întreaga pădure.

Doamne, ce amurg splendid! Ce frumuseţe de nedescris! Oare atât de mult a stat el în peşteră, că s-a apropiat seara? Cerul împodobit cu lumini era acum atât de măreţ, atât de frumos şi strălucitor, cum nu mai fusese niciodată până atunci. Toate păsările din pădure cântau cu frenezie. Şi când te gândeşti că el putea să nu le mai audă şi să fie la ora aceasta mort, înecat într-o crevasă cu apă glacială în fundul unei peşteri unde nimeni nu l-ar mai fi găsit niciodată! O, Doamne, ce minune ai făcut! Iar acum, în splendoarea luminoasă a acestui apus măreţ de soare, lui Mihai i-a fost dat să admire cu alţi ochi urma mâinilor Providenţei lăsată pretutindeni pe natura cea minunată din jur! Spre apus cerul era feeric incendiat de lumini vii, revărsate peste nişte limbi diafane de nori roşii, tiviţi cu spumă de aur şi argint pe margine. Unii nori erau albaştri, alţii violeţi, alţii verzi… Nori cirrus filamentoşi, nori altocumulus ca nişte turme de oiţe, nori cirrostratus ca nişte brazde lungi şi diafane. Bolta întreagă fierbea de toate nuanţele de roşu, prin care răzbăteau razele soarelui ca o coadă uriaşă de păun de foc, ca un evantai încremenit de raze proiectate spre infinit. Printre ele se vedeau planetele Venus şi Jupiter strălucind. Ceva mai divin nu se putea…

În albastrul zenitului smălţuit cu norişori catifelaţi roz-argintii se zbenguiau zeci de drepnele, rândunele şi lăstuni. Mai jos, deasupra

vârfurilor copacilor, săgetau liliecii, la fel de iscusiţi acrobaţi ai aerului ca şi rândunelele. Peste iarba şi corolele florilor dansau roiuri, roiuri de fluturi albaştri şi de licurici zburători care semnalizau cu scântei fosforescente, descriind curbe de lumini şi folosind un alfabet de impulsuri luminoase numai de ei cunoscut. Toate cântăreţele înaripate ale pădurii – privighetorile, grangurii, cucii, mierlele, pupezele, turturelele, cintezele – toate începură un minunat concert de seară care transformară codrul într-o uriaşă sală de concert şi fiecare copac în tot atâtea atâtea scene pline de viaţă.

Natura întreagă îl proslăvea pe Dumnezeu. Acest lucru l-a înţeles Mihai abia acum, pentru prima dată în viaţa lui, şi pentru că el deja înţelegea mai bine decât mulţi glasul naturii, imnurile acestea de slavă aveau pentru el o dublă semnificaţie. De aceea nu ar fi vrut să rămână mai prejos de celelalte fiinţe înconjurătoare şi atunci inima i-a dictat să-şi ridice braţele amândouă către cer şi să înalţe o fierbinte rugăciune, strigând cu lacrimi în ochi:

— Părintele meu ceresc! Dumnezeul meu preasfânt şi Creatorul meu atotputernic!… Tată, Fiule şi Duhule Sfânt – glorie Ţie! Glorie Ţie, Doamne! (se închină de trei ori cum văzuse că face tatăl său în timpul slujbei). Cuvintele mele sunt prea sărace, iar vocea mea prea slabă să-Ţi cânt laude şi mulţumiri nepieritoare, să Te proslăvesc după cum meriţi; dar Te laud, Doamne, pentru pământul acesta atât de frumos şi de minunat cum numai Tu l-ai putut crea! Te laud şi-Ţi mulţumesc că m-ai făcut să-Ţi văd frumuseţea Ta de neînchipuit! Te laud şi-Ţi mulţumesc din partea mea şi din partea fiecărei vieţuitoare create de mâna Ta preasfântă, din partea fiecărei fiinţe care nu poate vorbi ca să-Ţi mulţumească. Te laud şi Te preamăresc, Dumnezeul meu, în numele tuturor fiinţelor din aer, din ape, din pământ, de sub pământ – plante, insecte, păsări şi animale, pentru bucuria unică de a le fi dat o scânteie din Tine – viaţa! Îţi aduc măreţe şi imposibil de grăit laude din partea oamenilor, fiinţele Tale cele mai iubite, pentru care Fiul Tău Isus Hristos, Domnul şi Mântuitorul nostru, s-a jertfit cu durere – prea puţini dintre noi, chiar eu însumi, străduindu-ne să-I înţelegem jertfa… Şi mai cu seamă, Doamne, Te laud şi Te proslăvesc din partea mea, una dintre cele mai păcătoase creaturi, o gânganie netrebnică ce sunt, care a îndrăznit să se îndoiască de existenţa Ta măreaţă, de amprentele mâinilor Tale lăsate vizibil pe fiecare lucru din jurul nostru, care s-a îndoit cu laşitate de Cuvântul Tău cel veşnic, cel scris şi adevărat!… O,

Doamne, o Isuse al meu, iartă-mă pentru această netrebnicie! Chiar atunci când o rază din Lumina Ta frumoasă pătrunsese în sufletul meu întunecat, dărâmându-mi o parte din îndoieli, chiar atunci eu încă Te-am supărat mai rău, Doamne, şi nu Te-am admis decât în parte în inima mea cea strâmtorată de mine.

A trebuit, Părinte Ceresc, să mă prăbuşesc în hăuri negre şi să mă ridici prin îngerii trimişi de Mântuitorul nostru ca să pot pricepe în totalitate marea Ta milă, marea Ta îndurare, marea Ta bunătate… (Căzând în genunchi, Mihai strigă şi mai tare): Iartă-mă, Doamne Isuse Hristoase; cu lacrimile vinovăţiei şi ale părerilor de rău, cad la picioarele Tale şi strig din toată inima: iartă-mă! Nu am fost vrednic, Isuse, ca să-mi apari în faţă şi să mă redai vieţii! Nu am fost… Dacă trăiesc acuma şi dacă pot să-Ţi vorbesc în aceste clipe sfinte, numai Ţie, Isuse Doamne, trebuie să-Ţi mulţumesc, iar toată viaţa ce mai mi-a rămas Ţie Ţi-o închin de-acum încolo! Ţie Ţi-o dăruiesc cu toată umilinţa şi bucuria… Al Tău voi rămâne, Doamne, în veci de veci, de veci… Şi Te rog să mă primeşti în familia robilor Tăi ca slujitor! Te rog din inimă, Doamne… Amin!

Mihai puse înlăcrimat fruntea la pământ şi rămase aşa multă, multă vreme în aerul cald care-i încălzea trupul îngheţat. A stat acolo până s-a înserat de tot. Trupul şi hainele de pe el se uscaseră complet. Când a terminat rugăciunea, Mugurel venise lângă el sus şi s-a pitulat cu botul sub picioarele lui. Târziu, sub lumina stelelor şi a lunei pline, s-au coborât amândoi încet de pe locul de deasupra peşterii sale şi a intrat în „Grota de aur” unde, după ce a făcut o baie caldă, s-a mai rugat din nou în genunchi încă o oră, apoi s-a culcat pe patul improvizat, avându-l, ca de obicei, pe Mugurel, la picioare. Deşi era şocat de o zi atât de neobişnuită, după o jumătate de oră de zbucium, în care pe ecranul minţii i s-au proiectat cu repeziciune evenimentele atât de extraordinare, Mihai adormi în suspine. Şi a dormit aşa până a doua zi pe la prânz, când era o zi la fel de frumoasă ca şi seara precedentă.

CAPITOL NO XI

Inginerul Florin Vernescu reuşise la concursul susţinut pentru unul din posturile de ingineri mecanici de la Hidrocentrala de pe Râul Mare. Nu a spus nimănui de la uzină despre acest transfer pregătit în

secret. Începând cu data de 1 septembrie, va prelua însă noua funcţie şi se bucura mult. Nu mai avea nicio urmă de regret pentru planurile mai vechi de parvenire politică. Cea mai bună dovadă era că, între timp, înaintase deja către minister cererea de demisie din funcţia de director, invocând motive de sănătate care nu admit nicio temporizare. Ministerul întârzia însă ca să-i răspundă în vreun fel sau altul. Spera totuşi ca în următoarele zile să primească aprobarea demisiei.

La fabrică, secretarul de partid Băţău, care se arătase atât de supus şi de neînsemnat înainte, cu cât se învechea în funcţie, îşi dădea seama de ce putere are nu el ci funcţia lui şi de aceea se purta din ce în ce mai arogant cu Vernescu şi chiar cu restul subordonaţilor, mai ales de când auzise că Ionescu (după unele zvonuri chiar Traian Cojocaru, directorul comercial) va prelua funcţia de director. Văzând că Vernescu nu mai este atât de interesat, începuse să se impună el, din ce în ce mai autoritar, ca adevăratul conducător al uzinei. În plus, căuta un prilej potrivit să-l umilească pe actualul director şi să-l mute în Bărăgan, la Ciulniţa, la o întreprindere de reparaţii de maşini agricole ori la mina de cărbuni de la Ceptura-Prahova, unde ştia că importanţa lui va fi aproape anulată. Cel puţin aşa îi şoptise el lui Ionescu că are în plan, „să-l aranjeze” o dată pentru totdeauna pe Vernescu. În fiecare şedinţă de COM ori de producţie, şi mai cu seamă în adunările de partid, care se ţineau chiar mai des decât înainte, nu uita să evidenţieze cât mai multe lipsuri din fabrică, subliniind totdeauna că ele se datorează unor situaţii speciale create de conducere şi nimic mai mult. În ultimă instanţă nu se mai sfia să-l învinuiască pe Vernescu direct şi personal, făcându-l responsabil de fiecare deficienţă în parte, fie că era ori nu era vinovat de existenţa ei, iar când nu găsea lipsuri, atunci le provoca sau le inventa. Odată, la ultima plenară p.c.r. pe fabrică, directorul, scos din pepeni, i-a spus lui Băţău că ar fi cazul să se exprime mai clar, să facă acordurile corecte între subiect şi predicat şi să-şi continue studiile la fără frecvenţă, depăşind nivelul de şapte clase, întrucât există destule şcoli. „A sosit timpul ca secretarii de partid să fie aleşi din rândul oamenilor muncii care posedă o cultură mai deosebită, care să poată aprecia în mod obiectiv valoarea lucrurilor şi să se facă cel puţin înţeleşi de restul auditoriului când au de comentat ceva”, a spus-o el în acea şedinţă. Această apostrofare l-a făcut pe Băţău să turbeze de furie, încât a trebuit să fie calmat de ceilalţi participanţi din prezidiu. Imediat după acea adunare, politrucul

a promis că se va răzbuna cumplit pe director, căci a auzit că se va căsători cu o pocăită şi că a trădat partidul trecând de partea unor sectanţi.

În afară de micul concediu restant, Florin Vernescu îşi avea, ca fiecare salariat, un concediu de odihnă legal, şi când a sosit acest concediu, el nu a mai avut răbdare şi a plecat, chiar din prima zi, spre Râu de Mori, Hunedoara. De la Oraşul Nou până în Ţara Haţegului se merge cam două ore şi jumătate cu automobilul. Cum era dornic de a ajunge mai repede, nici nu a băgat de seamă că, la circa 50 de metri în urma lui, era urmărit de o Škodiţă roşie care s-a oprit de asemenea la Râu de Mori, fiind parcată în curtea miliţiei locale.

*

* *

Mai mulţi cercetători români afirmă că marele scriitor francez Jules Verne a vizitat localitatea Râu de Mori, probabil între anii 1878 şi 1885. Mai demne de crezare în acest sens sunt articolele semnate de Simion Săveanu: „Jules Verne a vizitat şi ţara noastră" şi „Pe urmele lui Jules Verne… în Ţara Haţegului", publicate în revista „Magazin" din 1 iulie 1961 şi „Magazin" din 25 iulie 1970; de asemenea cartea scriitorului Ion Hobană „20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne", publicată în editura „Univers", Bucureşti, 1979, care, cu unele rezerve, se declară de acord cu Simion Săveanu în privinţa faptului că Jules Verne a fost la Râu de Mori, unde există ruinele cetăţii Colţ (sec. XV) care, după ce au fost vizitate de marele scriitor francez, l-au inspirat pe acesta ca să scrie romanul său „Castelul din Carpaţi". În sfârşit, doctorul Alexandru Culcer, în articolul său „Jules Verne la Homorod", publicat în „Făclia", 5 noiembrie 1961, susţine acelaşi lucru.

În cartea scriitorului Ion Hobana, la pagina 153, scrie: „… să ne îndreptăm atenţia spre Ţara Haţegului, unde, în hotarul satului Suseni, subordonat comunei Râu de Mori, se înalţă cetatea Colţ. Clădită pe culmea unui deal stâncos, la peste 720 de metri deasupra nivelului mării, cetatea aparţinea familiei româneşti Cândea, devenită Kendeffy. (Aceasta era o familie de cneji români, dar nu cunoaştem motivele pentru care Cândeştii şi-au maghiarizat ulterior numele – N. aut. C.P.B.) Inaccesibilă dinspre vest, ea era apărată la nord, est şi sud de

două bastioane unite prin ziduri puternice. Centrul întregului sistem îl constituia donjonul masiv, care a rezistat ceva mai bine curgerii necruţătoare a timpului".

Veronica şi Florin au ales această zi frumoasă de excursie ca să urce, timp de peste o oră, până au ajuns aici sus la cetatea Colţ din Râu de Mori. Deasupra ruinelor impresionante se roteau cu măreţie vulturii Carpaţilor. Era o cetate românească, tipic medievală, construită pe la anii 1450, aşezată pe vârful unei stânci, chiar la marginea unei prăpastii înfiorătoare, de unde se vedea în vale strălucind ca un fir de beteală argintie Râuşorul, unul din afluenţii Râului Mare, la rândul lui afluent al Streiului care se varsă dinspre stânga în Mureş.

Veronica venea pentru a treia oară aici (prima dată i-a dus învăţătoarea, într-o excursie cu clasa ei, când era elevă în cl. a IV-a), iar Florin, se înţelege, vizita aceste locuri pentru prima dată. El citea cu voce tare explicaţiile de pe inscripţiile care descriau ruinele. Textele erau scrise de direcţia Muzeului judeţean de istorie din Hunedoara. Fata admira de la înălţimea unde se afla, panorama splendidă din faţa ei arătându-i lui Florin Râuleţul şi drumeagul de lângă el care se zăreau ca două panglici subţiri, paralele. Oamenii şi căsuţele se vedeau mici, mici de tot.

— Veronica, strigă Florin îngrijorat, nu te apleca prea mult, să nu ameţeşti şi să cazi!

— Eşti chiar atât de îngrijorat de soarta mea? îl întrebă ea surâzând.

— Este tot ce am eu mai preţios pe lumea asta!

— Ei, şi dacă totuşi s-ar întâmpla să cad… ce-ai face?

— Nici nu vreau să aud întrebarea, că mă îngrozeşte. M-aş arunca imediat după tine, căci fără tine lume mi s-ar părea pustie!

— Vrei să te verific dacă minţi sau nu?

— Stai, n-o spune nici măcar în glumă. Verifică-mă mai bine într-un singur fel, şi anume făcându-mi tu mie vânt în prăpastie! Sau presupune că am căzut din greşeală: tu cum ai reacţiona?

Veronica se scutură ca de friguri şi spuse:

— Vino mai repede lângă mine să fiu sigură că nu faci asemenea greşeală…

Florin veni din câţiva paşi lângă ea, iar Veronica îl prinse de mijloc şi se lipi de el strângându-l cu putere.

— Crezi că eu aş mai putea trăi fără tine, Florinul meu drag? Cu riscul de-aş ajunge în iad, dar şi eu m-aş sinucide aruncându-mă imediat după tine, dar hai să schimbăm subiectul, că e stupid şi parcă am fi nebuni amândoi. Uite, mai bine, cât de splendidă este valea Râuleţului! Cât de frumoasă este România noastră şi cât de puţin o cunoaştem, admirând alte frumuseţi străine care uneori sunt sub nivelul darurilor făcute de Dumnezeu ţării noastre! Apropo, tu ştii să pictezi?

— Din păcate, nu. Harul ăsta nu-l am. Dar unde sunteţi voi Tiziano, Tintoretto, Turner, Şişkin, Grigorescu, Repin, Aman şi toţi ceilalţi pictori dragi, să vă urc aici la cetăţuie ca să-mi pictaţi ce-mi arată Veronica acum?! Să-mi redaţi pe pânze nemuritoare acest peisaj românesc magnific şi ameţitor… Uite, Veronica, spre dreapta, mai jos, se văd ruinele bisericii Cândeştilor, la care mergeau cei ce locuiau în acest castel. Haide să ne imaginăm că cetatea este nouă şi plină de viaţă… Şi să ne închipuim cum iese lumea de la biserică, ce discută oamenii între ei, cum erau îmbrăcaţi românii noştri în urmă cu aproape o jumătate de mileniu…

— O, îmi ceri un efort prea mare, se alintă Veronica. N-o să pot. Haide mai bine să ne plasăm doar cu un secol în urmă şi să ne imaginăm cum a văzut Jules Verne cetatea, poate exact din acest loc unde stăm şi noi acum… De-acord?

— Sigur. De fapt, tu mi-ai arătat paginile publicate şi mi se par plauzibile. Un singur lucru n-am înţeles bine: ce a căutat Jules Verne la Râu de Mori?

— Păi se zice că în casa scriitorului francez din Amiens a locuit un timp şi o frumoasă româncă din Transilvania, de care Jules Verne era îndrăgostit.

— Stai puţin… Era îndrăgostit de ea sau de Transilvania, căci se înţelege în ambele sensuri. Depinde dacă pui sau nu virgulă după „Transilvania”…

— Buun, dacă m-ai întrerupt şi vrei cu tot dinadinsul să facem digresiuni, am să-ţi dau răspunsul pe loc: da, era îndrăgostit şi de ea, şi de Transilvania, deoarece atunci când iubeşti pe cineva, iubeşti în aceeaşi măsură şi locurile în care se află fiinţa iubită, fie ele pustiurile

Saharei ori gheţurile de la Polul Nord… Tu iubeşti Râu de Morii?

— L-am inclus în inima mea cu tot ce-i în el: cu ape şi munţi, cu păduri şi case, în special cu o casă de lângă râu, cu întregul ei conţinut, din care cel mai important fragment se află aici lângă mine!

— Mamma mia, trebuie să ai o inimă cât judeţul ăsta de mare, de încăpem cu toţii, de-a valma în el… Iar dacă eu sunt un fragmenţel atât de mic, te avertizez că în comuna noastră mai sunt şi alte fragmenţele vii ca mine.

— Nu mă interesează decât ceea ce ţin eu acum în braţe şi care nu poate fi altceva decât centrul universului…

— Şi ce-ţi povestea atomul acesta din univers nu te mai interesează?

— O, cum nu? Sigur că mă interesează, continuă-ţi istorioara şi scuză-mi întreruperea.

— Bine, răule mic, te-am iertat. Dar unde rămăsesem?

— La frumoasa româncă din Ardeal, de care era îndrăgostit domnul Jules Verne…

— A, da, exact! Când fetei acesteia i-au decedat părinţii, scriitorul a însoţit-o spre localitatea Râu de Mori, unde locuiau rudele fetei. Cu ocazia aceea scriitorul ar fi vizitat şi acest castel, care l-a inspirat în romanul pomenit. Ceea ce este sigur, scriitorul francez nu s-a căsătorit cu românca noastră, dar ea ar fi lăsat nişte amintiri scrise despre legăturile sale sentimentale destul de serioase cu Jules Verne. Totuşi amintirile ei nu s-au păstrat decât oral. Dacă s-ar face cercetări, am afla poate mai multe din această istorioară. Ceea ce se ştie este că iubita lui Jules Verne s-a căsătorit cu altcineva, nu ştiu cu cine, iar descendenţii acestei ardelence mai păstrează încă şi astăzi obiecte personale ale scriitorului, obiecte aflate acum în Bucureşti. De aceea, în romanul „Castelul din Carpaţi” apar unele nume româneşti cum ar fi Colţ, denumirea acestei cetăţi, apoi Nicu Deac, Homorod ş.a. De altfel, Jules Verne a scris mai multe pagini despre români şi România. Tu ai citit „Castelul din Carpaţi”?

— Nu. Din Jules Verne n-am citit decât „Cinci săptămâni în balon”, „20.000 de leghe sub mări” şi „Insula misterioasă”, nimic mai mult. Trebuie să recunosc că am destule goluri în materie de literatură universală. Acum însă tu ştii că, în momentul de faţă, eu studiez Biblia şi unele tratate creştine care o explică. Datorită ţie, a devenit cartea

mea cea mai îndrăgită.

— Şi nu există pentru mine o bucurie mai mare! Pentru asta nu ştiu cum să-I mulţumesc lui Dumnezeu, căci în toată povestea întâlnirii noastre nu văd altceva decât numai mâna Lui, zise Veronica. Oricum, îţi voi da să citeşti şi „Castelul din Carpaţi", căci ai văzut că o am în biblioteca mea, unde am strâns cam opt sute de cărţi. Dar ia te uită aici: cât de multe zgârieturi sunt pe zidurile acestea…

— Într-adevăr, care cum i-a trăsnit prin cap, de fapt destul de mulţi, şi-au lăsat şi numele de iluştri necunoscuţi şi pe zidurile de faţă! Iată aici sus câteva: „Amintire de la Nelu Gogoaşă…"; „Karoly, Sandor es Hedviga Papp…"; „Costică, Gheorghe, Mişu şi Niculae, din lotul sportiv" şi mulţi alţii. Ce facem cu ăştia?

— Profanatori nătângi! se indignă Veronica. Printre ele, uite, cineva l-a iscălit şi pe Jules Verne – dovadă că a citit în revista „Magazin" articolele care prezentau vizita scriitorului aici.

— Doar n-o să crezi că este iscălitura originală a lui Jules Verne, glumi Florin, mai ales că scrie Vernes cu „— s" la urmă. Scriitorul se iscălea Verne, ceea ce pe româneşte ar însemna arin, un copac, arinul-negru, deci Iulian Arin, nu?

— Cam asta ar fi traducerea. Dar ştii ceva? se întreba Veronica, luându-şi o mină serioasă şi abţinându-şi râsul. Oare nu cumva oi fi şi tu un descendent de-al lui? Că de! Vern… Vernescu – pare cam tot una, nu? glumi ea.

— Vrei să râzi de mine, cu orice preţ… Atunci află că da! glumi Florin bătându-se cu pumnul în piept şi bombându-şi muşchii pectorali cu falsă emfază. Da! Eu sunt, într-adevăr, fiul natural al maestrului Jules Verne, fiul lui de origine vegetală, adică sunt copil din flori de… cucută sau poate de ruşinea ţigăncii.

— Nicidecum… A! Bine că mi-ai sugerat o idee. Iată ce-mi trece prin cap… Haide să-ţi propun un joc interesant – ciripi Veronica veselă. Un joc de inteligenţă şi de cultură generală…

— M-am dus pe copcă! făcu Florin cu prefăcută îngrijorare. Şi dacă n-o să-ţi pot răspunde, ai să mă dispreţuieşti?

— Nu te speria, că-i mai mult o joacă… Uite, de pildă, eu am să-ţi spun pe româneşte numele unor oameni celebri de la noi şi din alte ţări, iar tu să mi-i retraduci sau să le descifrezi pseudonimele. De-acord?

— Bine, cam greu, dar am să-ncerc. Însă nu-ţi promit să-i ghicesc chiar pe toţi…

— Rămâne de văzut. Putem începe?

— Da.

— Atunci, start! Ţine-te bine! Scutură-lance…

— Foarte simplu: Shakespeare!

— Leu Subţire! continuă Veronica.

— Păi ăsta trebuie să fie Lev Tolstoi…

— Foarte exact. Cine este Gheorghe Spălătorul?

— George Washington!

— Dar Gheorghe Tufiş?

— Tot un preşedinte american: George Bush.

— Maximum de amărăciune…

— Maxim Gorki!

— Cizmuliţă…

— Caligula!

— Cătun…

— Hamlet!

— Ion Buchet…

— Johan Strauss… Dar Strauss în germană mai înseamnă şi struţ. Aşa că putem traduce şi Ion Struţ, nu? întrebă Florin mustăcind.

— Desigur. Dacă observi, uneori numele pot fi caraghioase, dar omul îşi consolidează apelativul prin opera sa, transformând – vorba lui Vasile Alecsandri – porecla în renume… Mai continuăm? Sau ai obosit…

— Ei, asta-i bună! Cum să obosesc? Şi până mâine, dacă vrei… A început să-mi placă.

— Bun. Atunci cine este Cel înarmat cu lance? Lăncierul?

Florin închise ochii, ridică din sprincene şi se scărpină în cap zâmbind şi ridicând din umeri.

— Uite, pe-ăsta nu-l ştiu… Habar nu am!

— Am să-ţi ofer un element ajutător. Întrebarea este din Biblie…

— O, cu atât mai mult. Zău că nu-l ştiu…

— Era Pilat din Pont, Pilatus, cel care L-a judecat pe Mântuitorul… Dar Pumnul?

— Faust! Faust al lui Goethe şi Faust al lui Gounod, dacă vrei.

— Perfect. Cunoscutul critic literar român Cel-tăbăcit-de-suferinţă"!

— Dacă pseudonimul este în limba latină, nu poate fi altul decât Perpessicius!

— Bravo! Dar Omul de pe Argeş?

— Poetul Tudor Arghezi! Pe numele adevărat Ion N. Theodorescu. Am dreptate?

— Nemaipomenit! De unde ştii atâtea?

— Nu ştiu de unde ştiu. Continuăm?

— Continuăm.

— Iulian Biserică… Ca să te ajut, îţi spun că este un cântăreţ.

— Nu mă ajuta, că pe urmă împărţim premiul pe din două. Este cântăreţul spaniol Julio Iglesias.

— El e. Dar cine este… Cine este… Bisericosul?

— Ăsta-i Winston Churchill!

— Omul de pe malurile fluviului Lena…

— Lenin, cel împăiat în mausoleul de lângă Kremlin!

— Omul de oţel?

— Cine altul decât cel care, după ce a fost socotit „ăl mai mare om din lume", în fruntea unui stat, a ajuns apoi a Sta-lin, întâi într-un mausoleu, apoi la 2-3 metri sub pământ. Tătucul Stalin, deci.

— Ingenios răspuns. Nu ştiu însă dacă mai poate sta lin şi liniştit şi după ce l-a judecat Mântuitorul… Haide să te mai întreb de încă unul: Cine-i Curierul de ştafetă şi comandantul cetelor de slujitori?

— Dacă mi-i aranjezi aşa, pe funcţii şi pe familii de dictatori, ăsta nu poate fi altul decât Ceauşescu, căci numele său este de origină turco-tătară, iar Ceavuş, pe turceşte şi tătăreşte, tocmai asta înseamnă.

— Chiar el este, dar tu ţii neapărat să mă uimeşti?

— Dacă te uimesc, haide să revenim la oameni mai serioşi, cum am început la capătul jocului…

— Ai perfectă dreptate. Dar spune-mi cum oare să te încurc? Sugerează-mi cum? Ei, şi dacă tot este vorba de oameni serioşi, ia spune-mi atunci cine este… Verover!

— Verover? Nu prea am auzit de un aşa nume. Nu cred să existe…

— Ba da, cum să nu existe? Se află chiar în faţa ta, tovarăşe viitor-fost-director, şi se numeşte… VERO – nica VER – nescu! Sună frumos, nu? Dar ce să te mai întreb, dă-mi o sugestie, că văd că le ştii pe toate. Aş vrea să găsesc un nume greu de tot cu care să te dau gata… A, da! L-am şi găsit: Smântână!!

— Smântână? râse Florin. Nu se poate.

— Da, Smântână!

— Smântână… Smântână… Chiar Smântână? mai întrebă el o dată. Cine să fie ăsta, frate? Doar n-oi fi eu… Măi, ce nume! Şi parcă l-aş şti… Este cumva fizician?

— Nu-ţi spun. N-ai zis să nu te mai ajut?

— Am zis, dar putem face o excepţie… Nu există regulă fără excepţie. Este astronom?

— Nu, râse fata care jubila, că de data asta l-a înfundat serios pe Florin.

— Este scriitor?

— Pe-aproape…

— Compozitor?

— Ţi-am spus că nu-ţi mai spun.

— Ba este compozitor. Deduc asta după mimica ta. Şi cred… şi cred… Gata! Ce mai, cred că deja l-am ghicit – nu începe discuţie. Îl ştiu sigur!

— Imposibil! Cine-i?

— Dacă-ţi spun, ce-mi dai?

— Întâi spune-l şi pe urmă vedem noi…

— Pe trei săruturi!

— Pe niciunul!

— Atunci nu ţi-l mai spun.

— Fiindcă nu-l ştii.

— Ba-l ştiu… Un singur sărut recompensă – e mult?

— Bine, fie! Hai, unul treacă-meargă de la mine…

— Atunci, Veronica, ţine-te bine: Smântână este… creatorul… şcolii muzicale cehe: Bedrich Smetana, autorul poemului simfonic Patria mea şi al operelor Mireasa vândută, Dalibor şi – închipuieşte-ţi – al operei… Sărutul! Spune, am ghicit ori nu?

— N-ai ghicit, fiindcă asta nu-i ghiceală… Asta-i ştiinţă şi cultură… Răule… Toate le ştii!

— … şi-al operei Sărutul…

— Prea multe ai în capul tău.

— … şi-al operei Sărutul… M-ai înţeles? N-o mai lungi, Veronica. Promisiunea e promisiune.

Veronica veni iarăşi lângă Florin şi îl luă de gât închizând cu dulceaţă ochii. Iar el îşi sărută iubita cu un sărut lung cât trei sau poate cât zece, uitând că stau amândoi la marginea unei prăpăstii adânci în care, cu un singur pas greşit, ar fi putut să se prăbuşească amândoi în neantul ei lacom de frumuseţi.

*

* *

Seara, Florin şi Veronica veniră pentru a doua oară împreună la biserica comunităţii creştine din Râu de Mori. Prima dată când Florin a trecut pe aici, se aflau doar câţiva oameni. De data aceasta însă venise multă lume acolo, mai multă ca oricând, unii în mod special, fiindcă toţi auziseră că un fost ateu, devenit ministru şi prigonitor îndârjit al creştinilor, l-a acceptat pe Dumnezeu datorită felului cum Veronica Marcu, membră a acestei biserici, l-a putut schimba într-un timp relativ scurt.

Când cei doi tineri au intrat în biserică, însoţiţi de părinţii fetei şi de fraţii ei, toţi au întors capetele curioase spre dânşii. Mulţi le strânseră mâinile cu căldură, în special lui Florin.

— Domnul să vă binecuvânteze, le spuse la intrare Leon Iubaş, bătrânul care păstorea pe enoriaşii bisericii, fost preot greco-catolic, care era chiar unchiul Veronicăi. Şi el le strânse ambilor tineri mâinile cu toată căldura.

Deşi tradiţia cerea ca bărbaţii să stea în dreapta iar femeile în stânga, pastorul Iubaş îi conduse pe cei doi tineri la prima bancă din dreapta, unde le făcu semn să se aşeze amândoi alături de un alt bătrân cu care noii sosiţi dădură mâinile. După ora de rugăciune, când Florin cu Veronica îngenuncheară împreună cu toţi ceilalţi, şi după comunicările necesare, fostul preot greco-catolic îl prezentă mai întâi pe oaspete nespecificându-i funcţiile de inginer şi de director, şi îi ură

un călduros bun venit. Nu insistă prea mult asupra lui Florin, deoarece îl mai prezentase şi înainte, când biserica era aproape goală.

— În afară de acest tânăr intelectual care ne bucură mult că îl caută pe Dumnezeu şi a cărui acceptare în comunitatea noastră este ca şi făcută, continuă bătrânul Iubaş, mai am o surpriză mare pentru dumneavoastră. În mijlocul nostru se află în seara aceasta, ca invitat de onoare, marele poet creştin Traian Dorz, care a venit la noi de la Beiuş. Pe fratele Dorz aproape că nu mai trebuie să-l prezentăm. El este autor a mii de poeme creştine, al unor frumoase cântări şi povestiri cu conţinut moral şi religios, un poet român creştin de mare forţă şi talent, singurul traducător al Bibliei în versuri în limba română, unul din iniţiatorii şi conducătorii mişcării creştine „Oastea Domnului" din cadrul Bisericii Ortodoxe Române, care ca şi preotul Iosif Trifa, creatorul acestei mişcări religioase româneşti, a avut multe de suferit, poate chiar mai mult decât părintele Trifa, căci dânsul a îndurat ani grei de umilinţe şi închisori, numai pentru că a cerut ca la temelia vieţii naţiunii române să fie această Carte (şi ridică Biblia în mână) şi nu alta. Dar fratele Dorz, ca ostaş plin de nădejde şi curaj, în armata lui Dumnezeu fără arme ucigaşe, nu s-a plâns niciodată că a pătimit atâtea pentru Slava lui Hristos, ci mi-a spus că suferinţele acestea l-au bucurat şi l-au onorat peste măsură, şi că se roagă pentru schingiuitorii lui ca şi ei să fie mântuiţi!

— Amin! strigară mai multe glasuri din biserică.

— Îl rugăm pe fratele Dorz să binevoiască a veni aici lângă mine şi să ne adreseze câteva cuvinte din partea lui şi a fraţilor din biserica sa. De asemenea poate că ne va citi sau recita şi una din poeziile dumisale atât de iubite de credincioşii noştri. Poate că, datorită faptului că poeziile dumnealui sunt ca şi interzise în ţara noastră, deşi nu sunt decât numai poezii creştine, poate din cauza aceasta mai sunt încă destui români care nu au auzit încă de acest mare poet al neamului nostru, după cum nici despre existenţa genialului Eminescu nu ştiau mulţi cât timp a fost în viaţă, dar vă asigur că în faţa lui Dumnezeu de la care a primit harul preamăririi divinităţii în versuri, în faţa Cerului, el este cunoscut chiar în mai mare măsură decât îl cunoaştem şi-l apreciem noi aici pe pământ! Vină, frate Dorz, vină aici lângă mine şi deschide-ţi inima către cei cu inimile însetate de Dumnezeu!

Bătrânul aflat lângă Veronica şi Florin s-a ridicat încet şi când a ajuns lângă păstorul Iubaş, a fost îmbrăţişat de acesta. Poetul avea figura sfântului Petru de pe majoritatea icoanelor ortodoxe, un chip blând, cu ochi buni şi visători, cu părul alb şi oarecum pleşuv. Nu a vorbit nimic despre suferinţele lui, nimic despre confiscarea şi distrugerea unor manuscrise, ori despre activitatea subterană a „Oastei Domnului", ci doar câteva cuvinte despre bucuria jertfei pentru Hristos. Apoi, cu glas nespus de cald, a citit una din poeziile sale încă nepublicate nicăieri:

— Iubiţii mei, continuă bătrânul poet. Glasul îmi este prea slab să rezist a vă citi mai multe din poemele mele creştine. Am ales însă pentru dumneavoastră, din volumul 9 al „Cântărilor nemuritoare", poezia „Nu poţi a te-nălţa". Poate odată şi-odată, cu ajutorul lui Dumnezeu, acest volum va vedea lumina tiparului, alături de multe alte volume pe care le-am scris. Poezia este, deci, inedită. S-o auzim:

Nu poţi a te-nălţa mai tare, mai luminos şi mai curat, decât atunci când după tine înalţi pe cel ne-ajutorat, dar nici mai josnic niciodată nu poţi să fii, şi mai mişel, decât când înjoseşti pe altul, ca tu să te ridici pe el.

Nu poţi fi mai frumos ca-n clipa când te despoi mărinimos şi-ţi dai podoaba ta altuia, s-apară dânsul mai frumos; dar nici urât şi mai netrebnic nu eşti ca-n clipa când dezbraci de meritele lui pe altul, ca tu mai mândru să te faci.

Nu poţi mai bun fi niciodată decât când te smereşti jertfind, să poată darul să-ţi primească, neumilit, cel suferind; dar nici mai rău nu eşti ca-n vremea când te mândreşti c-ai miluit, făcând pe cel silit să-ţi ceară, de două ori nenorocit.

Nu poţi fi mai bogat vreodată ca-n clipa când ştii să desfaci în taină inima şi mâna spre-a ferici pe cei săraci, dar nici mai vrednic de osândă nu poţi să fii şi nici mai rău, decât atunci când, spre-al tău bine, nefericeşti pe-un frate-al tău…

… Vă mai pot prezenta încă o lucrare din acelaşi volum

nepublicat. Această poezie, intitulată „Îți mulţumim cu lacrimi”, nu v-o citesc, ci v-o recit pe dinafară, pentru că am memorat-o special pentru întâlnirea cu dumneavoastră:

Îţi mulţumim cu lacrimi, Părinte-Adevărat, de cele mai alese din daruri ce ne-ai dat; prin ele-avem lumină, putere şi-ajutor s-ajungem al credinţei sfârşit biruitor.

Ce har ne-ai dat – Cuvântul – cunoaştere şi zel!

Ştiindu-l şi purtându-l să Te-ascultăm din el; lumina lui ne-arată cărarea ce-o iubim mai sfântă şi curată trăirea să-i sfinţim.

Ce har ni-i rugăciunea – proşternere şi-avânt, despovărare, slavă, curaj şi legământ, cerească-mpărtăşire cu Tine-n tot ce-am vrea – ne leagă şi ne ţine în Tine numai ea!

Ce har ni-i adunarea cu Tine şi cu-ai Tăi,

Biserica-n lumina cereştilor văpăi – acolo-n părtăşia de lacrimi şi simţiri rodeşte frumuseţea cereştilor trăiri!

Ce haruri ni-s acestea, ce-avânt şi ce-ajutor să mergem spre lumină pe-un drum strălucitor, spre cea mai mare slavă a Ta le-am vrea mereu

— Revarsă-ni-le darnic, Preavrednic Dumnezeu! Amin.

— Amin! rosti toată biserica într-un glas.

După recitarea acestor poezii, bătrânul poet a revenit la locul său de lângă Veronica şi Florin, apoi un cor şi o mică fanfară cântară două imnuri religioase. De asemenea s-au cântat şi unele imnuri de slavă din cartea de cântări a bisericii şi s-au recitat câteva versete de aur.

O impresie deosebită a produs-o Veronica atunci când a cerut să-l acompanieze la orgă pe Florin cu un cântec pe care l-au învăţat recent împreună. Logodnicul ei s-a ridicat în picioare lângă microfon şi a interpretat cu o voce splendidă de bariton şi cu un ton puternic de vibrato cântecul „Ce mare eşti!” Aşa voce profundă şi frumoasă nu mai

auzise nimeni în localitatea aceea de nici 4.000 de locuitori.

Inflexiunile melodice şi mesajul cuvintelor turnară valuri de fiori divini peste sufletele şi trupurile celor din faţă care-l ascultau cu ochii înlăcrimaţi. „Doamne, ce voce frumoasă poate avea Florin! – gândea Veronica. De ce o fi tăinuit-o cu atâta modestie?" Într-un fel era mândră că ea fusese achizitoarea care a descoperit pe acest om cu multe daruri de la Dumnezeu.

Ar fi constituit un păcat de neiertat din partea ei să-l fi lăsat pe Florin să se scufunde în hăţişurile murdare ale vieţii pe care şi-o alesese la început. (De unde să ştie Veronica despre viitorul ei soţ că acesta fusese solistul numărul unu în toate chelhanalele studenţeşti, unde era chemat de colegii lui să-i distreze cu serii nesfârşite de cântece vesele lumeşti pentru care culegea salve de aplauze, mai ales când le cânta: La viaţa mea/ Am o dambla: / Să dau la toţi, la toţi să bea…" Desigur, după ce a cunoscut-o pe Veronica, i-ar fi acum ruşine să-şi mai amintească vreuna din asemenea creaţii profane.)

Bătrânul Iubaş le-a mulţumit celor doi tineri pentru frumoasa interpretare, apoi s-a urcat la amvon şi a început o interesantă predică despre „Salvarea prin credinţă":

— Minunat lucru este, fraţilor – începu fostul preot greco-catolic – ca să fii mântuit sau socotit neprihănit înaintea cerului. Numai Dumnezeu poate justifica pe cei păcătoşi, fiindcă numai El o poate face în chip desăvârşit. El aruncă păcatele noastre înapoia Lui, El le şterge cu bucurie ca să nu se mai cunoască. El afirmă că păcatele, chiar dacă ar mai fi căutate, n-ar mai putea fi găsite. Şi aceasta numai prin bunătatea sa nemărginită. El a pregătit o cale prin care poate face ca păcatele noastre negre ca tăciunele să fie spălate, lăsând în locul lor o curăţenie spirituală albă ca zăpada, şi să îndepărteze nelegiuirile de la noi, pe cât de departe este răsăritul de apus. El ne spune: „Nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele voastre" – mergând deci până acolo că pune capăt păcatului. Cineva în vechime se întreba mirat: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii tale. El nu-şi ţine mânia pe veci, ci Lui Îi place îndurarea." (Mica, 7; 18).

Dacă, deci, eşti tulburat din cauza puterii păcatului tău, din cauza înclinărilor firii tale, există totuşi o frumoasă făgăduinţă pentru tine, o unică posibilitate de salvare, cu condiţia să ai încredere în ea, să

stai în acel legământ al harului care este rânduit în toate cele. Dumnezeu, care nu poate minţi, a spus odată prin profetul Ezechiel (36:26): „Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne".

Ascultă şi minunează-te, fratele meu: El te poate crea a doua oară. Şi crede acest lucru! El te poate cu adevărat crea a doua oară, El te poate face să te naşti din nou, te poate schimba în toate privinţele. Dumnezeu îţi poate transforma sufletul aşa cum argintarul polizează un obiect coclit, înnegrit şi ruginit, lustruindu-l cu multă măestrie şi pricepere până deodată, în final, metalul apare cu o strălucire splendidă, de nerecunoscut. Nu este aceasta o minune a harului divin pe care numai Duhul Sfânt o săvârşeşte? Ar fi ceva nemaipomenit ca vreodată cineva, stând la picioarele Cascadei Niagara, una din cele mai mari cascade din lume, să poată spune un cuvânt magic care să facă apele năvalnice ale uriaşei căderi de apă să urce deodată înapoi, sărind prăpastia peste care acum apele se prăvălesc cu forţă uimitoare… O asemenea scenă pare ireală. Numai puterea lui Dumnezeu ar putea declanşa o aşa minune. Desigur, aceasta este doar o comparaţie potrivită cu ceea ce se întâmplă când se schimbă cursul vieţii tale. Şi el se schimbă! Totul este posibil cu Dumnezeu, dar nu va fi posibil să ajungi la El fără Isus. Mântuitorul Însuşi ne-a spus-o în Ioan 14:16: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Isus este Cel care ne dă o inimă nouă, o viaţă nouă, un rost nou în societate, spre a ne face mai utili Lui, mai buni, mai folositori nouă şi altora, mai valoroşi şi mai folositori ţării întregi. Nu vă miraţi, vom fi într-adevăr mai folositori… Oare poţi tu să înţelegi ce minunat este pentru Domnul să dea o inimă nouă şi duh statornic unui om?

Dacă te predai lucrării Lui divine, dacă laşi ca Isus să fie la pupitrul de comandă al vieţii tale, te asigur, fratele meu, că Domnul va schimba firea ta din rădăcină. El va răpune firea veche şi va da viaţă firii celei noi în tine. Pune-ţi, chiar începând din clipa aceasta, toată încrederea şi nădejdea în Domnul Isus şi El va lua inima de piatră din trupul tău şi îţi va da o altă inimă, de carne – vie, sensibilă la toate, duioasă, fierbinte, arzătoare… Tot ce a fost plin de duritate, nesimţitor, va deveni moale şi simţitor; tot ce era ură devine iubire; unde totul era patimă întunecoasă, va fi strălucitoare virtute; unde totul era înfumurare cărturărească, dispreţ pentru lucrurile simple, va deveni modestie şi înţelegere pentru lucrurile şi fiinţele mărunte; în sfârşit,

unde totul era pornire josnică, va răsări dorinţa sfântă de puritate înălţătoare, înarmată cu deosebite şi invincibile puteri. Leul turbat şi îngrozitor care sfâşia în dreapta şi-n stânga face loc mielului blând, plin de gingăşie; corbul necurţiei, năclăit de spurcăciune va zbura din faţa porumbelului curăţiei şi neprihănirii imaculate; capul şarpelui înşelător va fi zdrobit sub călcâiul de granit al adevărului.

Eu am văzut cu ochii mei asemenea schimbări minunate ale caracterului moral şi spiritual, aşa că nu pierd nădejdea pentru nimeni, oricât de decăzut ar fi, oricât de pierdut ar părea. Eu niciodată nu mă tem de nerecuperarea celor căzuţi. Totdeauna există o speranţă atâta vreme cât Mântuitorul ne-a promis-o. Aş putea, dacă ar fi cazul, să vă dau aici nume de femei care au fost pierdute, iar acuma sunt curate ca zăpada; şi nume de bărbaţi batjocoritori, mândri de cunoştinţele lor intelectuale, care acum împart la toţi bucurie printr-un adânc devotament. Modificările pot părea spectaculoase: hoţii devin cinstiţi; beţivii – oameni cumsecade, detestând sincer toate viciile; mincinoşii – oameni de cuvânt; torţionarii şi batjocoritorii – oameni plini de cerească râvnă. Oriunde s-a arătat harul lui Dumnezeu unui om, Creatorul l-a învăţat să o rupă definitiv cu poftele lumeşti, să se abţină de la păcat şi să trăiască în dreptate, cumpătare şi evlavie în mijlocul acestei lumi înrăite. Acelaşi lucru îl va face harul şi cu tine, fratele meu şi sora mea, iubiţii mei credincioşi…

„Dar cum o va face? Cum o va face? te întrebi tu, desigur, cu nedumerire şi interes. Iar eu îţi voi răspunde: crezi oare că trebuie neapărat ca Domnul să-ţi explice metodele Sale, secretele Sale, înainte ca tu să crezi în El? Lucrarea Domnului în această privinţă a fost şi va rămâne o mare taină. Dar vă asigur: Duhul Sfânt o face! Dumnezeu care a promis această minunată schimbare o va face! Nu te îndoi: El o va realiza în mod sigur cu absolut toţi cei ce primesc pe Isus, fără să mai caute la faţa omului, fără să se mai uite la funcţiile lui ori la educaţia lui – în faţa Lui nu contează dacă eşti savant, laureat al Premiului Nobel, sau un ajutor de argat analfabet – căci tuturor acestora le dă puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu. O, de-ai crede aceasta, fratele meu şi sora mea! De-ai crede că El vrea şi o poate face chiar acuma pentru că ne iubeşte cu patimă! De-ai crede că El nu poate minţi! O, de te-ai încrede atunci şi tu cu toată nădejdea în El, spre a primi acel duh statornic de care ai nevoie şi acea inimă nouă de care vorbeam! Căci El doreşte fierbinte să ţi le poată da! El face aceasta din iubire, căci noi

toţi suntem creaţia Lui, copiii Lui iubiţi! Fiecare suntem chemat individual şi pe nume. Rămâne doar ca tu să vii singur să-ţi ei ce-ţi dăruieşte Domnul, să vii precum căprioara însetată vine singură să caute izvorul… De aceea mă rog Tatălui Ceresc să-ţi imprime setea aceasta de neprihănire, să-ţi imprime foamea de adevăr duhovnicesc, să-ţi imprime lumina înţelegerii lucrării Sale, şi să-ţi dea credinţa în promisiunile Lui sfinte şi în Fiul Său, alături de credinţa în Duhul Sfânt, credinţa în El care este Cel drept, Cel bun, Cel etern – şi a Lui să fie slava, cinstea şi gloria în veci de veci! Amin.

Florin asculta atent aceste cuvinte care i se păreau aluzii adresate numai şi numai lui. Predica îi lăsase un evident ecou în sufletul său şi câteva momente a rămas pe gânduri.

Bătrânul predicator de la amvon – unchiul Veronicăi – era un om de statură potrivită, cu barbă albă, rotundă, tăiată scurt, cu părul şi mustăţile albe şi cu o voce pătrunzătoare, clară. Tot timpul cât a vorbit el, Florin era ţinut de mână de iubita lui, aşezată în dreapta sa, lângă poetul Traian Dorz. După predică, unul din prezbiterii bisericii a rostit o rugăciune de mulţumire, iar pastorul Iubaş a întrebat dacă mai doreşte cineva să vorbească, să mărturisească ori să se roage.

Florin îşi desprinse uşor mâna din mâna Veronicăi şi, fără să-i mai spună ce are de gând să facă, din doi paşi reveni la microfonul la care mai înainte cântase. Majoritatea se bucurau aşteptând ca el să le mai interpreteze ceva cu vocea lui răscolitoare, dar le zâmbi prietenos tuturor celor de faţă cu un surâs cald, frumos şi vesel, ce-i puse în evidenţă o dantură impecabilă.

— Nu, dragi prieteni – începu el – sau, dacă îmi permiteţi, dragi fraţi şi surori; de data aceasta nu vă voi mai cânta… Îmi pare cu adevărat rău, dar v-am cântat singurul cântec religios pe care-l ştiu şi pe care l-am învăţat de la Veronica, viitoarea mea soţie.

— Domnul să vă binecuvânteze pe-amândoi, murmură toată biserica.

— Mulţumesc, aceleaşi binecuvântări să fie cu fiecare dintre dumneavoastră, cu noi cu toţi! Ceea ce vă voi spune acum este un alt fel de cântec, pe care nu m-a rugat nimeni să-l spun. Dar simt un îndemn din afară, simt nevoia sufletească şi simt că este datoria mea să o fac… Sunteţi aici de faţă sute de ochi şi nu vă cunosc, după cum dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, sute de urechi plecate spre cei care

vorbesc. Dacă mă voi stabili în frumoasa dumneavoastră localitate, sper că vom avea această plăcută ocazie să ne auzim mai des şi să ne cunoaştem mai bine…

În timpul mărturiei sale, nici Florin, nici Veronica nu erau atenţi la un tinerel slab, în aparenţă şters şi neînsemnat, care, pitulat în fundul sălii cu un aparat video de mici dimensiuni, înregistra de zori totul cu teleobiectivul aţintit spre cel care vorbea, imortalizând imaginile şi sonorul mărturisirilor lui Florin. Numai vecinii din imediata lui apropiere l-au privit la început curioşi, dar după câteva minute, văzând că aparatul nu face niciun zgomot şi crezând că-i un aparat de fotografiat, nu i-au mai acordat nicio importanţă.

— … Cu câteva luni în urmă – continuă Florin – nici în ruptul capului nu mi-aş fi putut imagina că voi ajunge vreodată să vorbesc în vara aceasta undeva într-o biserică creştină, lăudând pe Dumnezeu şi simţindu-i pe cei din jur ca pe nişte fraţi ai mei pe care am impresia că-i cunosc dintotdeauna. Mă numesc Florian Vernescu, de profesie inginer, şi prin educaţia ateistă ce am primit-o la Casa de copii orfani unde am trăit, apoi în şcoli şi la facultate, ajunsesem la o convingere falsă că aş fi unul dintre posesorii adevărului definitiv despre lume şi viaţă. În virtutea acestui aşa-zis adevăr materialist-dialectic în care credeam orbeşte, nu am admis niciun fel de altă opinie ce ar fi contravenit conduitei mele morale – sau mai bine zis amorale. Când, mai târziu, am avut în mâini şi cârma unei anumite puteri politice şi administrative, când m-am simţit „mare şi tare", am abuzat de această putere căutând să-i anihilez în totalitate pe cei care nu pluteau în direcţia curentului în care mergeam şi eu orbeşte. Ca atare, am lovit în ei prin toate mijloacele dure ce-mi stăteau la îndemână. Iar aceşti ei nu erau alţii decât români buni, cetăţeni creştini paşnici, oameni cinstiţi dintre cei mai harnici, ca şi dumneavoastră, modele desăvârşite de viaţă şi conduită în societatea românească.

Ei bine, cu toate acestea, cu toate că erau oameni perfecţi în comparaţie cu mine, eu îi uram… Şi îi uram numai pentru simplul fapt de a fi fost creştini. Nu aveam de unde să ştiu că ura ce mă stăpânea era dictată de forţele celui rău, al cărui rob obedient devenisem; aş fi râs dacă atunci mi-ar fi spus cineva că sunt un slujitor al diavolului. Îi uram pe creştini pentru că eu însumi eram un izvor negru care colcăiam de otravă, de fiere şi de ură cumplită inspirată de duhul cel

rău ce mă stăpânea. Şi în primul rând îi uram pentru că Îl uram pe Însuşi Hristos în care nu credeam, negându-I chiar şi existenţa istorică şi pe care, fraţii mei, eu L-am batjocorit, L-am renegat şi L-am înjurat… Ca şi Saul, până să devină apostolul Pavel, eu îi uram şi-i persecutam cu patimă pe creştini. Îi desconsideram şi-i defăimam pe aceşti oameni nevinovaţi… Şi pentru ce credeţi că făceam acest lucru? Care credeţi că era mobilul motivelor mele de dispreţ? îi dispreţuiam pentru că lor nu le plăceau petrecerile cum îmi plăceau mie… Îi dispreţuiam – auziţi? – pentru că lor nu le plăceau dansurile, ţopăiala, destrăbălarea din discoteci – adevărate puiernițe murdare ale stricăciunii, unde multe fete şi băieţi şi-au distrus viitorul. Îi dispreţuiam pentru că acestor minunaţi creştini nu le plăceau jocurile de cărţi, băuturile, distracţiile cum îmi plăceau mie – într-un cuvânt, nu le plăcea viaţa lumească cu care eu fusesem foarte obişnuit, fiind elementul meu firesc pe atunci. Vedeţi? Aveam pretenţia absurdă să fie toţi ca mine, iar dacă ar fi fost toţi ca mine, praful şi pulberea s-ar fi ales de întreaga societate românească şi de biata noastră ţară! De exemplu, mie mi se părea amoral ca un tânăr să nu fumeze, să nu bea, să nu se distreze cu femeile – ăla nu-i bărbat! îl apostrofam eu… Asta numeam eu amoral, pentru că asta face Satana din noi: ne falsifică părerile, idealurile, plăcerile; ne falsifică gusturile; ne face să credem că albul e negru şi negru e alb! Aşa râde el de noi, pentru că el neputând lovi direct în Dumnezeu, loveşte indirect, atacându-I creaţia şi fiinţele cele mai iubite ale creaţiei divine – pe noi oamenii, căci toţi, fără excepţie, suntem urâţi de el de moarte… Satana îi urăşte chiar şi pe cei care, direct sau indirect, i se închină lui, pentru că diavolii se urăsc cumplit chiar şi ei între ei. Aceasta din cauză că Dumnezeu le-a luat demonilor darul de a iubi şi capacitatea de a putea face binele. Oamenii Satanei sunt totdeauna parcă marcaţi prin ceva distinct. Ei totdeauna poartă o mască pe faţă. Şi din păcate, nu puţini sunt tinerii care se lasă batjocoriţi de Diavol, dar ei nici măcar nu-şi dau seama că sunt nişte victime de compătimit, şi de aceea vezi atâţia tineri punându-şi azi cercei în ureche, în nas („aşa-i frumos!" le şopteşte Satana), de aceea îi vezi că-şi rup pantalonii, blugii, la genunchi, umblând lăţoşi şi jegoşi („aşa-i modern!" le şopteşte Satana), de aceea se îmbată, iau droguri („aşa devii fericit!" le şopteşte acest inamic invizibil). Şi ce ajung în cele din urmă aceşti oameni dacă nu nişte epave fizice şi morale al căror unic gând va fi să se urască pe ei înşişi iar în cele din urmă să se

sinucidă?!… Regret că am fost unul dintre ei, deşi poate că nu am trecut prin toate aceste faze condamnabile. Dar, oricum, ajunsesem să spun despre creştini: la ce mai trăiesc aceştia ca nişte vite nesimţite, fără să se bucure de viaţă? Eu nu cunoşteam adevăratele bucurii spirituale şi de aceea vă rog să mă iertaţi că repet aici ideile mele de atunci, care bănuiţi că nu erau numai ale mele, ci ale majorităţii celor educaţi ca mine. În baza acestor idei diabolice şi libertine, am păcătuit împotriva cerului şi am luptat cu ură împotriva religiei, am luptat împotriva lui Hristos şi a Tatălui Ceresc, am luptat împotriva creştinilor, în care nu m-am sfiit să-i lovesc, să-i batjocoresc, să-i dau afară din servicii, din şcoli şi chiar să-i trimit la puşcărie. Povestindu-vă aceste fapte ale mele – şi vă mărturisesc că ele sunt mult mai multe, poate că de unele nici nu-mi mai aduc aminte (şi chiar aş vrea să nu-mi mai aduc aminte), relatându-vă numai o parte din ele şi privind acum în ochii dumneavoastră miraţi, văd că pe unii deja v-am speriat (râsete)… Dar fiţi pe pace! Nu mai sunt şi nu voi mai fi niciodată ceea ce am fost. V-o mărturisesc ca pe o descătuşare. Cred că peste nouăzeci şi nouă la sută nu mai sunt… Iar dacă mă întrebaţi de ce nu am zis sută la sută, este că lupta pe care am dus-o cu mine însumi încă nu s-a sfârşit. N-a fost şi nu este o luptă uşoară şi nici n-am fost singur pe baricadele ei. Probabil că singur nu aş fi putut duce o aşa bătălie cu mine însumi.

Aş vrea să aveţi certitudinea, fraţii şi surorile mele, că absolut niciun procentaj din firea mea cea veche nu s-ar fi putut schimba fără ajutorul unei fiinţe minunate, un adevărat înger printre oameni, pe care numai Bunul Dumnezeu mi-a scos-o în cale, fiica plaiurilor râudemorene de aici, Veronica Marcu, în curând viitoarea mea soţie. Consider întâlnirea cu ea o revelaţie şi o minune dată de Dumnezeu. Eu m-am lăsat modelat de mâinile ei binecuvântate şi dacă vă pot vorbi acum cu sufletul deschis, dacă mă aflu aici, se explică numai graţie intervenţiei divine făcute de Domnul Isus prin ea, numai acestui binecuvântat miracol. Încă o dată, îţi mulţumesc, Veronica!… După ce dânsa mi-a arătat frumuseţile divine ale vieţii, o pânză de solzi negri parcă mi-a căzut de pe ochi, permiţându-mi să văd acum lumea printr-o altă prismă şi să înţeleg cu claritate lucruri pe care înainte nu le puteam înţelege. Cer iertare înaintea lui Dumnezeu şi înaintea voastră, a tuturor; cer iertare pentru viaţa nedemnă trăită de mine în trecutul nu prea îndepărtat şi mă rog la Dumnezeu cu inima deschisă ca să fiu unul dintre slujitorii zeloşi ai Cuvântului Mântuitorului

nostru, pentru că nutresc o profundă credinţă în învăţătura Lui, pentru că am aici promisiunea Lui cea sfântă, scrisă în Evanghelia lui Luca, 15 cu 7, în pilda cu oaia rătăcită – citez: „Tot aşa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni neprihăniţi care n-au nevoie de pocăinţă”. Eu sunt acel păcătos, pentru că şi eu, fraţii şi surorile mele, am fost o oaie rătăcită, şi încă o oaie neagră…

— Vopsită în toate culorile, domnule tovarăş, şi care s-a rătăcit şi mai rău!! – urlă o voce disperată şi răguşită din fundul bisericii. Toată lumea întoarse capul spre el. Iar când cel care a strigat s-a ridicat în picioare, Vernescu îl văzu pe Băţău, secretarul de partid, care se pitulase în fundul bisericii. Imediat el îşi smulse o mustaţă falsă şi nişte ochelari fumurii de pe nas, cu care reuşise a se face necunoscut. Avea o figură diabolică, plină de o imensă satisfacţie. Împreună cu el, s-au mai ridicat în picioare încă trei bărbaţi, dintre care unul era Ionescu, fostul director şi actualul adjunct, de asemenea machiat spre a nu fi recunoscut. Pe ceilalţi doi şi pe operatorul video nu-i cunoştea deloc, iar acesta, înainte de a părăsi sala, a scos cu iuţeală un aparat de fotografiat şi a declanşat două blitzuri surprinzându-l pe Florin la amvon.

— Cu asta te-am aranjat, domnule tovarăş director – continuă Băţău cu figura schimonosită de răutate.

— Şi încă mai visa să fie ministru, râse Ionescu plin de satisfacţie şi sarcasm. Lasă că vede el pe dracu’ minister! Să zică mersi de-o scăpa fără închisoare pe viaţă!

Un bătrân de lângă Ionescu se ridică indignat în picioare şi îi apostrofă pe intruşi:

— Nu vă este ruşine să întrerupeţi desfăşurarea adunării din Casa Domnului?! La noi cine vine cu gânduri bune este bine primit; dar cine vine să ne tulbure serviciul religios îl rugăm să iasă afară…

— Ce-i, bă boşorogule, ne dai tu pe noi afară? se înfipse unul din însoţitorii necunoscuţi, cel mai gras şi mai solid dintre ei. Ce-ţi închipui tu că noi autorităţile nu ştim că sub paravanul unui cult tolerat ca legal în biserica voastră de-aici se ascunde un cult interzis de lege şi că fostul popă greco-catolic, apoi popă ortodox, se preface că a trecut la o nouă religie, ca pastor, pentru a rămâne în fond tot preot al cultului desfiinţat? Tu crezi că ne duce de nas ăsta pe noi? O să anchetăm noi

cazul mai bine. Poate vrei să te iau cu mine, ca să vezi cine sunt eu! – şi ca să-l sperie, îi arătă pistolul încărcat pe care-l scoase de sub haină şi-l învârti puţin prin aer.

Lumea începu să se agite. În biserică s-a declanşat un vacarm. Câteva femei nu-şi putură stăpâni plânsul. Copiii mici se speriară şi începură să ţipe. Imediat Veronica se sculă în picioare, se lipi ca o pavăză de Florin ţinându-l strâns de braţ. Dintr-o bancă apăru şi Fidelia care îl apucă de braţul celălalt, în semn de solidaritate cu logodnicul Veronicăi. În spatele ei veniră părinţii Fideliei cu unchiul Benică şi Mircea.

— Nu aveţi nicio putere asupra noastră! strigă Veronica destul de curajoasă. Şi într-o clipă Dumnezeu vă poate nimici!

— Aoleu!? Cum aşa? Chiar poţi să crezi ceea ce spui? Uite, duduiţo, făcu cel cu ameninţările privindu-şi ceasul de la mână. Este un Omega de aur şi nu greşeşte cu nicio secundiţă… Uite, acum este exact ora şase şi cincizeci şi două de minute. Şi cum eu sunt mărinimos din fire, îi dau lui Dumnezeul tău mai mult de-o clipă: îi dau un minut… Dacă vrei, şi-o oră, dar n-avem noi timp de experienţe d-astea mistice… Dacă într-un minut Dumnezeu nu-mi face nimic, înseamnă că El nu există. Uite, deja au trecut douăzeci de secunde… Mai are patruzeci de secunde… Acum mai sunt douăzeci… Mai sunt cinci… Na, că a trecut minutul fatal! Ei, ai văzut? Dacă exista vreun Dumnezeu, fii sigură că m-ar fi trăsnit El pe loc, după cum L-am provocat eu! Mergeţi mai bine acasă, neică! Duceţi-vă la muncă la C.A.P., ori citiţi „Scânteia”, nu poeziile lu’ ăsta bătrânu’ care-a stat în puşcărie, să vă mai deşteptaţi minţile, bre, că aţi rămas în urmă cu multe secole, iar acu e taman timpul de strâns recoltele de vară, nu de pierdut vremea pe-aici! Puturoşilor!

— Domnule dragă, nu ştiu cine oi fi dumneata – interveni bătrânul Iubaş – dar în felul cum procedezi încalci toate legile constituţiei ţării noastre, deoarce întreruperea serviciilor unui cult se pedepseşte aspru cu amendă sau închisoare. Vă rog să vă legitimaţi…

— Ha! Ha! Ha! Hai că-mi placi! Ştii că eşti bine, babacule? Tu ce eşti aici, bă?! Popă, pastor ori boss? Şi zi aşa: vrei să mă închizi… Drăguţ! Ai auzit vreodată de Securitate în viaţa ta de popă ori în aceea de pastor? Şi o altă întrebare de baraj: ştii tu ce-s astea? Uite astea, astea de fier!… cătuşe! Imediat ţi le pun la mâini şi te luăm cu noi cât ai

zice peşte, de n-o să mai vezi niciodată soarele mătii! Poate vrei să-ţi dărâm coşmelia, moşule, şi să rămâi fără biserică! Taci din gură, tataie, că-i mai bine aşa! Ţi-o spun eu! că văd că nu prea ştii cu cine vorbeşti! Şi-acum hai, şterge-o imediat de-aici de lângă mine! Hai, uşcheală boşorogule!

Şi zicând asta, îl îmbrânci pe bătrân destul de violent, că de nu-l prindea Florin, probabil ar fi căzut între rânduri, lovindu-se cu capul de bănci.

Florin nu putu să mai îndure scena şi sări cu turbare spre grăsun înfigându-i ambele mâini în gât. Simţi atunci o ură şi o forţă cumplită în corpul lui de atlet care i se arcui ca un oţel. Printr-o manevră uluitor de rapidă îi smulse pistolul de la brâu şi-i suci securistului mâna la spate.

— Ascultă, porcule mizerabil! Întreci orice măsură prin bădărăniile tale! Cere-i imediat scuze pastorului Iubaş!

— Florine! strigă Veronica. Evită scenele acestea! Florine!

— Să le evite ei!… Că ei au năvălit peste noi… Şi să iasă imediat de aici, căci nu-i permit porcului să ameninţe cu arma în biserică!

Răspunsul era cam ambiguu, căci acum el însuşi avea o armă în mână. Lumea se dădu înfricoşată la o parte lipindu-se de ziduri. Unele femei ţipară înspăimântate. Pruncii începură să plângă şi mai tare.

— Tovarăşe… director, zise şi celălalt necunoscut, păşind amenințător spre Vernescu, şi venind legănându-se ţanţoş cu mâinile în buzunar şi cu un zâmbet strâmb pe buze. Semăna destul de bine cu ofiţerul roman din visul cu Isus. Sunt colonelul Scripcaru de la Serviciul special. Nu vă agravaţi situaţia! Predaţi-i imediat pistolul tovarăşului căpitan Sterescu şi nu mă siliţi să iau alte măsuri.

— Scripcarule, sunt omul care nu s-a temut în viaţa lui de nimeni, răspunse Vernescu furios şi cu voce de tunet. Decât acum de Dumnezeu. Ia mâinile de pe pistolul din buzunar şi spune-i lui idiotul ăsta de Sterescu să iasă imediat afară împreună cu ceilalţi. Altfel va ieşi mare tămbălău. Mă-nţelegi?! Iar pistolul nu i-l voi înapoia lui, ci lui Postelnicu, ministrului de interne, personal, căci a amenințat cu el în biserică!

— Gică, lasă că discut eu cu ei, mă, iar voi aşteptaţi-mă afară, băieţi. Hai, calmaţi-vă amândoi! Daţi-o dracului de treabă, că n-am venit d-asta aici! Daţi-i, vă rog, drumul, tovarăşe director…

Vernescu îl slăbi din strânsoare pe grăsun făcându-i acelaşi vânt ce i-l făcuse acesta pastorului. Pe Sterescu în mod vizibil îl trecură o mie de năduşeli, mai ales că se văzu dintr-odată dezarmat. Acesta, mai mult speriat, îşi aranjă haina şifonată şi zguduită de Florin şi ieşi din biserică împreună cu ceilalţi înjurând în surdină. Vernescu avusese câteva momente de recidivare a autorităţii bruşte de altă dată şi, din experienţa îndelungată, ştia că această atitudine fermă are darul să intimideze pe oricine.

— Domnule colonel, i se adresă Florin îngroşând-şi vocea ca a unui bas. Îmi permiţi să-ţi mai spun şi eu două vorbe? Pentru asta, te rog să vii cu mine în hol spre a vorbi în patru ochi. Veronica veni şi ea îngrijorată, dar văzând că spiritele s-au potolit, se întoarse. Când au ajuns în hol, Vernescu a continuat: Cred că ai auzit bine ce am vorbit eu înainte. Am spus numai adevărul. Eventual se poate revedea şi reauzi totul pe videocaseta pe care-aţi înregistrat-o hoţeşte.

— Nu vă temeţi, este înregistrată legal şi o s-o revedem noi şi-aşa. Până atunci, faceţi bine şi luaţi invitaţia asta prin care poimâine vă deranjăm din concediu să veniţi nu la noi, cum ar trebui, ci chiar la uzina dumneavoastră… Rufele murdare se spală în familie, nu-i aşa? Şi pregătiţi-vă să răspundeţi în faţa poporului. Iar acum vedeţi-vă mai departe de distracţia dumneavoastră creştină. Preotul ăsta care acum face pe pastorul e cam pe ducă şi oricum va trebui să-i ia cineva locul, nu? El a rămas acelaşi înverşunat propagador al cultului ortodox „Oastea Domnului", total interzis, iar al doilea „ostaş" poate fi recrutat şi cineva din rândul inginerilor, că ăştia n-au pretenţii. Iar talent de predicator am văzut că aveţi destul şi aproape era gata să mă convertiţi şi pe mine. Oricum, în faţa oamenilor muncii n-o să puteţi nega că ne-ar lipsi martorii ori documentele… Vă rog să ne scuzaţi de deranj, domnule Vernescu. Şi scuzaţi-i şi pe dânşii. Nu toţi se pot schimba peste noapte ca dumneavoastră. Şi mai am o veste neplăcută: în curând veţi fi degradat şi veţi pierde gradul de maior în Securitate, abia câştigat. Îmi pare rău…

— Nu-ţi face probleme în locul meu! Dar înainte de a pleca din vizita asta nocturnă făcută în special pentru mine, vreau să-ţi mai spun ceva, colonele – şi nu ţi-o spun ca ameninţare… Cred că deja cunoşti bine, împreună cu toţi şefii dumitale cine puteam fi eu la ora actuală şi până în ce punct al piramidei puterii mi s-ar fi oprit ambiţiile mele,

ţinând cont de cine era în spatele meu. Numai să fi vrut aceasta şi eram acolo unde voi nu veţi putea ajunge niciodată.

— Să nu vorbim de trecut, domnule director. Prezentul, prezentul contează! Şi prezentul este compromiţător la ora aceasta pentru dumneavoastră…

— Depinde! Nu intenţionez să ameninţ pe nimeni, dar acuma dacă aş vrea, aş putea relua comedia exact de unde am lăsat-o, şi poimâine, în loc să mă chemaţi voi pe mine, vă pot chema eu pe voi, să vă degradez, să vă arestez ca pe nişte măgari ce sunteţi şi chiar să vă spulber pe fiecare în parte. Definitiv! M-ai înţeles? Depoziţiile şi filmul făcut de voi n-ar mai conta decât ca nişte trucaje ordinare care v-ar accentua şi mai mult capetele de acuzare şi s-ar întoarce totul contra voastră. Sau… nu crezi că pot aşa ceva, domnule Scripcaru?

— Nu ştiu, n-am zis că nu cred, răspunse colonelul vădit intimidat. Sunt foarte sigur că puteţi. Am văzut cât de imprevizibil sunteţi, iar de oamenii imprevizibili, să vă spun drept, mă cam tem, mai ales că ştim cu toţii al cui ginere era să fiţi. De aceea, mai bine plec şi vă raportez că nu de bună voie am făcut parte din echipa asta. Vă rog să consideraţi că nici n-aş fi fost prezent.

Florin şi-a dat seama că Scripcaru este definitiv înfrânt şi că i-a băgat frica în oase.

— Nicio grijă, omule. Nu te speria de geaba, că nu voi face niciodată aşa ceva, îl linişti Vernescu. Eu am renunţat definitiv la metodele de felul acesta şi-am părăsit calea stupidă pe care mergeţi voi acuma şi care în curând vi se va înfunda cu o tragedie pentru fiecare. Este o cale total greşită, colonele. Şi nu ţi-o spune oricine, ci unul care a parcurs-o de la A la Z… Iată de ce nu vreau să o iau de la capăt, cu orice risc; chiar cu riscul de fi omorât şi schingiuit de un analfabet cretin ca Băţau, care de-abia îşi poate deosebi mâna dreaptă de cea stângă. Fii pe pace! Poimâine voi veni la aşa-zisa judecată publică cu fruntea sus, fiindcă pentru mine va fi o bagatelă. Nu mi-e frică decât de judecata lui Dumnezeu. Pe El te-aş sfătui să-L cauţi şi dumneata, ieşind din labirintul cleios din care am ieşit şi eu. Îţi dau un sfat bun.

— Niciodată, domnule Vernescu. Eu nu aş putea şovăi ca alţii în drumul meu, făcând un pas înainte şi doi înapoi. Nu-mi stă în caracter…

— Vrei, adică, să spui că eu n-am caracter?

— Nu, nu, nu! N-am spus asta!

— Bine. Mi-am făcut datoria să-ţi dau orientarea cea mai clară din câte am cunoscut. Şi eu L-am sfidat pe Dumnezeu şi atunci am fost pedepsit, acum va fi rândul vostru să fiţi pedepsiţi. Pentru că nu uita: Dumnezeu nu a îngăduit niciodată să faceţi din vreo biserică a lui circ sau sală de spectacole dure ca în seara aceasta. Poate ar trebui să discut cu dumneata mai mult şi poate te-aş face să înţelegi mai bine. Căci nu-i departe vremea când Securitatea va plăti cu vârf şi îndesat toate oalele sparte. Se zice că unii orbi când coboară cu liftul au impresia că urcă. Dar ei coboară. Oricum poimâine sunt la uzină. Bună seara.

În final, Florin, care între timp s-a liniştit, i-a vorbit calm şi cu demnitate.

— Să trăiţi. Liniştea şi viitorul dumneavoastră depinde de ce veţi declara la uzină… Totuşi, dacă se poate să-mi înmânaţi pistolul lui Sterescu.

— Poftim, dă-i-l şi spune-i că cine va scoate sabia, de sabie va pieri. Cu atât mai rău pentru cel ce scoate pistolul şi ameninţă cu el în biserică!

— Am să-i spun. Bună seara!

Scripcaru salută respectuos şi ieşi, iar Florin reveni ceva mai liniştit în biserică unde era aşteptat de Veronica şi de familia ei. Între timp, lumea îşi reluase locurile, în ochii celor mai mulţi Florin devenind acum un fel de erou. Unchiul Veronicăi împreună cu Traian Dorz se apropie de el şi-i spuse:

— Nu te ştiam atât de curajos, Florine, dar fii atent că ofiţerul acela care m-a îmbrâncit şi pe care l-ai dezarmat se va răzbuna pe tine!

— M-am gândit bine dacă trebuie să asist la scenă pasiv ori nu. Şi am vrut să mă stăpânesc. În cele din urmă n-am mai putut să rabd atâta batjocură şi profanare, mai ales când v-a îmbrâncit.

— Frate Vernescule, spuse şi bătrânul poet. Drumul pe care ai pornit, te-ai convins că nu este deloc uşor: dinţi ascuţiţi de lupi pregătiţi să te sfâşie te pândesc ca şi pe mine de jur-împrejur. Ţi-ai luat o cruce grea în spinare pe care va trebui să o duci, poate mai grea ca a mea, căci vii din nomenclatura lor, iar ei pot numi trecera în tabăra lui Hristos trădare şi vor încerca să se răzbune. Să ştii că şi noi le purtăm

pe-ale noastre, care-s cruci la fel de grele. Dar trebuie să facem acest sacrificiu cu multă dragoste pentru Dumnezeu, indiferent ce s-o întâmpla. De altfel, Mântuitorul ne-a prevenit în Ioan 16; 3: „ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide". Dumnezeu ne va da însă înţelepciune şi tărie în faţa vrăjmaşilor. Iar eu am să mă rog pentru dumneata.

— Ştiu dinainte, frate Dorz, tot scenariul care mă aşteaptă, dar tot n-o să dau înapoi, căci Isus şi Veronica sunt mai importante pentru mine decât toate ameninţările lor scârnave! Nu este o ambiţie, ci drumul nou şi drept ce mi l-am ales şi pe care mă simt cu atât mai bine cu cât ameninţările sunt mai mari! Nu mi-e frică de zmeii ăştia, căci îi cunosc mai bine decât oricine.

— Bine, dragul meu, bine – interveni păstorul. Mă bucur că vrei să-ţi menţii această cale. Mai ai ceva de spus fraţilor din biserică?

— Da, cred că mai am. Şi apropiindu-se din nou de microfon, grăi: Îmi pare rău că mărturia mea a fost întreruptă de incidentul provocat de tovarăşii de la Securitate şi de urmăritorii mei. Diavolul şi-a manifestat ura şi răzbunarea prin asemenea oameni, dar Dumnezeu are mijloacele Lui de a-i pedepsi. Poate aveam mai multe de spus, dar mi-am pierdut firul ideilor, căci să vă spun drept, nu mă aşteptam la o aşa replică nebunească din partea lor. Vreau să închei repetând încă o dată singurul cântec creştin pe care îl ştiu. Pe viitor, cu ajutorul Veronicăi, voi învăţa mai multe cântece. Deocamdată, o rog să mă acompanieze iar.

Fata care până atunci tremurase tot timpul pentru soarta lui Florin îşi şterse pe furiş nişte lacrimi din colţul ochilor şi zâmbind abia perceptibil, se aşeză la orgă.

— Cred că ar fi mai bine ca refrenul să-l cântăm cu toţii, în picioare, propuse Florin.

Cei prezenţi se ridicară în picioare şi toţi îl acompaniară pe solist:

O, Doamne mare, când privesc eu lumea
Ce ai creat-o prin al Tău Cuvânt,
Şi fiinţele ce-mpodobesc natura
Cum le-ntreţii cu braţul Tău cel sfânt,
COR:

Atunci Îţi cânt, Măreţ Stăpânitor:
Ce mare eşti! Ce mare eşti!…

*
* *

Škodiţa roşie cu echipa de urmăritori ai lui Florin, a plecat de la biserică oprindu-se pentru încă trei sferturi de oră la un bufet unde colonelul Scripcaru, căpitanul Sterescu, Băţău, Ionescu şi operatorul video au servit fiecare câte o friptură udată din belşug cu mai multe feluri de băuturi tari. Toţi erau veseli, ciocneau paharele şi râdeau cu gurile pline de ceea ce făcuseră în seara aceea la biserică, îndeosebi de atenţionarea biblică a lui Vernescu despre cei ce scot sabia şi pistolul, şi despre încercarea lui de a-l converti pe colonel; apoi, pe la orele 10 noaptea, s-au aşternut cu viteză mare pe drumul de întoarcere. Škodiţa mergea cam în zig-zag… La o curbă au intrat cu toţii sub roţile unui camion mare TIR care venea cu lumini orbitoare şi cu mare viteză din partea opusă. Rezultatul a fost: patru răniţi şi un mort. Scripcaru s-a ales cu trei coaste rupte, cu coloana vertebrală fracturată şi cu o paraplegie definitivă (paralizia picioarelor) pentru întreaga viaţă, videocameristul cu o rană pe frunte şi cu un picior rupt, Ionescu şi Băţău care stăteau cu operatorul video în spate – cu mai multe răni nu prea grave la cap şi pe corp, iar căpitanul Sterescu, care conducea maşina, a fost ucis pe loc. El L-a provocat pe Dumnezeu, cerându-I cu ceasul în mână să-L trăsnească într-un minut. Dumnezeu l-a ascultat, fiind ceva mai îngăduitor: i-a prelungit viaţa cu încă trei ore, după care l-a chemat la judecata finală…

CAPITOL NO XII

În urma evenimentelor insolite din peşteră, Mihai a zăcut bolnav în patul său improvizat, mai mult de o săptămână. În timpul acesta el a mâncat foarte puţin. Stomacul aproape că nu-i mai putea digera nimic, şi slăbise îngrozitor. A luat tot felul de medicamente din geamantan şi şi-a făcut câteva ceaiuri din plantele medicinale pe care le credea el mai eficiente, dar în zadar! mai avea doar patru cutii de conserve – fasole cu costiţă afumată, dar neputându-le mânca, le-a dat

toate lui Mugurel care şi el slăbise şi năpârlise. Nu mai puteau merge la pescuit şi nici după ciuperci. Deşi ar fi vrut să mai rămână aici, Mihai s-a decis în cele din urmă să plece acasă la Ploieşti ca să stea cel puţin până se va reface. Voia să aducă de acolo şi o Biblie pe care să o studieze amănunţit. Apoi va reveni la „Grota de aur" ca să locuiască în ea măcar până la toamnă sau, de se va putea, până la începutul iernii, timp în care să se consacre studiului temeinic al Sfintelor Scripturi. Acesta era planul lui. Se ruga lui Dumnezeu să-i dea putere de drum, şi Dumnezeu i-a redat într-adevăr o parte din putere. Când crezu că este capabil să reziste mai bine la efort, îşi strânse doar strictul necesar (bani avea) şi porni pe jos spre autobuzul de la Valea Dulce. Această cursă îl va duce la gară. Mugurel îl urmă credincios. Şoferul nu prea era de acord cu transportul câinelui, dar primind un bacşiş, în cele din urmă a acceptat.

A doua zi dimineaţă se aflau la Ploieşti. Prima surpriză: Mihai era gata să nu-şi mai găsească deloc casa. El locuia cu părinţii în casa parohială aflată în curtea bisericii Trei Ierarhi, dar edilii găsiseră de cuviinţă ca biserica să fie ascunsă după nişte blocuri înalte, caz foarte frecvent în planurile de sistematizare românească de ultima oră. Şi în fond nu-şi putea explica de ce, având în vedere că biserica strălucea printr-o arhitectură deosebită, fiind renovată complet după cutremurul de la 4 martie 1977. La fel procedaseră şi cu catedrala Sfântul Ioan, operă a arhitectului Ion N. Socolescu (1859-1924), cea mai înaltă catedrală din ţară, un original monument al eroilor din primul război mondial. Turla ei principală a fost pitită după un bloc masiv, deloc estetic prin poziţionarea fortuită în plin centru civic, greşeală ce va trebui în viitor rezolvată prin demolarea acestui bloc spre a pune mai clar în evidenţă splendida faţadă a monumentului. Procedeul era generalizat în toată ţara şi din această cauză estetica şi peisagistica urbană românească au pierdut mult din originalitate, uniformizându-se conform procedeelor STAS. Aceleaşi clişee arhitectonice (termenul pare aici impropriu) s-au aplicat şi acolo unde frumoasele sate româneşti au fost demolate de Ceauşescu care a semănat în locul lor nişte deplorabile cotețe, îngrozitor de omogenizate şi lipsite de minimum de confort şi funcţionalitate.

Fotografii întreprinderilor poligrafice care luau imagini pentru ilustratele ce urmau a fi puse în circulaţie ca vederi, prezentând diferite localităţi din ţară, au primit, în general, indicaţii ca atunci când

fotografiază vreun colţ din oraş să evite pe cât posibil a prinde în obiectivul lor vreo turlă de biserică. Numai în cazul când biserica ar prezenta vreo valoare istorică deosebită ea putea constitui subiectul unor ilustraţii speciale. Altminteri nu. Mihai ştia că toate aceste procedee erau gesturi care nu exprimau altceva decât numai dispreţ şi ură faţă de Dumnezeu, anticipând premisele unui stat ateu, visul de aur al familiei Ceauşescu. Consecinţa imediată, pe plan spiritual, a fost un regretabil dezechilibru produs în structura spiritului naţiunii noastre, grav atins de morbul ateismului, iar pe plan estetic golirea sufletelor de Dumnezeu a afectat totul, inclusiv armonia legilor arhitectonice româneşti. Mihai vizitase câteva din ţările vecine şi ar fi vrut ca urbaniştii români să renunţe la toate „indicaţiile preţioase" pornite din degetul arătător al dictatorului şi să procedeze cel puţin la fel ca şi colegii lor polonezi, maghiari şi cehoslovaci care puneau în valoare toate bisericile, amplasându-le în centrul peisagisticii urbane. Voia aceasta cu atât mai mult cu cât ştia că arhitecţii români sunt extrem de talentaţi şi pricepuţi, drept dovadă fiind felul cum, în ciuda tuturor opreliştilor, ei au ştiut să creeze şi locuri deosebit de reuşite, cum ar fi noul centru al municipiului Ploieşti. Pentru greşeala cu bisericile, îndeosebi cu aceea care purta hramul Sfinţilor Trei Ierarhi: Vasile, Grigore şi Ioan, era însă foarte supărat şi indignat, dar nu avea cui să i se plângă.

Aşadar, ocolind mult blocul uriaş trântit în faţa bisericii, Mihai intră în fosta curte care altă dată era ca un parc plin de verdeaţă, cu alei şi cu pomi roditori. Din ea n-a mai rămas nimic decât o intrare întunecoasă şi înghesuită spre casa parohială, în ferestrele căreia soarele mai bătea doar câteva ore pe zi, fiindcă în restul timpului ea stătea pitulită în umbra masivă a blocurilor între care rămăsese strivită ca un sandvici. Numai intervenţiile repetate ale părintelui Ilarion, parohul bisericii şi tatăl lui Mihai, au salvat casa parohială de la demolarea completă (anexele deja fuseseră dărâmate). Soarta ei era încă nesigură.

Când ajunse cu Mugurel la uşa casei, înăuntru se auzeau voci străine. Recunoscu la început glasul inginerului accidentat, Alexandru Parianu şi al soţiei lui.

Mihai se decise să nu intre dintr-odată. Se aşeză puţin pe scările casei să se mai odihnească, deoarece era foarte obosit. Mersese destul

de mult pe jos, tocmai de la Gara de Sud, mai mult de 4 km, din cauză că nu i s-ar fi permis să se urce cu câinele în tramvai ori autobuz. În casă se vorbea foarte tare şi se auzea tot, deşi uşa era încuiată. Ulterior, recunoscu şi celelalte două glasuri şi imediat îşi dădu seama că astăzi, acasă la el, taică-su convocase în secret pe încă doi reprezentanţi ai altor culte, pentru rugăciuni ecumenice făcute împreună, fiind printre puţinele grupuri ecumenice de acest fel din ţară. S-a decis, pentru moment, să nu le întrerupă discuţiile cu prezenţa sa care i-ar fi şocat pe toţi. Se pare că rugăciunile se terminaseră, căci acum discutau liber alte subiecte.

Afară de soţii Parianu mai erau acolo părintele catolic Pius-Vrancea şi pastorul baptist sau penticostal (nu ştia sigur) Daniel Crişan, prieteni cu părintele Ilarion. Când Mihai se aşează obosit pe trepte stând în poziţia „Gânditorului" lui Rodin, tatăl său le depăna oaspeţilor o istorioară veche de peste două decenii, pe care el o mai auzise de nu ştiu câte ori:

— … Să tot fie de-atunci vreo 22-23 de ani, poate mai bine, când, într-o săptămână, am botezat un copil de vreo trei ori. Adică nu chiar de trei, ci numai de două ori şi jumătate. Nu râdeţi, că nu-i de râs, e treabă adevărată, şi iată de ce… Locuiam tot aici, când, pe la unu şi jumătate noaptea, aud bătăi în uşă. „Măi, cin să fie taman la ora asta, mă întrebam eu… Pesemne iarăşi vreun muşteriu de la partid care vrea să-şi cunune copiii, căci mi s-a întâmplat asta de câteva ori". Mă ridic din pat şi întreb cine-i. „Oameni buni! Vrem să botezăm o fetiţă!" „E pe moarte?" întreb eu. „Nu, părinte, dar e urgent." „Bine, vin acum". Mă îmbrac frumos, pun patrafirul şi ies afară, unde văd un domn bine, cu un bunic după el, care trăsese o maşină luxoasă „Ceaika" exact în spatele casei parohiale, pe străduţa de-alături. Mi-a spus că vin de la Bucureşti, că lucrează în Comitetul Central şi că, din această cauză, ei n-au voie să-şi boteze copiii, dar că el vrea să respecte tradiţia veche românească. „Şi ce nume vreţi să-i punem?" „Zoia, după numele eroinei sovietice Zoia Anatolievna Kosmodemianskaia… E la modă la noi; se poartă". Am mers în biserică şi-am botezat-o. „Părinte, mă avertiză tatăl fetei, e mare secret! Nu ştie nici măcar soţia mea. Să nu care cumva să spui la cineva, că e foc şi mă bagi în bucluc. Iar dacă-mi faci d-astea, te mut din Ploieşti tocmai la Cucuieţii din Vale! Cred că nu e cazul…" „Fiţi pe pace, taică! Firmă serioasă! La mine vin cu încredere fel de fel de persoane, cu funcţii mari, să le cunun la miezul nopţii ori

să le botez copiii – şi niciodată n-a răsuflat nimic şi n-a ştiut unul de altul!" „Ştiu, că fără recomandare de la câţiva oameni de încredere nici nu veneam la dumneata!" zise ştabul. Bun. Asta a fost după miezul nopţii. La nici trei zile, pe la zece noaptea, mă trezesc cu o bunicuţă la uşă, care ţinea o fetiţă în braţe, pentru aceeaşi problemă. M-au rugat să o botez, că este fetiţa unor ştabi şi n-ar vrea să ştie părinţii ei." „Şi ce nume să-i punem?" „Zoica-Ioana, maică. Eu îi sunt naşă". Mi-a plătit şi-am botezat-o, fără să-mi treacă prin cap că este acelaşi copil, fiindcă bunică-sa m-a minţit că este din Ploieşti şi că stă la blocuri-sud". Duminica următoare, dis-de-dimineaţă, până să încep slujba, vine şi mama fetei cu sora dânsei ca naşă. M-au rugat amândouă să nu spun la nimeni despre botezul ăsta, că le desfiinţează tatăl fetiţei care e mare, aşa şi pe dincolo…" De data asta am recunoscut copilul, după ce credeţi? După buric… Nu ştiu cum îi legaseră medicii de la maternitate buricul, dar era foarte adâncit, aşa ca o gaură… Drept să vă spun, nu ştiam ce să fac, fiindcă nici nu voiam să-i desconspir pe ceilalţi… Am simulat acolo un botez, fără să-i mai ating trupul copilului la mirungere, dar banii de la ultimele două botezuri i-am depus în venitul bisericii, pentru renovarea picturii. Ultima oară i-au pus numele Zoiţa-Floriţa – în total trei nume, sau mai bine zis cinci: Zoie-Zoica-Zoiţa-Ioana-Floriţa… Dumnezeu să-i mai înţeleagă!

Sandu şi Mioara râdeau copios de întâmplarea povestită de părintele, care într-adevăr era hazlie.

— Frate Ilarion, interveni pastorul Crişan. Dar în Biblie spune clar, la Efeseni, 4 cu 5: „Este un singur Domn, o singură credinţă şi un singur botez" – nu două botezuri şi jumătate…

— Aşa e, frate Daniele. Dar de unde era să ştiu eu că-mi aduc acelaşi copil?

— O poveste similară şi totuşi destul de diferită am auzit-o când am fost anul trecut la Medjugorje, în Iugoslavia, spuse părintele Pius-Vrancea. Acolo am întâlnit pe un tânăr american, George Russell, care a fost botezat de cinci ori: o dată la metodişti, a doua oară la quakeri, a treia oară la mormoni, a patra oară la martorii lui Iehova şi a cincea oară la catolici. El personal mi-a mărturisit acest lucru, dar de fiecare dată şi-a schimbat el singur confesiunile. Există asemenea oameni dezorientaţi, care aleargă din cult în cult fără să-şi găsească nici unde locul.

— Mi-e frică să vă întreb care din aceste cinci botezuri sunt valabile în faţa lui Dumnezeu – toate sau niciunul? interveni Sandu Parianu. De aceea întrebarea mea va fi de fapt alta: ce-aţi căutat în Iugoslavia, la Nedşu… cum aţi zis?

— Medgiugorie – se scrie Medjugorje. Chiar nu ştiţi ce-i acolo? se miră preotul Vrancea.

— Eu parcă am auzit câte ceva, spuse părintele Ilarion cu un prea multă siguranţă.

— Păi atunci, haideţi, oameni buni, să vă spun pe scurt despre ce e vorba şi ce-am văzut acolo, căci acolo se petrec nişte lucruri foarte interesante… Isus Hristos, Fecioara Maria, înconjuraţi de îngeri, au apărut unui grup de şase copii din satul Medjugorje, din sud-vestul republicii Bosnia-Herţegovina, nu prea departe de portul Dubrovnik de la Marea Adriatică. Toată istoria a început în după amiaza zilei de 24 iunie 1981… Două şcolăriţe, Ivanka Ivankovici (Ivankovic) şi Miriana Draghicevici (Mirjana Dragicevic), prima de 15, a doua de 16 ani, se plimbau afară de sătucul lor, pe un deal din apropiere, numit Podbrdo, nu prea departe de parohia bisericii franciscane Sfântul Iacob. Deodată Ivanka vede deasupra unui tufiş ceva luminos, apoi lumina aceea devine tot mai clară, şi în mijlocul ei distinge silueta Sfintei Fecioare Maria cu pruncul în braţe. Deasupra capului avea o coroană cu 12 stele. Imediat i-o arată Mirianei.

Binecuvântata, îmbrăcată în gri-strălucitor şi cu un văl alb pe cap, le face semn cu mâna să se apropie, dar fetele se sperie şi fug la vale înspre sat povestind tuturor ce-au văzut ele pe deal. Amândouă vor reveni însoţite de mai multă lume. Apariţia era tot acolo şi le-a zâmbit prietenos. Madona arăta ca o fată de 18 ani, extrem de frumoasă, cu părul negru şi ochii albaştri. Când Ivanka a întrebat-o cine este şi de ce a venit, Fecioara Maria i-a spus „sunt Binecuvântata Fecioara Maria, Mama lui Isus”. Mi se pare că aceasta s-a întâmplat a doua zi. Le-a spus că are să le comunice nişte mesaje importante din partea Fiului ei. Fetele au îngenuncheat. Nu toată lumea o vedea. În zilele următoare, numărul vizionarilor a crescut la şase, căci au mai putut-o vedea încă patru copii: Viţka Ivankovici (Vicka Ivankovic), care avea 17 ani, Maria Pavlovici (Pavlović), 16 ani, Ivan Draghicevici (Dragicevic), 17 ani, şi încă un băieţel în vârstă de 10 ani, Iakov Ciolo (Colo), acesta din urmă fiind orfan de ambii părinţi.

Pentru că vorbesc bine italiana, am putut sta mai mult de vorbă cu Maria, care ştie italieneşte; dar vorbesc puţin şi sârbo-croata şi m-am înţeles şi cu restul celorlalţi. De atunci şi până astăzi sunt un număr bun de ani, iar Fecioara Maria le-a apărut acolo de sute de ori, aproape în fiecare zi, şi le va apărea încă nu ştiu cât timp în viitor, dându-le extrem de multe mesaje, pe care copiii le scriu şi le comunică tuturor. Se înţelege că au avut de suferit anchetele securităţii iugoslave, că au fost ameninţaţi atât ei cât şi preoţii care îi susţineau, (un preot, Jozo Zovko, a fost condamnat la trei ani închisoare) şi se înţelege că li s-a interzis de către autorităţi să divulge mesajele, chiar şi de către episcopul catolic, dar în cele din urmă autorităţile au cedat. Apoi milioane de pelerini din lumea întreagă au dat năvală la Medjugorje, care dintr-un sătuleţ de vreo o sută de familii, a devenit azi un frumos orăşel.

Când copiii au întrebat-o de ce Dumnezeu a ales acest loc, Madona (Gospa, cum zic ei în sârbeşte) le-a spus că este o recompensă a Fiului dânsei pentru crucea ridicată de săteni pe muntele din apropiere, Krizevac, în anul 1933, la aniversarea a 1900 de ani de la naşterea Mântuitorului. Toţi sătenii au cărat cimentul, nisipul, pietrişul şi apa cu spinarea de jos până sus, iar Isus a apreciat mult acest sacrificiu. De altfel, în numeroase apariţii pe care copiii le-au avut, lor le-a apărut şi Mântuitorul arătându-le rănile ce le poartă şi acum. Viţka şi Iakov au avut şi nişte răpiri, cu trup cu tot, în rai şi iad. Când s-au întors din iad, erau speriaţi şi au plâns, căci iadul era ca un ocean de foc din care se auzeau plânsete. Şi celorlalţi li s-a arătat raiul, ca într-un film. Ei l-au descris ca un loc cu frumuseţi extraordinare. Copiii au fost testaţi de nenumărate comisii, cu fel de fel de aparate şi s-a observat că nu mint. În clipa apariţiei, la toţi deodată li se contractă pupilele, iar înregistrările bătăilor inimii (EKG) şi electroencefalogramele se modifică la toţi odată şi revin simultan la normal când ei pronunţă: Ode! adică: A plecat!

Substanţa mesajelor a fost dată în primele cinci zile. Ele îndeamnă la credinţă în Dumnezeu, la pocăinţă, post, rugăciuni, penitenţe, citirea Bibliei. Se cer numeroase rugăciuni pentru cei ce nu ştiu de Dumnezeu, pentru pace, arătându-se că lumea este ameninţată de Satana cu mari nenorociri şi că planeta noastră trece prin pericole grave, nebănuite de nimeni. Diavolul le-a apărut la toţi şase şi de asemenea le-a propus să renunţe la Hristos şi i-a ameninţat, dar când

copiii s-au rugat, el a dispărut, reapărând Madona căreia dânşii îi zic Mamă. Maica Precista le-a cerut tuturor să îngenunche alături de ea şi să se roage la Dumnezeu spunând de mai multe ori „Tatăl nostru" şi „Crezul apostolic". Li s-a spus că Diavolul mai are doar câţiva ani de stăpânit în secolul acesta şi de aceea este ca şi turbat. Fiecare copil va primi câte zece secrete mari privind destinele omenirii. Cine primeşte toate cele zece secrete nu o va mai putea vedea pe Fecioara Maria decât o dată pe an, de ziua lor de naştere, sau în altă zi, de pildă. Aşa s-a întâmplat cu Ivanka şi Mirjana. Ceilalţi nu au primit decât 7-8 mesaje. Astăzi, deci, numai patru din ei mai primesc mesaje zilnice – şi le primesc acasă, dimineaţa ori seara, la locurile primelor apariţii de pe deal, iar la ora şase patruzeci fix, în fiecare seară, în balconul de cor al marii biserici locale, totdeauna arhiplină, Fecioara apare în timpul slujbei religioase, când slujba ţinută de zeci de preoţi se întrerupe. Pentru nimic în lume copiii nu divulgă mesajele primite. Viţkăi i s-a dictat în amănunt viaţa detaliată a lui Isus şi a Sfintei Fecioare, cu amănunte ce nu există în Evanghelii. Secretele însă vor trebui spuse unor confesori cu nouă zile înainte de a se întâmpla, iar aceştia le vor face publice numai cu trei zile înainte de realizarea lor. Copiii toţi deja şi-au ales confesorii, ceea ce înseamnă că nu ar mai fi prea mulţi ani până la împlinirea lor. O mare minune se va întâmpla la Medjugorje, minune ce va fi văzută în toată lumea. Până la apariţia acelei minuni uriaşe, uşa harului mântuirii oamenilor va fi deschisă; după ivirea miracolului pocăinţa nici unuia nu va mai fi admisă… Nu-mi imaginez ce minune ar putea fi aceea – izbucnirea vreunui vulcan, poate… În ce mă priveşte, eu am văzut acolo destule miracole impresionante: orbi care şi-au căpătat vederea, canceroşi vindecaţi instantaneu, paralitici care şi-au aruncat cârjele. Dar nu toţi se vindecă, ci trebuie mai întâi să creadă şi să se roage mult. O mare minune care m-a impresionat enorm a fost apariţia pe cer, noaptea, în faţa a mii de oameni, a cuvântului MIR, care în sârbo-croată înseamnă PACE, căci Madona îşi zice şi Regina Păcii, cerând să ne rugăm pentru pace. Cerul era senin, iar pe cerul senin nu poţi proiecta de undeva raze cu text scris. Chiar şi mai mult m-a impresionat rotirea soarelui pe cer într-un jet de curcubeie. Minunea cu soarele nu este o halucinaţie ori o iluzie optică, întrucât apare şi pe filmele luate de toate videocamerele. Fenomenul este identic cu ceea ce s-a întâmplat la Fatima, în Portugalia, în 1917, când Fecioara a apărut la fel, în faţa a trei copii: Lucia, Jacinta şi

Francisco şi când cerul înnourat s-a înseninat brusc peste capetele celor 60-70.000 de oameni prezenţi acolo, şi deodată a început să ningă peste ei cu mii de trandafiri, iar soarele s-a rotit pe cer… Lucia încă trăieşte şi astăzi şi s-a întâlnit cu Viţka la Fatima. Pe multe fotografii făcute cu aparatele polaroid la Medjugorje, a apărut chipul splendid al Fecioarei Maria, oarecum transparent. De altfel, informaţiile ce le avem spun că de aproape 2000 de ani Madona a apărut pretutindeni pe glob, mai la toate popoarele, în fiecare an, cum ar fi apariţiile din Franţa, Filipine, Argentina, Mexic, Ruanda, Italia, Coreea, America, Ucraina, lângă Cernobîl, chiar şi la noi în România. În unul din mesaje se spune că în curând U.R.S.S.-ul va dispărea ca stat, că Rusia se va recreştina şi comunismul va cunoaşte o mare înfrângere în Europa de est, întrucât, preciza Madona, – fiţi, vă rog, atenţi ce a spus – întrucât comunismul este o invenţie a Satanei care va fi acolo înfrânt datorită rugăciunilor Preacuratei şi ale multor credincioşi! „Dragi copii, spunea mesajul din ziua când am asistat eu la una din apariţii, sunt fericită că v-aţi adunat într-un număr atât de mare. Aş dori să vă adunaţi aşa cât mai des pentru o rugăciune comună către Fiul meu. Adeseori v-am spus: rugaţi-vă, rugaţi-vă, căci numai rugăciunea este aceea prin care puteţi scăpa de Satana şi de răul ce-l aduce cu sine… Vă mulţumesc că aţi răspuns la chemarea mea!”

Cea mai impresionantă mi se pare însă apariţia din Damasc, Siria, în 1982, a lui Isus şi a Fecioarei Maria, în faţa unei fete Myrna Nazzour, care în preajma Paştilor capătă rănile cuielor răstignirii (stigmatele, ca la Padre Pio din Italia), sângerându-i mâinile, picioarele, pieptul şi fruntea. După Paşti stigmatele dispar fără urmă. Din mâinile ei curge cel mai parfumat ulei cu care a vindecat o mulţime de bolnavi incurabili. Ce părere aveţi? Nu trăim vremurile din urmă?

— Eu cred întru totul aceste întâmplări, admise părintele Ilarion, şi zic că ele anunţă vremurile dinaintea revenirii Mântuitorului.

— Sunt semne trimise ca să ne pocăim cât timp uşa harului o mai fi deschisă, adăugă şi Sandu Parianu.

— Eu zic că cei necredincioşi pot să-L vadă pe Dumnezeu şi-n faţă, făcând sute de minuni, căci ei tot n-o să creadă în El. Aşa sunt comuniştii, ateii, criminalii! îşi dădu cu părerea şi preoteasa. Atât de împietrită li-e inima!

— Fraţii mei, nu vreau să vă contrazic, interveni pastorul Daniel

Crişan. Nu contest că într-un loc sau altul al globului nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Sunt evenimente plauzibile. Dar Biblia ne spune clar că nu există alt intermediar între om şi Dumnezeu decât Isus Hristos şi că Maria nu poate face acest lucru. Ea, categoric, era o femeie foarte curată, foarte credincioasă şi foarte iubită de Dumnezeu, nu zic, – şi noi neoprotestanţii o iubim foarte mult – dar nu uitaţi că Isus i-a zis Mariei: „Femeie, ce am Eu a face cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul!" – iar în altă parte: „Mama Mea şi fraţii Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc!" Este foarte limpede! Şi nu scrie nicăieri în Biblie că Maria era o sfântă la care trebuie să ne închinăm; ori la statuile, rozariile şi icoanele ei care plâng cu şiroaie de lacrimi de apă ori de sânge – sau că, după jertfa Mântuitorului, ar mai fi necesare şi alte minuni pe pământ, ca oamenii să se pocăiască! Arătaţi-mi mie că scrie asta undeva… Jertfa Sa de la Golgota mie îmi este de ajuns şi cine o acceptă cu toată inima va fi mântuit! Nu se mai discută.

— Frate Crişane, îl interpelă părintele Pius-Vrancea. În rugăciunile noastre marianice, s-a înţeles greşit că noi ne rugăm Fecioarei Maria ca lui Dumnezeu. Nu, ci o rugăm să se roage pentru noi şi împreună cu noi lui Dumnezeu, prin intermediul Fiului ei, şi aceasta-i cu totul altceva. Noi, ca şi cultele protestante şi unele culte neoprotestante, ca şi biserica voastră, nu spunem ca iehoviştii că Fecioara Maria este moartă în pământ, cu trupul şi cu sufletul. Ea este foarte vie şi, în calitate de Mamă a lui Isus, ea a fost totdeauna onorată în cer. Mântuitorul nu a folosit-o doar ca pe o matcă ori ca pe o cloşcă temporară, care să-L crească, după care să o părăsească cu indiferenţă, sau să o ţină izolată, într-un fel de permanentă uitare, de permanent concediu de odihnă sau a scos-o la pensie – ci i-a dat o a doua misiune, la fel de nobilă, şi anume aceea de a-L ajuta la grăbirea procesului de pocăinţă a rasei omeneşti, adică să-L ajute la pregătirea revenirii Lui pe pământ… În acest sens, ea s-a dovedit foarte activă în toţi aceşti 2000 de ani, îndrumând popoarele la pocăinţă, la căutarea lui Dumnezeu, considerându-se o mamă a întregii omeniri, un fel de o a doua Evă, dar o Evă fără niciun păcat. Isus o iubeşte enorm de mult pe mama Sa şi inima Lui este foarte îndurerată când vede că mulţi oameni o ignoră atât de deliberat, dintr-o prejudecată lansată iniţial de scrierile unui neamţ care a avut foarte mare putere de convingere. Din aceasta cauză, oameni ca dumneata, când Îl vor vedea pe Isus venind a doua oară nu vor crede că este El şi vor fi în stare să strige că este

Satana cel ce simulează venirea Mântuitorului. Crede-mă că teologul acela german – şi ştii la cine mă refer – ceea ce a dat cu o mână a luat cu două… Până la el nu era aşa. În apariţiile din Damasc, Isus a declarat de câteva ori că este foarte supărat pe cei ce nu-I cinstesc Mama. Din momentul în care unul din cei mai mari îngeri, arhanghelul Gabriel, este trimis de Dumnezeu să-i spună Sfintei Fecioare: „Plecăciune, ţie, care ţi s-a făcut mare har. Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei!" – din moment ce un arhanghel de lângă tronul lui Dumnezeu i se pleacă, atunci cum să nu fac eu un om păcătos acelaşi gest? Dacă mă plec, nu înseamnă că mă rog la ea, nu înseamnă că o fac Dumnezeu, dar o pot ruga să se roage pentru mine, pentru noi toţi. Este adevărat, ai dreptate, numai Isus poate fi intermediar între om şi Tatăl Ceresc, dar la fel de adevărat este că Sfânta Fecioară poate intermedia între noi şi Fiul ei. Ca mamă, are acest drept, nu? Şi când o mamă insistă cu lacrimi în ochi pentru cineva în faţa fiului ei, orice fiu o ascultă… Nu uita, frate, că Mântuitorul i-a spus lui Ioan când era răstignit pe cruce: „Iată mama ta! De fapt, este o recomandare adresată nu numai apostolului Ioan, ci nouă tuturor, căci mama lui Ioan este şi mama noastră.

— Şi totuşi… cu asta n-ai spus nimic. Întrebările nu dispar, insistă pastorul Crişan. Dacă cumva acolo, la Medjugorje, nu Maria a apărut acelor copii, ci Satana însuşi a interpretat acest rol, ca să-i deruteze pe oameni cu semne mincinoase? Căci ştii că Satana este atât de obraznic şi ticălos, încât poate juca diferite roluri, inclusiv acela de înger de lumină şi de Hristoşi falşi. Biblia scrie clar despre lucrul acesta. Bună oară ia să căutăm acum în Noul Testament, la… Marcu, 13:21-22. Iată, am şi găsit. Auziţi: „Dacă vă va zice cineva atunci: „Iată, Hristosul este aici" sau: „Iată-L, acolo", să nu-l credeţi. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi. Ei vor face semne şi minuni, ca să înşele, dacă ar fi cu putinţă, şi pe cei aleşi". E cuvântul lui Dumnezeu, şi este foarte clar, părinte!

— Cum o să apară Satana, frate, sub forma Fecioarei Maria şi a lui Isus? Dumnezeu nu ar îngădui o asemenea profanare! Pasajul lui Marcu se referă nu la Diavol, ci la oameni, căci într-adevăr au existat şi chiar mai există oameni care se pretind reîncarnarea contemporană a lui Isus Hristos. Se cunosc destule cazuri! Ei, aceştia sunt Hristoşii falşi! Ia să deschidem acum Biblia, tot la Noul Testament, la Epistola întâi a Sfântului Ioan, la capitolul 4 cu 1. Uite ce scrie: „În aceasta să

cunoaşteţi Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte pe Iisus Hristos, venit în trup, este de la Dumnezeu. Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care aţi auzit că vine, şi acum este chiar în lume". Ori la Medjugorje Fecioara Maria nu numai că L-a mărturisit pe Fiul ei venit în trup, jertfindu-se pentru păcatele noastre, ci a cerut să ne jertfim şi noi pentru El, să-I dedicăm toată viaţa, să ne rugăm zilnic lui Dumnezeu, să ne iubim unii pe alţii, să postim, să ne iertăm – ori Satana nu ne îndeamnă niciodată la iubirea de Dumnezeu şi de oameni, la jertfa pentru Isus… La Medjugorje mulţi atei au devenit credincioşi, acolo mulţi oameni s-au pocăit; acolo Satana a fost alungat din unii îndrăciţi. Tot Isus spune, în Matei 12:25-26: „Orice împărăţie care se dezbină în sine se pustieşte…" Hai mai bine să citesc chiar din Biblia dumitale, unde Cornilescu a tradus aşa: „Orice împărăţie dezbinată împotriva ei însăşi, este pustiită; şi orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăşi, nu poate dăinui. Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăţia lui?"

— Dragii mei, iertaţi-mă că intervin în disputa dintre voi, se amestecă şi inginerul Parianu. Problema aceasta este veche de peste trei secole. N-au rezolvat-o ei mii de teologi dinaintea voastră, şi n-o s-o rezolvaţi voi chiar acuma! Ne adunăm aici nu ca să polemizăm cu discuţii de felul acesta, care or fi ele interesante, senzaţionale, dar cu toate astea mie nu-mi plac. Eu le socotesc cu totul inutile, căci duhovniceşte nu ne clădesc. Că unii se închină şi că alţii nu, că unii poartă cruciuliţă la gât şi alţii nu – astea sunt amănunte ce-ar trebuie lăsate la o parte. Ele nu-s atât de importante pentru ceea ce urmărim noi de fapt. Apostolul Pavel ne sfătuieşte foarte clar în scrisoarea sa către Tit, în 3 cu 9: „… de certuri şi de ciorovăielile pentru lege – fereşte-te, căci sunt nefolositoare şi zadarnice". Nu are rost, dragii mei, să polemizăm şi să-l invităm pe Diavol să ne dezbine! Elementele care ne unesc sunt mult mai numeroase şi mai importante decât cele care ne despart, iar lui Dumnezeu îi place o singură biserică unită în Hristos, căci Dumnezeu este Acelaşi pentru toţi. De fapt, acesta este şi scopul de bază al cercului şi al rugăciunilor noastre ecumenice de aici: o biserică unită în Hristos! Ce minunată şi ce măreaţă va fi o asemenea biserică! Şi cât de mult o doreşte Dumnezeu, şi cât de mult o va iubi El şi o va binecuvânta! O biserică a jertfei şi acceptării totale a lui Isus ca Domn şi Mântuitor al întregii omeniri, un Mântuitor personal, al

fiecăruia din noi! Aceasta este foarte important şi aceasta este foarte posibil, indiferent de denominaţie, iar noi avem obligaţia să o facem!

Mihai, care nu a vrut să le întrerupă discuţiile prin prezenţa sa, în clipa aceea s-a ridicat mult mai odihnit de pe scări şi ciocăni uşor la uşă. Se auzi yala ţăcănind şi în prag apăru figura de apostol a părintelui Ilarion care, văzându-l pe Mihai slab, nebărbierit, tras la faţă şi cam rupt, cu privirile stinse, făcu ochii mari şi duse ambele mâini la gură.

— Marie, dă fuga încoace! o strigă el pe preoteasă. Marie, ni s-a întors băiatul!

Părintele îşi prinse băiatul de gât şi-l sărută cu duioşie în pragul uşii, stând cu el mult aşa.

— Băiatul tatei, drag şi neascultător… Rugăciunile mele şi-ale maică-tii ni te-au adus înapoi. Haide, intră în casă, Mihăiţă. Vai, ce-ai mai slăbit, măi copile!

— Mihăiţă! strigă şi preoteasa plângând de bucurie, care de asemenea îl sufocă cu îmbrăţişări şi sărutări. Mihăiţă mamă, chiar acum vreo opt-nouă zile te-am visat iarăşi, că ieşeai dintr-o groapă. Şi tocmai le povestisem visul oaspeţilor noştri dragi cu care facem săptămânal rugăciunile ecumenice, şi le-am spus: să ştii că ne vine băiatul acasă, fraţilor, că l-am visat! Poftim, întreabă-i, că nu-i nicio oră de când le-am spus!

— Bine-ai venit, Mihai, spuse şi pastorul Crişan îmbrăţişându-l cu dragoste. Te-am purtat tot timpul în rugăciunile mele şi-ale bisericii, ca să te apere Dumnezeu de orice rău.

— Dar ce crezi, frate, zise şi preotul Pius-Vrancea făcând acelaşi gest, că noi nu ne-am rugat pentru el? Domnul să-ţi binecuvânteze reîntoarcerea şi să te apropie de căile Lui, dragă Mihai. Despre dispariţia ta în primele zile s-a scris chiar şi într-un ziar local.

— Ho-hoo! Bun întâlnişul şi bine-ai revenit, fiule rătăcitor – zise şi inginerul Parianu din scaunul lui cu rotile. Dar ce bronzat eşti, măi! Pe semne ai stat numai la soare! Parc-ai mai fi slăbit o ţâră, nu-i aşa? Părinte, trimite toate slugile să aducă haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l cu ea… Puneţi-i inelul cel mai scump în deget şi încălţăminte nouă în picioare. Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi tăieţi-l să-l mâncăm şi să ne înveselim, căci acest fiu era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit! Hai, vino-ncoa’ la nen-tu Sandu să te pupe, că îţi duceam şi eu grija,

temându-mă să nu te mânce lupii prin pădurile acelea „ecuatoriale”.

— Lasă-l, Sandule, că ştie el mai bine de ce s-a retras de lume, îl apără Mioara. Asta nu-i lume să trăieşti în ea. Vino, Mihăiţă, şi la mine să te felicit de a fi experimentat o atât de lungă izolare de societate. Dar ce-i cu câinele acela mare şi jigărit de la uşă? Ai venit tu cu el?

— Da. Ăsta-i Mugurel, tovarăşul meu de sihăstrie, şi-i un câine foarte devotat şi inteligent, pe care mi l-a dat fosta mea gazdă. Ne-nţelegem perfect, numai că el nu poate vorbi prea bine româneşte… Mugurel, culcă-te jos pe ştergătoare! Jos, aşa! Aţi văzut cum înţelege? Dar mai întâi să vă mulţumesc tuturor pentru primire. Bine v-am găsit şi Domnul să vă binecuvânteze şi să vă îndrume spre lumină, pe calea ce-aţi pornit!

— Măi, dar tu parcă erai ateu, şi mă uimeşti cum vorbeşti acuma! se miră Sandu.

— Panta rhei! – nene Sandule. „Totul curge!” – a zis filosoful grec Heraclit. Şi nu te poţi scălda în acelaşi râu de două ori, fiindcă totdeauna apele sunt altele. Nu ştiţi că nu-i nimic neschimbător? Nici eu nu am rămas imuabil. Şi nici Mugurel, care în urmă cu o săptămână arăta mai bine.

— Se vede c-aţi dus-o prost amândoi, că tare jigăriţi mai sunteţi, mamă, şi tu şi el! Ştiu că vă este foame, dar, uite, nici nu prea văd acum ce să vă dau, căci am avut nişte clătite cu dulceaţă şi le-am servit adineauri pe toate aici. Parcă mai avem, pare-mi-se, câţiva cartofi şi vreo trei ouă în frigider, părinte, nu?… Văd eu ce-oi face. Până una-alta, du-te la baie, mamă, de te spală şi te bărbiereşte. Ai haine de schimb în şifonierul din camera ta.

— Lasă, Mariano, că dau eu o fugă cu Trabantul până acasă, să-ţi aduc nişte şuncă afumată.

— În sacoşa mea, zise pastorul Crişan, uitaţi, am aici două bucăţi de brânză proaspătă, cumpărată în piaţă de la sibieni, când veneam spre voi. O facem pe din două…

— Iar eu am două franzele, zise preotul Pius-Vrancea. Una-i pentru Mihai şi căţelul lui.

— O, lăsaţi, lăsaţi şi nu vă deranjaţi. Nu este cazul. Vă mulţumim şi nu vă împuţinaţi rezervele împărţindu-le cu noi, făcu preoteasa. Încropesc eu ceva din ce-oi mai găsi pe-aici.

Totuşi, în cele din urmă, mama lui Mihai acceptă darurile.

— Cât despre viţelul cel mai gras, de care vorbeşte Sandu, adăugă părintele Ilarion, îl găseşti numai în Biblie, că noi n-am mai văzut carne de trei ani, iar de viţel să tot fie vreo paişpe-cinşpe ani… Am ajuns ca vai de noi! Din ţara cea mai bogată din Europa, din cauza comunismului…

— Şşşt! mai încet, părinte, mai încet, că prea strigi tare, zise preoteasa cu teamă. Ştii că-s blocurile aproape, iar la parter stă turnătorul ălă de-i spune pe toţi la securitate…

— Da, din cauza comunismului, reluă preotul fraza cu vocea mai redusă, iacătă-ne c-am ajuns să murim de foame. Aia e, bre! Nici peşte congelat nu mai găsim. Abia luna trecută s-au dat la Halele centrale din oraş nişte tacâmuri de pui şi era omor. „Du-te, popo, de posteşte” – strigau nişte ţigani cu ochii holbaţi la mine, şi nu ne mânca nouă carnea, că azi e vineri!” Uite-aşa am ajuns, taică, de ne batjocorim şi ne mâncăm unii pe alţii. De-aia ne-a pedepsit Dumnezeu aşa rău. Dar poate că, pe undeva, meritäm! Şi când s-au pus ghearele de pui de vânzare, ce crezi? Au tăbărât ţiganii toţi de la coadă, i-au îmbrâncit pe bieţii români la o parte, lovindu-i, înjurându-i şi ameninţându-i cu cuţitele. Ce mai! Au luat ei aproape tot, unii nici n-au mai plătit, căci erau vreo treizeci de ţigani, şi foarte uniţi între ei, nu ca noi. Eu, îţi dai seama, n-am apucat nimica-nimicuţa – şi stătusem poate vreo trei ore bune acolo. Iar când au venit miliţienii – prinde orbul, scoate-i ochii… Acuma nu zic: sunt şi ţiganii ăştia oameni lăsaţi de Dumnezeu, cu gurile şi burţile flămânde, pe care ar trebui să-i iubim, şi cred că ei n-au nicio vină, că pe când era mâncare nu făceau aşa şi se împăcau bine cu românii. Dar ce vorbesc eu de ţigani… Chiar şi-ai noştri fac la fel. Deunăzi, alaltăieri, am primit nişte liste de protest întocmite de comitetele de bloc şi semnate de toţi locatarii blocurilor vecine, prin care aceştia cereau ca să nu li se mai distribuie pâinea ţăranilor, care cumpără şi câte două-trei pâini, probabil pentru păsările şi animalele lor de acasă. În capul listei era textul care cerea să nu li se mai vândă nicio pâine, deoarece ţăranii, vezi Doamne, ne-ar mânca nouă orăşenilor pita! Eu n-am vrut s-o semnez şi le-am spus-o franc în faţă să nu se mai exporte totul, că ţara noastră a produs grâu mai mult ca oricând în istoria ei. Şi ce-s ţăranii de vină dacă le-au luat comuniştii pământul? Dar vorba aceea: dezbină-i şi stăpâneşte-i! Că-s proşti! Dar, în sfârşit, omul nu trăieşte numai cu pâine, ci şi cu Cuvântul lui Dumnezeu, pe care mulţi l-au uitat. De-aceea o să fie şi mai rău, taică,

fiindcă se apropie sfârşitul lumii acesteia.

— Frate Ilarioane, zise pastorul Crişan, dacă tot poporul nostru s-ar întoarce în număr mai mare la Dumnezeu, într-o clipă El ne-ar mântui şi ne-ar schimba viaţa în România unde toate ar înflori cum nici n-au fost. Nu crezi că regimul comunist şi tensiunile astea create de el sunt nişte foarte meritate pedepse de la Dumnezeu? Pentru că cei mai mulţi nu cred în El!

— Ba bine că nu! Sigur că sunt pedepse divine, frate Crişane! Dar nu-i suficient să înţelegem numai vreo doi-trei adevărul acesta…

— Tocmai de aceea rolul bisericilor este să atragă poporul la credinţă, pe cât mai mulţi.

— Ştiu, şi din păcate, biserica ortodoxă română, începând de la conducere până la numeroşii ei slujitori, nu prea o face cu zelul care ar trebui. Oastea Domnului care începuse acest proces de reviriment ortodox a fost cu cruzime interzisă. Pe de altă parte, nici nu ni se permite să-l facem noi în locul ei, şi uite-aşa, totul se învârteşte într-un cerc vicios… Iar eu ştiu cine-i de vină, afirmă cu amărăciune părintele gazdă, căci mai numeroase sunt telegramele de felicitare trimise dictatorului decât predicile înflăcărate şi şcolile duminicale. E firesc ca Dumnezeu să fie supărat pe noi.

— Eu n-am avut nicicum asemenea probleme, îl întrerupse Mihai. Vieţuitoarele din pădurea mea sunt civilizate şi se conduc după nişte reguli precise. Eu n-am văzut animale şi păsări să stea la coadă ori să se bată între ele pe mâncare. Şi am fi de plâns dacă poporul nostru a ajuns să se comporte sub nivelul regnului animal.

— Numai credinţa şi unitatea bisericilor ne va mai putea îndrepta şi salva, altă cale nu există, se pronunţă şi părintele Pius-Vrancea. Conducătorii unei ţări, fie ei spirituali ori politici, sunt trecători, sunt vremelnici. Doar credinţa neamului nostru este aceea care ar trebui să rămână.

— Vremelnici sau nu, fiecare popor îşi merită conducătorii. Dumnezeu va da fiecăruia după cum va cere, şi El ştie să dea la timpul potrivit dacă şi tu ştii să ceri, conchise Sandu. Nu-I ceri în genunchi? Nu-ţi dă! – şi bine face. Este normal să nu ne dea, nu? Eu, fraţilor, rămân totuşi ceva mai optimist decât părintele Ilarion. Va veni el şi timpul nostru înfloritor, fără doar şi poate. Vă asigur, căci nu-i departe ziua când vom scăpa de dictatură. Dar asta nu va fi suficient, deoarece

fericirea neamului acesta depinde foarte mult şi de felul cum voi, preoţii şi pastorii, propăvăduiţi în deplină unitate şi armonie Cuvântul lui Dumnezeu, punându-l ca scop prioritar şi lăsând la o parte polemicile, elementele de disensiune doctrinală care pot zdrobi această unitate care nici măcar fragilă nu putem să spunem că este.

*

* *

Mihai într-adevăr se întremă şi îşi reveni repede acasă, mai ales după ce a fost văzut şi de un doctor care l-a tratat de gastro-enterită cronică-acută cu furazolidon. Mugurel, de asemenea, a putut mânca mai omeneşte, doar că a trebuit legat şi transferat cu domiciliu forţat într-un coteţ vechi unde cu ani în urmă stătuse alt câine.

— Tăticule, se adresă Mihai părintelui său. Ştii că în liceu aveam un coleg, Dan. Era printre cei mai buni din clasă. Mai veneam cu el câteodată şi pe-aici, pe la noi, căci eram prieteni. Eu am sosit alaltăieri, nu? Azi dimineaţă m-am întâlnit cu Doru pe stradă.

— Da, parcă mi-l amintesc. Ce-i cu el?

— Băiatul ăsta a dat de vreo trei ori examen de admitere la medicină şi, cu toate că a avut întotdeauna medii peste 8, 50, nu a intrat niciodată. Atunci s-a făcut şofer pe un camion TIR care transportă carne în Italia, Austria şi uneori la ruşi. Spunea că se exportă carne masiv, încolonându-se şi el în şiruri de zeci de camioane. Deşi la ieşirea din depozitul frigorific al abatorului este controlat la sânge, a aranjat el cu miliţienii şi portarii cu care fac surplusul de carne pe din două, şi la fiecare transport are partea sa. El zice că este ca şi legală, plătită din munca lui, deci nefurată. Diseară vezi că ne aduce zece kilograme de carne de vită din cea destinată exportului, dar cu 80 de lei kilogramul, nu cu 32 cum este în comerţ.

— Dacă este furată, n-o primesc! Nici nu stăm de vorbă!

— N-auzi că nu-i furată? O să ne-aducă şi de viţel. Şi aşa spuneai că n-ai mai văzut carne de viţel de secole. Peste trei zile însă eu am să plec iar. Nu definitiv, ci pentru o lună-două…

— Unde să pleci? Ţi-ai găsit vreun post mai pe-aproape?

— Nu. Mă-ntorc la pădurea mea. Nu mă mai pot adapta societăţii acesteia.

— Ce?! Cum poţi să spui asta? Tu ai înnebunit? Dacă te-aude maică-ta, moare! Mario, vino-ncoace repede! Mihăiţă cică pleacă iar…

— Aoleu, mamă! Să nu faci una ca asta, măicuţă! Rămâi, băieţaşul mamei, căci avem multe să rezolvăm. O ştii pe fata aceea înaltă, frumoasă, din Scăieni? Dana Matei… Mereu dă telefoane şi întreabă de tine. Nu i-am spus niciodată ce-ai făcut şi pe unde eşti. Este o fată cu stare, mamă, şi e tare drăguţă. Ai face o partidă bună cu ea. La Boldeşti-Scăieni sunt două licee şi acolo se eliberează două posturi de profesori de naturale. Tu ai putea lua unul, căci ai absolvit facultatea cu nota maximă.

— Mamă, nu mă grăbi să mă-nsor, că n-o să ai succes. Abia peste doi ani mă voi gândi serios la însurătoare. Dac-o să am timp… Deocamdată în pădurea aceea am făcut nişte descoperiri colosale, care mi-au schimbat radical concepţiile şi felul meu anterior de viaţă… Tăticule, matale eşti preot, nu? Şi matale, mămico, de când te ştiu, am văzut că numai în rugăciuni stai, pe la icoane. Eu eram aproape ateu, însă mi s-a întâmplat acolo ceva care va fi foarte greu să credeţi dacă v-aş povesti. Dar mai întâi aş vrea să fiţi siguri că vă voi spune doar adevărul şi numai adevărul. Cu o condiţie însă: secretul meu vă rog să nu mi-l divulgaţi absolut nimănui. Vă rog din suflet!

— Te pomeneşti c-ai găsit vreo comoară! exclamă părintele Ilarion.

— Hm! Cam aşa ceva, dar mult mai mult…

— Aoleu! Înseamnă că vom fi şi noi odată mai pe picioarele noastre, mamă. Vreun tezaur de aur? se bucura maica preotească. Nu-i aşa?

— Într-un fel, da. Deja am devenit foarte bogat. Ascultaţi…

Şi Mihai se apucă să le povestească cu lux de amănunte toată întâmplarea cu minunea din peşteră, descriind pădurea, peştera necunoscută (nu a pomenit nimic de minereurile de aur), căderea în crevasă, apariţia îngerilor, a lui Isus şi, ca o consecinţă finală – convertirea totală…

— Nu se poate, nu cred! exclamă părintele. Imposibil! Mă bucur enorm că te-ai întors la Dumnezeu, nici nu ştii cât mă bucur, dar… ca să-ţi apară ţie Isus, îngeri, şi să te salveze dintr-o groapă adâncă, cu apă, din fundul unei peşteri, nu ştiu de ce, Dumnezeu să mă ierte, dar nu pot să cred… Încă de când erai mic, tu aveai o fantezie bogată.

— Crede-l, Ilarioane, crede-l – sări maica preoteasă – că ţi-am spus despre visul cu Mihai întâmplat chiar în ziua despre care vorbeşte el. Îţi aminteşti când îţi povesteam visul şi când plângeam speriată?

— De amintit îmi amintesc eu. Dar povestea lui prea e deochiată şi să nu fie numai aşa… ca să-l lăsăm să plece iară. Şi ţi-a spus ţie Mântuitorul nostru să te-ntorci iar acolo?

— Nu, asta nu mi-a spus-o. Însă mă simţeam enorm de fericit în mijlocul naturii şi aş fi vrut să iau cu mine Biblia şi să o studiez acolo, în desăvârşită linişte…

Mihai căzu deodată în genunchi în faţa părinţilor săi şi îi rugă aproape printre lacrimi:

— Tată şi mamă, vă rog să nu mă credeţi un mincinos ori un nebun! Vă voi fi mințit eu când eram mic, dar ce v-am spus acum este adevărul sfânt. Vă jur cu mâna pe inimă că am fost salvat numai printr-un miracol divin, după care mi-a vorbit Isus în persoană. Nu v-aş putea minţi, fiindcă acesta nu-i un lucru cu care să faci glume proaste. Doar mă ştiţi că mă îndoiam de orice divinitate. Acum cred în Dumnezeu mai mult decât voi, mai mult chiar şi decât tine, tată!

— Măi, tu spui nişte cuvinte atât de frumoase, Mihăiţă, că parcă ai fi altul. Cum poţi să spui că eşti mai credincios decât mine? Eu am crezut tot timpul în Dumnezeu, dar pe tine nu te mai recunosc! Aud ce-mi spui şi parcă nici nu-mi mai vine să cred că eşti tu…

— Ar trebui să fii convins că, într-adevăr, eu am devenit altul! De ce mă crezi atât de mincinos? Vrei să mă jur pe Biblie?

— Ba uite că m-ai convins şi nu mai e nevoie să te juri pe nimic. La mine da e da şi nu e nu! Te cred, băiatul tatei. Te cred şi iartă-mă că te-am iscodit! mai ales că niciodată nu te-am văzut pledând cu atâta înflăcărare pentru o idee pe care înainte o negai cu înverşunare, iar acesta este criteriul cel mai convingător pentru mine. Dar cum Îi era vocea lui Isus? Cum Îi erau faţa, mâinile? Semăna cu icoanele?

— O, tată. Era cea mai blândă şi mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată, şi într-o limbă română desăvârşită… Faţa, ca şi restul trupului, Îi străluceau mai puternic decât soarele, şi cu toate acestea puteai, cu un anumit efort, să o priveşti. Uite, şi acuma mi se face pielea de găină pe mine, când vorbesc… Avea coroana strălucitoare de spini. Mâinile nu-mi mai amintesc precis cum erau şi dacă aveau ori nu urmele cuielor… Oricum, nicio icoană din lume şi niciun actor ce-I

interpretează rolul nu-I pot reda câtuşi de puţin frumuseţea supranaturală. Era într-o măreţie de nedescris – îndumnezeită!

Faţa părintelui Ilarion se schimba de la o clipă la alta, iar el clipind des din ochi se lăsă încet în genunchi lângă fiul său, se îndreptă cu faţa spre răsărit unde avea un perete plin cu icoane, şi începu să se închine cu gesturi mari, pioase, făcând şapte mătănii călugăreşti, la rând. Maica preotească îngenunche şi dânsa sfioasă în spatele lor, închinându-se şi proşternându-se cu aceeaşi pioşenie.

— Cu harul şi cu îndurările, şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, cu Maica Preacurată şi Binecuvântată de Dumnezeu, pururea Fecioara Maria, la Tine cădem şi ne închinăm, Preabunule, eu, nevrednicul Tău slujitor Ilarion, împreună cu casa mea, – acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin! – începu părintele. Aliluia! Aliluia! Aliluia! Doamne miluieşte!

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Carele din sfânt lăcaşul Tău şi de pe scaunul slavei Împărăţiei Tale cereşti ai venit ca să-l ridici din întuneric pe Mihai, auzindu-i chemarea de moarte, Însuţi Stăpâne caută din cer spre cei ce acum şi-au plecat Ţie capetele lor; că nu le-au plecat trupului şi sângelui, ci Ţie, Înfricoşătorule Dumnezeu! Ţie, Stăpâne, Iubitorule de oameni, Îţi încredinţăm toată viaţa noastră, Îţi mulţumim adânc pentru marea mila Ta, pentru viaţa salvată a fiului nostru, şi cerem şi ne rugăm, şi cu umilinţă, Doamne, cădem înaintea Ta. Venim a ne închina şi pe Tine a Te lăuda, Ţie a-Ţi mulţumi, Ţie a ne închina, Bunule, în tot locul stăpânirii Tale; căci Tu eşti Dumnezeu negrăit şi necuprins cu gândul. Pentru toate acestea, mulţumim Ţie şi Unuia Născut Fiului Tău şi Duhului Tău celui Sfânt, pentru toate pe care le ştim şi pe care nu le ştim; pentru binefacerile Tale cele arătate şi cele nearătate, care nouă ni s-au făcut atunci când Ţi le-am cerut şi când nu Ţi le-am cerut…

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Binecuvântat să fii de Domnul, fiul meu, căci ai primit mila Lui, şi dacă este de la Dumnezeu să te retragi pentru citirea Bibliei şi iluminarea sufletului tău, du-te acolo unde îţi este chemarea, având binecuvântarea noastră părintească. Cum Dumnezeu te-a avut în pază până acum, te va avea şi de aici încolo. Te las în grija Lui, iar când te-a

lumina El, după aceea te rog să vii acasă, dragul nostru…

Părintele Ilarion îi făcu lui Mihai semnul crucii peste creştet, îl îmbrăţişă şi-l sărută pe frunte.

CAPITOL NO XIII

Sala clubului uzinei era arhiplină cu salariaţii întreprinderii „Abatajul Roşu" care, în preajma pauzei de masă, au fost aduşi mai mult cu sila să asiste la condamnarea directorului în public, pentru abaterile de la normele etice şi ideologice fixate printr-un anumit decret.

Băţău, Ionescu şi Traian Cojocaru scoseseră numeroşi muncitori şi muncitoare din producţie, precum şi pe toţi lucrătorii TESA, adică pe cei din serviciul tehnico-administrativ.

Pe scenă era o masă lungă, roşie, cu microfon, la care erau înşiraţi: Grigore Porcescu, delegatul comitetului judeţean de partid, directorul Florian Vernescu, chemat de urgenţă din concediu, Traian Cojocaru, directorul comercial, Ion Turbatu, repus în funcţia de secretar UTC pe fabrică, şi Marin Mardare preşedintele sindicatului, iar ceva mai spre capătul din dreapta mesei, cum priveşti din sală scena, se aşezaseră, izolaţi de grupul celorlalţi, Ion Băţău, secretarul O.B. al fabricii, alături de George Ionescu, revenit de la Tulcea pe postul de adjunct al lui Vernescu. Amândoi erau bandajaţi la cap în urma accidentului din care au avut totuşi norocul să supravieţuiască. Lângă masa prezidiului, în colţul scenei, aproape de rampă, se afla o măsuţă mai mică pe care stătea un televizor color cu ecranul îndreptat spre public. Aparatul era conectat la un videocasetofon.

— Tovarăşi, începu delegatul de la judeţ cu o voce enervant de graseiată. Date fiind sesizările oamenilor muncii dă la interprinderea în care lucraţi voi aici, sesizări care vorbeşte ele înşişi foarte clar dăspre lipsurili şi abaterili grave ale conducerii, dă care se face direct responsabil directoru interprinderii, am fost delegat de partid să analizăm şi să criticăm la faţa locului, măi tovarăşi, adică acilea, şi să demascăm cu asprime şi cu responsabilitate revoluţionară pe aceia cari, datorită şchimbării bruşte de altitudine proletară şi a diviării dă la crezul partidului nostru care stă în fruntea clasei muncitoare în frunte cu tovarăşul secretar general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, cel mai

iubit fiu al poporului român (făcu o pauză ca lumea să-i aplaude numele, dar numai câţiva aplaudară), şi să-i înlăturăm pe cei ce se face grav vinovaţi de toate aceste lipsuri personale care lipsuri a adus represcursiuni şi asupra producţiei din această mare interprindere naţională. Este vorba, tovarăşi, despre inginerul Florian Vernescu care, după cum vedeţi, l-am adus aici pentru a fi tras de răspundere de mine şi de voi toţi (râsete în sală). Domnul inginer, – fiincă că nu pot să-i mai zic că mai e tovarăş – pentru a-şi atinge nişte scopuri dupioase pe care le cam ştim noi care este, s-a prefăcut mai întâi că luptă împotriva sectanţilor, ca mai apoi să adere după aceea el însuşi la un cult religios interzis, după toate informaţiili fiind vorba de secta „Oastea Domnului", foarte periculoasă şi ilegală în Republica Socialistă România unde ezistă toate condiţiili şi libertăţili necesare. În fruntea acestui cult, sus-numitul acuzat…

— Nu este acuzat de nimeni, că doar dumneata nu eşti judecător să-l acuzi! strigă cu putere şi indignare vocea unui muncitor din sală. Şi vorbeşte-ne mai clar românește, omule, că nu înţelegem nimic din ce tot bolboroşeşti acolo. (Aplauze în sală şi voci: Bravo, bine i-ai zis!)

— Linişte, băi tovarăşi! strigă delegatul bătând în microfon. Ce naiba! Păi aşa nu ne-nţelegem! Cu tovarăşul care m-a-ntrerupt, o să stau eu de vorbă în patru ochi. Discuţiili la urmă.

— Şi ce vrei să-mi faci – să-mi iei boii de la bicicletă? continuă vocea răzvrătitului. (Râsete.)

— Linişte! ceru şi Băţău. Continuaţi, tovarăşe…

— … Sus-numitul director Vernescu a devenit predicator zelos şi acuma face propagandă cu asemenea susperstiţii mistico-religioase, după cum dovedeşte mărturisirili tovarăşilor care l-a susprins într-o biserică unde a fost filmat, înregistrat şi fotografiat în fraglant delect! O să vă arătăm imediat docomentul înregistrat, tovarăşi. Că-l avem. Dar mai întâi o să-l întreb pe tovarăşul Băţău, secretarul o-be, care-i situaţia domnului Vernescu? Mai îl ţineţi în partid?

— Nu! În ceea ce ne priveşte pe noi, am votat în unanimitate pentru excluderea sa definitivă din partid, pentru că a trădat interesele partidului. Procesul verbal în original a fost înaintat la dumneavoastră, la judeţ, iar tovarăşul prim-secretar mi-a spus la telefon că nu o poate aproba fără a se consulta cu Comitetul Central, fiind un caz special. Dar azi am primit un telefon că şi CC-ul crede că va fi de acord, aşa că

treaba este ca şi aranjată. De altfel, fostul tovarăş, domnul Vernescu, ne-a şi predat carnetul roşu de partid. Uitaţi-l! şi-l arătă în sală unde câţiva aplaudară.

— Bun, mulţumesc, tovarăşe Băţău. Şi ca să nu mai pierdem timpul, măi tovarăşilor dragi, vă rugăm să vedem şi să ascultaţi voi înşişi, pentru început, înregistrările, pentru a vă convinge şi voi personal despre abaterili despre care este vorba…

Acelaşi tânăr slăbănog care făcuse toate înregistrările video la Râu de Mori urcă pe scenă cu ajutorul unei cârje. Avea piciorul drept în ghips şi urcă cu greu ţinându-şi piciorul îndoit de la genunchi. De asemenea avea un plasture mare pe frunte. Cotonogitul porni videocasetofonul cu aparatul TV, sărind scenele cu Traian Dorz şi cu predica. Deodată pe micul ecran apăru Florin Vernescu, foarte telegenic, cântând un imn religios. Televizorul amplifica foarte bine sunetul, iar vocea directorului, acompaniat de Veronica la orgă, lăsa impresia generală a unui mare cântăreţ profesionist.

— Bravooo! Biis! strigară mai multe voci din sală. Toţi aplaudară. Foarte frumos! Ne place, mai puneţi-l odată!

— N-am ştiut că tovarăşul director are o voce atât de minunată! strigă o muncitoare mai în vârstă din sală.

Vernescu stătea cu braţele încrucişate privind nepăsător câteva puncte de lângă cuşca sufleurului.

— Vă rog, linişte! Să vedeţi ce urmează acuma, zise delegatul râzând şi punându-şi în evidenţă nişte dinţi cabalini, galbeni de nicotină.

Florin apăru în prim-plan făcându-şi mărturisirea: „… Cu câteva luni în urmă, nici în ruptul capului nu mi-aş fi putut imagina că voi ajunge vreodată să vorbesc în vara aceasta undeva într-o biserică creştină, lăudând pe Dumnezeu şi simţindu-i pe cei din jur ca nişte fraţi ai mei pe care am impresia că-i cunosc dintotdeauna. Mă numesc Florian Vernescu… ş.a.m.d”.

A fost pusă aproape toată banda.

— Îl auziţi, tovarăşi? Aţi auzit cine vă conduce interprinderea voastră? întreba delegatul. N-o să vă punem toată caseta…

— Nu ne interesează concepţiile dânsului religioase, strigă o nouă voce din sală. Uzina noastră sub conducerea dumnealui a ajuns fruntaşă pe ramură în toată ţara. Şi ni s-au dat nişte preme frumoase la

fiecare. Asta-i important!

— Șșt, gura! Am aici lângă mine oameni care ar fi putut face din interprinderea voastră una şi mai fruntaşă – şi-i arătă cu mâna pe Ionescu şi Cojocaru. Şi sunt sigur că ei aşa o vor face foarte curând în viitor. Dar mai bine să-i dăm cuvântul inginerului Florian Vernescu ca să-şi recunoască el personal toate greşelili în faţa voastră, a poporului muncitor şi să-şi facă autocritica. Ai cuvântul tovarăşe director…

Florin era îmbrăcat cu cel mai frumos costum: cel bleumarin cu nasturi aurii – primit cadou de la tatăl Zoicăi, nu demult, când a fost în America. El se ridică în picioare cu o calmitate plină de stoicism, zâmbind indiferent spre masa prezidiului şi plin de afecţiune spre cei din sală care-l priveau cu toată atenţia şi curiozitatea. Îşi aduse microfonul aproape şi începu cu o voce sonoră, calmă, fluentă:

— Mai întâi de toate, vă rog să-mi permiteţi, dragi colegi şi colege din uzină, să încep prin ceea ce s-a uitat să vi se spună de la bun început… Frumosul şi românescul nostru „bună ziua" ori „bine aţi venit" la această originală dezbatere, care sper că o să fie educativă pentru fiecare şi o să vă placă… Este de la sine înţeles că ea a fost dictată din afară, nicidecum convocată la cererea dumneavoastră cum aţi fost minţiţi, şi anume o adunare făcută cu scopul precis de a mă destitui şi înlocui din funcţia actuală de director, pentru motivele arătate pe banda făcută de agenţii securităţii.

— Intră la chestiune, tov director, şi nu te mai abate de la autocritică! strigă delegatul.

— Motivele, desigur, le recunosc…

— Aţi auzit? Le recunoaşte! râse delegatul.

— Tovarăşe Porcescu, mi-ai dat cuvântul, şi acum te rog să nu mă mai întrerupi, zise Vernescu către delegat cu iritare. Sigur că le recunosc – şi deoarece Dumnezeu mi-a dat o oarecare înţelepciune, în baza ei am prevăzut cu exactitate absolut tot ceea ce se va întâmpla astăzi şi am luat o binevenită măsură preventivă. Precauţia totdeauna m-a caracterizat, căci altfel nu aş fi putut face ca întreprinderea aceasta să fie prima din ţară! (Aplauze în sală.) Iar măsura pe care am luat-o, o am aici la mine în buzunar – chiar aceasta este – şi ea se numeşte cerere de demisie, adresată ministerului nostru de resort cu peste o lună în urmă. Nimeni nu m-a silit să o fac. Şi n-am scris numai una, ci două cereri. Din fericire, zilele trecute, am primit şi răspunsul la

ambele, pe care am să vi-l citesc pe loc. Ascultaţi… „La cele două solicitări insistente de demisie, adresate conducerii Ministerului nostru, vă anunţăm că, în conformitate cu regulamentul intern al ministerului, vi se aprobă demisia cerută, urmând ca funcţia să o transferaţi persoanei care vă va înlocui. Vă rugăm ca pe toată perioada transferului să aveţi grijă ca procesul de producţie să se desfăşoare normal”. Semnează ministrul minelor, Ion Lăzărescu.

— Nu se poate, tovarăşe director! Nu suntem de acord! strigară mai multe voci de muncitori din sală. Alţii fluierară. V-au obligat! V-au silit! Nu suntem de-acord!

— Liniște! strigă Băţău.

— Vă dau cuvântul meu că nu m-a obligat nimeni! preciză Vernescu. Este dorinţa mea expresă ca să plec şi v-aş ruga să mă înţelegeţi. Pe dumneavoastră am să vă iubesc totdeauna şi nu din cauza salariaţilor mei vreau să plec. Am motivele mele personale, inclusiv schimbarea domiciliului. Poftiţi, tovarăşe secretar Băţău, vă ofer dumneavoastră aprobarea demisiei. Probabil că tovarăşul Ionescu sau Cojocaru mă vor înlocui – nu ştiu precis care din ei – iar eu le urez succes!

— Dar cum rămâne cu autocritica, tovarăşu sau… domnu’ Vernescu? întrebă delegatul. Autocritica contează! Ai trecut prea repede peste ea…

— Vreţi amănunte?

— Da. Vreau!

— Bine, atunci ascultaţi… (Mulţi din sală îşi făceau mâinile pâlnie la urechi, deşi difuzoarele amplificau destul de bine.) Dragii mei colegi, aţi auzit aici multe lucruri prejudiciabile despre subsemnatul, dar nu suficiente. Eu am fost cu mult mai păcătos decât v-aţi putea închipui… (Cei din prezidiu, de lângă el, cu figuri ironice, zâmbeau victorioşi şi îşi frecau mâinile de bucurie auzindu-l pe director cum îşi recunoaşte vinovăţiile.) N-aţi ştiut cât de rău am fost, cât de răzbunător. N-aţi ştiut nici că pe cetăţenii care nu gândeau exact ca mine îi persecutam, îi concediam şi chiar îi loveam. Îmi plăceau oamenii petrecăreţi, femeile uşuratice, îmi plăcea uneori să beau şi să fumez. Îmi plăcea să-i domin pe cei din jur, cum le place şi altora să facă în momentul de faţă. Totuşi, nu cred că m-a văzut cineva în stare de ebrietate la serviciu, pentru că n-am fost niciodată un alcoolic, dar

presupun că m-aţi văzut persecutând pe mulţi dintre dumneavoastră, chiar dacă mă arătam în general conştiincios.

Observaţi însă că vorbesc despre toate acestea la timpul trecut, nicidecum la prezent. Fiindcă acestea au fost cândva odată; ele nu mai sunt – şi au murit pentru totdeauna din clipa în care am aflat o altă cale a vieţii mele, un alt rost al existenţei umane, acceptând cu toată convingerea că acesta este minunatul şi unicul drum pe care trebuie să meargă de-acum fiecare fiinţă omenească şi că orice altă cale ar fi greşită… Poate nu m-aş fi încadrat să mă direcţionez niciodată pe noua mea traiectorie dacă nu aş fi avut norocul să descopăr, chiar aici în uzina noastră, o fiinţă deosebită din toate punctele de vedere, şi ea mi-a dezvăluit un adevăr imens – existenţa de netăgăduit a lui Dumnezeu şi a schimbărilor radicale pe care El le poate produce în sufletul oricăruia din noi. Vorbesc despre Veronica Marcu, în curând viitoarea mea soţie.

— De ajuns cu propaganda de felul ăsta şi nu ne interesează amănuntele familiare. Dacă ţi-ai luat o soţie pocăită, să-ţi fie de bine! Trebuia s-o convingi dumneata să se despocăiască, nu ea să te pocăiască pe dumneata! (Râsete în sală.) Gata, ai epuizat timpul autocriticii, specifică delegatul.

— Tovarăşul… sau domnul Vernescu, a încercat să convertească la credinţă şi pe un ofiţer care era cu noi, interveni şi fostul director Ionescu. Recunoaşteţi aceasta public?

— Tovarăşe… sau domnule Ionescu, îi răspunse Vernescu, cu un ton zeflemist. Eu să fiu ca dumneata aş tăcea din gură. Mă sileşti să fac aici nişte dezvăluiri neplăcute. Mai bine ar fi să mulţumeşti lui Dumnezeu că ai scăpat cu viaţă… Colegii noştri din sală nu ştiu de ce dumneata şi încă doi de aici de pe scenă sunteţi răniţi şi bandajaţi în halul ăsta… Cred doar că a fost un simplu accident, dar vor afla acuma ce şi de ce s-a întâmplat… Pentru că aţi venit hoţeşte după mine ca să mă compromiteţi făcând filmul video ce l-aţi prezentat aici! Şi cu v-aţi ales? Da, recunosc că i-am spus colonelului de securitate Scripcaru să mă imite pe mine, nu pe căpitanul Sterescu care ameninţa pe un bătrân cu pistolul în mână în biserică strigând că nu există Dumnezeu, că de-ar exista, Creatorul l-ar trăsni într-o clipă. Şi l-a trăsnit câteva ore mai târziu când maşina cu el şi cu voi ăştia trei cu bandaje de pe scenă aţi ajuns sub roţile unui camion TIR. Colonelul Scripcaru a rămas

paralizat pe viaţă, pe Sterescu l-au înmormântat alaltăieri, iar voi aţi face bine să tăceţi din gură şi să mulţumiţi lui Dumnezeu că aţi scăpat numai cu atât! Şi văd că tot nu v-aţi învăţat minte! strigă Vernescu enervat.

— Bravo! Bine le-a făcut! se auziră voci din sală.

— Linişte! strigă delegatul.

— Ce-am avut de spus, am spus, spuse Vernescu. Restul aţi auzit la televizor, că nu mi-e frică să-L laud pe Dumnezeu în gura mare. Acesta mi-s eu acum şi-s mândru de calea ce-am ales. (Aplauze în sală.) Cum v-am spus şi la început, adunarea aceasta aş vrea să fie educativă pentru fiecare şi sper deja că este. Dar mai cu seamă să nu uitaţi că exemplul meu poate fi urmat de oricine dintre noi, inclusiv de prietenii aceştia de lângă mine de la masa prezidiului. Odată îmi vor da şi dânşii dreptate. Trei deja îmi dau, deşi nu au curajul să recunoască deschis. Gândiţi-vă profund la felul cum arătau ei până să mă urmărească şi la felul cum arată ei acuma pedepsiţi de Dumnezeu după ce m-au urmărit (râsete şi aplauze în sală) şi… ce să vă mai spun? Vă mulţumesc pentru interesul şi simpatia cu care m-aţi ascultat!

Toţi din sală aplaudară puternic.

— Şşt! făcu delegatul. Nu se aplaudă. Vinovăţia e clară; şi-a recunoscut-o singur în faţa voastră. Asta este important şi se trece în procesul verbal. Restul propagandei religioase nu mă interesează, dar o s-o consemnăm că s-a făcut ilegal chiar şi în şedinţa cu colectivul oamenilor muncii. Alt act mai bun de acuzare nici nu ne trebuie. Acum vă rugăm să luaţi şi voi cuvântul din sală, ca să criticaţi misticismili auzite.

— „Voi" şi „voastră" să-i zici lui măta şi lui tactu – strigă o altă voce anonimă şi veselă din sală. Râsete, aplauze, vorbărie, gălăgie, atmosferă de bâlci şi de băşcălie. Delegatul se face că nu aude.

Băţău bătu cu o scrumieră în masă şi interveni:

— Linişte, măi tovarăşi! Ce naiba… E un tovarăş de la partid aici, nu oricine!

Voci din sală: „Şi ce dacă!" „Hai mai repede, măi nea Băţăule, că ne trece pauza de masă şi ne e foame…"

Băţău lovea în continuare cu scrumiera în masă vărsând tot scrumul cu mucuri de ţigări cu tot, apoi lovi cu ea în microfon. Amplificarea loviturilor a reuşit într-adevăr să reducă pentru câteva

momente gălăgia din sala de şedinţe.

— Tovarăşi, linişte! Că vrem să lăsăm o impresie civilizată! Vă rugăm să faceţi linişte! Văd acolo o mână ridicată în sală. Poftim, tovarăşe Emil Pop. Dumneata ai fost şi bătut de director şi trimis de el la închisoare fără nicio vină. Poftim aici sus, la microfon de vorbeşte.

Uriaşul Emil baci urcă mustăcind pe scenă şi luă microfonul în mână de pe suport. Se face linişte totală.

— D-apăi ziua bună la tăţi, drag aughitoriu. No, am venit să-mi dau cu presupusu şi să vă spui c-o fost fainâ cântaria! Şi-o să vă-ntreb, domnule director, să mă învăţaţi şi pe mine cumu-i slovele celea frumose şi melodia rugăciunii că tare mi-or mărs la inemă şi m-or gâghilat la rânză… D-apăi asta-i tăt!

— Spune-le cum te-a bătut directorul, insistă Băţău.

— No, ce să vă spui, că atunce am fos bat turtă, şî io m-am fos răpăzit la directorul ghe-am dat ca bolândul cu cuţâtul. No, ş-apăi ghe unghe era să ştiu io că dânsu o fost campion la lupte. Că m-o trăsnit ghe mi-o sunat apa-n cap şi m-o dăşteptat, fiincă io fui cel ocarnic şi cu pricina, şi nu dumnialui… Încolo ce să vă mai spui? îi un gione tare fain, care mie unu îmi place! Iar aşa director bun nici c-om mai avea noi vrodată. Dânsul o fost şi la minie la închisore şi-o aranjat cu giudicătorii ghe mi-or dat drumu'. Ş-acum, iaca noi suntem cei mai buni pretini, ş-am venit să-i mulţămesc şi să-l ţuc pe obraji, c-aşa om ghe trabă ca dânsu mai va, şi n-om mai pomeni noi pe-aice. Ţină-l Domnul c-o să-l regrătăm cu tăţii! Secretara m-o fost sconfundat la început cu un pocăit, dar acum vă promit în faţa tuturor că-i musai să nu rămână numa aşa, o confuziune, ci să fiu pocăit de-adevăratelea! Sunteţi un om ghe mare curagiu, domnule Vernescu, un adevărat suflet ghe român. V-am cerut ertare pentru ce făcui atunci, şi vă mai cer ş-acuma, fiincă am descopărit că nu vă port pică şi că vă iubesc! No, v-o spui aici cu totă sinceritatea, iacă în gura mare… Brava, dom director! D-apăi cam asta-i tăt ce voiam să vă zic, fârtaţii mei!

Şi Emil baci îl sărută pe Florin pe ambii obraji, în timp ce toată lumea se ridică în picioare şi aplaudă scena deschis. Profitând de vuietul sălii, Vernescu se ridică şi el cu rapiditate, duse mâna la inimă în semn de mulţumire şi tot cu mâna le făcu semn de despărţire. Fără să mai ceară voie prezidiului, plecă grăbit spre maşina lui, prin uşa din spate a scenei.

Prezidiul se simţea în mare dificultate şi declară închisă adunarea publică a oamenilor muncii, care s-a dovedit pentru organizatori un fiasco total. Exact peste trei zile, când Băţău îl felicita ba pe Ionescu, ba pe Cojocaru pentru că va primi funcţia de director plin al marii uzine, numai ce se trezesc că vine acolo de la Bucureşti, ca director, Ion Lăzărescu, fostul ministru al minelor. „Principiul rotaţiei" cadrelor, care funcţiona după nişte legi haotice ce ieşeau dintr-o mână nepriceputâ ce apăsa pe toate butoanele la întâmplare, funcţionase şi de data aceasta, când nimeni nu se aştepta la o aşa surpriză.

*

* *

Pe sub uşa bisericii din Râu de Mori, păstorită de Leon Iubaş, cineva strecurase un plic alb închis. Ca destinatar era trecut ing. Florian Vernescu, fostul director al întreprinderii „Abatajul Roşu". El locuia acum acasă la Veronica. Pe plic nu scria numele nici unui expeditor, încât prima impresie a fost că scrisoarea trebuie să fie cumva anonimă.

Nimeni nu a văzut cine, cum şi când a pus scrisoarea. În prima duminică păstorul bisericii i-a înmânat plicul lui Florin. Când destinatarul îl desfăcu, găsi înăuntru două pagini bătute la maşină, fără specificarea datei şi a locului de unde a fost expediată:

Mult stimate domnule inginer Vernescu,

Presupun că primirea acestei scrisori, trimisă printr-o persoană de încredere, va fi una dintre cele mai mari surprize din viaţa dumneavoastră. Cel care vă face această surpriză (şi care, de data aceasta, sper să fie o surpriză foarte plăcută), este una şi aceeaşi persoană care v-a făcut, nu prea demult o altă surpriză – cumplit de neplăcută.

Da, acum cred că v-aţi edificat asupra persoanei care v-o expediază. Eu vă scriu, stimate domnule Vernescu, colonelul Ştefan Scripcaru. Noi doi am avut o discuţie contradictorie în biserică şi în holul bisericii, atunci când am fost însoţit de răposatul căpitan Gheorghe Sterescu şi de ceilalţi trei. Nu încape discuţie că Sterescu, în baza autorităţii şi poziţiei speciale pe care o avea, a comis atunci o

mare greşeală, mai bine zis o crimă îngrozitoare şi o blasfemie capitală. El a îndrăznit cu mojicie să-i înfrunte şi să-i jignească pe toţi: pe domnul Iubaş, pe soţia dv., pe poetul Traian Dorz, pe credincioşii din biserică şi – ceea ce i-a fost fatal – pe Însuşi Dumnezeu, în care nici el, nici eu nu credeam.

Din păcate, eu nu am fost departe de atitudinea lui criminală şi chiar dacă l-am temperat puţin, rămân tot atât de vinovat ca şi el, cu atât mai mult cu cât îi eram superior în grad şi l-aş fi putut opri din capul locului să persevereze în ameninţări, dar n-am făcut-o. Încă de atunci am apreciat curajul Dv. excepţional, inclusiv acela de a renunţa la cele mai mari funcţii pământeşti, care sunt pieritoare, pentru a câştiga pe cele cereşti, veşnice.

Cred că acum deja ştiţi toate amănuntele despre tragedia care ne-a încercat în noaptea aceea de pomină. Nu vi le mai descriu amănunţit, căci nici nu mi-ar face plăcerea să mi le mai amintesc. Doar atâta vă spun: a fost ceva îngrozitor! Într-o clipă, Dumnezeu n-a trăsnit numai pe unul, cum ceruse Sterescu, ci pe noi toţi, deopotrivă de vinovaţi. Fiecare dintre supravieţuitori, ne-am gândit că aceea nu putuse fi altceva decât o pedeapsă divină. De la biserică, am mers la un bufet unde Sterescu se ameţise bine. De fapt, ne ameţiserăm cu toţii şi până am plecat, nu am făcut altceva decât să râdem de fiecare de la amvon, să vă imităm pe dumneavoastră, pe domnul Iubaş, pe doamna Vernescu. Cel mai mult râdea Sterescu. Râdea de se prăpădea şi mai ales râdea atunci când le povesteam că dumneavoastră aţi încercat să mă convertiţi sau când aţi spus că cine scoate sabia din sabie va pieri… De unde să ştie nenorocitul că acela îi va fi ultimul lui râs dezmăţat?

Ceea ce îmi voi aminti toată viaţa a fost avertismentul dumneavoastră extrem de clar privitor la atitudinea noastră de sfidare faţă de Dumnezeu. Am refuzat să-l înţeleg deşi ar fi trebuit să-l înţeleg. Nu credeam că Dumnezeu mă va lămuri atât de repede. Abia atunci, după accident, am ajuns la convingerea că trebuia să vă ascult. Acum este prea târziu. La spital mi s-a spus că voi rămâne paralizat toată viaţa de la brâu în jos şi că nu se mai poate face nimic. Dar prin acest accident L-am descoperit pe Dumnezeu (dv. aţi avut un rol hotărâtor în această descoperire) – şi trebuie să-I mulţumesc că El m-a căutat până m-a găsit. A fost nevoie de o tragedie până să mă găsească, dar se vede treaba că altă soluţie cu mine nu era.

Vă mulţumesc din inimă pentru bunele îndrumări date şi vă cer iertare din toată inima pentru nebunia serii de atunci. Spuneţi-le şi celor din biserică acest lucru şi îi rog pe toţi, în frunte cu păstorul, să mă ierte. Rugaţi-vă pentru mine, pentru sănătatea mea şi pentru familia mea.

Cum mă voi face mai bine, am să o rog pe fiica mea, căreia îi dictez această scrisoare, să mă aducă odată cu maşina la Râu de Mori să le cer personal iertare credincioşilor de acolo şi după aceea să mă considere un frate de-al lor care L-a găsit în sfârşit pe Dumnezeu. Soţia mea vrea de asemenea să mă însoţească.

În Numele lui Isus, vă îmbrăţişează cu dragoste un om care se pocăieşte şi aşteaptă cu nerăbdare o a doua întrevedere cu dumneavoastră,

Ştefan Scripcaru,

Colonel de securitate în rezervă

CAPITOL NO XV

Într-o dimineaţă, în timp ce Mihai, tolănit pe un prosop la umbră în faţa peşterii, studia Biblia şi îşi făcea adnotări, numai ce aude că cineva fluieră lung cu un fluier de arbitru şi strigă ceva prin pădure. La început se auzea în depărtare, cu ecouri, fără să distingă exact ce striga. Mugurel începu să latre tare. Peste câteva minute, strigătul se auzi mai clar:

— Mihaaaai!… Mi-haaai!…

Era o voce bărbătească.

— Aa-iici! răspunse Mihai. Cine-i?!

— Ţine-ţi câinele să nu mă muşte şi-ai să vezi! Om bun! răspunse individul care se vedea urcând o pantă uşoară spre locul peşterii.

Mugurel continua să latre, dar Mihai îl apucă cu braţul după gât şi-i strânse botul cu cealaltă mână, cum proceda de obicei când voia să-l potolească. Persoana cu pricina venise la câţiva paşi în faţa lor. Era un bărbat înalt, necunoscut, plăcut la înfăţişare, cu o voce puţin cam voalată. În spinare avea un rucsac plin.

— Bună ziua, Mihai! S-ar putea să mă cunoşti din auzite: sunt

scriitorul Codrin Elizeanu şi vin cu o scrisoare din partea părinţilor dumitale…

— A, domnul Elizeanu! Îmi pare bine. Mihai Doran. Sigur că vă ştiu, şi încă demult aş fi vrut să vă cunosc. Citisem două din cărţile scrise de dumneavoastră şi mi-am delectat copilăria cu ele. Aveţi o bună reputaţie ca scriitor.

— „Ich bin besser als mein Ruf!"

— Ce-aţi spus?

— Nu ştii nemţeşte?

— Nu, că prin şcoli am învăţat alte limbi…

— Dumneata m-ai lăudat că aş avea o reputaţie bună, iar eu ţi-am răspuns cu un citat din piesa „Maria Stuart" a lui Schiller, unde Maria Stuart, regina Scoţiei, îi răspunde exact cu aceste cuvinte reginei Elisabeth a Angliei care o luase prizonieră: „Ich bin besser als mein Ruf!" – ceea ce pe româneşte înseamnă: „Eu sunt mai bun decât reputaţia mea!"

— Îmi plac foarte mult oamenii culţi şi buni. Dar spuneţi-mi: cum oare aţi putut da de mine aici? Căci până azi n-am mai văzut faţă de pământean pe-aceste tărâmuri izolate…

— O să-ţi spun imediat, dar mai întâi te rog ţine-ţi câinele ăla bine, să nu-l atragă cumva turul pantalonilor mei, căci ştii au un fel de magnet pentru dinţii câinilor nervoşi.

— Îl cheamă Mugurel şi execută tot ce-i spun eu. Mugurel, culcat! vorbiţi-i frumos şi încercaţi să-l mângâiaţi, că eu îl ţin de bot.

Elizeanu începu să-l mângâie, dar Mugurel se smucea şi mârâia înfundat scoţând nişte sunete de nemulţumire care semănau cu o furtună ce se îndepărtează.

— Stai că am eu o metodă mai bună să te îmblânzesc. Am să-ţi ofer ceva care sper să-ţi placă… Scoase din rucsac un salam de vară şi-un briceag, şi tăie din el câteva felii. Prima felie i-o plimbă uşor pe la bot să o miroase, dar nu i-o dădu imediat. La a doua apropiere, Mugurel i-o smulse cu repeziciune din mână gata să i-o apuce cu degete cu tot, şi o înghiţi nemestecată. Acum ciuli urechile, salivă lingându-se pe bot („reflexul condiţionat al lui Pavlov", gândi Mihai) şi începu să dea plin de speranţe din coadă. Mai departe a fost simplu. Mugurel sări cu picioarele pe Codrin şi-l privea ţintă în ochi mişcând coada repede de parcă ar fi fost conectată la un motoraş electric băgat

în priză. După aşa insistenţe, mai căpătă o felie, două.

— O, ştiu… Ştiu, ţi-ar conveni matale să-l mănânci singur! Dar vezi? Vremuri grele, Mugurele, vremuri grele! Iar salam d-ăsta, fără să aibă 75 la sută soia şi făină de oase ori de peşte sau din Dumnezeu ştie din ce-l mai fac ei – crede-mă, greu să găseşti prin pădurile astea „amazonice"! Ei, ai văzut, bărbate, că ne-am împrietenit? Cu salam bun se îmblânzesc câinii răi! Este o veche zicătoare românească de câteva sute de ani, pe care am inventat-o eu chiar în clipa asta… Toată treaba e să ai pile la nenea Doru, ăl de ştie să-l subtilizeze din maşinile care-l aruncă peste hotare în timp ce românul mănâncă coajă uscată de copaci! Că şi coaja are vitamina C, de la comunism…

— De-acuma n-aveţi de ce să vă mai temeţi de el.

— Te cred şi eu. Cu-aşa salam… Mie nu mi-e frică de câinii răi, ci de oamenii răi. Câinii răi sunt sinceri şi ţi se arată de la început că sunt răi. Ba unii au chiar şi firmă cinstită la poartă: Câine rău! Cu oamenii e ceva mai complicat, căci adeseori se afişează a fi buni, şi când colo… Îi ştim noi, dar ce să le faci? Ăştia sunt! Bine însă că te-am găsit… Mai întâi am fost la gazda ta de la Valea Dulce, care mi-a explicat amănunţit cum să ajung în zona asta. Uite, am la mine şi-o hartă forestieră, am mai întrebat şi pe nişte pădurari, apoi pe nişte ciobani, pe drum, şi după o zi de mers – iată-mă-s! Cam greu, dar nu imposibil! Uite, aici este scrisoarea de la părintele Ilarion. Mi-a spus Sandu Parianu că te-ai întors. Când te-am căutat, plecaseşi deja cu o zi înainte.

— Da, a trebuit să definitivez nişte treburi pe-aici…

— Mai întâi citeşte-ţi răvaşul de-acasă şi pe urmă om mai discuta noi, îl îndemnă Elizeanu.

Mihai parcurse scrisoarea adusă în care părinţii, printre altele, îi spuneau că îi trimit 4 kg de salam, procurat prin riscurile lui Doru şi încă un borcan cu friptură conservată în untură.

Elizeanu îşi descărcă rucsacul pe un jurnal întins peste şervet şi-l invită pe Mihai la masa improvizată pe iarba verde. Mugurel, care-i privea fix şi cu limba scoasă când pe unul când pe altul, îşi frământa picioarele şi mai trăgea câte un lătrat intermitent care tradus ar însemna: „Dar mai daţi-mi şi mie, nu fiţi zgârciţi! Ce tot mâncaţi fără mine!?" I s-a dat, dar nu cine ştie ce. Codrin şi Mihai mâncară cu multă poftă o parte din ce a fost adus: ouă fierte, brânză telemea, ceapă, roşii, castraveţi, friptură, salam, pâine. Codrin îi întinse lui Mihai un pahar de

plastic, oprindu-şi şi el unul şi voi să-i toarne dintr-o sticlă puţin vin. Mihai refuză categoric să se atingă de el.

— Este vin din via mea de la Scăieni, spuse Elizeanu. E vin curat, de ce nu bei? Primum bibere, deinde philosophari!

— Mai întâi să bem şi după aceea să filosofăm! cum ziceau strămoşii noştri latini. Ei, dar dacă nu bei, nu bei… Nu-i nimic, atunci nici eu nu beau! O, câte avem de discutat, Mihăiţă! O droaie de probleme… În primul rând te admir pentru decizia fantastică de a te fi dedicat în întregime meditaţiei în sânul naturii. Poate zice oricine ce-o zice, dar a te izola astăzi în acest turn de fildeş de o lume atât de rea şi controversată, mi se pare nu numai un act de bravură, ci chiar de adâncă înţelepciune şi de protest împotriva unei vieţi sociale intrată în descompunere.

— Aşa am zis şi eu când m-am decis să iau calea haiduciei spirituale. Am recurs la ea in extremis, dar nu pentru a trăi dolce far niente. Iniţial, am pornit cu alte gânduri. Acum însă nu mai gândesc chiar aşa. E drept, aici este nespus de frumos – explică Mihai făcând un gest larg cu mâinile. Avem aer proaspăt, apă bună, hrană naturală, peisaj de vis, pădurea părând pentru mine şi Mugurel ca un mic colţ de rai într-o lume de infern… Totuşi menirea omului, domnule Elizeanu, este să trăiască în societate, nu să rătăcească prin peşteri şi păduri. El trebuie să înfrunte vicisitudinile orânduirii în care trăieşte, să se ia cu viaţa de piept, oricât de dură ar fi ea. Ori măcar să-i ajute pe cei din jur să transforme infernul societăţii acesteia într-o ordine etică majoră, ceea ce se poate obţine numai printr-o intensă devoţiune spirituală – în speţă, prin religie! Dumnezeu să ştiţi că ne cere să-L căutăm printre oameni şi să-I răspândim acolo Cuvântul, nicidecum prin coclauri, printre stânci şi văgăune sterpe… De data asta am revenit aici numai temporar, doar spre a studia Biblia în linişte şi spre a face nişte adnotări. Curând după aceea mă voi reîntoarce în lume spre a răspândi pe cât voi putea de mult credinţa în Isus Hristos, Căruia eu deja Îi zic Împăratul Cel Veşnic al României şi-al tuturor românilor!

— Minunată pledoarie! Dar spune-mi, dragă Mihai: cum ai ajuns dumneata la concluzia existenţei lui Dumnezeu, fiindcă mie, să-ţi spun drept, mi-a trebuit o experienţă negativă, aproape stupidă şi ridicolă, pentru a mă direcţiona puternic spre acceptarea divinităţii.

— Staţi aşa. Cum vine asta: experienţă stupidă pentru

acceptarea divinităţii?!… Mă puneţi în mare dificultate, căci la fel ca expresia germană anterioară, nu înţeleg ce vrea să însemne…

— A, este o poveste cam lungă, dragul meu. O istorie ciudată, care mi s-a întâmplat cu câţiva ani în urmă. Până la un punct, evenimentul are elemente de proză ştiinţifico-fantastică, întrucâtva tragi-comice, pe care m-aş teme să o povestesc oricui, spre a nu-i lăsa cumva impresia că aş fi nebun. Dar dacă nu aparţii acestei categorii de sceptici, dacă poţi să admiţi că în viaţă se pot ivi la un moment dat şi asemenea lucruri extraordinare, atunci eu bucuros aş îndrăzni să ţi-o relatez pe larg.

— Nu vă faceţi probleme. Vă spun de la bun început că sunt dispus să admit totul fără nicio rezervă, căci am solide motive să nu mă mai mir de nimic. De aceea spuneţi-mi povestea dumneavoastră fără nicio restricţie, fiindcă deja m-aţi făcut curios.

— Bine. Dacă-i aşa, atunci ascultă…

Şi îi depănă cu lux de amănunte toată întâmplarea cu piticii „extratereştri" de la Scăieni, luaţi iniţial, drept reprezentanţii unei civilizaţii liliputane foarte avansate, ajunsă pe Terra cu ajutorul OZN-urilor, ca în cele din urmă să se dovedească a fi draci goi.

— Cu alte cuvinte – conchise Mihai – legendele populare româneşti, ca şi restul superstiţiilor şi poveştilor europene cu piticii care păzesc comori blestemate, acei gnomi răutăcioşi – iată, n-ar fi apărut chiar aşa, din senin. Totuşi, totuşi… Printre altele, eu am avut bănuiala că aşa numitele farfurii zburătoare sunt conduse de îngerii cei buni, că sunt vehicole trimise de Dumnezeu. Cel puţin o parte din ele. Văd însă că nu a fost chiar aşa şi că are şi înţelepciunea asta populară un anumit substrat real. Sunt observaţii de secole ale moşilor şi strămoşilor noştri pe care n-ar trebui să le ignorăm cu una cu două.

— Fără doar şi poate; nu iese fum fără foc. Dar nu mi-aş fi închipuit ca să existe demoni! În naivitatea mea precedentă eu admiteam numai un Dumnezeu inconsistent, chiar mai abstract decât şi-L concep unii – deci Îl admiteam, cu anumite dubii – şi nici nu m-aş fi gândit să-l mai admit şi pe oponentul Său împielţat. În acelaşi timp, am descoperit şi impenetrabilul secret al OZN-urilor. Cred că am fost primul care le-am dat secretul în vileag… Căci după mine, acelaşi lucru văd că îl susţin în ultima vreme şi marii cercetători americani, cum ar fi Barry Dowing, în articolul „Teoria demonică a OZN-urilor", existent

chiar în „Encyclopedia of UFO's" apărută în America; de asemenea articolul americanului John White publicat în numărul 286 din „Mufon UFO Journal", cea mai importantă revistă din USA specializată în probleme de OZN, şi în multe altele. Se observă că recent tot mai mulţi ozenologi s-au deşteptat şi au putut apuca mai lucizi capătul ascuns al ghemului negru pe care acum în sfârşit au început să-l deşire în public… Nu mai vorbesc de marile organizaţii religioase din lumea întreagă. În special aceste organizaţii au ajuns la concluzia la care eu deja ajunsesem încă mai demult: OZN-urile există, dar sunt creaţii demonice! Şi atunci, dacă ştim exact cine le materializează, trebuie să ne punem şi întrebarea: cu ce scop fac ei acest lucru? la ce le foloseşte?

— Nu e greu de ghicit, răspunse Mihai. Satana ţine cu orice preţ să-i convingă pe oameni că civilizaţia terestră şi fiinţele umane, şi nu numai fiinţele umane, ci viaţa în genere de pe Terra, nu sunt elemente create de o forţă divină, ci aduse de undeva din spaţiile siderale, unde viaţa, ca şi materia ar fi existat dintotdeauna, diseminându-se apoi lent în tot universul… Este o cosmogonie primitivă, diabolică şi stupidă. Şi, în mare parte, Diavolul a reuşit să convingă pe cât mai mulţi cu inconsistenţa acestui sofism.

— Ce este mai trist, această teorie am îmbrăţişat-o şi eu la început, chiar cu un anumit entuziasm, recunoscu Elizeanu. Mai rău: am răspândind-o prin diferite articole publicate de mine de-a lungul multor ani. Astăzi însă o combat din răsputeri, chiar dacă unii mă acuză că mă contrazic cu prea mare uşurinţă ori că am devenit un mistic. Dar mistici şi profani sunt ei, căci puţini în lumea asta au studiat ca mine fenomenul OZN în toată complexitatea lui!

— Apropo de OZN-uri, reveni Mihai. Într-o noapte a aterizat unul aproape de mine, chiar în poiana vecină. Martor mi-e domnul Mugurel… Lumina ca soarele şi a aprins o rază… curbă! – dacă aţi mai auzit.

— Cum să nu. Asemenea cazuri au fost văzute în Brazilia şi-n Argentina şi le-am descris amănunţit într-o carte de-a mea.

— Carte pe care acum îmi amintesc că eu v-am citit-o, continuă Mihai. Căci nu-mi mai aminteam exact unde am mai întâlnit descrierea fenomenului… Când a aterizat, obiectul s-a dematerializat treptat-treptat şi iarba pe care stătuse a fost arsă sub formă de cerc.

— Întocmai ca la pădurea Baciu din Cluj şi-n multe alte locuri.

Numai că acum eu numesc trebuşoara asta o invenţie tipic drăcească – opera demonilor şi nu a extratereştrilor. Astfel ei au înşelat mii de oameni, de-a lungul timpului, dar cu mine iată că li s-a-nfundat! Eu i-am dat de gol – ticăloşii. Vezi? Poporul nostru, din instinct, spusese că asemenea ciudăţenii sunt minuni diavoleşti. Iar eu ajunsesem până într-acolo încât să admit doar existenţa lui Dumnezeu, nu şi a diavolului, deşi logica elementară cerea limpede că lângă bine trebuie să existe şi cealaltă dualitate – răul!

— Eu nu admiteam nici măcar atât, mărturisi Mihai. Făcând anumite concesii, afirmam că ar fi într-un fel posibil ca universul acesta, luat în totalitatea lui, să constituie o forţă vitală imensă, un fel de fiinţă vie infinită, extrem de… uriaşă, dacă pot spune aşa… Sistemele solare, galaxiile şi metagalaxiile mi le închipuiam ca pe nişte macroatomi gigantici care, la un loc, formau un fel de celule monstruos de mari aparţinând acestui trup imens care este Dumnezeu, noi fiind incluşi în corpul Lui ca un fel de subdiviziuni infra-atomice, ca particolele elementare alfa, beta, gama, protonii, electronii, neutronii, fotoni, ori ca mezonii miuoni, pioni, kaoni, leptoni, barioni, quarcii şi ce-or mai fi dacă o mai fi ceva după ipoteticii quarci imaginaţi de fizicianul M. Gell-Mann… Ciudată şi trăsnită concepţie, nu? Acestei fiinţe întinse pe miliarde şi miliarde de „parseci nelimitaţi" eu îi ziceam când şi când… Dumnezeu! El însă, după închipuirile mele de atunci, nu se putea amesteca nicicum în legile lumii pe care mai mult o supraveghea într-un fel neutru decât o guverna; era un Dumnezeu eterogen, dacă nu chiar imanent. Admiteam, cu alte cuvinte, un deism destul de vag conturat. Toate bâjbâielile mele de atunci urmau o sinusoidală foarte labilă. De fapt este şi foarte greu, domnule Elizeanu, să ni-L imaginăm pe Dumnezeu, iar soluţia cu trupul infinit, întins în tot universul, mi-am fabricat-o aşa, pentru uzul meu personal, pe când eram elev la liceu, considerând că metoda cu reprezentarea Lui în icoane este un paleativ încă şi mai naiv. De aceea mi-a venit apoi mult mai uşor să-L neg în totalitate.

— Cred – sublinie Elizeanu – că amândoi eram victimele unei influenţe de gândire inspirată tot de forţele răului, fiindcă Lucifer-Satan sau Satana, cum vrei să-i zici, este extrem de inteligent şi insidios, inspirând oamenilor fel de fel de gânduri şi opinii sofisticate, convingându-i că ar fi reale, primordiale şi chiar folositoare. Vorba ceea: drumul spre iad totdeauna pare pavat cu intenţii bune… Diavolul,

nu mă îndoiesc că deja ştii, a fost creat de Dumnezeu la început ca o fiinţă sfântă, ca un înger bun, pare-se cel mai mare şi mai înţelept dintre toţi îngerii, un heruvim foarte important din preajma tronului lui Dumnezeu, căruia Creatorul se pare că i-ar fi dat în subordonare pe un termen limitat o zonă din univers în care este inclus şi sistemul nostru solar. În curând termenul de custodie va expira, iar lui nu-i convine deloc acest lucru, mai ales că Dumnezeu nu i-a anulat nici gradul înalt de heruvim. El a rămas în continuare un heruvim puternic, însă, datorită mândriei şi ambiţiei lui de a fi socotit egal cu Dumnezeu şi chiar superior Lui, Creatorul l-a eliminat din cele nouă cete ale heruvimilor şi l-a doborât împreună cu cohortele de îngeri trădători aliaţi cu el, transformându-i în diavoli. Dar Satana, nume care în ebraică înseamnă adversar, continuă să fie foarte inteligent.

— Nu-i neg puterea şi inteligenţa supraomenească, domnule Elizeanu, însă ea este valabilă numai în ceea ce priveşte declanşarea evenimentelor rele, nicidecum a faptelor bune. În lucrările cu caracter pozitiv Diavolul este o nulitate, totalmente neputincios; aş putea zice chiar că-i de-a dreptul naiv şi prost, deoarece i s-a ridicat harul de a intui şi aplica binele.

— Exact acest lucru l-am observat şi eu. Iar dacă Dumnezeu nu l-a distrus până acum nici pe Diavol, nici pe slujitorii lui – mă refer la îngerii căzuţi – se datorează, cred, iconomiei divine, prin iconomie înţelegându-se planul, probabil secret, al lui Dumnezeu care îi foloseşte pe demoni pentru a pune la încercare devoţiunea omului faţă de divinitate şi poate şi a altor îngeri rămaşi fideli Creatorului. Asta nu-i o certitudine, ci o supoziţie a mea.

— Mie mi se pare plauzibilă, îl susţinu Mihai.

— Dar, oricum, în final, Satana şi îngerii lui vor fi totalmente anihilaţi de Isus, conchise Codrin. Desigur, alţii pot face fel de fel de alte supoziţii, însă afirmaţia mea se bazează pe Biblie şi de aceea mi se pare şi mie de necontestat.

— Vă apropiaţi foarte mult de concluziile mele, remarcă Mihai.

— Ceea ce confirmă justeţea lor! Dar ia spune-mi, Mihai, fiindcă nu sunt deloc edificat: cum ai ajuns dumneata de la materialism sau, ca să fiu mai inteligibil, de la idealismul acela naiv-panteist, la esenţele credinţei creştine? Căci, trebuie să recunoaştem, nu-i prea uşor pentru un profesor de ştiinţele naturii, de fizică, de chimie, matematică, ştiinţe

sociale, pe lângă atâţia alţii, educaţi cu toţii pe băncile şcolilor comuniste, nu-i deloc simplu, zic, să vă rupeţi de concepţiile ateiste care au o armătură foarte bine pusă la punct…

— Nu-i chiar aşa. Doar la prima vedere pare o armătură bine pusă la punct. Căci cine insistă şi cercetează mai mult, descoperă că acest blindaj aparent este o tablă subţire vopsită în culorile oţelului durabil, de rezistenţa căreia ne speriem de geaba. Oricum, vă garantez că este un artifact întru totul vulnerabil, iar eu am insistat până am demontat în întregime acest aşa-zis blindaj.

— Şi alţii au făcut acelaşi lucru, dar tot a mai rămas în ei o urmă de scepticism. Pe mine m-a ajutat mult experienţa stranie de care ţi-am pomenit adineauri.

— O, atunci trebuie să vă mărturisesc că şi eu am trăit aici o experienţă ciudată, total deosebită de a dumneavoastră, însă fundamentală pentru restul existenţei mele. Ea începuse urât şi era gata-gata să se sfârşească cu o tragedie, dar s-a terminat totuşi cu un happy-end binecuvântat…

— De vreme ce ţi-am dezvăluit istorioara mea cu piticii, pot spera – nu? să-mi expui şi mie experienţa dumitale pe care o numeşti fundamentală. Poate o să-nvăţ şi eu ceva din ea.

— O, desigur, desigur. Oricine ar putea învăţa foarte mult dintr-un asemenea eveniment. Aş zice că ar învăţa totul! Însă eu hotărâsem să nu-l divulg nimănui, decât poate numai persoanelor care nu s-ar îndoi o clipă că le dezvălui un măreţ adevăr, pentru că întâmplarea mea poate părea unui ateu sau unui sceptic chiar mai incredibilă decât a dumneavoastră. Părinţilor mei le-am spus-o. Iar tata, care-i preot, de-abia m-a crezut… Sper ca la dumneavoastră să am ceva mai multă credibilitate şi receptivitate decât am avut la mine acasă… Domnule Elizeanu – în singurătatea de aici, mie mi-a apărut şi mi-a vorbit Însuşi Isus Hristos!

— Isus Hristos? strigă scriitorul cutremurat, ţâşnind în picioare ca ars, aproape speriat, şi făcându-şi o cruce mare.

— Da, Mântuitorul nostru în Persoană! Chiar şi acum mi se furnică pielea pe mine când mă gândesc la această apariţie maiestuoasă… De emoţie, în săptămâna aceea am căzut bolnav. Atunci, cu ultimele puteri, am dat o fugă până acasă unde m-am întremat puţin.

— Te-ai speriat cumva atât de rău?

— O, nu… Nicidecum. Sentimentul trăit în clipele acelea a fost ceva de nedescris. Sunteţi dumneavoastră scriitor consacrat, şi folosiţi un stil foarte elegant, presărat cu epitete, comparaţii, metafore, hiperbole, metonimii măestre, un stil bogat ce place tuturor, dar nu cred că aţi fi putut găsi vreodată, în vreo limbă omenească cuvintele adecvate prin care să redaţi măcar o zecime din senzaţiile fizice şi psihice ce m-au învăluit atunci! Erau simţăminte inefabile, indescriptibile, divine! Simţeam o înălţare totală, o bucurie ameţitoare, paradisiacă, domnule Elizeanu. Mântuitorul mi-a apărut într-o măreţie şi splendoare de nedescris acolo în peşteră. Iar în peştera aceea aş putea zice că eu m-am născut din nou… Probabil că vreun doctor în psihologie sau în psihiatrie, auzindu-mă ce vă povestesc, s-ar grăbi să tragă imediat concluzia că totul n-ar fi fost altceva decât o consecinţă explicabilă a îndelungii mele izolări de lume în singurătatea absolută din peşteră, ceea ce ar declanşa stări halucinatorii; dar aflaţi că nu este deloc aşa! Aveam şi am nişte probe materiale incontestabile cu care pot dovedi oricui că posed un psihic extrem de echilibrat şi puternic. N-a fost vorba deci de o halucinaţie, nici de o intoxicaţie cu ciuperci, ci de o apariţie absolut reală. Ascultaţi cum s-au petrecut lucrurile…

Şi Mihai i-a povestit pe larg antecedentele, de la momentul admirării curcubeului de pe cer, cum a muncit zile întregi că să spargă zidul spre galeria nouă, cum a înaintat cu o lanternă aprinsă printre stalactite şi stalagmite, alegând calea cea largă cu sunete amăgitoare, şi cum a alunecat într-o crevasă adâncă la fundul căreia era un puţ cu apă ori un lac glacial de unde n-ar fi avut nimeni cum să scape. Atunci, în ghearele morţii, L-a strigat cu cea mai mare disperare pe Isus. De acolo l-au ridicat îngerii cerului, cu o forţă invizibilă, care l-au scos imediat şi l-au dus până aproape de ieşire. Şi lângă ieşirea aceea i-a apărut Mântuitorul învăluit într-o lumină orbitoare. I-a repetat cuvintele Lui…

Codrin Elizeanu asculta cu mâna la inimă, transpirat, cu ochii umezi de emoţie şi cu respiraţia întretăiată.

— Extraordinar, Mihai! Extraordinar! exclamă el. Eşti un om binecuvântat, eşti sfinţit! şi-l atinse uşor cu mâna pe piept.

— Vai, să nu spuneţi asta! contestă Mihai ferindu-se puţin. E păcat s-o spuneţi, căci şi eu sunt un păcătos ca toţi păcătoşii. Mântuitorul ne răspunde tuturor dacă-L chemăm din toată inima, sunt

convins! Iar eu L-am chemat cu disperare de moarte… În Ioan, 14 cu 21, am găsit cuvintele lui Isus care proclama cam aşa – uitaţi, am pus semn şi le-am şi subliniat în Biblie: „cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de către Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu, şi Mă voi arăta lui”. Să fiţi sigur că Isus ne iubeşte pe toţi, buni şi răi, aşa cum soarele îi încălzeşte deopotrivă pe toţi. Rămâne ca şi noi să-L iubim la fel. Domnule Elizeanu, suntem 23 de milioane de români în ţara asta, plus încă vreo opt milioane în afara ei… Din toate milioanele acestea, dacă sunt şapte-opt sute de mii care sunt cu adevărat credincioşi, dintre care doar vreo şase sute de mii au citit cel puţin o dată în viaţa lor Biblia, unii nici măcar toată. Restul, de circa douăzeci şi două de milioane, fie că-ţi răspund cu candoare că sunt buni creştini, fiindcă aşa s-au născut, deşi nu ştiu să-ţi dea nici măcar un citat din cuvintele Mântuitorului, având în capul lor un talmeş-balmeş de creştinism, fie că-ţi râd în nas când le vorbeşti de religie, privindu-te cu milă şi dispreţ, ca pe un troglodit ieşit dintr-o cavernă unde de-abia ai terminat de devorat un ciolan crud de mamut… Exact un păgân de genul ăsta am fost eu, în urmă cu o lună-două. Mă credeţi?

— Cum să nu? Nu-i nimic de mirare dacă ţinem cont în ce societate ateistă trăim. Îţi dau perfectă dreptate, cu atât mai mult cu cât eu însumi făceam parte din categoria aceasta.

— Da, şi atunci, vedeţi? Nu trebuie să ne mai mirăm nici de ce lucrurile merg atât de prost în ţara noastră. Iată de ce! şi iată explicaţia! Nu-i niciun secret.

— Ce ciudat, Mihai, că fiecare din noi ne-am întâlnit cu extremele forţelor spirituale din univers. Ce ciudat! Tu cu Mântuitorul Însuşi, eu cu forţele satanice. Tare ciudat!

— Dacă spuneţi că OZN-urile sunt creaţii ale lor, înseamnă că eu am văzut şi forţele binelui, şi forţele răului – ambele! OZN-urile au apărut peste tot, ieşind de sub pământ, de sub ape; dar cele mai multe au fost reperate în văzduh. Iar dacă citim în Efeseni 2 cu 2 şi 6 cu 12, observăm că se spune clar că diavolul este domnul puterii văzduhului, duhul răutăţii, care există şi în locurile cereşti, iar dumneavoastră afirmaţi că el are în custodie chiar şi o zonă întreagă a universului. În acest caz, tot Biblia ne spune că în vremurile din urmă vor fi multe semne pe cer. Cred că OZN-urile fac parte din aceste profeţii.

— Categoric că fac. Pe de altă parte, aş putea să afirm că şi eu

am tras o învăţătură pozitivă dintr-un fapt negativ, sublinie scriitorul, numai că, în faţa oamenilor care n-au înţeles – şi, la drept, vorbind, cum ar putea ei înţelege aşa ceva? – eu am apărut ca un extravagant sau, în cel mai bun caz, ca un om neserios…

— Credeţi cumva că despre mine oamenii au acum o impresie mai bună? întrebă Mihai. Vă garantez că tot un sonat şi un ins ciudat m-au considerat şi pe mine. Cine caută adevărul trebuie să-l plătească într-un fel, nu?

— Ştii ce, Mihăiţă? Te rog arată-mi şi mie peştera cu pricina… Tare aş vrea să văd locul acela!

Mihai s-a sculat şi l-a dus imediat în „Grota de aur”, şi de acolo l-a trecut prin spărtură în peştera mare. Amândoi aveau lanterne noi.

Mugurel nu a vrut nici de data aceasta să intre în peştera cea mare. Pare-se că animalele înţeleg că anumite locuri sunt tabu pentru ele. Cel puţin impresia aceasta o lăsa Mugurel.

— Uitaţi, chiar în locul acesta mi-a apărut… Exact aici, la piatra asta mare pe care-am pus-o ca semn!

— Aici? întrebă Elizeanu. O, Doamne Isuse, iartă-mă! Şi căzu imediat în genunchi, apoi închinându-se sărută locul acela şi rămase aşa mult timp, cu fruntea la pământ. Mihai îngenunche lângă el şi, pentru câteva secunde, o adiere caldă şi parfumată trecu peste ei. Nu vorbea niciunul nimic. Se rugau în gând amândoi şi tot amândoi se ridicară deodată, încărcaţi de aceeaşi puternică emoţie. Scriitorul se agăţă de braţul lui Mihai care îl conduse până la cele două despărţituri. Se auzea clinchetul unei ape venind cu ecouri dinspre intrarea cea largă din stânga.

— Uitaţi, pe-aici am intrat eu curios să văd ce-i cu sunetele astea cu ecouri ce se-aud ca nişte note muzicale, probabil picături de apă cu ecouri pe mai multe tonuri, şi cam de la punctul acela am alunecat pe pâlnia de gheaţă în crevasa care-i ca un puţ de circa 15-20 m adâncime. Priviţi în zona unde luminez eu acum cu lanterna, un pic mai jos, că se vede puţin şi din locul acesta… Acolo mi-a căzut prima lanternă şi-un toiag cioplit de mine. Dacă s-ar coborî cineva cu o frânghie lungă până jos la apă, un alpinist-speolog, de pildă, le-ar găsi plutind. Oricum, eu mai departe nu merg, că m-am învăţat minte, şi propun să ne întoarcem.

— Nici eu nu-s curios să văd ce-i acolo. Haidem înapoi. Şi ieşiră.

După ce au trecut înapoi prin tunelul săpat de Mihai în „Grota de aur”, îl aflară pe Mugurel foarte agitat, lătrând cu disperare şi făcând o larmă nebună. Ce se întâmplase? La gura peşterii, acelaşi Martinel de rândul trecut încerca să violeze iarăşi domiciliul rupestru.

— Aa, te-am prins! Tot matale erai? Păi nu ţi-am spus eu, domnule, să nu mai treci pe-aici? îl întrebă Mihai. Poate la toamnă… Până atunci stai puţin… Şi luă o cutie de plastic în care mai avea puţină miere cu furnici înecate în ea. I-o aşeză până la vreo trei-patru paşi de urs. Acesta o înşfăcă repede, fără pic de teamă şi se duse. Mihai, între timp, îl ţinea zdravăn pe Mugurel să nu se repeadă după musafirul nepoftit. Când ursanul dispăru după tufişuri, câinele fu liberat, dar se potoli cu greu din criza de lătrat.

Mihai şi oaspetele lui ieşiră afară din „Grota de aur” şi se aşezară din nou pe iarbă, la umbră, în faţa ei. Mugurel puse capul pe genunchii lui Elizeanu care-l mângâia ca pe un copil, în timp ce câinele se lăsa alintat ţinând ochii închişi.

— Nu ţi-a fost frică de urs? întrebă Codrin.

— Aş, cunoştinţă veche! Deşi cam prost crescut…

— Acum îmi dau seama că nu-i chiar atât de simplu şi de romantic, pe cât credeam, să trăieşti solo în pădure. Se pot ivi primejdii serioase de unde nu te-aştepţi. Nu mă refer numai la ce-ai păţit dumneata în peşteră, dar însăşi procurarea hranei devine o problemă serioasă aici.

— Desigur, răspunse Mihai, dar de când mă ştiu sub pavăza Domnului, nu mai îmi este frică de absolut nimic. Şi, după cum vedeţi, n-am murit nici de foame.

— Asta aşa este, Mihai. Va trebui însă ca să facem ceva mai mulţi paşi spre Dumnezeu, nu numai să ne mulţumim să vină El spre noi. Va trebui să întreprindem ceva concret, nu? Căci atunci şi protecţia Lui va fi mai mare.

— Dumnezeu ne va arăta la timpul potrivit cum şi ce să facem fiecare, numai să-i mărturisim deschis doleanţele noastre prin rugăciune. Acum, pentru mine, rugăciunea îmi este mai necesară decât hrana, este cordonul meu ombilical între sufletul ce stă ascuns în interiorul meu şi cer, fără de care n-aş putea trăi. Vi se pare ciudat că mă exprim astfel?

— Nu, nicidecum, răspunse Elizeanu zâmbind. Mă gândesc însă

cum puteam eu trăi înainte fără rugăciune. Venea seara, şi mă trânteam ca o vită în pat şi dormeam. Venea dimineaţa şi, fără să mă rog, mă spălam şi mâncam tot ca o vită, fără să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru bucatele ce mi le dăruia. Acum, dacă nu m-aş ruga înainte de fiecare masă, cred că mâncarea n-ar avea niciun gust şi mi s-ar părea furată ori cerşită.

— Oricât de muncită ar fi de noi, ori adusă de altul, orice hrană este în primul rând tot un dar de la Dumnezeu. Ca şi viaţa, de altfel. De aceea, trebuie să-I mulţumim Domnului şi pentru simplul fapt că ne-a dat acest privilegiu unic – viaţa; şi pentru simplul fapt că trăim! Pentru fiecare clipă a existenţei noastre terestre ar trebui să-I cădem Tatălui Ceresc în genunchi. De ce nu o facem?

— Din neştiinţă, din mândrie, din lene, din prostie… Şi tocmai din pricina acestei tăceri lipsite de recunoştinţă şi lipsită de conştiinţă, datoria noastră este să fim noi înşine un asemenea model încât să-i impresionăm pe alţii, să le oferim un exemplu viu, învăţându-i şi invitându-i să fie ca noi. Nu ştiu de ce, dar aş fi fericit să-mi pot îndeplini cândva o asemenea doleanţă cu caracter aproape misionar.

— Nimic nu ne mai împiedică să fim astfel, îl completă Mihai. În fond, de ce n-am da odată startul? Fiindcă una din ideile de bază ale Noului Testament se revelează zi de zi tot mai pregnant: venirea Domnului! Ea este mai aproape ca oricând. S-ar putea ca noi înşine să fim martorii ei într-o fericită zi!

— O, ce mult m-aş bucura să-L văd şi eu pe Isus! se entuziasmă Elizeanu. Dar în acelaşi timp, ce mult m-aş teme, fiindcă n-am făcut nimic deosebit să-I pregătesc calea, nici altora, şi nici mie… Dacă m-ar întreba Isus ce-am făcut pentru El, ce I-aş putea răspunde?

— Iată un moment jenant care ar fi într-adevăr penibil! Căci, într-adevăr, ce I-am putea răspunde? Mai nimic! Cel mult am ridica din umeri vinovaţi, surprinşi şi nedumeriţi. Fiindcă observaţia este la fel de valabilă şi pentru mine, îl încredinţă Mihai. Aş fi nedrept să nu recunosc.

O tăcere lungă se lăsă între ei, încât se puteau auzi toate păsările pădurii dialogând în locul lor. Cineva spunea că păsările şi animalele Îl pot vedea pe Dumnezeu şi că toate cântecele micuţelor înaripate n-ar fi altceva decât numai imnuri de slavă aduse Lui.

*

* *

Codrin Elizeanu rămase trei zile împreună cu Mihai, dormind în aceeaşi „Grotă de aur”, antrenându-se în discuţii peripatetice în timp ce se plimbau prin pădure, prin poiană, ori în timp ce mergeau amândoi la pescuit. Totuşi, la baltă, mai mult de doi peştişori insignifianţi – câte unul de fiecare – ei n-au prins. Nu se ştie de ce în ziua aceea peştii nu muşcau, aşa că cei doi pui de peşti au fost expediaţi la loc în apă să mai prindă ceva muşchi pe ei.

Scriitorul hotărî să-şi mai prelungească şederea cu încă o zi. În dimineaţa următoare porniră din nou împreună spre baltă, în nădejdea că poate, poate de data aceasta vor fi ceva mai norocoşi. Dar ţi-ai găsit! La toţi trei le era foame şi nu ştiau pe cine să dea vina. Poate luna era de vină, căci pescuitul, se ştie, depinde adeseori de fazele lunii. Două ore şi mai bine stătură acolo, însă Dumnezeu a vrut ca nici de data aceasta să nu prindă absolut niciun peşte, de parcă peştii se vorbiseră între ei să declare greva foamei. Ce era de făcut? Căci rezervele aduse de Codrin se epuizaseră cu o zi mai înainte. În schimb o mare prietenie se stabilise între cei doi, datorită multor puncte de vedere comune, încât Elizeanu, deşi era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Mihai, obţinuse cu greu încuviinţarea acestuia să-l tutuie.

— Nu ştiu de ce – începu Mihai – după ce vorbeşti cu cineva la plural mult timp, îţi vine pe urmă foarte greu să-i vorbeşti la singular, chiar dacă persoana aceea te-ar obliga. E drept că unii te pluralizează intenţionat, ca nu cumva să începi tu să le vorbeşti la singular, ca să te ţină, cum s-ar spune, cât mai la distanţă…

— Procedeu folosit îndeosebi de oamenii foarte mândri. Aceştia se simt, de obicei, şocaţi dacă le vorbeşti la singular, mai ales dacă se ştiu că dispun de superioritatea vârstei, a unor titluri ori merite mai mult sau mai puţin reale. Însă mândria este socotită de Biblie cel mai mare păcat, căci din sămânţa ei se nasc toate celelalte rele, răspunse Elizeanu.

— Nene Codrine…

— Nu „nene Codrine”, ci simplu – Codrine…

— Bine… Codrine, nu era oare mai bine dacă aveam şi noi un plural englezesc? Englezii şi americanii, cu pronumele you spun totul:

şi tu, şi dumneavoastră, şi dumneata… Şi astfel ei au rezolvat dintr-odată problema reverenţei.

— Păi, de fapt, îl cam avem. Dialectal însă. Ţăranii moldoveni nu zic nici tu, nici dumneavoastră, ci mata ori matale. Iar când ţi-a zis un moldovean neaoş mata, apoi să ştii că te-a dumnevostrit – şi te-a şi tutuit în acelaşi timp.

— Chiar acum mi-a zbârnâit prin cap o idee, schimbă Mihai brusc subiectul. Haidem să pescuim la Râul Blajei, cam o jumătate de oră de-aici… Se află la marginea pădurii, spre răsărit. Lângă râu este un drumeag forestier pe care mai trece când şi când câte o căruţă, căci am văzut urme. Niciodată nu m-am întors de-acolo fără peşte mare.

— De-acord. Atunci hai să mergem. Dar mă tem c-o să plouă, fiindcă mă înjunghie puţin oasele mele barometrice şi văd nişte nori spre nord. Norii de la nord cam aduc ploaie.

— Nu-i bai, răspunse Mihai. În luna asta ploile sunt scurte – ploi de vară. Numai în săptămânile trecute ele au făcut o excepţie, c-au ţinut câteva zile în şir de-am crezut că înnebunesc. Uneori când mă prindea ploaia pe lac, ştii ce făceam? Mă dezbrăcam de tot în pielea goală şi intram în apă pân la gât. Totdeauna apa din lac părea cu mult mai caldă decât apa de ploaie, încât nu-mi mai venea să mai ies afară. Vorba românului: cine a căzut în baltă nu se mai teme că-l udă ploaia! Mergem la râu?

— Haidem!

Îşi luară amândoi undiţele (a lui Elizeanu era improvizată dintr-o nuia de alun) şi porniră. După nicio jumătate de oră ajunseră pe malul Blajei, lângă o salcie bătrână, pletoasă, aplecată cu crengile până la apă. Mugurel – după ei. Fiecare se ascunse după câte un boschet de pe mal, plasate aproape sub salcie şi pescuiră în tihnă mai mult de un ceas. Codrin, deşi nu avea mulinetă (o refuzase pe cea a lui Mihai), prinse totuşi trei crăpşori frumoşi şi cinci plătici destul de mari, iar Mihai numai patru crapi. Când se apropiară de malul apei, până să se aşeze să pescuiască, văzură că, peste râu, pe drumeagul de pădure, tocmai atunci se termina trecerea unei mari turme de oi, cu trei ciobănei, ca în „Mioriţa”, cu vreo cinci câini ciobăneşti şi doi măgăruşi încărcaţi cu samare. Toată grija lui Mihai a fost să-l oprească pe Mugurel să latre. Nu de altceva, dar nu voiau să atragă nimănui atenţia despre prezenţa lor pe malul celălalt. De abia după ce turma se

îndepărtă bine îşi reluară fiecare locurile după boschetele de sub salcie şi pescuiră fără să schimbe prea multe cuvinte. Mugurel stătea culcat mai mult pe lângă Mihai aşteptând cu limba scoasă peştele destinat lui. Şi i s-a dat, dar mai voia şi alţii.

— Eu zic că ne ajung ăştia, zise Codrin. Cred că ar fi cazul să ne cărăbănim, că uite ce ploaie mare vine… de la Cluj…

— Stai să-mi descurc undiţa asta care s-a agăţat într-o răgălie şi plecăm imediat. Gata, am rezolvat problema.

Amândoi îşi strânseră sculele, luară peştii şi cum încă mai stăteau ascunşi după tufişuri, numai ce văd că apar ca din pământ trei autoturisme: unul negru, unul alb şi altul albastru. Mugurel începu să latre.

— Culcat! îi porunci Mihai autoritar – şi-l strânse iar de bot. Câinele se supuse ticăit.

— Ce-o fi cu Daciile astea? întrebă Codrin. Or fi vânători braconieri? Toate au numere de Hunedoara. Nu vin chiar de prea departe, îi şopti el lui Mihai. Din judeţul vecin, poate la vreo oră de mers de-aici. Ia să ne ascundem mai sigur după boschetul ăsta de sub tulpina sălciei şi să vedem despre ce este vorba.

— Nu-s toate marca Dacia. Automobilul cel alb pare să fie o Toyota, îl corectă Mihai.

Toate trei maşinile se opriră cam în dreptul lor. Douăsprezece persoane apărură pe mal: şapte bărbaţi (unul dintre ei era un copil) şi cinci de sexul opus, dintre care două fete zvelte, foarte frumoase, ce semănau mult între ele, fără nicio îndoială două surori. Cel mai înalt dintre bărbaţi şi cea mai mică dintre cele două fete frumoase dispărură după tufişurile din partea cealaltă a râului şi reveniră îmbrăcaţi în alb.

— A, este vorba despre un botez nou testamentar! Acuma-i clar! se lămuri Codrin vorbind încet. Am mai văzut aşa ceva la o biserică din Ploieşti, dar nu la râu, ci într-un baptisteriu. Să ştii că e tare spectaculos…

— Eu de ce să mă laud, n-am mai văzut niciodată, dar am citit mult despre toate cultele şi teoretic ştiu cum s-a ajuns la botezul la vârsta maturităţii, explicându-se că pruncii nu sunt conştienţi când primesc botezul şi că numai omul matur poate înţelege şi trăi pe deplin importanţa profundă a actului botezului. Îl fac la râu pentru că tot într-un râu S-a botezat şi Isus, în apa Iordanului. Şi S-a botezat la

maturitate, nu în pruncie, iar ei cer ca oamenii să-L imite întru totul pe Hristos nu opţional, ci obligatoriu. De la ortodocşi doar Oastea Domnului practică acest tip de botez şi nici aceştia toţi, ci numai o parte din ei. Dacă au venit cu grupul până aici, la râul din pădure, se pare că ar fi vorba de un cult ilegal care se teme să facă botezuri publice. Sunt foarte curios să ştiu cum se desfăşoară ceremonia propriu-zisă. Priveşte, Codrine, ce frumoşi sunt cei doi tineri care urmează să se boteze! Dacă aş avea un aparat, i-aş fotografia, şopti Mihai.

— Da, dar fără blitz, că ne-am da de gol. Lasă-te însă păgubaş că uite fotografiază doi de lângă ei. Nu vezi ce aparate moderne au? Se pare că ar fi Kodakuri sau Zeissuri, cumva… Ia să ascultăm, că se-aude bine ce vorbesc… Uite, cel mai bătrân, cel cu barbă, este preotul sau pastorul… Nu ştiu ce este, dar, priveşte, văd că acuma îşi pune un anteriu parcă de preot, la fel cu al lui tatăl tău…

Într-adevăr, noii veniţi vorbeau tare, fără frică.

— Uitaţi, tot aici, exact la salcia asta mare, s-a botezat acum cinci ani şi Veronica noastră, zise o femeie cu părul alb şi cu un batic bleu pe cap. Atunci avea 18 ani. Ea ne-o rugat să-l botezăm aici pe Florin înainte de cununia cu el, în acelaşi timp cu Fidelia. Tot aici cred că s-o boteza şi Mircea, şi copiii copiilor lor, căci la toţi ne place locul cesta.

— Dar e şi tare frumos aici! aprecie bătrânul cu barbă care se pregătea să săvârşească actul botezului. Pare într-adevăr un loc binecuvântat de Dumnezeu. Benică l-a descoperit, de când era brigadier silvic.

— După botez, întindem masa la iarbă verde pe-aici pe undeva, unde vom mânca cu toţii, zise unul din bărbaţi.

— Cred că o să mâncăm în maşini că o să plouă. Haide, grăbiţi-vă, fraţilor, că începe ploaia, îi zori un alt bătrân, înalt şi cu chelie.

— Lasă, frate Benică, că nu ne topeşte. Ploaie înseamnă noroc şi belşug. Dumnezeu e cu noi!

Toţi se adunară în jurul celor doi tineri care stăteau pe mal, unul lângă altul. Grupul formă un cor care începu să cânte armonios, pe mai multe voci, de răsuna toată valea:

Sfinte Duh, la mine vin

Şi cu darul Tău divin,

Coborându-Te de sus,

Ne botează-ntru Isus.

Apoi bătrânul cu barbă albă se apropie de tinerii înveşmântaţi în alb şi cu glas solemn le grăi lor şi celor de faţă:

— Fraţii şi surorile mele, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe Fiul Său cel Unul Născut, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.

După aceste cuvinte, intrară toţi trei în apa limpede care le ajungea până la brâu. Pastorul acela sau preotul care îi botează îşi continuă binecuvântarea stând în apă:

— … Actul sfânt al botezării unui creştin este pecetluirea naşterii sale din nou. Scufundarea sa în apă reprezintă moartea fiinţei celei vechi, încărcată de păcate, iar ridicarea sa afară este învierea la o viaţă nouă, neprihănită, închinată în întregime lui Dumnezeu. Tot mai mulţi români, în clipele lor de durere Îl caută cu însetare pe Dumnezeu. Şi aceste clipe persistă. Niciodată în România n-a fost un prilej de pocăinţă mai bun ca acuma, fiindcă Dumnezeu are un plan cu România noastră… „Ferice casa unde este Domnul, / Prietenul cel mai binevenit, / Acolo unde dintre toţi ce-s oaspeţi, / Tu, Isuse, eşti cel mai iubit”, spune o cântare de-a noastră – şi drept spune. Ferice şi de voi cei care, acum, prin apa botezului, mergeţi cu atâta încredere spre Isus! Aici, de faţă, în chip nevăzut, Se află şi Mântuitorul nostru, Cel care, ca şi voi, S-a botezat într-un râu, în apa Iordanului, şi El Se bucură nespus de ceea ce vede şi din slava cerului Îşi trimite chiar acum razele binecuvântării Sale ori de câte ori o fiinţă venită din lumea păcatelor vrea să se nască din nou. Robul Domnului, Iosua Navi, spunea: „Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului, căci Sfânt este!” Şi noi, cu toate familiile noastre, trebuie să-L urmăm şi să-I slujim Lui cu nestinsă credinţă… Soră Fidelia, crezi tu că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul tău personal?

— Da, răspunse frumoasa fată îmbrăcată toată în alb, zâmbind cu ochii sclipind în lacrimi. Din toată inima, cred!

— Pe baza credinţei tale, a mărturiei tale personale şi la poruncă măreaţă a lui Dumnezeu lăsată prin Cuvântul sfânt, eu te botez în Numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh, amin!

Şi cum stătea dânsa cu capul acoperit cu un batic alb, cu mâinile

împreunate ca pentru rugăciune, bătrânul slujitor o cuprinse de mijloc, o scufundă deodată în adâncul apei şi o ridică repede, în timp ce corul de pe mal cânta cu voci splendide: Câţi în Hristos v-aţi botezat, / Toţi în Hristos v-aţi şi-mbrăcat!" Cei cu aparatele de fotografiat imortalizară momentul botezului.

Fidelia a fost apoi ajutată să iasă din apă de cei de pe mal, primi un prosop mare în mână şi se duse să se schimbe în acelaşi loc unde se înveşmântase în alb.

Bătrânul păstor se apropie după aceea de tânărul cel înalt şi arătos şi îi grăi:

— Eroii neamului nostru românesc sunt şi cei care-s adevăraţi eroi pentru Hristos, rupând cu o lume de păcate în care-au trăit, nu numai cei ce-au murit jertfindu-şi viaţa şi apărând plaiurile acestea minunate ale ţării noastre pe care Dumnezeu, în marea Lui bunătate, ni le-a dăruit. Nu numai ei sunt eroi… A-L urma pe Domnul înseamnă să iei crucea şi să calci fără teamă pe urmele Lui, indiferent ce vor zice acei din lumea pe care ai părăsit-o şi-ai lăsat-o în urmă. Erou este şi cel care, renunţând la funcţii mari şi la alte avantaje materiale, acceptă o slujire umilă, pentru Isus Hristos! („Chiar aşa este! – gândea şi cel ce urma a fi botezat. Decât să fiu un preşedinte celebru şi fără Dumnezeu, mai bine un servitor umil, dar iubit pe veci de Creatorul nostru şi slujindu-I Lui cu devotament, căci răsplata Lui nu va dura numai patru ani cât domneşte de obicei un preşedinte, ci va fi veşnică!") Frate Florine, continuă conducătorul spiritual, crezi tu că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi că este Mântuitorul tău personal?

— Da, răspunse tânărul cu emoţie şi convingere. Cred din toată inima!

— Pe baza mărturisirii tale şi la porunca lui Dumnezeu, eu te botez în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, amin!

Şi-l scufundă ca şi pe fata dinaintea lui, ridicându-l într-un şuvoi de stropi de apă limpede în timp ce aparatele de fotografiat se declanşară de vreo două, trei ori asupra acestui moment şi în timp ce corul cânta atât de armonios. Faţa celui scos din apă era inundată de o lumină nouă, curată, veselă. Florin râdea fericit şi părea atât de frumos atunci, mai frumos decât un rege la încoronare! Arăta cu totul înnoit, transfigurat. Când ieşi din râu, imediat fata aceea înaltă şi frumoasă, sora celei botezate, se repezi la el şi, ud aşa cum era, se lipi de Florin

şi-l îmbrăţişă cu lacrimi în ochi sărutându-l cu drag de mai multe ori în văzul tuturor. Îşi lipi fericită şi cu multă dragoste faţa de a lui. Cel botezat râdea cu ochii plini de lacrimi, iar aceste lacrimi de fericire se amestecau cu lacrimile iubitei lui şi cu apa botezului ce i se scurgea de pe faţă, de pe tâmple, de pe păr peste umeri, încât ai fi putut crede că era tot scăldat numai în lacrimi şi că tot trupul îi plângea… În timp ce ei stăteau îndelung îmbrăţişaţi, corul intonă şi alte imnuri minunate. Cânta atât de frumos, cum rar s-ar fi putut auzi în pădurile acelea. Apoi păstorul îngenunche alături de toţi ceilalţi şi făcu o rugăciune de mulţumire:

— Venim înaintea Ta, Cerescul nostru Tată, şi-Ţi mulţumim pentru lucrarea harului Tău în inimile oamenilor. Te binecuvântăm pentru sângele răscumpărător ce a curs la Golgota ca să ne spele nouă păcatele. Te binecuvântăm pentru dragostea ce ne-ai arătat-o în Domnul Isus Hristos şi-Ţi mulţumim că Duhul Tău cel Sfânt lucrează şi astăzi în inimile oamenilor; şi-Ţi mulţumim pentru aceşti tineri care au mărturisit în apa botezului viaţa lor predată Ţie, şi Te rugăm, Bunule Părinte, să-i binecuvântezi. Îţi mulţumim pentru ei şi Te rugăm pe Tine, ca Dumnezeu Atotputernic Care cunoşti dincolo de ceea ce vedem noi, să-i păstrezi în sfinţenie până la capăt. Şi Te mai rugăm, Părintele nostru scump şi Sfânt, fă şi mai mulţi care să vină în apa care-i spală de păcatele lumii, măreşte-Ţi Tu recolta secerişului, după marea voie a Ta.

— Codrine, ai auzit ce-a spus? şopti Mihai. Ca Dumnezeu să-i înmulţească pe cei care vor să vină în apa aceasta a botezului… Ce părere ai? Spune, tu îţi mai aminteşti cum şi când ai fost botezat?

— De unde! Cum să-mi amintesc? Deşi mi s-a spus că am fost botezat la o biserică ortodoxă din Sibiu. Totuşi, cu mine este ceva confuz, fiindcă nişte rude spuneau că nu era ortodoxă, ci catolică, iar o mătuşă de-a mea mi-a spus că s-ar fi ivit o dispută între părinţii mei care erau de confesiuni diferite – mama ortodoxă, tata greco-catolic – şi din această cauză mătuşa-mea m-a asigurat că, în cele din urmă, nu aş mai fi fost botezat deloc. Ţi-am spus, e ceva neclar. Ce tu parcă-ţi aminteşti ceva de botezul tău?

— Eram mic, cum să-mi amintesc? răspunse Mihai zâmbind. Dar ştiu că m-a botezat tata, fiindcă aşa mi-a spus el. Şi ce crezi, ar avea ceva dacă ne-am mai boteza o dată? Nu cred să fie niciun păcat, căci

este mai bun un lucru făcut de două ori decât niciodată. În plus, ar fi un botez cerut de noi în persoană şi nu de un naş sau de-o naşă care l-ar face ca să le dăm un plocon şi să le fim recunoscători după aceea toată viaţa cu alte cadouri. Căci rostul naşilor este de fapt ca ei să fie martorii şi îndrumătorii spirituali ai copilului care, fiind prunc, nu poate să înţeleagă semnificaţia botezului. Dar să fim serioşi: câţi dintre naşi au făcut finului lor o educaţie religioasă până s-a maturizat, când ei înşişi sunt lipsiţi de aşa ceva? Niciunul la mie… Iată de ce eu consider că n-o să intrăm în iad dacă ne botezăm după modelul lui Hristos, cerând acest lucru acum la maturitate!

— Dar ce crezi, că dânşii or să ne-accepte cu una, cu două?

— Dacă nu ne-acceptă, am să le spun în faţă că sunt farisei, că sunt falşi creştini! Fii atent, chiar acum o să-i supun pe toţi la probă, fiindcă simt aşa… de parcă Isus mi-ar da această idee chiar în momentul acesta.

— Tu vorbeşti serios? tresări Codrin. Chiar ai simţit acum aşa ceva, în clipa aceasta? Căci dacă o faci tu, să ştii că vreau să mă boteze şi pe mine.

— Bună ziua, oameni buni! le strigă deodată Mihai, ţâşnind în picioare după tufişul ce-l ascundea. Mugurel îi salută şi el pe limba lui cu două lătrături. Atunci se ridică în picioare şi Codrin.

— Domnul să vă binecuvânteze pe fiecare, mai cu seamă pe tinerii care s-au botezat! le ură şi Codrin.

Toţi tresăriră brusc, fiindcă nu ştiau că ceremonia botezului le-a fost urmărită din umbră. Faptul putea să-i deranjeze.

— Domnul să vă binecuvânteze şi pe dumneavoastră! Dar cine sunteţi? Mă rog, cu cine avem onoarea? întrebă bătrânul care oficiase botezul.

— Doi pescari amatori, le răspunse Mihai. Pescuiam aici şi deodată aţi apărut dumneavoastră. Vă rugăm să nu vă supăraţi sau să vă speriaţi, că nu avem nicio vină. Noi am stat cuminţi şi suntem oameni paşnici. Nu am fost trimişi să vă urmărim. Putem veni la dumneavoastră?

— Păi, dacă vreţi – puteţi, le răspunse bătrânul.

Mihai şi Codrin intrară îmbrăcaţi cu hainele lor subţiri de vară în apă şi trecură râul pe malul celălalt. Mugurel nu a trecut apa, ci doar a lătrat iarăşi de două ori căci a fost lăsat singur.

Între timp, Florin apăru uscat şi îmbrăcat. Se apropie de cei doi. Mihai îi întinse mâna şi-l felicită, apoi o felicită şi pe Fidelia în faţa căreia de-a dreptul se fâstâci. La fel procedă şi Codrin.

— Pe dumneavoastră vă cunosc, spuse Florin. Sunteţi scriitorul Codrin Elizeanu şi vă urmăream săptămânal emisiunile ştiinţifice de la televiziune. V-am citit şi o carte despre OZN-uri. Numele meu este Florin Vernescu.

— Bucuros de cunoştinţă! Într-adevăr, sunt scriitorul Elizeanu, iar dânsul este prietenul meu Mihai Doran, mare cercetător al florei şi faunei locale şi profesor de ştiinţele naturii fără catedră – şomer deci… Să ştiţi că şi noi stăm aici în pădure şi de asemenea ne rugăm lui Dumnezeu. Amândoi suntem creştini, amândoi Îl iubim pe Dumnezeu.

— Exact de un naturalist ca domnul profesor Doran am eu nevoie la staţiunea mea de cercetare. Sunt Ieremia Dumbravă, inginer silvic şi cercetător principal la Rezervaţia Naturală Retezat şi avem urgentă nevoie de un cercetător cu facultate, căci săptămâna trecută ne-a plecat un tânăr din Bucureşti care şi-a găsit acolo un serviciu lângă casă. Nu prea se înghesuie nimeni să-i ia locul trăind departe de civilizaţie. Ce zici? Ai vrea să vii cu noi, domnule Doran? Salariul e mai mare ca în învăţământ. Dacă te decizi, iată cartea mea de vizită. Vei lucra cu Fidelia, căci şi ea va fi tot la mine… Vii?

— Nu, nici nu mă gândesc!

— De ce refuzi un aşa serviciu excelent? se miră cu tristeţe inginerul silvic, un domn în vârstă, destul de prezentabil.

— Pentru că mai întâi aş vrea să fiu şi eu botezat aici şi acum, precum Florin şi Fidelia, iar după aceea vin cu toată plăcerea să lucrez cu dumneavoastră!

— Of! Mi-ai dat emoţii, surâse inginerul Dumbravă, bătându-l pe umăr. Ce să-ţi spun? Mă bucur din toată inima că vrei să fii botezat, însă problema aceasta nu depinde de mine, ci de consiliul bisericesc. Ce zici, părinte Leon, ai auzit ce vrea băiatul?

— Am auzit, am auzit cu bucurie, dar ce să zic? Nu cred că se poate aşa imediat.

— Bine, interveni Elizeanu, nu se poate fiindcă cere unul singur, dar dacă cer şi eu botezul – suntem deja doi şi când cer doi, din tot sufletul, rugămintea este de două ori mai mare. Ne primiţi? Vă rugăm aceasta în Numele Domnului Nostru Isus Hristos!

— O, cum să nu? Cum să nu? răspunse bătrânul vădit aflat în mare încurcătură. Domnul să fie lăudat, fiindcă tocmai adineauri, la rugăciunea de mulţumire după botez, cerusem lui Dumnezeu să înmulţească numărul celor care să solicite botezul, iar Domnul ne-a dat răspunsul imediat. Lăudat să fie Numele Lui! Totuşi, pentru aceasta, va trebui o perioadă de pregătire, de evanghelizare. Vedeţi, aşa se cere. Vă botezăm săptămâna viitoare, de ce nu?

— Noi insistăm acuma, părinte, sau frate păstorule – că nu ştim exact ce cult creştin sunteţi. Acuma, înţelegeţi? insistă Mihai. Dar vedem că faceţi botezul în Numele Sfintei Treimi şi cred că sunteţi din Oastea Domnului, mişcare interzisă în România.

— Să zicem că este aşa, dar tot nu putem renunţa la perioada de evanghelizare, răspunse preotul Leon Iubaş.

— Vă rugăm mult! insistă Mihai. De ce să amânăm pe săptămâna viitoare, când nici prietenul meu nu mai este pe-aici? Cine ştie ce se mai întâmplă până atunci!

— Şi ziceţi că aţi citit Biblia, îndeosebi Noul Testament? Cunoaşteţi confesiunea noastră de credinţă? – pe care uitaţi-o şi luaţi-o! că o am la mine… Sunt numai câteva pagini.

— Biblia am citit-o amândoi, răspunse Codrin. Confesiunea de credinţă o citim şi-acum.

— Păi, până o studiaţi şi vedeţi ce aliniate sunt formulate acolo, eu o să mă retrag cu fraţii diaconi şi cu ceilalţi, ca să discutăm dacă se poate ori nu o aşa cerere urgentă.

Mihai şi Codrin citiră de câte două ori fiecare foile dactilografiate şi afirmară că sunt de acord cu cele scrise – preceptele fiind foarte creştine, aproape comune tuturor bisericilor de la noi –, apoi ei fură chemaţi de diaconi care le-au pus câteva întrebări din Biblie. La toate, amândoi au dovedit că posedă excelente cunoştinţe din Vechiul şi Noul Testament.

— Ei, ce facem, fraţilor? întrebă păstorul Iubaş. Ce zici, Benică? Ce zice fratele Ciorogaru? Cum hotărâm?

— Frate, eu zic să-i botezăm, de vreme ce cunosc atât de bine Biblia şi acceptă Confesiunea noastră de credinţă insistând din inimă şi rugându-ne în Numele Domnului nostru Isus Hristos! răspunse Ciorogaru.

— Şi noi zicem la fel, răspunseră toţi ceilalţi.

— Dacă-i aşa, se poate face şi câte o excepţie, când insistă cineva din toată convingerea, ca dumneavoastră, zise bătrânul Iubaş. Atunci să îngenunchem aici cu toţii şi să-I mulţumim Domnului pentru decizia impresionantă ce au luat-o fraţii noştri Codrin Elizeanu şi Mihai Doran. Iar după botez vă invităm la masa noastră! De-acord?

— Vă mulţumim din inimă! răspunse Codrin.

Au îngenuncheat cu toţii pe malul înflorit al râului cel blajin şi s-au rugat. Apoi i-a mai întrebat o dată dacă mai vor să se boteze ori nu, şi având o nouă confirmare la fel de fermă, le-au cerut să îmbrace aceleaşi veşminte albe folosite adineauri – Mihai pe-al Fideliei, Codrin pe-al lui Florin Vernescu. Erau ude, dar foarte albe.

S-a repetat tot ceremonialul botezului, întâi fiind botezat Codrin, apoi Mihai. Şi lor li s-au făcut fotografii. Când Mihai a ieşit din apă după Codrin, începuse să picure. Un fulger şi-un tunet cutremurară cerul de la un capăt la celălalt. Serviciul însă continuă nestingherit, în ciuda faptului că se porni o ploaie măruntă.

— Dumnezeule Atotputernice, Părinte Ceresc, se ruga bătrânul păstor. Plini de uimire cădem înaintea Ta (un trăsnet se produse atunci în apropiere, iar ploaia se porni mai tare, dar nimeni nu se clintea)… şi-Ţi mulţumim din suflet pentru minunea din dimineaţa aceasta când Tu, Doamne, ne-ai dat chiar mai mult decât am cerut la primul seceriş… Cu lacrimi curate de recunoştinţă, venim şi Te proslăvim pentru imensa bucuria aceasta împătrită. (Din nou tunete puternice.) Doamne Dumnezeul nostru, Cel care ne-ai creat şi-ai imprimat în noi asemănarea Ta, Cel care pe fiii oamenilor îi iubeşti şi Ţi-e dulce părtăşia lor, Te binecuvântăm, Doamne! Te binecuvântăm că prin Hristos Domnul ai pregătit o mântuire atât de minunată, care a şters, a spălat şi a înnoit pe cei ce au venit la Tine. Glorificăm Numele Tău Sfânt (două trăsnete aproape simultane zguduiră pământul în preajma lor impresionându-i pe toţi, de parcă Dumnezeu dialoga cu ei prin vocea naturii)… şi-Ţi aducem osanalele fiinţelor noastre, pentru că în harul Tău bogat Evanghelia Ta a câştigat pentru Tine aceste patru suflete curăţate. Îi aducem acum pe cei patru înaintea Ta – pe Fidelia, pe Florin, pe Codrin şi pe Mihai – şi Te rugăm, Cucernice Tată, Tu care eşti Păstorul şi Episcopul sufletelor noastre, ia-i pe braţele Tale, păzeşte-i de ispitele păcatului; poartă-le Tu toată trăirea lor pe pământ în carul Tău de biruinţă întru Hristos Mântuitorul! Primeşte-i, Doamne, şi-i

binecuvântează! Amin! (Un alt trăsnet puternic căzut pe lângă râu.)

Totuşi ploaie dură foarte puţin. Un stol de rândunele şi patru porumbei albi trecură pe deasupra râului şi pe deasupra capetelor tuturor. Păstorul şi diaconii puseră mâna pe creştetele celor patru suflete îngenuncheate în iarbă şi le dădu fiecăruia în parte binecuvântarea, după botez.

Când preotul păstor ajunse la Mihai şi la Codrin, le spuse:

— Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, Te rugăm pentru fratele Mihai, îl binecuvântează Tu în viaţa nouă a lui. L-ai căutat până l-ai găsit; l-ai trecut prin încercări, prin disperări, prin falimente, ca să-l câştigi la Tine… Şi l-ai câştigat! Binecuvântează-l acum ca pe un bun credincios al Tău, să fie o mărturie vie care să cheme şi pe alţii la picioarele tronului Tău ceresc…

Te rugăm, Doamne, şi pe fratele Codrin, ia-l pe braţele Tale! Tu îi cunoşti trecutul lui, Tu l-ai căutat, Tu l-ai aflat aici într-un loc frumos, plin de adevărate minuni… Şi binecuvântează-l, Doamne, pentru Tine, foloseşte-Te de el în lucrarea Ta cea sfântă şi minunată! Şi Te rugăm, Tată din cer, fă-l să fie o plantă roditoare în via Ta sacră, cu tot ce poate spiritul lui, cu toate talentele pe care Tu i le-ai dat şi le-ai investit în fiinţa lui. Ajută-l pe el să le folosească pentru gloria Ta!… Şi binecuvântează-ne şi pe noi ca biserică a Ta şi ajută-ne, Părinte Sfânt, să mai aducem şi pe alţii la Tine… Protejează această biserică românească urmărită, persecutată, lovită şi interzisă de forţele demonice, şi fă-i pe duşmanii ei să cedeze, astfel ca ostaşii Tăi să fie din nou recunoscuţi ca o biserică legală în lupta cu puterile celui rău pe teritoriul României. Şi Slava Ta, Gloria Ta, iubirea Ta, revars-o din cer peste biserica Ta, peste poporul Tău răscumpărat! Te rugăm toate acestea în Numele şi pentru meritele Domnului Isus Hristos, să ne asculţi… Şi harul Domnului nostru Isus Hristos, iubirea Tatălui din cer şi împărtăşirea Duhului Sfânt să fie şi să rămână cu noi cu toţi cei mântuiţi ai Tăi în jertfa de la Golgota, şi spălaţi aici în apa botezului – astăzi, şi mâine şi în veci de veci, în Numele Tatălui şi-al Fiului şi-al Sfântului Duh, amin!

Când se ridică în picioare, Mihai văzu soarele strălucind vesel peste întreaga natură înviorată de ploaie, peste pădurea lui dragă. Privi atent cerul şi descoperi cu uimire că, deasupra râului, unind ca o punte curbă un mal cu celălalt, apăruse un curcubeu nespus de frumos,

nespus de măreţ şi strălucitor. Cum îl văzu, un fior puternic îi străbătu tot corpul. Căzu pe dată în genunchi şi începu să plângă în hohote. Cei din jurul lui nu s-au alarmat prea mult de această comportare, socotind-o o stare emoţională firească destul de frecventă în rândul celor care primesc botezul. Unii se descarcă emoţional înainte, alţii după botez.

Codrin, care zărise şi el curcubeul, era singurul care ştia precis de ce plânge Mihai. Dumnezeu i-a salutat prin acest semn al Său care a fost trimis şi după potop, precum stă scris în Biblie: „Curcubeul va fi în nor; şi Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veşnic…" Şi ei au făcut aici un legământ în faţa Veşniciei, părăsind un mal şi trecând pe celălalt – unde au devenit alţi oameni.

Chiar atunci se decise şi Mugurel să se arunce în apă şi să înoate fără frică până ajunse pe mal, lângă ei, unde s-a scuturat de apă şi se gudura vesel pe lângă toţi, bucuros că mai vede şi el oameni.

O mână blândă îl mângâie pe Mihai pe creştet, apoi îl apucă de braţ şi-l ridică în picioare fără să-i dea drumul imediat. Era Fidelia care îl privea şi ea emoţionată, cu ochii în lacrimi. Fata îl apucă iarăşi cu delicateţe de braţ şi îi spuse:

— Domnul să te binecuvânteze, Mihai! Mă bucur mult că vom lucra amândoi acolo… Nu ştiu dacă ţi-a făcut cineva toate prezentările până la capăt… Uite, aceasta este sora mea, Veronica, iar acesta este cumnatul meu Florin, care vor avea nunta peste o lună unde bineînţeles tu şi domnul Elizeanu sunteţi invitaţii noştri. Acesta este Mircea, frăţiorul meu, iar dânşii sunt părinţii mei… După cum vezi, toţi sunt fericiţi ca şi mine. După ce te schimbi de halatul meu care văd că ţi-a fost cam strâmt, te-aş ruga dacă vrei să mă ajuţi ca noi doi să punem masa pe iarbă verde, chiar dacă iarba este acum puţin udă. Soarele este puternic şi-o va usca repede.

— Bine, Fidelia, de-acum încolo voi fi tot timpul numai la dispoziţia ta, răspunse cu emoţie şi căldură Mihai.

În timp ce Fidelia vorbea cu băiatul, pe care evident îl plăcea, Veronica şi Florin veniră lângă ei. Îi îmbrăţişară şi îi sărutară atât pe Mihai cât şi pe Codrin, după care făcură o poză cu dânşii. Careva a dat drumul casetofonului din automobilul alb tras în apropierea lor. Prin portierele larg deschise, din difuzoarele stereo, răsunară deodată

acordurile măreţe ale oratoriului Messia, de Haendel, iar orchestra şi corul care preamăreau pe Dumnezeu răsunau până departe peste pădure, de unde veneau armonioasele ecouri de preamărire: Aa-li-luia! Aliluia! Aliluia…

Veronica, Florin, Mihai, Fidelia şi Codrin stăteau laolaltă ca şi când ar mai fi aşteptat o fotografie de grup, şi s-au trezit toţi cinci privind înfioraţi spre acel minunat curcubeu care nu mai dispărea, intensificându-şi culorile din ce în ce mai mult, pe un cer cu totul albastru! Fenomenul părea aproape inexplicabil. Luminile curcubeului parcă îi salutară şi îi binecuvântară pe toţi. Mihai însă privea DINCOLO DE CURCUBEU, deoarece lui i se părea – dar nu i se părea, ci vedea cu claritate – că în spatele arcului de lumini irizate zăreşte un punct mic, de asemenea luminos, un fel de norişor, care încet, încet îşi schimba forma devenind un fel de stea, de luceafăr. Privea spre acest Luceafăr fascinat fără să mai clipească din ochi. La un moment dat intensitatea luminii Lui depăşi strălucirea soarelui şi atunci închise puţin ochii după care i-l arătă Fideliei, apoi şi lui Codrin. Şi ei confirmară că văd un noruleţ mic destul de strălucitor. Dar Mihai nu vedea acum doar un simplu noruleţ ca la început, ci un Luceafăr orbitor. Şi Îl privi aşa mult timp, până ce Astrul acela măreţ îşi slăbi şi îşi crescu lumina de trei ori precum un proiector cu reostat. A treia oară se stinse deodată brusc, ca un far la sosirea zorilor. Dispariţia Lui instantanee au remarcat-o toţi, dar Mihai nu se mira deloc şi nu se întreba ca restul celorlalţi ce a putut să fie, ci mulţumea cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu pentru onoarea prea mare ce i-o face.

Ori de câte ori îşi aduce aminte de acel Luceafăr orbitor, Mihai se înduioşează şi se tulbură adânc, fiind convins că lumina Lui orbitoare nu a fost doar o simplă părere.

Chicago, USA, 16 mai – 18 iunie 1987